

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

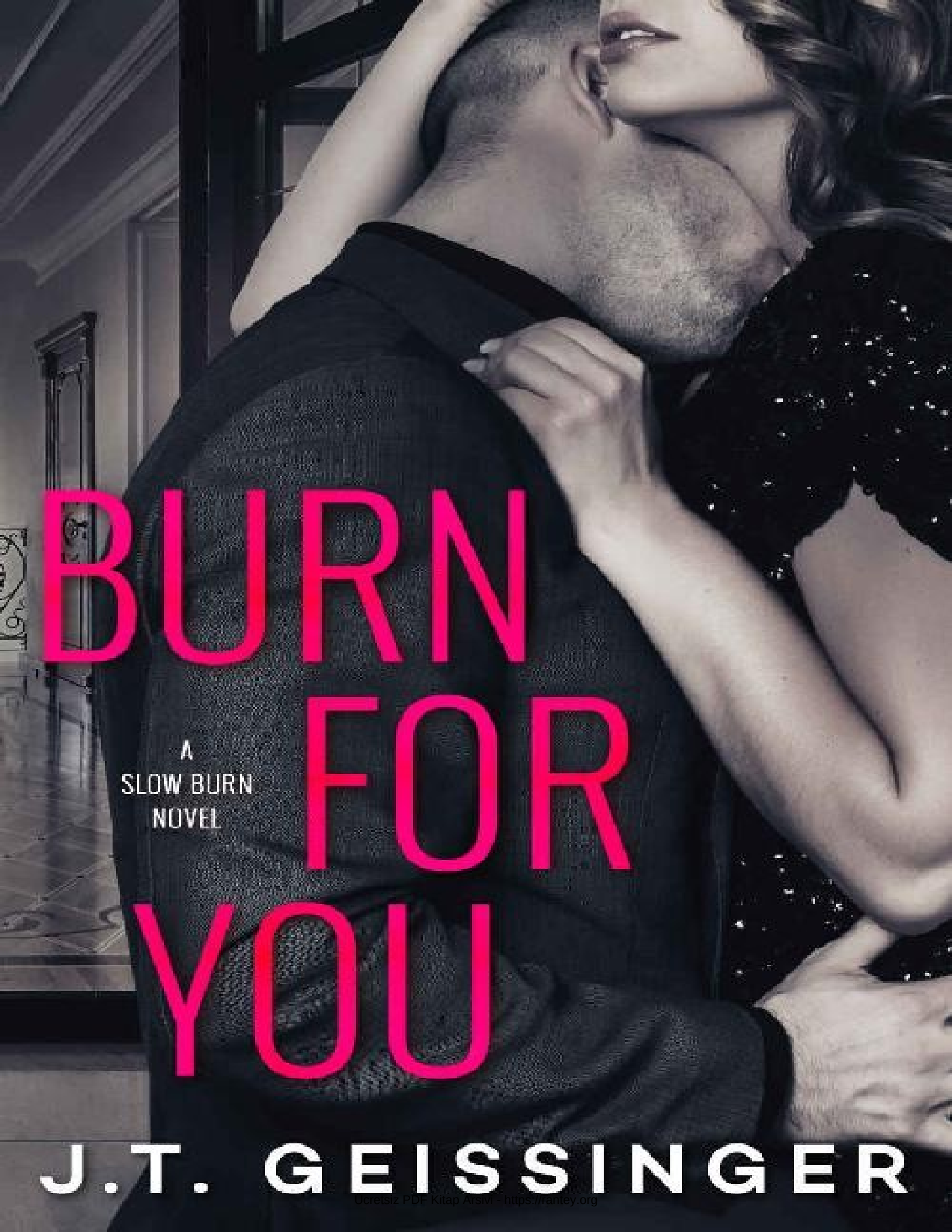
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BURN FOR YOU

A
SLOW BURN
NOVEL

J.T. GEISSINGER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

İsimsiz

Also by J.T. Geissinger Kötü Alışkanlık Serisi Günah Kadar
Tatlı Günah İşlet Bana Günah İşle Benimle Kötü Oyunlar
Serisi Kötü Güzel Kötü Seksi Kötü Niyetler Gece Avcısı
Serisi Gölgenin Kıyısı Oblivion'ın Kıyısı Rapture'ın Kıyısı
Karanlığın Kıyısı Karanlığa Bağlı

İsimsiz

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar,
yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün
ürünüdür ya da

hayali olarak. Metin telif hakkı © 2017 J.T. Geissinger,
Inc. tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın
hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde
saklanamaz veya

yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik,
fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlanmıştır, Seattle
www.apub.com Amazon, Amazon logosu ve Montlake
Romance, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının
ticari markalarıdır. ISBN- 13: 9781542047456 ISBN-10:
1542047455 Kapak tasarımı

Letitia Hasser tarafından

Jay ve sonsuza dek mutlu bir yirmi yıl için.

İÇİNDEKİLER BİR BIANCA İKİ BIANCA ÜÇ JACKSON
DÖRT BIANCA CREOLE KARİDES VE IRMIK BEŞ JACKSON
ALTI BIANCA YEDİ BIANCA SEKİZ BIANCA BIANCA'S OLD
CUBAN DOKUZ JACKSON ON BIANCA ON BİR BIANCA
ZENCEFILLI-PORTAKALLI CHEESECAKE ON İKİ BIANCA ON
ÜÇ JACKSON ON DÖRT BIANCA BIANCA'S
BÖĞÜRTLENLİ & BURBONLU AYAKKABICI ON BEŞ
JACKSON ON ALTI BIANCA ON YEDİ BIANCA ON SEKİZ
JACKSON FRENCH QUARTER BEIGNETS ON DOKUZ
BIANCA YIRMI BIANCA YIRMI BİR BIANCA DAVINA'S

ÜNLÜ CREOLE JAMBALAYA YIRMI İKİ BIANCA YIRMI
ÜÇ JACKSON YIRMI DÖRT BIANCA YIRMI BEŞ
BIANCA YIRMI ALTI BIANCA YIRMI
YEDİ JACKSON CREOLE BAMYA YIRMI SEKİZ BIANCA YIRMI
DOKUZ BIANCA OTUZ BIANCA OTUZ BİR JACKSON OTUZ
İKİ BIANCA OTUZ ÜÇ
JACKSON BLOODY DIXIE THIRTY-FOUR BIANCA THIRTY-
BEŞ JACKSON OTUZ ALTI BIANCA OTUZ YEDİ BIANCA
OTUZ SEKİZ JACKSON TOKAT, TOKAT, ÖPÜCÜK
KOKTEYLİ

YAZAR HAKKINDA BİLGİLER

ONE BIANCA Louisiana eyaletinde "Canavar" olarak bilinen bu adamı ilk gördüğümde, ünü kadar kötü olamayacağını düşünmüştüm. Ama yanıldığım ortaya çıktı. Daha kötüymüş. Tamamen siyah giyinmiş, herkesten bir baş daha uzun duran, omuzları o kadar genişti ki üzerine uğursuz bir gölge düşürüyordu. Jackson Boudreaux cilalı ahşap zeminde, vebaya yakalanmış bir köylü köyüne rastlamış bir kralın yüz ifadesiyle restoranımın kalabalık yemek salonunu inceliyordu. Dudağı kıvrılmıştı.

Gözleri kısılmıştı. Burnu o kadar havaya kalkmıştı ki, boğulmamak için yağmurdan mı kaçtığını merak ettim.

"Hoo Lawd! Kendimize bir loup-garou bulduk!

Sarımsakları getirin!" Mutfaktaki ocağın başında yanımda duran şef yardımcım Ambrosine, cam duvarın arkasından siyahlı adama bakarken geniş göğsünün üzerinde haç işareti yaptı. Eeny, onun gibi onu tanıyan herkes tarafından sevgiyle anılan emekli bir voodoo rahibiydi.

İKİ BIANCA Jackson, üçüncü oturuma kadar dört saat boyunca kaldı ve tatlı olarak iki porsiyon böğürtlenli ve burbonlu tarta kadar menüdeki neredeyse her yemeği tattı. Aynı konuştuğu gibi yedi. Mekanik bir şekilde, sanki bundan hiç zevk almıyormuş gibi, sanki bir baş belasıymış gibi, gününün uzun ve neşesiz bölümünde katlanması gereken bir şey daha varmış gibi. Hala

Etkileşimimizden dolayı sinirlenmiş bir halde mutfakta tek başına otururken ve kendisine yöneltilen meraklı bakışları görmezden gelerek gözlerini yere indirip tabak tabak yemek yerken onu izledim. Benim yanımda durup Eeny bakışlarıyla, "Bu çocuk bir yıldır yemek yememiş gibi görünüyor!" diye haykırdı. Suratımı ekşittim. "Sadece tüm ruhlar "Onu memnun etmeyenler." Kıkırdadı. "Gördüğüm kadarıyla LaDonna Quinn ona senin baharatlı kaburgaların dışında çiğneyecek başka bir şey vermek istiyor. Tanrım, giydiği elbise o kadar dar ki neredeyse onu görebiliyorsun. Din." Yeni boşanmış esmer kadın üçüncü kez Jackson'ın masasının yanından geçerken kalçaları sallanıyordu. ÜÇ JACKSON Rayford ben restorandan çıktığımda arabanın kapısı açık bir şekilde kaldırımında bekliyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü o anki ruh halimle lanet kapıyı menteşelerinden sökmüştüm. Öfkeyle Bentley'in arkasına tırmandım. Rayford tek kelime etmeden kapıyı arkamdan kapattı. Arabayı çalıştırıp uzaklaştığımızda rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilemiyordum. Hayatımda hiç bu kadar sinir bozucu bir kadınla karşılaşmamıştım. Ağzına bak! Tavırları! Tavırları! inanılmaz kalp şeklinde kış. Dışlerimi sıktım ve yağmurlu geceye baktım. Uzun zamandır bir kadın istememiştim. Cricket bunu görmüştü. O felaketten sonra, bir kadın bana baktığında görebildiğim tek şey gözlerindeki dolar işaretleriydi. Ama bu fişek Bianca Hardwick. Tanrım. O akıllı ağzı öpmek mi yoksa tıkamak mı istediğimden emin değildim. Rayford diz aynasından bana bakarak, "Yemek nasıldı efendim?" diye sordu. Hâlâ öfkeyle kaynayan ben, "Yeterli." diye tersledim. Pekâlâ. DÖRT BIANCA Güzellik uykusu deyimini kim uydurduysa, belli ki beni sabahları hiç görmemiş. "Lanet olsun, Kızım," dedim banyo aynasındaki bitkin yansıma. "Bunlar gözlerinin altındaki torbalar değil, tam bir bavul

seti." Yüzüme soğuk su çarptım,

göz kapaklarıma ıslak bir bez bastırdı ve bir dakika boyunca orada tuttu, hiçbir etkisi olmadı. Gözlerimi açtığımda eskisi kadar kötü görünüyordum. Bu şekilde kaldığım için

Sabahın erken saatlerine kadar yeni bir menü üzerinde çalışıyordum. Ama Jackson Boudreaux dava açma tehdidinde ciddiye, her şeyi hızla yenilemem gerekecekti. O zaman kendime bir avukat tutmam gerekecekti. Tembel gözlü kedi balığı oğlu! Azıcık uykum, özellikle iri bir kurt sürüsü tarafından restorandan kovalandığıma dair kâbuslarla doluydu. Keskin dişleri ve hırçın hırıltılarıyla iğrenç bir örnekti, siyah kürkü topuklarıma vurdukça kabarıyordu. Kalbim küt küt atarak uyandım, çarşaf terden sırılsıklam olmuştu.

KARİDES VE GRİT 4 porsiyon 4 su bardağı su 1 su bardağı öğütülmüş irmik 3 yemek kaşığı tereyağı 2 su bardağı rendelenmiş kaşar peyniri 1 kilo çiğ karides, soyulmuş ve kılçıkları ayıklanmış 6 dilim pastırma, doğranmış 4 çay kaşığı limon suyu 2 yemek kaşığı taze maydanoz, doğranmış 1 su bardağı taze soğan, dilimlenmiş 1 diş sarımsak, kıyılmış kosher tuzu taze çekilmiş karabiber Hazırlanışı Tencerede suyu kaynatın. Ateşi kısın, irmik, tuz ve karabiberi ekleyin ve suyunu çekene kadar yaklaşık 20 dakika pişirin. Ateşten alın ve tereyağı ile peyniri karıştırın. Pastırmayı büyük bir tavada kızarana kadar kızartın. Kağıt havlu üzerine alın, iyice süzün ve doğrayın. Karidesleri durulayın ve kurulayın. Pastırma yağına ekleyin ve karidesler pembeleşene kadar pişirin. Fazla pişirmeyin. Limon suyu, doğranmış domuz pastırması, maydanoz, taze soğan ve sarımsağı ekleyin ve 3 dakika soteleyin. Pişmiş irmiği kaşıkla servis kaselerine koyun. Üzerine karides karışımını ekleyin. Servis yapın

Hemen.

BEŞ JACKSON Sıcak, dolgun dudaklarının sikimin başının etrafındaki hissi beni inletti. "Sikeyim evet," diye fısıldadım, ona bakarak. "Sakin durma." Dudaklarını daha geniş açarken güzel, koyu renk gözleri bana

bakıyordu

ve beni boğazından aşağıya aldı. Leğen kemiğim kendi isteğiyle esneyerek sertleşmiş sikimi ağzının ıslak sıcaklığının daha da derinlerine gönderdi. Çok iyiydi. Tanırım. Çok iyiydi.

Çıplak, yatakta bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde, bir elini şaftımın etrafına sararken diğer elini hafifçe taşaklarımı okşadı. Zevkten aklımı kaçırmıştım. Tekrar inleyerek başını ellerimin arasına aldım ve yavaşça ağzını sikmeye başladım, gitmemeye dikkat ederek

Çok hızlıydı, itişlerimi elinin vuruşuyla, başının sallanışıyla zamanlıyordu. Şişmiş tepenin hemen altını sıkıp orada oyalandığında, emip yaladığında Bir kase krema ile kedi yavrusu gibi, vücudumdan bir ürperti geçti. "Demek bundan hoşlanıyorsun," diye şakacı bir şekilde fısıldadı. "Başka nelerden hoşlandığını öğrenelim." Sikimi serbest bıraktı, Ayağa kalktı ve selamımı aldı.

ALTI BIANCA Günün geri kalanı, sanki su altındaymışım gibi tüm duyularım körelmiş bir şekilde geçti. Şok, sanırım. Ve inkâr. İşlerin görüldüğü kadar kötü olduğuna inanamıyordum. Üçüncü aşama. Kulağa daha çok

Bir teşhisten çok bir film seti gibi. "İyi misin, boo?" diye sordu Eeny endişeyle, beni bir film setine bakarken yakaladığında.

Ocakta jambalaya kaynayan büyük bir tencerenin üzerindeki boşluk. Annemin tarifiydi, stresli zamanlarımda her zaman başvurduğum rahatlatıcı bir yemekti. Restoran akşam yemeği için açılmadan önce her zamanki gibi garsonlar yemeklerini yeni yemişlerdi ve ilk servis birazdan başlayacaktı ama bu geceyi nasıl atlatacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Ben . . ." Ne? Neydim ben? Tek bir kelime bile yoktu. Sonunda "İyiyim. Sadece yorgunum. Geçen gece uyuyamadım. İyi geceler." Eeny kıkırdayarak omzumu sıvazladı. "Bu gözlerinin altındaki torbaları açıklıyor." Mutfağın öbür ucundan Hoyt seslendi: "Sanki bir kurdun etini yemişsin de uçurumdan aşağı sıçmışsın gibi görünüyor, dawlin."

Ona ters ters bakmak için döndüğümde, Een
YEDİ BIANCA Ertesi sabah saat tam onda, şık siyah bir
sedan benim evimin önünde durdu.

ve süzülerek kaldırımın kenarında durdu. Ne tür bir araba olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama süslü olduğunu biliyordum-

Schmancy. Sadece gerçekten pahalı, züppe zenginlerin gösteriş arabalarında kaputun önünden orta parmak gibi çıkan o aptal gümüş süsler vardı.

Caddede ilerlerken onlara bakan herkes. Pencerede yanımda duran Eeny, "Araban bekliyor, boo." dedi.

Sonra histerik kıkırdamalara başladı. İçimi çektim.

Annemin ısrarı üzerine hastalığından kimseye bahsetmemiştim. Gururu, hasta olduğunu herkesin önünde kabul etmesine izin vermiyordu. Ya da belki de Kibir. Her iki durumda da, sessizlik yemini etmiştim.

Albay'a bile söylememişti. Bu yüzden restorandaki hiç kimse Canavar'dan iş kabul etmemin gerçek nedenini bilmiyordu ama hepsi bundan zevk alıyordu. Hoyt dün bana aşçılardan birinin bir havuz açtığını söylemişti.

ne kadar sürdüğünü görmek için

SEKİZ BIANCA Ayırıkvadi'nin dış görünüşünün bir şey olduğunu düşündüysem, içi kelimenin tam anlamıyla ağzımı açık bıraktı. Her yere serpiştirilmiş devasa mermer heykeller: tamam.

Fransız ve İtalyan ustaların paha biçilmez yağlı boya tabloları: tamam. Balo salonu, bilardo salonu, kapalı tiyatro: tamam, tamam ve tamam. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ya da bu kadar soğuk bir evin içinde bulunmamıştım. Yanında titreyerek yürürken Rayford'a "Yanıma bir kazak almalıydım," dedim. Her adımımız hayalet gibi bir sessizliğe gömülmeden önce duvarlarda yankılanıyordu. İçimde çok garip bir his vardı.

Bir mahzenin içinde olma hissi. "Buna alışıyorsunuz," dedi Rayford. "Isı her zaman açık, ama mermer ısınmak konusunda çok inatçı ve yılın bu zamanında sudan gelen soğuk bir esinti var, bu da yardımcı olmuyor.

Mutfak daha iyi." Resmi bir yemek odası gibi görünen, bir iniş şeridi uzunluğunda cilalı meşe bir masanın bulunduğu başka bir devasa odayı geçtik. Sonra kütüphaneye vardık ve heyecandan neredeyse altıma

yapacaktım. "Kutsal C

BIANCA'S OLD CUBAN 1 porsiyon 2 ons yapar
prosecco 1½ ons burbon 1 ons basit şurup ¾ ons taze
limon suyu 2 dashes Angostura bitters süslemek için
taze nane yaprakları Hazırlanışı Tümünü karıştırın
Prosecco dışındaki malzemeleri bir shaker'a koyun ve
buzla doldurun. Soğutmak için kuvvetlice çalkalayın.
Soğutulmuş bir coupe bardağına süzün. Üzerine
prosecco ekleyin ve nane ile süsleyin. Basit
Şurup Hazırlama 1 su bardağı şeker ve 1 su bardağı suyu
bir tencerede karıştırın ve şeker eriyene kadar
karıştırarak kaynatın. Ateşten alın. Artanları hava
geçirmez bir kapta buzdolabında iki haftaya kadar
saklayın.

NINE JACKSON Babam bir keresinde bana bir kadın
ile erkek yiyen bir köpekbalığı arasındaki tek farkın
dişlerinin büyüklüğüydü. O zamanlar onunla aynı
fikirdeydim. Bunun için iyi sebeplerim vardı. Ama
Bianca Hardwick'in mutfağında zarifçe dolaşmasını,
bize öğle yemeği hazırlamasını ve Charlie ile hararetli
bir şekilde sohbet etmesini izlemek

Cody ile sanki onu doğduğundan beri tanıyormuş gibi
etkileşime girmesi bana bunun çok sert bir yargı
olabileceğini düşündürdü. Ve dünyada hiçbir
köpekbalığının kıcı Bianca'nınki gibi değildi. Bir tasarım
şaheseri olmasının yanı sıra, lanet olası şey bir göz
mıknatısıydı. Kendimi yarım düzine kez ona bakarken
yakalamıştım bile.

Fermuarımın altında azgın bir ergeninki gibi seğiriyordu.
Eski patates çuvallarından yapılmış gibi görünen o
iğrenç kahverengi iş pantolonları bile çekiciliğini
azaltmadı. Çok yuvarlaktı, bir elma gibi. Çok gergin ve
pürüzsüzdü. Onu domaltmak istedim.

Pantolonunu kalçalarından aşağı çekip dişlerimi
geçirdim. Onu sıkmak, öpmek ve okşamak istiyordum.

TEN BIANCA Rayford beni restorana bıraktıktan sonra
yaptığım ilk şey, Jackson'ın çekini annemin hesabına
yatırmak için aceleyle bankaya gitmek oldu. İlk
kemoterapi seansını birkaç gün sonraya planlamıştık ve
bu konuda risk almak istemedim.

Jackson, açıklanamaz canavar ruh hallerinden birinde, çeke ödemeyi durdurma koyacaktı. Bunu yaptıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Ta ki bankada eski sevgilimle karşılaşana kadar.

otoparkta. Tam anlamıyla ona çarptım. Göğsüne çarptığımda çıkardığım ses o kadar kadınsı değildi ki, annem duysa sinir krizi geçirirdi. Kısmen homurtu, kısmen inleme ve kısmen de

Sanki sıcak bir hava patlamasıyla kış deliğimden fırlamış gibiydi, Fransızcamı mazur görün. Ellerimi çırparak cüzdanımı yere düşürdüm ve şaşkınlıkla geriye doğru tökezledim. "Oha!" Bir çift güçlü el beni sabitlemek için üst kollarımı kavradı. "Sakin ol kızım. Biliyorum, ben Günah kadar yakışıklısın ama kendini bana atmana gerek yok." Kafamı kaldırdım ve işte oradaydı. T Jackson'ın yardım gecesi

Etrafta dolaşırken, sıcak bir teneke çatıdaki kedi gibi gergindim. Doktor Halloran bize kemoterapinin yan etkileri konusunda neler beklememiz gerektiğini söylemişti ama ne annem ne de ben bunun gerçekliğine hazır değildik. İlk birkaç gün iyi hissetti ve sonra her şey büyük bir darbe ile başladı. Mide bulantısı ve kusma bunların en önemsiziydi.

Ayrıca şiddetli baş ağrıları, korkunç ağız yaraları ve yataktan zor kalkacak kadar yorgunluğu vardı. İlk hafta boyunca her gün onunla hastaneye gittim, ikinci hafta boyunca da evde ona yardım ettim, yemek yedirmeye çalıştım ve tüm telefonlarına cevap verdim, Grip olduğu bahanesiyle onları geri çevirdi. Zavallı Albay'ın bile içeri girmesine izin verilmedi. Annemin yüzünü asıp rol yapacak enerjisi yoktu, bu yüzden omuzları çökmüş bir şekilde gitti. Ona gerçekte neler olduğunu söylememesinin doğru olmadığını düşünüyordum ama bu kararı vermek bana düşmezdi. Ama en çok da ne olacağından korkuyordum.

ZENCEFİL-PORTAKALLI CHEESECAKE 8 porsiyon yapar
1½ su bardağı graham kraker kırıntısı ⅓ su bardağı
tereyağı, eritilmiş ⅓ su bardağı beyaz şeker 32 ons
krem peynir, yumuşatılmış ⅔

fincan beyaz şeker, artı 2 yemek kaşığı 1 fincan ekşi krema, bölünmüş 1 yemek kaşığı rendelenmiş portakal kabuğu 4 yumurta 2 fincan clementine dilimleri $\frac{1}{2}$ fincan ince kıyılmış kristalize zencefil Hazırlanışı Fırını 325 derecede ısıtın. Graham kraker kırıntıları, tereyağı ve $\frac{1}{3}$ fincan şekeri karıştırın. $9^2 \times 3^2$ kelepçeli kalıbın tabanına ve tabanı kapatacak kadar kenarlarına bastırın. Mutfak robotuna krem peynir, $\frac{2}{3}$ fincan şeker, $\frac{1}{2}$ fincan ekşi krema ve portakal kabuğu koyun. Kapağını kapatın ve yaklaşık 3 dakika veya pürüzsüz olana kadar işleminden geçirin. Yumurtaları ekleyin. Kapağını kapatın ve iyice karışana kadar işleminden geçirin. Kabuğun üzerine yayın. 1 saat 20 dakika veya ortası sertleşene kadar pişirin. Tel ızgara üzerinde 15 dakika soğutun. Gevşetmek için spatulayı kenarlarda kullanarak tavanın kenarını çıkarın. Üstü açık olarak 3 saat veya soğuyana kadar buzdolabında bekletin, ardından üstünü kapatın ve en az 4 saat, ancak 48 saatten fazla olmamak kaydıyla buzdolabında bekletin. Yarım fincan ekşi krema ve On iki BIANCA Dönüp kaçmak istesem de yapmadım. Ne de olsa adam bana bu iş için müstehcen bir para ödemişti. Ve ben bir profesyoneldim. Tüm misafirlerinin önünde onu utandırmayacaktım. isteğini reddediyordum. Ayrıca, bu yeni Jackson ilgimi çekmişti, bu iyi giyimli yabancı onur ve özveriden bahsetti ve lütfen gibi kelimeler kullandı. Bu kelimenin onun dilinde olduğunu sanmıyordum. kelime dağarcığı. Bu yüzden merakla -ve sağlıklı bir dozda utançla- masaların çevresinden dolaştım ve sahneye çıkan birkaç merdiveni tırmandım. Sonra Jackson kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine doğru çektiğinde ve bana gülümsediğinde şoka girdim. O sırada yere yığılmamaya çalışmakla meşguldüm. Kolunun altına ne kadar mükemmel bir şekilde sığıldığıma, vücudunun katı cüssesine ne kadar rahat bir şekilde sokulduğuma çok fazla dikkat etmek şaşırtıcıydı. Her yeri ne kadar sertti. Kesinlikle halüsinasyon görüyorum. Ya da Jackson Boudreaux'nun kimsenin

bilmediği bir ikizi var. Üç çocuğu olan bir ikiz.

ON ÜÇ JACKSON "Gitmeliyim," dedi Bianca aniden, sanki evde ocağı açık unuttuğunu yeni hatırlamış gibiydi. Olduğum yerde durdum, hayal kırıklığı içimi bıçak gibi kesti. Onun bakışını şehvetle karıştırmıştım. Belli ki Kendi duygularımı ona yansıtıyordum, çünkü yaklaştığımda panik içinde bana bakmasına bakılırsa Burada olanları cidden yanlış hesaplamışım. O sadece iyi davranıyordu, ben ise ereksiyonunu pantolonunun içinde tutamayan ürkütücü, sapık, çılgınca uygunsuz bir hödük oluyordum. Ne kadar da aptalım. "Tabii ki," dedim utanarak. "Geç oldu. Seni tutmayacağım." Kan şakaklarıma vuruyordu. Hızla geri çekildim, bir elimi saçlarımda gezdirdim ve sakinleştirici bir nefes aldım. Bianca, "Rayford'un beni eve bırakması gerekiyordu ama ben-" "Seni ben götüreceğim!" dedi. Ben durduramadan ağzından çıkıverdi, Bianca'nın gözlerini kırıştırmasına neden olan gücüne şaşırdı. "Oh," dedi. "Um . . . Sizi rahatsız etmek istemem." "Sorun değil.

ON DÖRT BIANCA Beni yargılamadan önce, Jackson'la aramızda mutfakta yaşanan cinsel gerilim yüzünden beynimin tüm silindirlerinin çalışmadığını söylememe izin verin.

düzensiz bir şekilde araba kullanıyordu, onu güldürmek (güzel, beklenmedik bir ses), büyük, sıcak elinin nazik ama belirgin bir şekilde omzuma yerleşmesini sağlamak

ve Trace'i gecenin bir yarısı verandamda dikilirken görmek. Yani evet. Jackson'ı öptüm. Sertçe. Kötü tarafı bu değildi. Dudakları yumuşaktı, yüzü pürüzsüzdü ve yakından daha da güzel kokuyordu. Kötü tarafı, onun da beni öpmemesiydi.

Birkaç uzun dakikadan sonra ağzını açmadığı ve aslında karda bırakılmış bir ceset gibi kaskatı donduğu anlaşıldığında, birkaç santim geri çekildim ve utangaç bir şekilde ona baktım. "Beni onu kışkırtmak için mi öptün?" dedi. "Um." dedim. Bakıştık.

birbirlerine. Sinir uçlarımin her biri çakmak gazına batırılmış gibi hissediyordum.

BIANCA'NIN BÖĞÜRTLENLİ & BÖREKLİ KAHVALTISI 8-10 porsiyon 12 su bardağı taze böğürtlen $\frac{3}{4}$ su bardağı ham şeker

$\frac{1}{4}$ su bardağı yüksek kaliteli burbon pişirme spreyi $\frac{1}{2}$ vanilya fasulyesi 1 su bardağı toz şeker 2 su bardağı çok amaçlı un 1 yemek kaşığı artı 2 çay kaşığı kabartma tozu $\frac{1}{2}$ çay kaşığı sofr tuzu 1 çay kaşığı limon kabuğu rendesi $1\frac{1}{2}$ su bardağı süt 1 yumurta $\frac{3}{4}$ çay kaşığı vanilya özütü 6 yemek kaşığı tereyağı, eritilmiş Hazırlanışı Fırını 350 derecede önceden ısıtın.

Böğürtlenleri, ham şekeri ve burbonu geniş bir kaptaki karıştırın. Karışımı pişirme spreyi ile hafifçe yağlanmış $13^2 \times 9^2$ 'lik bir fırın kabına aktarın. Vanilya fasulyesini ayırın ve

Vanilya fasulyesi tohumlarının eşit olarak dağıldığından emin olarak tohumları toz şekere sıyırın. Unu birlikte eleyin,

kabartma tozu, tuz ve toz şeker karışımını büyük bir kaseye koyun. Limon kabuğu rendesini karıştırın. Süt, yumurta ve vanilya özütünü çırpın ve ardından kuru malzemelere karıştırın. Eritilmiş tereyağını ekleyin ve karıştırın. Hamuru dökün

Meyvelerin üzerine eşit olarak yayın. Tabağı bir fırın tepsisine yerleştirin. 350 derecede 1 saat 10 dakika veya daha fazla pişene kadar pişirin.

ON BEŞ JACKSON Kütüphanenin penceresinden dışarıdaki güneşli bahar sabahına bakarken babamın kulağıma söylediği gevezelikleri zar zor dinliyordum. Dikkatim Bianca'nın düşünceleriyle meşguldü.

Hardwick. Aklından geçeni söyleyen, hasta annesi için endişelenen ve öpücüğüyle bir erkeği nasıl kral gibi hissettireceğini bilen tatlı, şımarık, büyüleyici Bianca.

Aptal eski sevgilisinin hâlâ etrafta dolanmasına şaşmamalı. Yardım gecesinden bu yana geçen dört gün boyunca onu aklımdan çıkaramamıştım. Uyurken bile. Her sabah sertleşmiş bir aletle uyanıyor, onun tatlı ağzının hayaliyle işkence çekiyordum.

Beni nasıl öptüğünü, elinin saçlarımı nasıl sıkıca kavradığını. Her gece onun restoranına gitmeye karar veriyordum, ama oraya giderken fikrimi değiştiriyordum.

ve arkamı dönüp eve gideceğim. Çok fazla şey söyledim, çok garip davrandım, hatta eski sevgilisini yaralamakla tehdit ettim. Benim bir deli olduğumu düşünüyor olmalı.

Dengesiz, depresif,

asabi bir deli daha iyi olurdu

On altı BIANCA Yardım gecesinin üzerinden dört gün geçmişti ve Jackson'ın restoranımın ön kapısından içeri girmesini umuyordum ama o hiç girmede. Artık diğer kızlar kadar özgürüm ama asla ve asla yapmayacağım tek şey bir erkeğin peşinden koşmak. Ne kadar büyüleyici bir bulmaca olursa olsun. Annem her zaman bir erkeğe hamle yaptığın an

kontrolü kaybedersiniz, çünkü o zaman size sahip olduğunu bilir. "Kendine değer veren bir kadın, bir erkeğin hayatında uğruna çalışmak zorunda olduğu en zor şey olmalıdır, çünkü o zaman o bir ödüldür, hediye değil," demişti bana. "Bedavaya aldığın her şey, ödediğin kadar değerlidir:

Hiçbir şey." Bir ilişkide kontrol aramıyordum ama haklı olduğunu biliyordum çünkü kendimi Trace'e bir topun içinden fırlatılmış gibi atmıştım ve bakın bu beni nereye getirdi. Bu yüzden Jackson Boudreaux'yu aklımdan çıkardım ve enerjimi annemle ilgilenmeye odakladım, restoranı işletiyor ve daha fazla para kazanmanın yollarını arıyordum. Ne yazık ki ben

YEDİ BIANCA Şaşkınlıkla Jackson'ın gidişini izledim, sonunda gecenin içinde kayboldu, bir hayalet gibi karanlığın içinde eridi. Eeny'nin ve Pepper'ın bakışlarından kaçarak şaşkın bir halde restorana geri döndüm.

İşe geri dönme emriyle birlikte heyecanlı sorular sordular. İstedığımı yaptı. Gecenin geri kalanı sisliydi. Bana güzel olduğumu söyleyen Jackson'ın yüzünü görüp durdum. Söylediği her şeyi tekrarlayıp durdum. Bir milyon doların nasıl olup da

hayatımı değiştirecekti. Ve annemin. Hangi kadının onun teklifini kabul edeceğini merak edip duruyordum. Çünkü biri kabul edecekti, bundan emindim. Bir şekilde bir kadın bulacaktı.

onu almaktan çok mutlu olacak bir kadın ve karşılığında hayatının beş yılını verecek. Tanrım, aklıma yarım düzine geliyor. Ve sonra o buz kutusu gibi malikanede yaşayacaktı.

O tatlı çocuk Cody ile etkileşimde bulunmak ve Jackson'ı her gün görmek. Hatta belki de

ON SEKİZ JACKSON "Efendim," dedi Rayford, "halıyı yıpratacaksınız." "Başka bir tane alırım," diye homurdandım, arkamı döndüm ve geldiğim yöne doğru volta attım. Kıpırdamadan duramıyordum ve Rayford'un bu konuda başımın etini yemesi de işe yaramıyordu. İkimiz fuayenin içinde Bianca'nın gelmesini bekliyorduk. Rayford her zamanki gibi sakindi.

Kendimi. Ben ise kendimi erimenin eşliğindeki bir nükleer reaktör gibi hissediyordum. Evlenecektim. Bianca Hardwick benim karım olacaktı. En azından öyle olacak gibi görünüyordu. Dün beni aramıştı.

ve bana teklifimin hala masada olup olmadığını sordu. neredeyse sandalyemden düşüyordum. Bu konuyu görüşmek için bugün buluşmaya karar vermiştik. Dün gece sadece on beş dakika uyudum. Hazırlanmak, duş almak, saçlarımı düzeltmek ve hangi kıyafetleri giyeceğimi düşünmek için bir saat harcadım. Hatta Tekrar tıraş oldum çünkü hoşuna gittiğini biliyordum, her ne kadar yüzümdeki o lanet yara izlerini görmek aynayı yumruklamak istememe neden olsa da. Her an gelebilirdi ve

FRANSIZ QUARTER BEIGNETS Yaklaşık 3 düzine yapar 1½ su bardağı ılık su ½ su bardağı beyaz şeker 1 zarf aktif kuru maya 2 yumurta 1¼ çay kaşığı tuz 1 su bardağı buharlaştırılmış süt 7 su bardağı çok amaçlı un ¼ su bardağı katı yağ 1 litre bitkisel yağ 3 su bardağı pudra şekeri Hazırlanışı Su, şeker ve mayayı büyük bir kapta karıştırın ve 10 dakika bekletin. Başka bir kapta yumurtaları, tuzu ve unu çırpın.

birlikte buharlaştırılmış süt. Yumurta karışımını maya karışımına karıştırın. 3 su bardağı unu yumurta/maya karışımına ekleyin. Birleştirmek için karıştırın. Kısaltmayı ekleyin ve karıştırın. Kalan unu yavaşça eklerken

kariştırmaya devam edin

tüm malzemeler iyice birleşene kadar. Hamuru hafifçe unlanmış bir yüzeye koyun ve pürüzsüz olana kadar yoğurun. Hamurun üzerini streç film veya havlu ile örtün. Odada kabarmaya bırakın sıcaklıkta 2-3 saat bekletin. Fritözdeki yağı önceden 350 dereceye ısıtın. Hamuru $\frac{1}{4}$ " kalınlığında açın ve 2"lik kareler halinde kesin. Altın rengi olana kadar sürekli çevirerek gruplar halinde kızartın. (Eğer beignet'ler çıkmazsa, yağ sıcak değildir.

yeterli.) Kağıt üzerinde süzün

ON DOKUZ BIANCA Geldiğim gibi ayrıldım: bir takside, tek başıma, endişeyle doluydum. Annem az önce neyi kabul ettiğimi bilseydi, beni tokatlardı. Jackson'dan yirmi bin dolar aldığımı biliyordu.

ama onun hayatını kurtarmaya çalışabilmek için kendimi onunla evlendirerek bir milyon alacağımı kabul etmek tamamen başka bir durumdu. Sözleşmemizde bir ifşa etmeme maddesi olacağını bilmek aslında beni rahatlatmıştı. Bu, Çirkin'le evlenmemin gerçek nedeni konusunda ağzımı kapalı tutmam için yasal bir yükümlülüğüm olduğu anlamına geliyordu. Şimdi sadece hangi sahte nedeni satmaya çalışacağımı bulmam gerekiyordu. "O kadar çekici ki aşık olmaktan kendimi alamadım.

onunla, anne!" Kendi kendime alaycı bir şekilde mırıldandım. Taksici dikiz aynasından bana tuhaf bir bakış fırlattı ama onun fikrinden çok daha önemli meselelerim vardı. Ayrılmadan önce Jackson bana iki hafta sonra olan doğum gününe kadar evlenip birlikte yaşamamız gerektiğini söyledi. İki hafta. YİRMİ BIANCA Ertesi öğleden sonra Jackson her zamanki yöntemine sadık kaldı ve habersizce restorana geldi. Saat beşti, ilk rezervasyonlardan bir saat önce,

Et teslimatının gelmesinden beş saat sonra. Personel, camlı özel bölümdeki uzun masada servis öncesi yemeklerini yiyordu.

yemek odası. Bu sırada ben de yeni favori egzersiz biçimim olan volta atıyordum. Kapı açıldığında ve uzun gölgenin yemek odasının zeminine düştüğünü

gördüğümde, arkamı bile dönmeden kim olduğunu
anladım. Pepper'ın

Heyecanlı bir çığlık sadece bunu doğruladı. Döndüm ve Jackson'ı kapının içinde durmuş bana bakarken buldum. Solmuş bir kot pantolon ve yıpranmış motosiklet ceketi giymişti, beyaz pamuklu gömleği vücuduna yapışmıştı, böylece karın kasları üst üste dizilmiş tuğla reklamı gibi sergileniyordu. Hiç de talihsiz görünmüyordu. "Merhaba." dedim. Kaşları çatıldı. Şöyle bir baktı

Özel yemek salonunda toplanıyorduk, on beş kişi bize merakla bakıyordu.

YİRMİ BİR BIANCA Dudaklarımız birleştiğinde bu kez şok içinde donup kalan bendim. Sonunda ağzımı açmam için diliyle nazikçe zorladığı birkaç uzun an gerekti.

Açtığımda, yumuşak bir

Nefes aldığı anda çıkardığı inilti. O kadar büyük, sıcak ve her yeri sertti ki, pamuk şeker gibi olan ağzı hariç.

İçinde eridim. Başparmağını kulağımın altına kaydırıp ve ürperdim. Parmakları kafa derime bastırdı. Dişlerini alt dudağıma hafifçe batırdığında içimde şimşekler çaktı.

Elimi ensesine attım ve onu kendime çektim. Em, Kaydır, kıstır, tekrarla, vücudundaki tüm gizli yerlerde nabzını hisset. Bu öpücük kaşmir gibiydi. Bereketliydi. Çökmüş, telaşsız, tatlı bir şekilde lezzetliydi.

Sıcak kumlara uzanıp mai tai içiyordum. Kokusu burnumdaydı: çam ve misk ve bir şey

topraksı ve taze, yağmur yağdıktan sonra ormanın koktuğu gibi. Boğazının derinliklerinden o erkeksi sesi çıkardı.

DAVINA'NIN ÜNLÜ KREOLÜ JAMBALAYA 8 porsiyon yapar Yarım kilo çiğ domuz pastırması, doğranmış Yarım kilo taze domuz sosisi, kılıfları çıkarılmış Yarım kilo andouille sosisi, dilimlenmiş 3 yemek kaşığı tereyağı 4 kemiksiz tavuk göğsü, 1 inçlik küpler halinde kesilmiş 1 büyük sarı soğan, doğranmış 1 yeşil dolmalık biber, doğranmış 3 kereviz kaburgası, doğranmış 3 diş sarımsak, kıyılmış 2 su bardağı uzun taneli beyaz pirinç 1 çay kaşığı kurutulmuş kekik 2 defne yaprağı ½ çorba kaşığı toz biber 1½

yemek kaşığı kırmızı biber 1 çay kaşığı toz kırmızı biber
1 çay kaşığı kereviz tuzu 1 kutu doğranmış domates 2
su bardağı

ev yapımı (veya organik) tavuk suyu 1 su bardağı iyi-
kaliteli kırmızı şarap 1½ pound yabani avlanmış çiğ
karides,

soyulmuş ve ayıklanmış 8 taze soğan, kıyılmış taze
maydanoz Hazırlanışı Büyük bir Hollanda fırınında veya
yüksek kenarlı bir tencerede tereyağını eritin. Pastırma
ve sosisleri üç ila beş dakika veya hafifçe kızarana
kadar sık sık karıştırarak pişirin.

Tavuk göğüslerini tuz ve karabiberle baharatlayın,
tencereye ekleyin ve 5 dakika daha veya kızarana kadar
pişirin. Soğan, dolmalık biber, kereviz ve sarımsağı

ekleyin ve YİRMİ İKİ BİANA kadar pişirin Jackson'la
telefonu kapattıktan sonra, annemi aramak için
cesaretimi toplamadan önce tam on beş dakika
düşünmem gerekti. İlk çalışta açtı. "Merhaba anne.
Nasılsın?" Hattan gelen yumuşak kahkaha güven
vericiydi. "Bu sabah sana söyledim, bugün kendimi iyi
hissediyorum, tatlım. Benim için çok fazla
endişeleniyorsun." "Bu iyi bir şey." Ardından gelen derin
sessizliği dinledikten sonra, anne-ayısı içgüdüleri devreye
girdi. Sertçe, "Bianca? Ne oldu?

Sorun ne?" Ofisimin duvarındaki yavru kedi posterine
bulanıklaşana kadar baktım. "Uh . . ." Cesur ol. Bu iş
sende. Dehşete kapılarak boğazımı temizledim.

"Tanışmanı istediğim biri var." Bir adım bile atmadı.

"Kim, Jackson Boudreaux mu?" Çenem masaya çarptı.
Kendimi toparladığımda, "Nereden biliyorsun?" dedim.

"Tatlım, Eeny'yi elli yıldır tanıyorum.

Bir adam mutfağınıza dalıp Pu'u kazanmış gibi
evleneceğinizi söylediğinde beni aramayacağını mı
sandınız?

YİRMİ ÜÇ JACKSON Annesinden sadece birkaç blok ötede
oturmasına rağmen Bianca eve yürüyecek durumda
değildi. Arabam varken zaten yürümesine izin
vermezdim ama evden çıktığında yüzünde öyle boş ve
şaşkın bir ifade vardı ki bana söyle düşündürdü

mahallede amaçsızca dolaşırdı.

Saatler sonra kaybolduğunu anladı ve kestirmek için çukura uzandı. Birinin vurulduğunu gördüm. kafasına kürekle vurmuştum. Arabanın kapısını onun için açık tuttum. Bir zombi zarafetiyle koltuğa yerleşti, normal hareketlerinin tam tersi bir şekilde bacakları titriyor, kolları kaskatı kesiliyordu. Direksiyona oturduğumda, "Annenle tanışmamın senin için bu kadar travmatik olacağını düşünmemiştim," dedim. Bianca Güldü. Bu, bir köpeğin kuyruğuna bastığınızda çıkardığı sestir. "Annemden benimle evlen" dedi. "Evlendim." Bana öyle geniş gözlerle baktı ki, beyazlar her tarafa yayıldı.

YİRMİ DÖRT BIANCA İki duvarında pencereleri ve bir duvarında gömme kitaplığı olan köşe bir yatak odası seçtim.

Üçüncüsü tonozlu tavana kadar uzanıyordu. Oda yaklaşık olarak benim evimin tamamıyla aynı büyüklükteydi. "Sıcaklığı değiştirmeniz, perdeleri kapatmanız ya da ışıkları açıp kapatmanız gerekirse, her şey bu ekrandan yönetiliyor." Jackson kapının yanındaki duvarda bulunan kare şeklindeki dokunmatik ekranı elleriyle gösterdi. "Ve eğer kapının yanında değilseniz, sadece konuşarak yüksek sesle komut verin ve Alexa bunu yerine getirsin." "Kimin Alexa?" Yatağın altından birinin çıkacağından endişelenerek sordum. Komodinin üzerinde duran küçük siyah bir silindiri işaret etti. "Bu bir sesli asistan. Ayrıca sesli kitaplarınızı okuyabilir, hava durumunu kontrol edebilir ve sadece sesinizi kullanarak çevrimiçi bir şeyler satın almanızı sağlayabilir. Bütün ev kablolu." Rayford, Jackson'ın teknoloji takıntısı konusunda şaka yapmıyordu. Siyah silindire endişeyle baktım. "Uyurken beni izleyecek mi?" Jackson kıkırdadı. "Hayır. Ama

YİRMİ BEŞ BIANCA Havaalanında doğrudan pistte bekleyen jetin yanına gittik. Rayford valizleri indirdikten sonra, kazak yelek giymiş neşeli bir kadından oluşan "güvenlikten" geçtik.

ve kimliklerimizi inceleyen bir yaka kartı. Normalde ticari bir uçuş için park yeri bulmaktan daha kısa bir sürede uçaktaki yerimizi almıştık. Bu zengin işi kesinlikle uygun. Ellerimi lüks bisque renkli koltuğumun kollarında gezdirirken Jackson'a şöyle dedim: "Bu deri, günlük masaj yaptıran, kürküne derinlemesine bakım yapan ve makrobiyotik marullarla beslenen özel bir inek türünden mi üretildi?

güzel genç kadınlar tarafından şiir?" Karşımdaki tereyağlı yumuşak sandalyesine oturan Jackson, "Bilmiyorum ama o inek olmak isterdim," dedi. "Ben de öyle. Deriyi hiç böyle hissetmemiştim." "Bir de ineğin yanına gidene kadar bekle.

banyo." Yüzümü buruşturdum. "Klozet kapağı deri mi? Kulağa hiç hijyenik gelmiyor." "Hayır, klozet kapağı ısıtılmalı. Ayrıca soğutulabilir de,

YİRMİ ALTI BIANCA Bir kale hayal edin - bir filmde gördüğünüz en büyük ve en ayrıntılı kale. Ama zindanları, hendekleri ve tuhaf kokuları olan yasakçı, kale tipi bir şato değil. Zarif ve romantik bir şey.

Mazgalı kuleleri olan ve

çağlayan çeşmeler ve puslu vadilerde süzülen güvercin sürüleri. Ya da bir prensesin Beyaz Atlı Prens'i beklediği herhangi bir peri masalındaki herhangi bir şato.

güvenilir beyaz atı. Sonra bu büyüklüğü üçe katlayın, yemyeşil bir vahşi doğa fonunda zıplayan beyaz kuyruklu geyik sürüsünü, renkli fıskiyelerle ve huzur içinde süzülen kuğularla dolu ısıltılı bir gölü ve uzaktaki ufukta tepeye tırmanan, her şeyi sıcak kehribar rengi bir parıltıyla yıkayan devasa turuncu bir ayı ekleyin ve Moonstar Ranch denen yerin büyüğü, ihtişamı ve ruhu delen güzelliği hakkında küçük bir fikir sahibi olun.

İçinde çok sayıda sesli harf bulunan huşu dolu bir nefes verdim. Sonra panikle Jackson'ın kolunu kavradım.

"Tamam," dedim,

Biraz histerik bir sesle. "YİRMİ YEDİ

JACKSON'a saygı duyuyorum.

kalp atışı. Vücudumdaki tüm kan kalbimin içinde toplanmıştı.

Kasıklarım. Bianca'nın bir bakışıyla yeniden on iki yaşına dönmüştüm; pantolonumun içinde bir orman yangını çıkaran, beni suskun, terlemiş ve suçlu hissettiren ani hormon patlamasını kontrol edemiyordum hem de çok. Banyoya dehşet içinde kaçışına bakılırsa, Ölümcül bir hata yaptığımdan oldukça emindim. "Sen Lanet olası moron," dedim başımı ellerimin arasına alıp yatağın üzerine eğilirken halıya. "Sen tam bir geri zekâlısın." Kendimi şu sözlerle bile avutamıyordum Aklımı kaybedip neredeyse elini pantolonuma sokmadan önce iki öpücük paylaştığımızı hatırlıyorum. O öpücükler sayılmazdı. En azından onun için bir şey ifade etmiyorlardı. İlki sadece eski sevgilisini kışkırtmak için bir numaraydı. İkincisi ise sadece benim

Çocuksu egosu, kendisine cinsellikten yoksun denmesine sinirlenmişti. Her iki öpücük de kavurucu derecede ateşli olsa da -en azından öyle sanıyordum- beni öpmek istemiyor gibiydi.

CREOLE OKRA GUMBO 6 porsiyon yapar 4 yemek kaşığı tereyağı kaşer tuzu 1 yemek kaşığı kırmızı biber 1½ pound kemiksiz tavuk but, derisi çıkarılmış, parçalara ayrılmış 4 ons tasso jambon, 1² küpler halinde kesilmiş 3 diş sarımsak, kıyılmış 2 çay kaşığı kekik, kıyılmış 1 defne yaprağı 1 sarı soğan, 1 kırmızı dolmalık biber, kıyılmış 1 yemek kaşığı taze maydanoz, kıyılmış 6 büyük taze domates, kabukları, çekirdekleri ve çekirdekleri çıkarılmış 2 yemek kaşığı domates salçası 6 su bardağı tavuk suyu 1 pound bamya, kesilmiş, ½ inç kalınlığında dilimlenmiş 6 su bardağı pişmiş beyaz pirinç Hazırlanışı Hollanda fırınında tereyağını eritin. Tavuğun her iki tarafını tuz ve kırmızı biberle baharatlayın, 10 dakika veya kızarana kadar pişirin. Tasso ve sarımsağı ekleyin, 5 dakika pişirin. Kekik, defne yaprağı, soğan ve dolmalık biberi ekleyin. Kızarana kadar 5-10 dakika pişirin. Maydanoz, domates ve domates salçasını ekleyin. 5 dakika veya yumuşayana kadar pişirin. Tavuk suyunu ekleyin, kaynatın. Isıyı düşürün ve tavuk tamamen pişene kadar pişirin ve

Bamya koyulaştı, yaklaşık 1 saat. Kalan tereyağını içinde eritin

YİRMİ SEKİZ BIANCA Banyodan çıktığımda Jackson gitmişti. İçimi bir hayal kırıklığı kapladı ama bıraktığı şeyi görünce tekrar canlandım. Muhteşem kırmızı bir elbise

yataktan çağırdı. Kolsuzdu, beli kemerli ve kloş bir eteği vardı.

iğrenç çocuk doğuran kalçalarımı ve belimi vurguluyor. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdiğimde ipek gibi parılıyordu. Çünkü ipekti. Üzerindeki etikete baktım.

ve yüksek sesle, kadınlara yakışmayan bir korna sesi çıkardı. Bu ne kadara mal olmuştu? Muhtemelen parmağımdaki buz parçasından daha az, diye karar verdim. Sonuç olarak, evlenmek müstakbel kocam için oldukça pahalıya mal oluyordu. Koca. Sinirlerim tepeme çıktı. "Kendini toparla Bianca," diye mırıldandım, elbiseyi toplarken. Üzerimi değiştirmek ve aynanın karşısında kendime moral konuşması yapmak için banyoya yöneldim. Her ikisini de bitirdiğimde, oldukça iyi göründüğümü kabul etmek zorundaydım. Benim gözleri parlıyordu. Elbise bir rüya gibi üzerime oturmuştu ve rengi yirmi dokuz BIANCA Brig ve ben bir akşam yemeğinin tadını çıkarırken

Önemli bir şey hakkında dostça sohbet eden Jackson, yemeği somurtkan bir şekilde tabağına bakarak geçirdi ve

kadeh kadeh şarap içiyordu. Onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştim, ki bu da bir şey ifade ediyordu. Ailesi uzun yemek masasının iki ucunda oturuyordu. Jackson ve ben karşı karşıya oturduk, yemek tabakları, şarap sürahileri ve meyve kâselerinden oluşan bir ormanla ayrılmıştı. Şamdanlar titriyor ve balmumu damlatıyordu.

Hizmetçiler duvarların önünde tetikte bekliyordu. Pride and Prejudice uyarlamasından fırlamış gibiydi. Jackson bir kez olsun gözlerime bakmadı. "Demek ikiniz restoranınızda tanıştınız?" Bir uşak ya da adı her neyse, elinde balık tabağıyla bana doğru eğilirken Brig, "Demek

restoranınızda tanıştınız," dedi. Kremi sarı bir sostan sızıyordu.

Balgamla rahatsız edici bir benzerlik. Kibarca reddettim. "Evet, öyle yaptık. Jackson, Boudreaux Bourbon'dan esinlenerek hazırladığım bahar menümü tatmaya geldi. Bahsetmedi mi?" Brig lo

Jackson'ın tekrar konuşması için birkaç dakika geçti, kalbimin acıdığı ve gözyaşlarıma engel olamadığım dakikalar, tüm o yıllar boyunca ve o zamandan beri onun için nasıl olması gerektiğini düşündüm. Nasıl Yalnız olmalıydı. Şimdi neden öyle olduğunu anladığımı sanıyordum, bu kadar somurtkan ve mesafeliydi, ama hikâyesinin geri kalanını duymamıştım. "Onun adı Kriket." İçkiden bir yudum daha almadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Kanepeye çöktü ve boş gözlerle sehpaye baktı, yüzü bembeyazdı, elleri titriyordu, tıpkı mermi şoku geçiren bir adam gibi. "Cricket Montgomery. Kentucky'deki en güzel kız, herhangi birinin standartlarına göre. Ben gitmeden önce ilkokulda beraberdik, yani onu yıllardır tanıyordum. Bildiğimi söylemeliyim. Diğer herkes gibi, Kardeşimi çok severdi ama benimle pek ilgilenmezdi, ama döndükten birkaç yıl sonra onunla Louisville'deki halk kütüphanesi. Oraya sürekli kitap okumaya giderdim.

THIRTY-ONE JACKSON Rüya gördüğümü biliyordum çünkü Sol avucumun altındaki sıcak, yumuşak, kusursuz kıvrım bir kadının kalçasıydı. Rüya kadının inanılmaz bir seksi kalçası. Ayrıca nefis kokuyordu ve göğsümde küçük bir fırın kadar sıcaktı. Tüm bunlar başımın ağrması ve ağzımın burbon tadında olması gibi tuhaf bir gerçeği unutturmaya yardımcı oldu. Bu gerçekten canlı bir rüyaydı. En azından rahatça uzanmıştım, başım güzel, kabarık bir yastığa yaslanmıştı, bacaklarım rüya kadının bacaklarının arkasına kıvrılmıştı. Onu kendime doğru daha sıkı çektiğimde uykulu bir zevkle iç çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. Elimi kalçasının üzerinden kaydırıp nazikçe poposunu avuçladığımda, tekrar iç çekti ve

ve kasıklarına sürtünüyordu. Bu harika bir rüyaydı. ilekli ampuan ve gne ıığı gibi kokuyordu. İyilik gibi. İstediğim bir ey gibi

. . .ya da tatmak için. Dudaklarım la ensesini buldum ve dilimi omurgasının narin çıkıntısının üzerinde gezdirdim. Nefes aldı.

OTUZ İKİ BIANCA Jackson'ın korkutucu yanını grmtm. Gizli tatlı yanını da grmtm, nazik yanını da ve bir düzine baka yanını da. Ama onu hiç kirli grmemitim. "ıkar!" diye hırladı, sabırsızca tirtm baımın üzerinden çekti. Tirt kenara fırlattı ve tirt odanın diğer ucuna uçtu. Bir an bana baktı, gözleri ehvetle kararmıtı, sonra uyku ortumu yakaladı ve kalçalarım dan aağı çekti. Klotum la birlikte ifonyerin üzerine savruldu lar. Aılmı bacaklarımın arasına diz çöktü, bakıları üzerimde gezinirken hayvani bir ses çıkardı. Sonra ağzı etimdeydi. İte oradaydı. ok içinde haykırdım. Ağzı o kadar sıcak ve ıslaktı ki

Beklenmedik. Parmaklarını kalçalarım a geçirdi ve dilini içime soktu. Neredeyse zevkten ölecektim. "ok tatlısın. Tadının tatlı olduğunu biliyordum." Homurdanmak için bir an durdu, nefesi yayılmı kalçalarımın üzerinde dolaıyordu. Sonra hemen iine geri döndü. Titreyen parmaklarım ı saçlarının kalın, yumuak dağınlıklığına geçirdim çünkü onu hissetmeye ihtiyaım vardı.

Otuz  JACKSON Sersemlemi ve nutkumuz tutulmu bir halde, bombardıman kurbanları gibi yıkılmı yatağın üzerinde birbirimizin kollarına dolanmı yatıyorduk. Bir süre sonra Bianca titrek bir sesle, "Aman Tanrım, bu ..." dedi. "Mkemmeldi." Hayranlıkla ona baktım.

"İnanılmazdı. Akıllara durgunluk veren. Biz bir dl almalı." Yavaa gözlerini kırpıtırarak gülümsedi. Yürek parçalayıcı bir gülümsemeydi bu, ruhu canlandıran ve

aırtıcı bir güzellik. Kendimi dini yeni kefetmi bir adam gibi hissediyordum. O benim dinimdi. Kuzeyim ve gneyim, cennetim ve dünyam, doğruluğun eksen i her ey birdenbire aynı hizaya gelmiti. Çünkü

Hayatımda ilk kez, kutuplaşmış tüm parçalarım bir arada çalışıyordu, evrenle uyum içinde mutlu bir şekilde mırıldanıyorlardı ve nihayet yerlerini anlamışlardı. Bu duyguya tamamen ve tereddüt etmeden teslim oldum, Çoğu insanın bunu asla yaşayamayacağını bilerek. Bu kör edici sevinç. Bu aşkın mutluluğu. Bu sismik odak kayması kendilerinden başka birine garip bir şekilde ve aynı anda b

BLOODY DIXIE 4 porsiyon yapar 1 32 onsluk şişe domates suyu 2 ons votka 1 çorba kaşığı taze rendelenmiş yaban turpu (veya hazır) 1 çorba kaşığı limon suyu 1 çorba kaşığı acı sos 1 çorba kaşığı Worcestershire sosu bir tutam kereviz tuzu bir tutam biber 4 dilim pişmiş domuz pastırması 4 kaburga kereviz Hazırlanışı Dök

Şişeden ¼ bardak domates suyu. Yaban turpu, limon suyu, acı sos, Worcestershire, kereviz tuzu ve karabiberi şışede kalan domates suyuna karıştırın ve kuvvetlice çalkalayın. 4 highball bardağına buz ekleyin. Her bardağa 2 ons votkayı buzun üzerine dökün (veya zevkinize göre). Ekleyin

doldurmak için domates suyu karışımı. Karıştırın, ardından pastırma ve kereviz ile süsleyin.

OTUZ DÖRT BIANCA Duşta yüksek sesle ve kötü bir şekilde şarkı söylüyordum ki cam kapı açıldı ve Jackson devreye girdi. "Durma," dedi eğlenerek. "Hâlâ duyma yetimin yüzde onu kaldı." Çıplaktı, sakindi, Haftanın her günü birlikte duş alıyormuşuz gibi davranıyordu. Önüme geçerek spreyi engelledi ve ben onu süzerken gevşek ellerimden sabun kalıbını aldı. Jackson'ın çıplak olması bir şeydi. Jackson'ın çıplak ve ıslak olması ise bambaşka bir şeydi. Su kaslarına tapıyor, tüm o muhteşem, altın çıkıntıları çılgın, azgın bir ev kadını tarafından fotoşoplanmış gibi parlatıyor ve ışılatıyordu. Saçlarını ıslatmak için başını arkaya yatırdı ve arka planda çalan seksi bir film müziği eşliğinde Technicolor ağır çekimdeydi. Yavaşça saçlarını sabunlamaya başlamasını ağzım açık izledim.

Göğüs. Trace bile bu fiziksel mükemmellik seviyesine ulaşamamıştı. Bir Yunan tanrısıyla duş alıyordum. Sanatla. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Sinir sistemimde hasara yol açan östrojen dalgalanması sırasında dedim ki, "Ben Otuz beş JACKSON Acı dolu anlardan payıma düşeni yaşadım. Şimdiye kadar, acının tüm çirkin yüzlerini, sakat bırakabileceği ve yaralayabileceği tüm yolları bildiğimi sanıyordum. Ama bir telefon görüşmesiyle, dünyada sevdiğiniz birinin acı çekmesini izlemekten daha kötü bir acı olmadığını keşfettim. Acıyı durdurmak için güçsüz olmak. Onu öptüm, sarıldım ve salladım. Yapacağıma söz verdim. Yardım etmek için elimden geleni yaptım. Kelimeler. Hepsi işe yaramaz. Bunların hiçbirisi bir şeyi değiştirmede ya da etrafında hızla kristalleşen yeni buz tabakasını kırmadı. Bianca o telefon konuşmasını yaptığı andan itibaren buz kesti. İçindeki tüm hayat emilmişti. Tüm ateşi sönmüştü. Geriye şok geçirmiş bir kabuk kalmıştı. Ağlamadı bile, ki bu bir şekilde her şeyi daha da kötüleştirdi. "Bir an önce geri dönmem gerekiyor," dedi içi boş bir sesle, sırtını duvara yaslayarak yere oturdu. Yatağın yan tarafına. Yanına çömeldim, nemli, gevşek elini tuttum, içimde korkunç bir kayma hissiyle savaştım, sanki THIRTY-SIX BIANCA New Orleans'a indiğimizde yağmur yağıyordu, gökyüzü ruhumla aynı çirkin kurşuni griydi. Neden bu kadar hissiz hissettiğimi bilmiyordum. Şok, sanırım. Her halükarda, tüm duyularımın körelmiş olmasına minnettardım, çünkü biliyordum ki Etrafımda dolaşan binlerce görünmez ıstırap bıçağı, kesip kan akıtacakları anı bekliyordu. Zamanları gelecekti, bundan emindim. Ama şimdilik hiçbir şeyin bana ulaşamayacağı, yumuşak beyaz gürültüden oluşan bir kozanın içinde güvendeydim. Jackson'ın gözlerindeki azap bile. Nişan yüzüğü parmağımda soğuk ve ağır bir ağırlık gibi duruyordu, yaptığımız pazarlığı sürekli hatırlatıyordu,

ve nedenini. Bunu düşünemezdim. Hiçbir şeye
yüzleşemedim.

bugün daha sert gerçekler var. Tek yapabildiğim bir ayağımı diğerinin önüne koymak ve nefes almaya devam etmektir. Annemin evine vardığımızda bunu bile zar zor yapabiliyordum. Arabadan indiğimde Jackson, "Seni yakaladım," dedi.

ve neredeyse düşüyordum. Kolunu belime doladı ve yarı sürükledi, yarı taşıdı.

Otuz yedi BIANCA Hava elli sekiz dereceydi, gökyüzü başımızın üzerinde berrak, parlak bir maviydi. Eeny solumda durmuş, mendiline usulca ağlıyordu. Jackson sağımda, kalbimin içi gibi taş kesilmişti. Neredeyse dört yüz kişinin katıldığı kilise ayini çok güzeldi. Bir gospel korosu, şarkılarla girişleri yükseltti. Hoyt, Saint Augustine'den mezarlığa kadar bir caz cenaze alayı ayarladı. Siyah şapkalı ve beyaz gömlekli iki düzine müzisyen, trompet ve davullarla çalınan ilahiler eşliğinde New Orleans sokaklarında yas tutanlara yavaşça eşlik etti,

saksafonlar ve klarnetler. Mezarlık alanında o kadar çok çiçek aranjmanı vardı ki arılar, rahibin son veda kutsamasının altını çizmek için hafif bir uğultu ekleyerek tüm güçleriyle ortaya çıktılar. Sonra annemin tabutu toprağa indirildi ve her şey tamamlandı. Evdeki cenaze töreni sonsuza dek sürdü. Sonunda, akşam karanlığı çöktükten sonra ev boşaldı ve ben kederimle ve acımasız bir fia ile baş başa kaldım.

OTUZ SEKİZ JACKSON Rayford sessizce telefonu kapattı. kütüphane telefonu. "Kimdi o?" diye sorduğumda, incelediğim evraklardan başımı kaldırıp bakmamıştım. "Telemarketçi," dedi. "Yerel polis için yıllık bağış toplama." Şimdi başımı kaldırmış, şaşırmıştım. "Acaba şef beni neden kendisi aramadı? Telepazarlamacılarla konuşmayı sevmediğimi biliyor." Bir an düşündüm. "Daha birkaç ay önce polis için bağış toplamamışlar mıydı?" Rayford'un yüz ifadesi donuktu. "Bağış kampanyaları için o kadar çok çek yazıyorsunuz ki, hangisinin hangisi olduğunu asla hatırlayamıyorum efendim." Gözümün ucuyla

Masa başında kristal sürahimi aldı, boş bardağımın üzerine eğdi ve gülümsedi. "Doldurayım mı?" Derin bir iç çektim. Son zamanlarda çok fazla içtiğimi biliyordum ama bu

Geceleri beni ayakta tutan tek şey. "Evet. Teşekkürler." Bana bolca doldurdu, sonra lacivert pantolonlu ve mantıklı ayakkabılı genç kadına döndü

masanın karşısında oturuyordu. "Bayan Taylor, bir yudum ister misiniz?" Ağzı sıkıştı. Ne

SLAP, SLAP, KISS COCKTAIL 2 porsiyon yapar 1 ons konyak 3 ons votka 2 ons absent 1½ ons cin 1 ons böğürtlen likörü Hazırlanışı Tüm malzemeleri buzlu bir kokteyl çalkalayıcısına koyun. Çalkalayın kuvvetlice. Soğutulmuş iki kokteyl bardağına süzün. Aşağıya inin, sevgilinizi öpün, çok güçlü bir Sonsuza kadar mutlu.

TEŞEKKÜRLER Bu beş yıl içinde yayınladığım on dördüncü roman. Bazı yazarlar için bu sayı o kadar da kayda değer değil, ancak benim için şaşırtıcı çünkü okumak, uyuklamak ve yatmadan önce banyo yapmak dışında hiçbir şeye bu kadar ilgi duymadım. Bu tembel yazarın beş yılda on dört kitap üretmesine yardımcı olan pek çok insan var ve onlar arka kapakta birkaç süslü kelimeden daha fazlasını hak ediyorlar, ama alacağınız tek şey bu, çocuklar. Belki de yirmi Size bir plaket ya da başka bir şey göndereceğim, ama muhtemelen göndermeyeceğim. (Bu sayfayı her zaman çerçeveletip

Duvar mı?) Belirli bir sıralama olmaksızın, işte on dört romanın doğmasına yardımcı olan ve TEŞEKKÜRLERimi sunmak istediğim kişiler: Jeff Bezos Amazon

Yayıncılık/Montlake Romance Maria Gomez, Montlake'teki şu anki editörüm Kelli Martin, Montlake'teki editörler arası editörüm Eleni Caminis, Montlake'teki ilk editörüm Melody Guy, onsuz kelimenin tam anlamıyla öleceğim gelişim editörüm

YAZAR HAKKINDA J.T. Geissinger bir düzineden fazla çağdaş aşk romanının yazarıdır,

paranormal romantizm ve romantik gerilim. Prism Award for Best First Book ve Golden Quill Award for Best Paranormal/Urban Fantasy ödülleri'nin sahibidir. Amerika Romantizm Yazarları RITA Ödülü için iki kez finalist olmuştur ve eserleri Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri'nde finalist olmuştur. Haftalık canlı sohbetlere ve çekilişlere katılmak, devam eden çalışmalar hakkında daha fazla bilgi edinmek, Facebook okuyucu grubu-Geissinger's Gang'e katılmak için özel alıntılar ve yarışmalar ve gelecek sürümlerinin ön okuyucu kopyalarını alın. Ayrıca www.jtgeissinger.com adresindeki web sitesine göz atabilir veya onu Instagram @JTGeissingerauthor ve Twitter @JTGeissinger üzerinden takip edebilirsiniz.

BURN
FOR
YOU

J.T. Geissinger tarafından da

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Gibi
Tatlı Yap
Beni Günah
İşle Benimle

Kötü Oyunlar Serisi

Hinzır Güzel Hinzır
Seksi Hinzır Niyetler

Gece Avcısı Serisi

Shadow's Edge
Edge of
Oblivion
Rapture's Edge
Karanlığın Kıyısında
Karanlığa Doğru

BURN FOR YOU

A
SLOW BURN
NOVEL

J.T. GEISSINGER

Montlake
Romance

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2017 J.T. Geissinger, Inc.
tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı, Seattle
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance,
Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542047456
ISBN-10: 1542047455

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Jay ve sonsuza dek mutlu bir yirmi yıl için.

İÇİNDEKİLER

BİR BIANCA

İKİ BIANCA

ÜÇ JACKSON DÖRT

BIANCA

CREOLE KARİDES VE IRMIK

BEŞ JACKSON

ALTI BIANCA

YEDİ BIANCA SEKİZ

BIANCA

BIANCA'S OLD CUBAN

NINE JACKSON

TEN BIANCA

ELEVEN BIANCA

ZENCEFILLI-PORTAKALLI

CHEESECAKE TWELVE BIANCA

ON ÜÇ JACKSON ON

DÖRT BIANCA

BIANCA'NIN BÖĞÜRTLENLİ VE BURBONLU TARTI

ON BEŞ JACKSON

ON ALTI BIANCA

ON YEDİ BIANCA ON

SEKİZ JACKSON

FRANSIZ MAHALLESİ

BEIGNETS ON DOKUZ BIANCA

YIRMI BIANCA YIRMI

BİR BIANCA

DAVINA'NIN MEŞHUR CREOLE JAMBALAYA'SI

YIRMI İKİ BIANCA YIRMI
ÜÇ JACKSON YIRMI DÖRT
BIANCA YIRMI BEŞ BIANCA
YIRMI ALTI BIANCA
YIRMI YEDİ JACKSON
CREOLE BAMYA YIRMI
SEKİZ BIANCA YIRMI
DOKUZ BIANCA
THIRTY BIANCA
OTUZ BİR JACKSON
OTUZ İKİ BIANCA
OTUZ ÜÇ JACKSON
BLOODY DIXIE
OTUZ DÖRT BIANCA
OTUZ BEŞ JACKSON
OTUZ ALTI BIANCA
OTUZ YEDİ BIANCA
OTUZ SEKİZ JACKSON
TOKAT, TOKAT, ÖPÜCÜK
KOKTEYLİ TEŞEKKÜRLERİ
YAZAR HAKKINDA

BİR BIANCA

Louisiana eyaletinde "Canavar" olarak bilinen bu adamı ilk gördüğümde, ünü kadar kötü olamayacağını düşünmüştüm.

Görünüşe göre yanılmışım. O daha kötüymüş.

Tamamen siyah giyinmiş, herkesten bir baş uzun duran, omuzları cilalı ahşap zemin üzerinde uğursuz bir gölge oluşturacak kadar geniş Jackson Boudreaux, vebaya yakalanmış bir köylü köyüne rastlamış bir kralın ifadesiyle restoranımın kalabalık yemek salonunu inceledi.

Dudağı kıvrılmıştı. Gözleri kısılmıştı. Burnu o kadar havaya kalkmıştı ki, boğulmamak için mi yağmurdan kaçıp geldiğini merak ettim.

"Hoo Lawd! Kendimize bir loup-garou bulduk! Sarımsakları getirin!"

Mutfaktaki ocağın başında yanımda duran şef yardımcım Ambrosine, cam duvarın arkasından siyahlı adama bakarken geniş göğsünün üzerinde haç işareti yapıyordu. Eeny, onu tanıyan herkes tarafından sevgiyle anılan, Afrika kabile desenli kaftanları kadar ayrıntılı bir batıl inanç koleksiyonuna sahip emekli bir vudu rahibesiydi.

"Sarımsak vampirler içindir, kurtadamlar için değil, Eeny," dedim, yemek yiyenlerin masalarının yanından restoranın önündeki hostes standına bakarak.

gök gürültüsü bulutları ev sahibesi Pepper'a dik dik bakıyordu. Zavallı kız onun bakışlarının ağırlığı altında gözle görülür bir şekilde küçülüyordu.

Bir anlık kızgınlık kaşlarımı çatmama neden oldu.

Bu, bu gece yaşayacağım bu tür anların ilki ve en hafifiydi.

"Bu ne kurt adam ne de vampir," diye homurdandı sağımdan bir ses.

Pasta şefime bir göz attım. Hoyt, bataklık çamurundan daha kalın bir aksanı, kırılmış beyaz sakalı ve hâlâ New Orleans'ın en iyi beignet'lerini yapmayı başaran romatizmalı elleri olan yetmiş yaşlarında bir Cajun'du. Çenesini yeni gelene doğru salladı, sonra dikkatini tekrar önündeki tezgâhta unlanmış tahta üzerinde duran dev hamur topuna verdi.

"Yüzünü gazetelerden tanıyorum," dedi Hoyt. "Şuradaki boodoo tête de cabri, Bay Boudreaux Bourbon Jr.'ın ta kendisi."

"O zaman kışımı yağla ve bana bisküvi de," dedim panikleyerek.

Paniğimin nedeni Hoyt'un yeni gelen gizemli kişiye keçi kafalı kabadayı demesi değildi. Hoyt'un insanları tanımlamak için Mardi Gras geçit töreni kadar renkli bir yolu vardı. Çünkü o keçi kafalı kabadayı dünyanın en çok satan bir numaralı burbon imparatorluğunun varisiydi.

Tüm bahar menümü etrafında oluşturduğum bir burbon.

Misafirlerim tarafından son derece iyi karşılanan ve rezervasyonlarda artışa neden olan bir menüydü. Yerel yemek eleştirmenlerinden harika yorumlar alıyordu ve hatta daha bu ay Gourmet dergisinde övgüyle bahsedilmişti.

Dürüst olmak gerekirse, sevgi, ruh, umut ve terle dolu bir menüydü ve sanki kendi bebeğim gibiydi. Aylarca hazırladım, test ettim ve mükemmel olana kadar ince ayarlar yaptım.

Ancak Jackson Boudreaux'nun bizzat yemeğe gelmesi tamamen hazırlıksız olduğum bir olaydı.

New Orleans'ta yaşadığını biliyordum, ne de olsa gazeteleri de okuyordum ama onun çekingen ve münzevi biri olduğuna dair o kadar çok şey duymuştum ki, ailesinin viskisi menüye ilham vermiş olsa bile kapıma gelmesinin pek olası olmadığını düşündüm.

Şimdi buradaydı.

Hepsi 1.80 boyunda.

Ev sahibemin ödünü koparıyor ve yemek odama ürkütücü bir sessizlik gönderiyor.

"Rezervasyon listesinde onun adını nasıl gözden kaçırdım?" Ağladım. "Geleceğini bilseydim ona en iyi masayı ayırırdım!"

Eeny, "Pepper az önce sekiz kişilik bir aileyi en iyi masaya oturttu. Bu bir yıldönümü partisi, boo. Muhtemelen saatlerce orada kalacaklar."

İnledim. Dışarı çıkıp ona kendim bir masa bulmak istiyordum ama mutfakta tıka basa doluyduk. Pepper'ın onu olabildiğince hızlı bir şekilde bir yere yerleştirmek için elinden geleni yapacağına güvenmek zorundaydım.

"Hepiniz işinizin başına dönün!" Mekândaki herkes gibi Jackson Boudreaux'ya bakmak için işlerini bırakmış olan mutfak personelinin geri kalanına talimat verdim.

Kimse kıpırdamayınca ellerimi çırdım. Alkışın iş anlamına geldiğini bilen personel hemen harekete geçti. Onlara karşı asla sesimi yükseltmezdim, kızgın olduğumda bile, ki bu nadiren olurdu. Doğuştan neşeli bir mizacım vardı.

Teste tabi tutulmak üzereydi.

"Henri, daha fazla biber jölesine ihtiyacım var!" Dikkatimi tekrar tabaklamakta olduğum ördek etouffée ramekinlerine çevirirken aşçılarımdan birine seslendim. Mutfaktan çıkan her yemek ancak benim son kontrolümden geçtikten sonra mutfağa girerdi. Henri elinde bir kap ev yapımı baharatlı jöleyle koşarak gelirken, ben de

Jackson Boudreaux ile ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakıp görevime odaklandım.

İşim bittiğinde tabakları hızlıca bekleyen bir sunucuya uzattım. Son kontrolleri yapılması gereken iki tabak daha hemen diğer tarafımdaki sunucudan yerini aldı. Restoran ağzına kadar doluydu ve saat daha altıdayken uzun bir gece geçireceğimi biliyordum. Daha mutlu olamazdım.

Ne de olsa bu benim hayalimin gerçekleşmesiydi. Annemin restoranının mutfağında büyümüştüm ve kendi restoranımı açmak için yıllardır para biriktiriyordum. Caz müziği ve Azizler kadar aşçılık da kanımda vardı.

Mutluluğum ilk darbeyi, ev sahibesi gözyaşları içinde sallanan metal mutfak kapılarından içeri girdiğinde aldı.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Pepper! Bu da ne-" "O yumurta emen anasız keçinin oğlu benim göt!" diye bağırdı Pepper, sulanmış gözlerini öfkeyle silerek rimelinin yanaklarına bulaşmasını sağladı.

Pepper bir denizci gibi küfrededi, çok fazla makyaj yapardı, saçları sokak kadını kırmızısının iğrenç bir tonuna boyanmıştı ve etekleri topuklarının boyu kadar kısaydı ama insanlarla iyi anlaşılan, gerçekten tatlı bir kızdı. Müdavimleri onu severdi.

Ayrıca, burası Fransız Mahallesi'ydi. Cinsiyetsiz bir rahibeye benzeyen bir hostese ihtiyacım olsaydı, masaları kendim yerleştirirdim.

Pepper'ı kolundan tutup mutfağın arka tarafına, derin dondurucunun yanına götürdüm. İstedğim son şey, misafirlerimin bamyalarının yanında Pepper'ın meşhur tuzlu ağzından bir parça almalarıydı.

Pepper'a bir mendil uzattım. "Neler oluyor?"

Pepper gözlerini ovuşturdu ve dramatik bir şekilde burnunu çekti. "Az önce gelen adam-"

Midem bulandı. "Bay Boudreaux?"

Pepper başını salladı, sonra da öfkeli bir şekilde söylenmeye başladı.

"Bir masa istediğini söyledi ve ben de ona ne yazık ki tamamen kararlı olduğumuzu söyledim.

Ben de kibarca boş masamız olmadığını anlatmaya çalıştım, sonra küstahça "Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun!" dedi ve ona bir masa bulmamı istedi, ben de size boş masamız olmadığını söyledim efendim ve bir mil uzunluğunda bir bekleme listesi var dedim, ama sözümü kesti ve şöyle dedi

-Adının menümüzün her yerinde olduğunu ve eğer ona bir masa ayarlamazsam, adımızın gazetelere çıkmasını sağlayacağını söyledi, hem de iyi anlamda değil, çünkü tüm basını tanıyordu! Sanki beni tehdit ediyordu ve sinirlendiğimde de bana hırlayarak ağlamayı kesmemi söylüyordu! Sızlanmak! Bu benim turşumu kurmaz mı!"

Pepper söylenmesini ince topuklarına vurarak sonlandırdı.

Burnumun köprüsünü iki parmağımın arasına sıkıştırdım ve iç çektim. Demek Bay Boudreaux'nun bir rezervasyonu yoktu. Ve Pepper'ın elinden gelenin en iyisini yapacağına güvenmek umduğum gibi sonuçlanmamıştı.

"Pekala, Pepper, ilk iş sakin ol. Derin bir nefes al."

İstemeye istemeye yaptı.

"Güzel. Şimdi oraya geri dön ve ona - lütfen kibarca - sahibinin birkaç dakika içinde onunla konuşmak için dışarı çıkacağını söyle. Sonra ona barı göster ve Gilly'nin ona bir içki vermesini sağla. Müesseseden."

"Ama-"

"Pepper," diye araya girdim, sesim sertti. "Bu Jackson Boudreaux. Bu adam bu kasabayı yüz kere alıp satabileceği gibi, her türden yüksek mevkideki insanla da bağlantısı olduğuna şüphe yok, yani kötü muamele gördüğünü hissederse, tüm bu insanlar bunu duyacak ve bu da iş için iyi değil. Size iyi davranmadığı için üzgünüm ama kendi tüylerinizi kabartmadan böyle tavus kuşlarıyla nasıl başa çıkacağınızı öğrenmeniz gerekiyor."

Sözlerimi yumuşatmak için gülümseyerek Pepper'ın omzunu sıktım. "Ve unutmayın, en büyük zorbalar

En büyük bebekler içeride. Bu yüzden onu bezli ve ağzında biberonla hayal edin ve gözünüzü korkutmasına izin vermeyin."

Pepper başını iki yana sallayarak tekrar burnunu çekti. "Onu o sopanın yerine dar kışına bir kova kerevit sokarken hayal etmeyi tercih ederim."

Mutfağın önünden gelen yüksek sesli kıkırdama Eeny'ye aitti. "Büyüleyici, Pepper," dedim sertçe. "Şimdi git."

Son bir koklamayla Pepper döndü ve dışarı fırladı.

Mutfaktan zaman çalabilmem için on dakika geçmesi gerekti. Sallanan metal kapıların arkasından çıktığımda, Pepper'ın talimatlarıma uyduğunu gördüm.

Jackson Boudreaux barın sonunda durmuş, sanki annesi hakkında kaba bir yorum yapmış gibi içkisine ters ters bakıyordu. Barın geri kalanı kalabalık olmasına rağmen, onun etrafında sanki varlığı itici bir şeymiş gibi beş metrelik bir boşluk vardı.

Acaba kokuyor mu?

Görünüşüne bakılırsa, bu büyük bir olasılıktı. Giydiği siyah deri ceket o kadar buruşuk ve hırpalanmıştı ki başka bir yüzyıldan kalma olabilirdi. Çenesindeki kalın kıllar düzenli olarak tıraş olmadığını belli ediyordu ve ifadesi kadar siyah olan saçları ceketinin yakasından kıvrılıyor ve yıllardır makas görmediğini düşündürecek şekilde alnına dökülüyordu.

Eeny'nin ona kurt adam demesine şaşmamalı. Adam, gece yarısı ormanda gezintiye çıktığınızda karşılaşabileceğiniz vahşi ve tehlikeli bir şeye benziyordu.

Kafasını kaldırdı ve beni bakarken yakaladı.

Odanın öbür ucundan bakışlarının ağırlığını, ani şok edici gücünü hissettim, sanki elini uzatıp beni boğazımdan yakalamıştı.

Nefesim kesildi. Geri adım atmamak için kendimi ikna etmek zorunda kaldım. Zorla gülümsedim. Sonra tüm içgüdülerim bana arkamı dönüp bir şişe kutsal su ve gümüş mermilerle dolu bir silah bulmamı söylerken kendimi ilerlemeye zorladım.

Odada ilerlerken müdavimlerle el sıkışmak ve merhaba demek için sık sık durdum, bu yüzden bara varmam birkaç dakika daha sürdü. Sonunda kendimi hedeflediğim kişinin karşısında bulduğumda, yüz ifadesinin sadece nahış olmaktan çıkıp düpedüz caniye dönüştüğünü görmek beni dehşete düşürdü.

Jackson Boudreaux'nun bana söylediği ilk şey "Bekletilmekten hoşlanmıyorum" oldu.

Ve aman Tanrım, Canavar'ın çok güzel bir sesi vardı.

Derin ve zengin, ipeksi ama mırıltı gibi bir kenarı olan bu ses, dağınık görünümüyle tamamen çelişiyordu. Kendine güven, emir ve seksapel kokuyordu. Dünyadaki yerinden emin bir adamın sesiydi bu; çalışanlarına olduğu kadar yatakta altındaki kadınlara da emir vermeye alışkın bir ses.

Boynuma bir sıcaklık yayıldı. Kızgınlıktan mı, o sesten mi, yoksa şu anda kafamda iki delik açan rahatsız edici çelik mavisi gözlerinden mi emin değildim.

Ben daha cevap veremedim, "Ev sahibeniz beceriksiz. Müziğin sesi çok yüksek. Ve içki menünüz çok iddialı. "Romeo ve Julep? "Son Mojito? Berbat. İlk izlenimlerime bakacak olursam, yemekleriniz de berbat."

Boynumdaki kızarıklık yanaklarıma doğru taşıtı. Ağzım benden önce cevap vermeye karar verdi. "Ve ilk izlenimlerime göre, bulvarda turistleri taciz eden evsiz dilencilerden biri olduğunu tahmin eder ve seni restoranımdan atardım."

Burun delikleri alevlendi, bana baktı. Tüylerini kabartmak buraya kadarmış.

Utancımı örtmek için elimi uzattım ve kendimi tanıttım. "Bianca Hardwick. Sizinle tanıştığıma memnun oldum,

Bay Boudreaux."

Bağırmaya başlayacağını sandığım uzun, korkunç bir an oldu ama sadece elimi tuttu ve sıktı.

"Bayan Hardwick. Sizinle tanışmak bir zevk."

Resmi. Demek ki bir ahırda doğmamış.

"Bana Bianca deyin lütfen. Beklettiğim için özür dilerim." Jackson elimi ve onunla birlikte kısa süreli nezaketini de bıraktı.

"Sana Bianca demek isteseydim, derdim. Masam nerede?"

Bana ters ters baktı, elini içkisine o kadar sıkı sarmıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Pepper bunu kesinlikle söyledi. O kıza bir özür borçluyum.

Bacağına tekme atma dürtüsüyle savaşıyor, bunun yerine ona en tatlı Güneyli gülümsememi verdim. Bu küstah pislik yüzünden gözüm korkmayacak, zorbalığa uğramayacak ya da soğukkanlılığımı kaybetmeyecektim.

"Oh, burada bir yerde." Onu kızdıracağını bildiğim için kasten belirsiz bir ifadeyle elimi havada salladım. "Bir masa boşalır boşalmaz, elimizden geldiğince sizi araya sıkıştıracağız. Uğradığınız için çok naziksiniz. Şimdi izin verirsiniz, geri dönmem gerek-"

"Bayan Hardwick," diye tısladı, üzerime doğru yaklaşarak. "Nerede. Nerede. Benim. Masam?"

Bir düzine çift gözün üzerimizde olduğunu hissettim. Çevresel görüşümde, barmen Gilly'nin -neredeyse benim ağabeyim sayılırdı- bana yapılan muamele karşısında öfkeyle kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Hayal mi görüyordum yoksa restoran yine sessizliğe mi bürünmüştü?

Bir şey kesinlikle hayal gücümde değildi. Jackson Boudreaux kokmuyordu. En azından kötü değil. Çok yakınımda dururken kokusunu aldım: egzotik misk ve sıcak, temiz tenin lezzetli kokusu, başka birinin üzerinde son derece seksi olabilirdi.

Ama başka biri değildi. Uluslararası bir burbon hanedanının varisi olan Prens A-hole'du.

tıraş, saç kesimi, yeni kıyafetler ya da insan ırkı.

Bez! Onu bebek bezinin içinde ve koca ağzında bir binkie ile hayal edin!

Çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Sakince, "Belki de müziğin çok yüksek olduğu konusunda haklıydınız. İşitme duyunuzu engellemiş olmalı, çünkü az önce size müsait olur olmaz bir masa ayarlayacağımızı söyledim. Yoksa birini dışarı atmamı mı tercih edersiniz? Belki de piyanonun yanındaki şu yaşlı çifti? Yemeklerinin tadını çıkarmayı sizden çok daha az hak ediyor gibi görünüyorlar, haksız mıyım?"

Dudakları düzleşti. Çenesindeki bir kas esnedi. Burnundan yavaşça bir nefes çekti.

Elindeki bardağı duvara çarpmamak için kendini tutup tutmadığını merak ettim. Kalbim küt küt atmasına rağmen yerimde durdum ve gözümü kırpmadım.

Sonunda bir elini kalın saçlarının arasında gezdirdi ve köylülerle etkileşime girmekten ne kadar hoşlandığını açıkça belli eden bıkkın bir sesle nefes verdi.

Özellikle de dudak bükmeye cüret edenleri. "Ne kadar sürecektir?" diye tersledi.

Bu sırada gülümsemem acı verici bir şekilde ölmüştü. "Ev sahibemi ağılattın. Sence bu ne kadar beklemeye değer?"

Dişlerini sıkarak cevap verdi: "Ben oyuncak edilecek bir adam değilim Bayan Hardwick. Histerik ev sahibenize de söylediğim gibi, önde gelen tüm yemek eleştirmenlerini tanıyorum-"

Homurdandım. "Onlar için ne büyük şans!"

"-ve menünüzdeki yemeklerin çoğunda ismim belirgin bir şekilde yer aldığından, daha misafirperver olmanızı beklerdim-"

"Teknik olarak, Boudreaux ailenizin adı, doğru mu?" "-

Çünkü ben her şeyi korumayı kendime iş edinmişimdir. üzerinde adım yazılı-"

"Affedersiniz, benim menüm nasıl birden sizin menünüz oldu?
mülk?"

"-ve eğer yemekleriniz, tavrınız da dahil olmak üzere şu ana kadar deneyimlediğim diğer her şey kadar kötüyse, ailemin ticari markasını ihlal ettiğiniz konusunda avukatlarımla birlikte sektördeki bağlantılarımla konuşmaktan çekinmeyeceğim."

Ağzım açık kaldı. Dehşet içinde ona baktım. "Beni dava etmekle mi tehdit ediyorsun? Ciddi olamazsın!"

Cevap vermek için gözlerini bana dikti. Göğsünden alçak, tehlikeli bir hırıltı yükseldi.

Oh, hayır. Oh, hayır, o vahşi hayvan hareketiyle beni korkutmaya çalışmadı!

Aramızdaki son ayağı da kapattım, soğuk mavi gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim: "Kim olduğunuz, Bay Boudreaux, bana ne kadar kötü basın getirebileceğiniz ya da kaç tane fazla maaşlı avukatınız olduğu umurumda değil. Davranışlarınız iğrenç. Bana bir daha hırlarsan seni dışarı atarım."

Geri çekildim ve onun yanan bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Bir sonraki boş masaya oturacaksın. Bu arada benden bir içki daha iç. Belki alkol seni tekrar insana dönüştürür."

Öfkeyle arkamı döndüm ve Jackson Boudreaux'nun yolumun kesişmesi talihsizliğine uğradığım en kibirli, kendini beğenmiş, kötü huylu adam olduğuna ikna olarak oradan uzaklaştım. Ona karşı hissedebileceğim tek şey iğrenmektir.

Anlaşılan o ki, bu konuda da yanılmışım.

İKİ

BIANCA

Jackson, üçüncü oturuma kadar dört saat boyunca kaldı ve tatlı olarak iki porsiyon böğürtlenli ve burbonlu tarta kadar menüdeki neredeyse her yemeği tattı.

Aynı konuştuğu gibi yemek yiyordu. Mekanik bir şekilde, sanki bundan hiç zevk almıyormuş gibi, sanki bir sıkıntı, gününün uzun ve neşesiz bölümünde katlanması gereken bir şey daha varmış gibi. Etkileşimimiz yüzünden hâlâ sinirliyken, mutfakta tek başına oturup tabak tabak yemek yerken onu izledim, gözlerini yere indirmiş, kendisine yöneltilen meraklı bakışları görmezden geliyordu.

Bakışlarımı takip etmek için yanımda duran Eeny, "Bu çocuk bir yıldır bir şey yememiş gibi görünüyor!" diye haykırdı.

Suratımı ekşittim. "Sadece onu hoşnut etmeyen herkesin ruhu."

Kıkırdadı. "LaDonna Quinn'in ona senin baharatlı kaburgalarından başka çiğneyecek bir şeyler vermek istediğini görüyorum. Tanrım, giydiği elbise o kadar dar ki neredeyse dinini görebiliyorsun."

Yeni boşanmış esmer kadın üçüncü kez Jackson'ın masasının yanından geçerken kalçalarını salladı, saçlarıyla oynadı ve kirpiklerini kırıştırdı. Gördüğü tüm ilgiye rağmen görünmez de olabilirdi.

"İşte Marybeth Lee kasıla kasıla geliyor!" diye bağırdı Eeny neşeyle, parlak sarı bukleleri ve kum saati figürüyle başları döndürmeyi asla başaramayan bomba gibi Marybeth'i, olağanüstü erkek yiyiciyi işaret ederek. Marybeth

Bayanlar tuvaletinden çıktı ve masasına doğru uzun bir yol izleyerek Jackson'ın masasının yanından geçip ona ateşli bir gülümseme gönderdi.

Ona alaycı bir bakış gönderdi ve yemeğine geri döndü.

"Belki de eşcinseldir. Marybeth'in çift D'sine karşı bağışıklığı olan bir erkek hiç görmedim."

Eeny kıkırdadı. "Barda ondan hışımla uzaklaşırken gözlerinin arkana yapışmış olmasına bakılırsa, o çocuğun kesinlikle eşcinsel olmadığını söyleyebilirim."

Öfkelendim, nefesim kesildi. "Kıçıma mı bakıyordu?"

Eeny kaşlarını kaldırarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne yani, bir erkeğin ganimetine göz atmasına izin vermeden önce onu annenle tanıştırmam mı gerekiyor?"

"Hayır, öyle değil, o tam bir pislik!" diye mırıldandım.

Eeny, birisi mantıklı konuşmadığında tek gözünü kısıp size yan yan baktığı bir şey yapıyor. Şimdi de bana yaptı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sakin bana onun yakışıklı olmadığını düşündüğünü söyleme."

Yüzümü buruşturdum. "Yakışıklı mı? Nasıl anlayabilirim ki? Çatallı dilin ve boynuzların arkasını görmek imkansız!"

Eeny dudaklarını büzdü. "Mm-hmm."

"Senin yapman gereken işler yok mu Eeny?" Konuşmanın gidişatı beni çileden çıkarmıştı.

Omuz silkti. "Sadece diyorum ki, eğer LaDonna ve o skandalcı Marybeth şirretliklerini ona doğru fırlatmak için bu kadar çok zaman harcıyorlarsa, bunun nedeni onun çirkin olması değildir."

"Hayır, çünkü o kokuşmuş bir zengin. Ayrıca ona kurt adam dedin. Onun yakışıklı olduğunu düşünemezsin!"

Bir tavuk gibi gıdıkladı. "Ah, tatlım. Sanırım erkeksiz geçirdiğin bunca zaman seni kör etmiş."

Mutfağın öbür ucundan Hoyt bir kahkaha attı.

Tavana baktım ve iç çektim. "Tanrım, neden bu insanları çalıştırıyorum ki?"

Hoyt tekrar kükredi. "Sanırım bu da o 'tartışmalı' sorulardan biri, çünkü ikimiz de biliyoruz ki ben olmasaydım yemeye değer bir tatlı menünüz olmazdı-"

"Kapa çeneni de işinin başına dön, Hoyt!" diye çıkıştı Eeny, ellerini geniş kalçalarına dayayarak. "Yemin ederim, hamur işindeki çılgın yeteneklerini bir kez daha duymak zorunda kalırsam, yere yığılıp öleceğim!"

Altmış yıldır Eeny'ye aşık olan ve bir o kadar zamandır da reddedilen Hoyt, ona tembel bir sırıtma ve göz kırpma gönderdi. "Ah, hadi canım. Dizlerinin bağını çözen şeyin benim hamur yoğurma becerilerim olmadığını biliyorsun."

"Ack," dedi Eeny gözlerini devirerek. "Hayal görüyorsun, yaşlı adam."

Hoyt daha da geniş sırttı. "Ve sen, tatlı arı, arsız bir böğürtlen gibisin. Buraya gel ve yaşlı Hoyt'a bir öpücük ver."

"Pffft! Nefesini tutma!" dedi Eeny bir el hareketiyle.

Sonra Pepper nefes nefese mutfak kapısından içeri daldı.

"Bianca! Seni soruyor!"

Midem bulandı. Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu.

Jackson Boudreaux'nun masasına baktım, onu komilerden birinin boğazını sıkarken görmeyi bekliyordum ama kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece oturuyor, hiçbir şeye hançer gibi bakmıyordu.

Adam, kaltak surat terimine yepyeni bir anlam kazandırdı. Yüzü alev almış ve biri çatalla söndürmeye çalışmış gibi görünüyordu.

Dedim ki, "Ne istiyor? Marlene ona çeki çoktan getirdi mi?"

"Evet! Ve sonra beni çağırdı ve bana bunu verdi!" Pepper muzaffer bir edayla yüz dolarlık bir banknotu havaya kaldırdı. "Ve ne için olduğunu sorduğumda, 'Bir kadının ağladığını görmekten hoşlanmıyorum' dedi. Buna inanabiliyor musun?" Kıkırdadı

sevinç içinde. "Ağladığımda bahşiş olarak Benjamin alacağımı bilseydim, ilk günden itibaren müşterilere bağırırdım!"

Dişlerimi birbirine geçirdim. O adamın yüzsüzlüğü, Pepper'ı zorba bir hıyar olduğu için satın almaya çalışması!

Ne yazık ki işe yarıyordu.

Ama korkunç davranışının bedeli olarak parasını sağa sola saçmasına izin verecek değildim. Onun gibi zengin olmayabilirdim ama gururum vardı. Kimse beni satın alamazdı. Tüm zenginliği beni zerre kadar etkilemedi.

Aslında, parasını alıp Pepper'ın bir kova kerevitinin yanına koyabilir!

"Eeny," dedim sertçe, tabakladığım ayakkabıcıları göstererek, "bunların masa altıya gittiğinden emin ol. İki sallantıda dönerim."

"Uh-oh," dedi yüz ifademi dikkatle inceleyerek. "Biri yangın söndürücüyü getirsin. Sanırım zavallı Bay Boudreaux alevler içinde kalmak üzere."

"Zavalılık" diye mırıldandım ve mutfak kapısını iterek içeri girdim.

Masasına doğru ilerledim, yanında durdum ve başını kaldırıp baktığında gülümsemedim. Bir buzdağı kadar soğukkanlı bir şekilde, "Beni mi görmek istediniz?" dedim.

Profesyonel olurdum ama beni dava etse ve kötü eleştiriler alsam bile onun kibirli kışını öpmeyecektim. Saygısızlık görmekten ve aşağılanmaktan hoşlanmıyordum ve tehdit edilmekten daha da az hoşlanıyordum. Sadece kibar davransaydı, bu akşam çok daha farklı geçebilirdi ama işte buradaydık.

Birbirlerine açık bir düşmanlıkla bakıyorlardı.

İkimiz de bir şey söylemedik. An, rahatsız edici ve sonra dayanılmaz hale gelene kadar uzadı. Gözlerinin içine bakmak fiziksel saldırıya uğramak gibiydi.

Sonunda "Çekimde bir hata var" diyerek korkunç sessizliği bozdu.

"Hayır, yok."

Kalın ve siyah kaşlarını kaldırdı. "Öyle olmalı. Hiçbir şey görünmüyor."

"Doğru."

Soğuk mavi bakışları benimkileri yaktı. "Saatlerdir burada oturmuş yemek yiyorum-"

"İnanın bana, ne kadar zamandır burada olduğunuzun ve ne kadar yemek yediğinizin gayet farkındayım."

Deri koltuğa yaslandı, ellerini masanın üstüne doğru açtı ve beni bir bilim adamının mikroskop altında bir mikrobu incelediği gibi inceledi. Korkunçtu ama bunun beni ne kadar sarstığını belli etmedim.

Çenesindeki kasların zıplamasının yaklaşmakta olan bir cinayet çılgınlığının işareti olup olmadığını merak ettim.

Sonra da küçümseyici bir tavırla, "Sizin ve restoranınız hakkındaki düşüncelerim beleşçilikle değişmez, Bayan Hardwick," deme cüretini gösterdi.

Yüce Tanrım, masada boş tabağının yanında duran biftek bıçağını alıp gözüne saplamak istedim.

Bunun yerine, "Sizin fikrinizle ilgilenmiyorum Bay Boudreaux. Yemeğiniz müesseseden çünkü ailenizin burbonunu çok seviyorum ve bu bana, gurur duyduğum ve pek çok insanı mutlu eden bu menüyü yaratmam için ilham verdi. Sırf ötüşünüzü duymak için güneş doğmuş gibi davranmasaydınız bile size ödeme yapardım."

İlk kez gözlerinde çelikten başka bir şey gördüm. Sadece bir anlıktı, bakışlarını ısıtan bir duygu parıltısı ve sonra kayboldu.

Sert bir sesle, "Ödeme yapmakta ısrar ediyorum" dedi, "Paranı almayacağım."

Yanaklarına bir renk geldi. Sanırım hayır cevabını duymaya alışık değildi. Az önce dört yüz dolar değerinde yiyecek vermiş olsam ve buna gücüm yetmese bile, bu bana muazzam bir tatmin duygusu verdi.

Sonra ayağa kalktı. Bu kadar iri yarı bir adam için ani ve şaşırtıcı derecede yumuşak bir hareketti; ayaklarının üzerinde durup bana doğru yaklaşırken uzuvlarını hızla büktü.

Tekrar.

Ona bakarken yutkundum. Hissettiğim korku değildi ama kesinlikle sinir bozucuydu. Ve lanet olsun, bu huysuz, canavar piç neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Havada dolaşan burbon baharatlı bamya kokusu yüzünden ağzımın sulandığını bilmesem, neredeyse onun yüzünden olduğunu düşünebilirdim.

"Bayan Hardwick," dedi, sesinin tonu daha da sertleşmişti, gözleri mavi ateşle yanıyordu, "Siz. Mantıksız davranıyorsunuz."

Sözlerini çekiçle noktalamayı çok severdi! Bir kahkaha attım.

"Ve siz, Bay Boudreaux, gen havuzunun bir cankurtarana ihtiyaç duymasının sebebisiniz. İyi akşamlar dilerim."

Bu gece ikinci kez Jackson Boudreaux'ya sırtımı döndüm ve uzaklaştım. Ancak bu sefer kıcıma bakıyor olabileceğinin acı bir şekilde farkındaydım.

Milyonlarca teşekkürler, Eeny.

ÜÇ JACKSON

Ben restorandan çıktığımda Rayford arabanın kapısı açık bir şekilde kaldırımda bekliyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü o anki ruh halimle lanet kapıyı menteşelerinden sökebilirdim.

Öfkelenerek Bentley'in arkasına tırmandım. Rayford tek kelime etmeden kapıyı arkamdan kapattı. Arabayı çalıştırıp uzaklaştığımızda rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilemiyordum.

Hayatımda hiç bu kadar sinir bozucu bir kadınla karşılaşmamıştım.

Ağızına bak! Tavırları!

İnanılmaz kalp şeklinde kış.

Dişlerimi sıktım ve yağmurlu geceye baktım. Uzun zamandır bir kadın istememiştim. Cricket bunu görmüştü. O felaketten sonra, bir kadın bana baktığında görebildiğim tek şey gözlerindeki dolar işaretleriydi.

Ama bu fişek Bianca Hardwick. Tanrım. O akıllı ağız öpmek mi yoksa tıkamak mı istediğimden emin değildim.

Rayford dikiz aynasından bana bakarak, "Yemek nasıldı efendim?" diye sordu.

Hâlâ öfkeyle kaynarken, "Yeterli" diye tersledim.

Ruh halime alışkın olan ve bunun bir şeye yapabileceğim en büyük övgü olduğunu bilen Rayford başını salladı. "Annesi de harika bir aşçıydı. Davina'nın restoranı, Katrina Kasırgası patlayıp her şeyi silip süpürmeden önce, sanırım yirmi yıldır buradaydı." Kıkırdadı. "O zamanlar orada çok yemek yedim. Ne zaman annemi ziyarete gelsem

Bebek kardeşim, mutlaka uğradım. Davina'nın jambalaya'sını hiç unutmadım. Cennetten bir lokma almak gibiydi. Ve geri gelmemi sağlayan sadece yemekler değildi. Bayan Davina Hardwick gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi."

Elma ağaçtan uzağa düşmez.

Bianca Hardwick makyajsız, koyu renk saçları geriye doğru toplanmış, bir çift iğrenç takunya, lekeli bir önlük ve boynundan bileklerine kadar onu örten cinsiyetsiz beyaz bir şef ceketi giymiş olsa bile göz kamaştırıcıydı. Parlayan siyah gözleri, parlak kahverengi teni ve vahşi özgüveniyle genç Halle Berry'nin tıpatıp aynısıydı.

Genç, sinir bozucu bir Halle Berry.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve nefes verdim.

Gergin olmam tamamen onun suçu değildi. Daha oraya adımımı atmadan önce bile gergindim. Kişisel aşçım -altı ay içinde dördüncü- kahvaltıda yumurtaların cıvık olduğunu söyledikten sonra sinirlenip gitmişti, iki hafta içinde üç yüz kişilik bir yardım gecesine ev sahipliği yapacaktım ve aşçım olmadığı için bir yemek şirketi bulmaya çalışmam gerekecekti ve Cody'nin hiçbir işe yaramayan keş annesi uyuşturucu bulundurma suçundan hapse atılmıştı.

Tekrar.

Ama asıl bardağı taşıran damla babamdan gelen telefon oldu. Dört yıldır her hafta aynı telefon geliyordu.

Kentucky'ye ne zaman dönüyorsun? Bu aptallığı ne zaman bırakıp sorumluluklarınızı üstleneceksiniz? Boudreaux Bourbon'un 200 yıldır aile üyesi olmayan bir Usta Damıtıcısı olmadı! Annenin kalbini kırıyorsun!

Ve devam etti, ta ki kulaklarım kanayana kadar. Ne kadar yalvardığı önemli değildi. Asla geri dönmeyecektim.

Kentucky'ye dönmek, hiçbir şey yapmak istemediğim o ayrıcalık ve güç dünyasına, gülümseyen ve iyi huylu insanlardan oluşan o engerek yuvasına dönmek anlamına geliyordu.

elinizi sıkar, sonra arkanızı döner dönmez bıçakları bilemeye başlardı. Ailem dışında sosyal çevremde güvenilebileceğim tek bir kişi bile yoktu.

Para insanları açgözlü yapar. Çok para onları acımasız yapar. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Yalancılar, entrikacılar ve yılanlar, hepsi. New Orleans daha güvenliydi. Banka hesabımı ele geçirmek için benimle arkadaş olmaya çalışan bu kadar çok palavracıyı savuşturmak zorunda kalmıyordum.

Bianca Hardwick kesinlikle benimle arkadaş olmayı umursamıyordu. Bedava yemeğe bakılırsa, banka hesabım da umurunda değildi. Umursadığı tek şey beni aşağılamaktı.

Gen havuzunun cankurtarana ihtiyaç duymasının sebebi sensin.

Şımarık kadın. Kimse benimle böyle konuşmamıştı.

Ağzım garip bir şey yapıyordu. Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını fark etmem bir anımı aldı, bunun gülümsediğim anlamına geldiğini hatırlamam ise bir başka anımı.

Rayford dikiz aynasından beni endişeyle izleyerek, "İyi misiniz efendim?" diye sordu.

"Tabii ki. Neden?"

"Çünkü biraz tuhaf görünüyorsun. Belki de hastasın." Kaşlarımı çattığımda Rayford rahatlamış görünüyordu.

Ne kadar iç karartıcı. Bianca Hardwick'in ukala ağzını ya da mükemmel kışını bir daha asla düşünmesem iyi olur, yoksa Rayford öldüğümü düşünebilirdi.

DÖRT

BIANCA

Güzellik uykusu deyimini kim uydurduysa, belli ki beni sabahları hiç görmemiş.

"Kahretsin kızım," dedim banyo aynasındaki bitkin yansımama. "Bunlar gözlerinin altındaki torbalar değil, tam bir bavul seti."

Yüzüme soğuk su sıçrattım, ıslak bir bezi göz kapaklarıma bastırdım ve bir dakika boyunca orada tuttum ama hiçbir etkisi olmadı. Gözlerimi açtığımda eskisi kadar kötü görünüyordum.

Sabahın erken saatlerine kadar yeni bir menü üzerinde çalıştığım için haklıyım.

Ama Jackson Boudreaux dava açma tehdidinde ciddiye, her şeyi hızla yenilemem gerekecekti. O zaman kendime bir avukat tutmam gerekirdi.

Tembel gözlü kedi balığı!

Azıcık uyuyabilmişim ama o da bir kurt sürüsü tarafından restorandan kovalandığım kabuslarıyla doluydu; başlarında keskin dişleri ve hırçın hırıltılarıyla, siyah tüyleri kabararak topuklarıma yapışan iri ve iğrenç bir kurt sürüsü vardı. Kalbim küt küt atarak uyandım, çarşaf terden sırılsıklam olmuştu. Şimdi de huysuz bir timsah tarafından çiğnenmiş ve tükürülmüş gibi görünüyordum.

Saçlarımı topuz yaptım, ardından saç çizgimin etrafında protesto gösterisi yapan asi küçük uçların üzerine bir topak pomat sürdüm. Sonra dişlerimi fırçaladım ve makyajla uğraşmadan giyindim. Hiç makyaj yoktu.

Bugün yeryüzünde göz altı torbalarımın üstesinden gelebilecek bir kapatıcı yok ve maskara sürme sanatında asla tam olarak ustalaşamadım. Ya da ruj sürmekte. En son Noel'de ruj sürmüştüm ve kilisedeki ayin bitene kadar tüm dişlerime bulaşmıştı. Bir kutu kırmızı boya kalemi yemiş gibi görünüyordum.

Bu yüzden her sabah yaptığım gibi, restorana giderken annemi kontrol etmek için kapısında belirlediğimde yüzüm kızarmıştı. Bana şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Pekala," dedi, "bir erkek yüzünden bu kadar kaba görünmediğini biliyorum, tatlım, o yüzden içeri gel ve bana hikayeyi anlat."

"Aslında bir adam yüzünden."

Anneme sarıldım, sonra onun yanından geçerek evinin küçük ama güzel ön salonuna girdim. Çiçek vazoları ve Shalimar'ının kokusuyla parfümlenmiş, duvarlardaki gizli hoparlörlerden Ella Fitzgerald'ın alçak, gırtlaktan gelen sesiyle, Tremé'nin nazik çürümesinin ortasında küçük bir zarafet ve stil vahasıydı.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en eski Afro-Amerikan mahallesi olan Tremé, kölelerin Pazar günleri Congo Meydanı'nda toplanıp dans etmelerine ve müzik yapmalarına izin verildiği 1700'lü yıllara kadar uzanan geçmişle New Orleans'ın müzikal kalbiydi. Caz burada icat edildi. Sivil haklar hareketi burada başladı. Bandolarımız, inanılmaz mutfağımız, kültürel tarih müzelerimiz, haftanın günlerinden daha fazla festivalimiz ve bolca ünlü tarihi yerimiz var.

Ancak turistlerin hava karardıkdan sonra gezintiye çıkmaları kötü bir fikir. Uyuşturucu bir sorun ve iş sıkıntısı var. Ve selden sonra terk edilen tüm o tahtadan evler hala ayakta, zehirli siyah küfle çiçek açıyor, Katrina Kasırgası'nın kalp kırıklığının günlük bir hatırlatıcısı.

Tremé'de hayat güzel olabilir ama hiçbir zaman kolay olmamıştır.

Bir erkekten bahsedince annem heyecanlandı. "Gözlüklerimi takayım da seni daha iyi duyayım!"

Sık sık böyle saçma sapan şeyler söylerdi. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı. Bu ve sizi hoş karşıladığını hissettirme yeteneği.

Gözlüklerini burnundan yukarı kaydırды ve gözlüklerinin ardından bana baktı. Boynundaki gümüş zincire takılı gözlükler, yaşlanmakta olduğu gerçeğine verdiği tek tavizdi.

"Bu uzun bir hikâye anne," dedim iç çekerek. "Ve tekrar anlatmaya değmez."

Gözlerini kısmıştı. İri kahverengi gözleri gözlük camlarının ardından daha da büyümüşü. "Şımarıklık yok mu?"

"Bir tane bile değil."

Bir anda ilgisini kaybederek korkunç gözlükleri çıkardı ve bir kez daha zincirden sarkıttı. "Kahvaltı yaptınız mı, tatlım?"

Omuz silktim. "Kahve ve biraz aspirin."

"Bu kahvaltı değil, aptal çocuk!" diye azarladı. "O sıska kışını bu eve sok ve yemeğini ye!"

Döndü ve bir parfüm bulutu ve annelik hayal kırıklığı içinde mutfağa doğru süzüldü, hareket ederken mor elbisesi ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. Yalınayak ve çevikti, altmış dört yaşında olmasına rağmen hâlâ güzellik kraliçesinin zarif, süzülen yürüyüşüne sahipti.

Affedersiniz. Otuz dokuz. Bir an için yaşlanmayı bıraktığı yılı unuttum.

"Kara lahana, karides ve ırmik ve Cajun benedict yaptım," diye omzunun üzerinden seslendi. "Ayrıca bamyaya ve meşhur jambalaya'm da ocakta pişiyor."

Tek başına yaşayan bir kadın için çok fazla yemek olabilirdi, ancak annemin gün boyunca, brunch'tan kokteyl saatine ve ötesine kadar sürekli bir ziyaretçi akışı vardı. Ziyaret etmekten daha çok keyif aldığı bir şey yoktu. Ya da benim deyimimle "mahkemeye çıkmak".

Ve arayanlardan bahsetmişken . . .

"Günaydın, Albay!" Koridordan annemin kapalı yatak odasının kapısına doğru seslendim.

Bir duraklama oldu ve sonra boğuk bir cevap geldi. "Günaydın, şekerim!"

Annemin yatak odasının kapısının sabahları kapalı olmasının tek bir nedeni vardı, o da Albay'dı. O kapının ardında neler olabileceğini hayal etmemeye çalışarak gülümsedim.

"Onu rahat bırak Bianca," dedi annem mutfaktan. "Hadi şimdi gel, sana bir tabak hazırlıyorum."

Mutfağa girdim, sırt çantamı çocukken her yemeği yediğim kare ahşap masanın yanına yere bıraktım ve oturdum, annemin benim için bir tabak yemek hazırlamasını izledim: bir tencereden bir kepçe, diğerinden bir kepçe. Ocağın önünde, dünyanın herhangi bir yerinde olduğundan daha çok evinde gibiydi.

"Yine mi yatıya kalacaksınız?" diye sordum. İkinizin arası ciddileşiyor mu?"

Annem omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. Gözleri muziplikle dans ediyordu. "Hiçbir erkek babanla yarışamaz, tatlım, Tanrı ruhunu kutsasın, ama bu onları denemekten alıkoyacağım anlamına gelmez." Kendini yelpazeledi. "Ve söz veriyorum, Albay kesinlikle deniyor."

"Benden daha fazla aksiyon yaşamam çok üzücü. Şimdiden duygusal yaraların oluştuğunu hissedebiliyorum."

"Lütfen çocuğum, o kadar da kırılgan değilsin. Sana daha kaç kere oraya geri dönmeni söylemem gerekiyor? O aptal çocuğun aşk hayatına büyü yapmasına izin verme. O buna değmez!"

Söz konusu "aptal çocuk" eski sevgilim Trace'ti. Ona sırlısklam aşkıttım, evleneceğimizden emindim, ta ki onun tek eşlilik tanımının beni her seferinde sadece bir kızla aldatacağı anlamına geldiğini keşfedene kadar. Neredeyse iki yıldır mutlu bir şekilde bekârdım, bu durum annemi çok üzüyordu. Tek çocuk olarak, çok istediği torunları için tek umudu bendim.

Bu mayın tarlasından kaçınarak, konuşmayı hızla daha güvenli ve daha önemli sulara yönlendirdim. "Peki Doktor Halloran ne dedi?"

Annem tekrar ocağa döndü. Cevap vermeden önce kısa, neredeyse fark edilmeyen bir duraklama oldu. "Tam da sana söyleyeceğini söylediğim şey, bebeğim. Çok iyiyim."

Kaşlarımı çattım. "Ama aylardır öksürüyorsun anne."

Işıl ışıl gülümseyerek tekrar arkasını döndü ve bana baktı. Mutfak pencerelerinden sızan parlak sabah ışığında yüzü çizgisiz, hâlâ ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Ten rengimi ondan almıştım -süt gibi solgun babam buna "kızarmış kestane" derdi- ve onun kadar iyi yaşlanacağımı umuyordum.

Yine de gözlerimin altındaki torbalar bir gösterge ise, şansım yoktu.

"Endişelenecek bir şey yok." Yemek tabağını önümdeki masaya koydu. "Sadece yaşlanmanın bir yan etkisi."

Yüksek sesle güldüm. "Bir şeyler mi duyuyorum yoksa muhteşem Bayan Davina Hardwick az önce yaşlı kelimesini mi söyledi? Kelime dağarcığında olduğunu bile sanmıyordum!"

"Sus, sen!" Annem omzuma hafif, sevgi dolu bir tokat attı. "Yoksa bütün mahalle duyacak!"

"Neyi duydun?" dedi arkamdan gürleyen bir bariton.

Döndüğümde Albay'ı kapı aralığında, sırtırken ve pantolon askılarını omuzlarına çekerken buldum. Düzgün yapılı ve ortalamanın altında bir boya sahip olmasına rağmen, kısmen gür sesinden, ama çoğunlukla yirmi beş yıl boyunca ordudaki askerlere liderlik etmesinden kaynaklanan büyük bir duruşu vardı. Her zaman olduğu gibi, rugan ayakkabılarına kadar kusursuz bir beyaz giymişti. Gözleri alışılmadık, tunç grisiydi, teninin koyu renk tuvaline karşı soluk ve dikkat çekiciydi.

Annem güldü ve elini masaya doğru salladı. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, sadece kız muhabbeti. Otur ve yemeğini ye."

Daha geniş sırtarak ellerini kalçalarına dayadı. "Geceyi seninle geçirdiğim için şimdiden karnım tatlılıkla doldu, kadın."

Göz yuvarlamam o kadar yüksekti ki muhtemelen uzaydan bile duyulabilirdi.

Bir sosyete kızı kadar nazlı olan annem dudaklarını büzdü ve kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Seni gümüş dilli şeytan. Seninle ne yapacağım ben?"

Yetmiş yaşında bir adamın hareket edebileceğini düşündüğünüzden daha hızlı bir şekilde, Albay odayı geçti ve annemi kucakladı. Onu etrafında döndürdü, ayakları yerden kesilecek şekilde kaldırdı, kız gibi ciyakladığında keyifle güldü.

"Aklıma bir iki şey geliyor!" diye gürledi, camları tıkırdatarak. Sonra onu ayağa kaldırdı ve öyle tutkulu bir öpücük verdi ki yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Sadece bir ya da iki mi?" dedi nefes nefese öpüşme bittiğinde. "Bundan daha fazla hayal gücün olduğunu sanıyordum, tahyo!"

Tahyo, Cajun Fransızcasında büyük, aç köpek anlamına gelir.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve inledim. "Lütfen biri beni öldürsün. Beni hemen öldürün."

"Sana kendi kendine konuşma demiştim çocuğum, bulvardaki berduşlardan biri gibi konuşuyorsun!" Annem azarladı.

Aklıma Jackson Boudreaux'nun bulvardaki evsiz dilencilerden birine benzediğini söylediğimde yüzünde beliren şaşkın ifade geldi. Bu beni çok daha iyi hissettirdi.

"Bu sabah biraz yorgun görünüyorsun şekerim." Annemin üzerine salyalarını akıtmayı bitiren Albay masada yanıma oturdu ve bana endişeyle baktı. "Her şey yolunda mı?"

Annem, "Ona bu yüzü verenin bir erkek olduğunu söylüyor ama kim olduğunu söylemiyor," dedi.

Göz kırparak bir tabak daha yemek hazırladı ve Albay'ın önüne koydu. Çatalları bize verdi ve biz de yemeğe yumulduk.

"Sadece geç bir gece geçirdim, hepsi bu," dedim bir ağız dolusu etli yumurtanın etrafında.

Albay, "Bunun Bay Jackson Boudreaux'nun ziyaretiyle bir ilgisi yok,

olur mu?"

"Jackson Boudreaux!" Gözleri fal taşı gibi açılmış olan annem dönüp bana baktı. "Yüce Tanrım, onunla ne yapıyordun? O çocuğun ıslak bir panterden bile daha kötü olduğunu duydum!"

Özür dilemeden omzunu kaldıran Albay'a ekşi bir bakış attım.

"Bu kasabada dedikodu çabuk yayılır şekerim, özellikle de eyaletteki en gözde bekârın Fransız Mahallesi'ndeki en yeni restoranın sahibinden herkesin önünde fırça yemesi söz konusu olduğunda." Başını sallayarak kıkırdadı. "Söylentilere göre neredeyse o çocuğun kafasını koparıyormuşsun."

Hatırlayınca yüzüm buruştu. "En iyi anım olmadığı kesin. Ama o bunu hak etti. Daha önce hiç bu kadar aptal, kendini önemli gören bir orospu çocuğuyla karşılaşmamıştım."

"Böyle devam edersen nüfus cüzdanını iptal ederim!" diye uyardı annem.

"-hayatımdaki en berbat kerevit," diye bitirdim gülümseyerek.

Otuz bir yaşında bile onun yanında küfretmeme izin verilmiyordu. Bazı şeyler hiç değişmedi.

Albay kıkırdadı. "Çocuğun 'Canavar' lakabını gökkuşağı ve kelebekler gibi olduğu için aldığını düşünmediniz, değil mi?"

O bir canavar ama kesinlikle bir çocuk değil. Jackson'ın omuzlarının genişliğini, sesinin derin gürültüsünü, o sert, yakıcı bakışını hatırladım. Düşüncesi bile beni koltuğumda kıvrandırdı.

Çünkü ondan nefret ediyordum, onu çekici bulduğum için değil. Belli oluyor.

Yanaklarım yine yanarken ağzıma bir çatal dolusu yumurta daha attım.

"Kafasını mı kopardı?" Annem gözlüklerini burnuna doğru itti, karşıma oturdu ve masanın üzerine eğildi, kulak kesildi.

Dün gece restoranda olanları kısaltarak anlattım. Bitirdiğimde gözlüklerini çıkardı, dudak büktü ve elimi okşadı.

"Sadece paranın sınıfın yerini tutmadığını gösteriyor, tatlım. Bir erkeğin gerçek ölçüsü, kendisinden daha az şanslı olanlara nasıl davrandığıdır, hata yapmayın."

Bu, Harvard'da eğitim görmüş bir avukat olan ve babasının izinden gidip şirket hukuku ve ardından da yargıçlık yapmak yerine hayatını Louisiana'nın en yoksul topluluklarındaki azınlıklara yardım etmeye adamaya karar verdiğinde varlıklı ailesini hayal kırıklığına uğratan rahmetli babama bir göndermeydi. Annemle evlendiğinde ailesinin hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. "Aşağıdan" biriyle evlenmek bir Hardwick'in yapacağı iş değildi, özellikle de "aşağıdan" kastedilen kahverengi ise.

Annem, Hardwick aile ağacında evlenen ilk beyaz olmayan kadındı.

Ben doğduktan kısa bir süre sonra babam, ailesinin vasiyetinden çıkarıldı. Baba tarafından büyükannem ve büyükbabamla hiç tanışmadım, tanışırsam da Tanrı yardımcıları olsun. Jackson Boudreaux'ya attığım fırça, yanında bir aşk şarkısı gibi kalırdı.

"Neyse önemli değil çünkü onu bir daha asla görmeyeceğim," dedim yemeğimi bitirirken. "Şimdi gerçekten harekete geçmem gerekiyor yoksa ürün sevkiyatına geç kalacağım-"

Annem öksürmeye başladı. Vücudunu sarsan, gözlerini yaşartan ve yüzünü kıpkırmızı yapan şiddetli, kuru, kesik kesik öksürükler.

"Anne!" Ayağa fırladım ve ona doğru gittim. Omzunu kavradığımda, kemiklerimin elimin altında ne kadar zayıf hissettirdiğine şaşırdım.

"Ben iyiyim," diye mırıldanarak beni uzaklaştırdı. "Sadece biraz kurudum, canım, bir bardağa ihtiyacım var-"

İkinci bir öksürük nöbeti sözlerini çaldı ve onu belinden ikiye büktü.

Ben paniklemeye başladığımda Albay diğer tarafına gitti ve nazikçe sırtını ovdu. "Sakin ol Davina, sakın ol kızım," dedi yumuşak bir sesle. Başını kaldırdı ve benim bakışlarımla karşılaştı.

Bakışlarından bu öksürük nöbetinin bugün geçirdiği ilk nöbet olmadığını anladım. Vücudum buz kesti. Benden ne saklıyordu?

Koşarak lavaboya gittim ve musluktan bir bardağa su doldurdum. Bardağı ona uzatırken elim titredi.

Yuttuktan sonra zayıf bir sesle, "Teşekkür ederim bebeğim," dedi. "Bu daha iyi."

Tekrar karşısına oturdum. Cildi sağlıklı bir kül rengine bürünmüştü ve saç çizgisinde küçük ter damlaları parlıyordu. Benimki gibi onun da elleri titriyordu.

Kulübedeki en keskin alet olmayabilirim, ama bu konuda bir şey bir kurtçuğu tıkayacak kadar kötü kokuyordu.

Annemin gözlerinin içine baktım ve kararlı bir şekilde dedim ki, "Anne. Hemen şimdi gerçeği söyleyen iyi olur yoksa babamın dediği gibi mısırını kremalayacağım. Doktor Halloran sana öksürük hakkında gerçekten ne söyledi?"

Yüzünden bir şey geçti. Bu, canlı, kaygısız ve kendinden emin annemin takındığını hiç görmediğim bir ifadeydi -İstifa, üzüntü ve en kötüsü de korkunun korkunç bir karışımı.

Sessizce, "Owen, lütfen bize biraz izin verir misin?" dediğinde ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Albay annemin başını nazikçe öptü. "Elbette, Davina." Annemin omuzlarını sıktı, bana endişeli bir bakış attı ve bir mutfak faresi kadar sessiz bir şekilde oradan ayrıldı.

Sonra annem ellerimi ellerinin arasına aldı ve konuşmaya başladı ama ben sadece tek bir kelime duydum. Kalbimin durmasına ve ruhumun kanamasına neden olan bir kelime.

Kanser.

CREOLE KARİDES VE IRMIK

4 porsiyon yapar

- 4 su bardağı su
- 1 su bardağı taş çekilmiş irmik• 3 yemek kaşığı tereyağı
- 2 su bardağı rendelenmiş keskin çedar peyniri
- 1 pound çiğ karides, soyulmuş ve ayıklanmış• 6 dilim pastırma, doğranmış
- 4 çay kaşığı limon suyu
- 2 yemek kaşığı taze maydanoz, doğranmış• 1 su bardağı taze soğan, dilimlenmiş
- 1 diş sarımsak, kıyılmış• kaşer tuzu
- taze çekilmiş karabiber

Hazırlık

1. Tencerede suyu kaynatın. Ateşi kısın, irmik, tuz ve karabiberi ekleyin ve suyunu çekene kadar yaklaşık 20 dakika pişirin.
2. Ateşten alın ve tereyağı ile peyniri karıştırın.
3. Pastırmayı büyük bir tavada kızarana kadar kızartın. Kağıt havlu üzerine alın, iyice süzün ve doğrayın.
4. Karidesleri durulayın ve kurulayın. Pastırma yağına ekleyin ve karidesler pembeleşene kadar pişirin. Fazla pişirmeyin.
5. Limon suyu, doğranmış domuz pastırması, maydanoz, taze soğan ve sarımsağı ekleyin ve 3 dakika soteleyin.

6. Pişmiş irmiği kaşıkla servis kaselerine koyun. Üzerine karides karışımını ekleyin. Hemen servis edin.

BEŞ JACKSON

Sıcak, dolgun dudaklarının sikimin başının etrafındaki hissi beni inletti.

"Sikeyim evet," diye fısıldadım, ona bakarak. "Sakın durma."

Dudaklarını daha geniş açıp beni boğazına kadar alırken güzel, koyu renk gözleri bana bakıyordu. Leğen kemiğim kendi isteğiyle esneyerek sertleşmiş sikimi ağzının ıslak sıcaklığının daha da derinlerine gönderdi.

Çok iyi. Tanrım. Çok iyi.

Çıplak bir halde, yatakta bacaklarımın arasında diz çökmüş, bir elini şaftımın etrafına sarmış, diğer eliyle de taşaklarımı nazikçe okşamıştı.

Zevkten aklımı kaçırmıştım.

Tekrar inleyerek başını ellerimin arasına aldım ve yavaşça ağzını sikmeye başladım, çok hızlı gitmemeye dikkat ederek, itişlerimi elinin vuruşuyla, başının sallanışıyla zamanladım. Tam tacın altına sıkıştırdığında ve orada oyalandığında, bir kase krema ile bir kedi yavrusu gibi emip yaladığında, vücudumdan bir ürperti geçti.

"Demek bundan hoşlanıyorsun," diye şakacı bir şekilde fısıldadı. "Başka nelerden hoşlandığını öğrenelim."

Aletimi bırakarak ayağa kalktı ve kalçalarımın üzerine oturarak bana gülümsedi. Ellerim onun küçük belini çevreledi. Aşağı uzanıp sertleşmiş sikimi tekrar kavradı ve sonra bacaklarının arasında yavaşça kaydırmaya başladı.

Islak kıvrımlarının etrafında, kalçalarını döndürerek beni kızdırıyordu. Oynamasına izin verdim ve ellerimi göğüslerine doğru kaydardım.

Meme uçlarını çimdiklediğimde nefesi kesildi.

Mükemmel göğüsleri vardı, yuvarlak ve dolgundu ama çok büyük değildi, ellerimde ağırlıkları gür ve kadınsıydı. Doğrudum ve bir gül goncası meme ucunu ağzıma aldım, dilim sert tomurcuğun etrafında dönerken çıkardığı yumuşak inilti sesine bayıldım. Ağzıma doğru eğildi, parmakları hâlâ tembelce ereksiyonumu okşuyordu.

Meme ucunu hafifçe ısırdım ve tekrar nefesi kesildi.

Bu sesle ilgili bir şey beni bir hayvan gibi hissettirdi. Güçlü, aç bir hayvan gibi. Birdenbire umutsuzca onun içinde olmak istedim.

Alçak bir hırıltıyla onu sırt üstü çevirdim. Orada yatıyordu, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu, dudakları ayıktı, hafifçe nefes alıyordu, göğsünde güzel bir kızarıklık vardı. Koyu renk saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Çıplak teni alçak ışıktaki parlıyordu, bal dökülmüş gibi zengin bir altın rengi.

Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim.

hay

at. "Jax," diye nefes aldı.

Onunlukları vardı kenetlenmiş etrafında benim
Kalçalar, biraz

Titriyordu. İleri doğru bastırdım, pelvisimi esneterek onu yumuşak ve açık, benim için hazır buldum. Sırtını dikleştirdi ve kollarını omuzlarıma doladı. Ben yavaşça onun dar, ıslak amının cennetine doğru iterken göz kapakları kapandı.

Ağırlığımı ona verdim. Bir elim inanılmaz kalp şeklindeki kışının altında, diğer elim saçlarında, onu becermeye başladım, boynunu öptüm, daha derine ittiğimde zevkle haykırdığında içgüdüsel olarak onu ısırdım. Her hamlemi kalçalarını yukarı doğru kaldırarak karşılıyor, göğüsleri göğsümde zıplıyor, yumuşak zevk iniltileri kulaklarımda çınlıyordu.

"Oh Tanrım," diye inledi. "Tanrım, evet. Lütfen-Jax-"

"Çok güzelsin," dedim boğuk bir sesle, aşağıya bakarak

Onu. Omurgamdan dışarıya doğru bir ısı dalgası yükseldi,

leğen kemiğimi ve sikimi içine çekerek, onun derinliklerinde zonklamamı sağladı.

İnlemeleri kesildi. Orgazmın eşiğinde, altımda sertleşti.

Aminin, zonklayan aletimin etrafındaki ilk sert kenetlenmesiyle kendimi kaybettim. Artık bir erkek değildim. Sadece kan, kemik ve sinirdim, içimde ağrıyan sona doğru çabalayan akılsız bir şeydim. İnsanların bana arkamdan seslendiğini duyduğum, sokakta yanlarından geçerken fısıldadıkları lakap haline gelmiştim.

Bir canavara dönüşmüştüm, bu güzel kadını beni dehşete düşüren bir vahşilikle beceriyordum.

"Bianca!" Bağırdım, içine boşalırken tüm vücudum sarsıldı.

Tırnaklarını sırtıma geçirdi ve kalçaları, elleri ve fısıldadığı sevgi sözcükleriyle beni teşvik etti.

Kendi inlemelerim ve bedenimin sarsılması beni rüyadan uyandırdı.

Nefes nefese, ter içinde, ağrıyan sikimi avucumun içinde tutarak tavana baktım, damarlarımda kan kükrüyordu. Uzun, şaşkın bir an boyunca yatakta yattım, yönümü bulmaya çalıştım. Sonunda güçsüzce gülmeye başladım.

Gençliğimden beri ıslak rüya görmemiştim.

Doğruldu. Yapış yapış çarşaflar belimin etrafında toplandı. "Tanrım, Jackson," diye mırıldandım, elime, karnıma ve zavallı, masum çarşaflara yaptığım pisliğe bakarak. "Daha fazla dışarı çıkmalısın."

Ayağa kalkıp banyoya girdim, mermer zemin çıplak ayaklarımın altında bir anıt mezar kadar soğuktu. Bu yankılı labirente taşındığımdan beri kendime defalarca sorduğum bir soruydu: Neden bütün evi mermer döşemiştim?

dört yıl önce. Her ayak sesi her yerden duyulabiliyordu. Her iğne düşmesi silah sesi gibi duyuluyordu. Dönümlerce Türk halısı bile yankıları bastırmaya yetmiyordu. Dünyanın en gürültülü mezarının içinde yaşamak gibiydi.

Hâlâ rüyayı düşünerek dikkatim dağılmışken hızla duş aldım ve giyindim.

Bu tür canlı, içgüdüsel bir rüya görmek hiç bana göre değildi. Bunu rahatsız edici buldum. Rüyalarımı hiç hatırlamazdım. Uyku benim için her zaman bir uçurumdan atlamak ve hiçlikten oluşan sonsuz bir kara deliğe düşmek gibiydi.

Bianca Hardwick sayesinde dün gece hiçlikten oluşan bir kara delik değildi. Bir timsah kadar hızlıydı, ama lanet olsun bu kadın ateşliydi. Aslında, o akıllı ağzı onun ateşini daha da arttırdı.

Şifonyerin üstündeki aynada kendime bakarken elimi yüzümde gezdirdim. Acaba sakal seviyor muydu?

Kapının pervazına vurulan bir yumruk beni aniden düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Günaydın, efendim," dedi Rayford, kapı aralığında durarak.

Her zamanki gibi siyah takım elbisesi ve kravatıyla kusursuz bir şekilde giyinmişti, çenesi yeni tıraş edilmişti, yaşına rağmen dik ve zarif bir duruşu vardı.

Aslında yaşını bildiğimden değil. Bu dikkatle korunan bir sırdı, belki de kendi ailemin bilmediği bir şeydi. Benimle birlikte New Orleans'a taşınmadan önce kırk yılı aşkın bir süre onların uşağı olarak çalışmıştı. O zamanlar burada büyüdüğü için ailesine daha yakın olmak istediğini söylemişti ama ikimiz de gerçeği biliyorduk.

Beni yalnız bırakırsa ne olacağından korkuyordu.

"Rayford," dedim başımı sallayarak. "Günaydın. Uyandı mı?" "Evet efendim, Charlie şimdi onu temizliyor. Onlar ikisi de birkaç dakika içinde kahvaltıya inmiş olur. Bu sabah evde mi yemek yiyeceksiniz?"

İyi niyetli ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama aşçı olmadan nasıl idare edeceğimi merak ettiğini biliyordum. Bir aşçılar, hizmetçiler ve diğer ev personeli ordusu içeren bir yetiştirilme tarzı sayesinde hayatımı kurtarmak için yumurta bile kaynatamazdım.

"Henüz bilmiyorum." Durakladım. "Charlie-?"

Dadının yemek yapıp yapamayacağını sormak üzere olduğumu bildiğinden, "Yapıyor efendim," dedi. "Dün ona yeni bir aşçı bulana kadar bir iki günlüğüne yerine bakıp bakamayacağını sordum. Servisi aradım bile, yani yarına kadar görüşmek için birkaç adayımız olacak." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Charlie'nin Bianca Hardwick'in yeteneğine sahip olduğundan şüpheliyim ama muhtemelen senin için bir sandviç ve Cody için de uygun bir şeyler yapabilir."

Mırıldanarak veda etti ve beni Bianca Hardwick konusunu açarak ne demek istediğini merak eder halde bıraktı.

Hay sikeyim. Uykumda onun adını mı haykırdım?

Orgazm çılgılığımın evin her yerinde yankılandığını düşününce yüzüm kıpkırmızı oldu.

Cep telefonum çaldığında, her zamankinden daha ani bir şekilde cevap verdim. "Ne?" Yanaklarım yanarken tersledim.

"Günaydın Bay Boudreaux!" diye cıvıladı genç bir erkek sesi.

Arayan Yaralı Savaşçı Projesi'nden etkinlik koordinatörü Matthew Clark'tı. Yaklaşan yardım yemeği için aylardır benimle birlikte çalışıyordu ve neyse ki hiçbir şeyi kişisel algılamayan insanlardan biriydi. Ona Louisiana bataklığında ondan daha yüksek IQ'ya sahip bir ağaç kütüğü olduğunu düşündüğümü söyleyebilirdim ve o da içtenlikle güler ve bana hak verirdi.

"Aydın on beşindeki etkinlikle ilgili bazı son dakika detaylarını gözden geçirmek için arıyorum. En önemlisi, menüye son şeklini verebilmemiz ve menü kartlarını bastırabilmemiz için şefinizle konuşmak istiyorum. Şimdi uygun bir zaman mı?"

Kahretsin. Menü. Şefim.

"Hayır," diye homurdandım, "değil. Ben ..." Bir şeyler düşün, dahi çocuk! "Menüyü en geç yarın akşam sana fakslarım."

"Oh, harika!" dedi Matthew, iş dışında hiçbir ilgi alanı olmayan bir adamın coşkusuyla. "Dört gözle bekliyorum! Bağışçılar menüde ne olduğunu görmek için her zaman çok hevesli oluyorlar. Bu grubun yemeği ne kadar ciddiye aldığına inanamazsınız. Yemek ne kadar iyi olursa, bağışlar da o kadar iyi olur!" Nefesi kesildi. "Oh-ve şarap listesi! Tamamen unutmuşum!"

Şarap listesi mi? Lanet olası bir şarap listesi mi olması gerekiyor? Akan yumurtalar hakkındaki yorumumdan pişman olmaya başlamıştım.

"Yarın hepsini sana teslim edeceğim!" diye bağırdım ve telefonu kapattım.

Yatak odamdan çıkıp asansöre binerek birinci kata çıktım ve Rayford'u mutfakta, büyük beyaz mermer adada bir fincan kahve içip gazete okurken buldum.

"Sence Gregory yardım yemeğiyle ilgili notlarını nerede bırakmış olabilir?" diye sordum.

Rayford her zamanki sakinliğiyle kahvesini yudumladı ve okuma gözlüğünün kenarından bana baktı. "Hiç not bırakmamış efendim," dedi. "Sahip olduğu her şeyi topladı - tarif kitapları, defterler, o süslü Japon bıçakları -Ve haşlanmış bir kedi gibi burayı terk etti. Senin telefonlarına da çıkacağını sanmıyorum," diye ekledi Rayford sakince, "senin bir penguenin taşaklarından daha soğuk olduğunu ve yanıyor olsan bile üzerine işemeyeceğini söylediğine göre."

Harika.

İki hafta içinde evimde bir yardım yemeği için üç yüz kişi gelecekti ve ne menüm, ne şarap listem ne de bunları bir araya getirecek kimsem vardı.

"Siktir," dedim ve Rayford'un kahkahalarla gülmesine neden oldum. Sonra aklıma parlak bir fikir geldi.

ALTI BIANCA

Günün geri kalanı sanki su altındaymışım gibi tüm duyularım körelmiş bir şekilde geçti. Şok, sanırım. Ve inkâr. İşlerin görüldüğü kadar kötü olduğuna inanamıyordum.

Üçüncü aşama. Teşhisten çok bir film setine benziyordu.

"İyi misin, boo?" diye sordu Eeny endişeyle, beni ocakta jambalaya kaynayan büyük bir tencerenin başında boşluğa bakarken yakaladığında. Annemin tarifiydi, stresli zamanlarımda her zaman başvurduğum rahatlatıcı bir yemektir. Restoran akşam yemeği için açılmadan önce her zamanki gibi garsonlar yemeklerini yeni yemişlerdi ve ilk servis birazdan başlayacaktı ama bu geceyi nasıl atlatacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Ben ..."

Ne? Neydim ben? Tek bir kelime bile yoktu. Sonunda "İyiyim. Sadece yorgunum. Dün gece uyuyamadım."

Eeny kıkırdarak omzuma vurdu. "Bu gözlerinin altındaki torbaları açıklıyor."

Hoyt mutfağın öbür ucundan seslendi: "Görünüşe göre bir kurt tarafından etlenmiş ve bir uçurumdan aşağı sıçmışsın, dawlin'."

Ona ters ters bakmak için döndüğümde Eeny, "Birinin bunu söylemesi gerekiyordu!" dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Gerçekten mi? Birinin kurt tarafından yenmiş ve uçurumdan aşağı sıçmış gibi görüldüğümü söylemesi mi gerekiyordu? Birinin bana gerçekten söylemesi gereken şey bu muydu?"

Kızgın ses tonum Hoyt'un ıslık çalmasına neden oldu. "Hadi ama Bayan Bianca, sadece şaka yapıyorum." Durakladı, gözlerini kısarak

bana doğru. "Hepiniz gerçekten biri ölmüş gibi görünüyorsunuz."

Boğazım düğümlendi. Tekrar tencereye dönüp içine baktım, bir yandan gözyaşlarımı silerken bir yandan da tahta kaşıkla öfkeyle karıştırıyordum.

"Sadece yorgunum," diye tekrarladım Eeny'nin bakışlarını yüzümde hissederek. "Şimdi lütfen herkes işinin başına dönebilir mi?" Bir an için renkli cüssesi çevresel görüş alanımdan çıkmadı. Sonra sarı-turuncu çizgili kaftanının etekleri sallanarak uzaklaştı. "Sana bir gris-gris yapacağım," dedi giderken, "korunmak için "Seni rahatsız eden her neyse."

Eeny her zaman birilerine, onları rahatsız eden her ne ise onun için iyi şans voodoo muskalarından birini yapıyordu. Ceplerinde küçük çuvallar içinde sakladığı ya da her an boynuna astığı en az on tane tılsımı vardı. Tıngırtılarından ne zaman yaklaştığını anlardınız.

Ama korunmaya ihtiyacı olan ben değildim. Annemdi. Annem üçüncü evre akciğer kanseriydi, sağlık sigortası yoktu ve birikimi de yoktu, çünkü o da benim gibi tüm parasını restorana yatırmıştı. İkimiz de o kadar meteliksizdik ki bir araya getirecek iki kuruşumuz bile yoktu. Restoran işlek olmasına rağmen sadece altı aydır açıktı ve ben boğazıma kadar borca ve işletme giderlerine batmıştım. Gelecek yıl altmış beş yaşına gelene kadar Medicare'e hak kazanamayacaktı ve o zamana kadar-

Hayır, diye düşündüm, keskin bir nefes alarak. Oraya gitmiyorum.

"Jambalaya'ya kızdın mı Bianca?"

Tencereden başımı kaldırıp baktım. Pepper yanımda durmuş, kemerli kaşları ve endişeli bakışlarıyla beni izliyordu, sanki bir şeyler fırlatmaya başlayabilirmişim gibi.

İçimi çektim. "Hayır ve lütfen ne kadar kötü görüldüğüm hakkında bir şey söyleme, ben zaten-"

Pepper'ın kıyafeti karşısında şaşkına dönmüş bir halde durdum.

Neon pembesi bluzu o kadar düşük kesilmişti ki kokusu kermesteki çörekler gibi sergileniyordu. Zebra desenli deri eteği o kadar kısaydı ki neredeyse bir kemer gibiydi.

Eteğinin altında

file çoraplar ve bir çift gök yüksekliğinde, kırmızı-siyah topuklu ayakkabı giymiş, ucuz yılan derisi ciğerlerinin en tepesinde "Becer beni!" diye bağırıyordu.

Parlak bir sesle, "Hey, bu küpeler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ve saçlarını yüzünden kaldırarak altlarından küçük altın kalpler sarkan kocaman bir çift altın halkayı gösterdi.

Hoyt seslendi, "Kimse senin kpelerine bakmıyor, couillon. Ve şu eteği indir, vaat edilmiş toprakları rahatça görebiliyorum!"

"ok güzeller, Pepper," dedim, Hoyt'a savurmak üzere olduğu hakaretten onu uzaklaştırmak için. Mutfakta çalışmak için sert bir cilde sahip olmanız gerekirdi, ama tüm bu bezdirme cömert bir sevgi dozuyla yapılırdı.

Pepper gülümsedi. "Onları dün gece Bay Boudreaux'dan aldığım bahşişle aldım. Topukluları da."

Ve büyük ihtimalle kıyafetin geri kalanı. Görünüşe bakılırsa, muhtemelen o yüz dolardan arta kalan parayla aynı kalitede başka bir kıyafet alacak kadar parası vardı.

"Senin için ne kadar güzel," dedim. "şimdi bana neden masada değil de mutfakta olduğunu söyle."

"Oh evet! Ben de sana bunu söylemeye gelmiştim. Bay Boudreaux hakkında."

Midemde kötü bir hisle ona baktım. "Peki ya o?"

Pepper'ın yüzü güldü. "O burada. Ve seninle konuşmak istiyor."

İnledim. Yüce Tanrım, bugün olmaz. Bugün o olmasın. "Ona meşgul olduğumu söyle. şimdi kaamam." Ayrıca, onun kendini beğenmişliğinden nefret ediyorum.

Pepper gözlerini kırpıştırdı. Kaşları birbirine çarptı. "Um. O bir çeşit ... bilirsin. Seni görmek istedi. Her zamanki gibi."

Gözlerimi ona diktim. "Bugün, dn yaptığın gibi bir kova kereviti güneşin parlamadığı bir yere itmeye pek meyilli görünmüyorsun, Pepper."

Utangaç bir tavırla, "Bana başka bir ipucu vermiş olabilir," diye itiraf etti.

Bazı insanların fikirlerinin para gibi basit bir şeyle değişebilmesi ne kadar komik. En azından bu konuda utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Ne istiyor?"

Pepper omuz silkti. "Tek söylediği, aynen aktarıyorum, 'Sahibini bana getirin. Hemen.'"

Sahibi. Bahse girerim o piç benim adıma bile hatırlamıyordur, lanet olası ön kapının üzerinde olmasına rağmen! Ve sanki bir çeşit hizmetçiymişim gibi seslendiğinde her şeyi bırakıp koşarak gelmemi mi bekliyordu? Sanki bir köpekmişim gibi?

Kulaklarımdan buhar çıkmaya başladı. "Bu adam bebek İsa'ya bile hemoroid bulaştırır!" diye bağırdım.

Eeny kıkırdadı. Pepper bir adım geri çekildi. Hoyt başını sallayarak bir ısıklık daha çaldı. Mutfaktaki herkes işini gücünü bırakıp bana bakmaya başladı.

Telaşla bir elimi saçlarımda üzerinde gezdirdim ve kendimi toparlamaya çalıştım. Daha alçak bir sesle Pepper'a dedim ki, "Git Bay Boudreaux'ya sahibinin kum havuzundaki tek bacaklı bir kedi kadar meşgul olduğunu söyle. Ne şimdi ne de sonra onu görmeye gelmeyeceğim. Bana söyleyecek bir şeyi varsa, lanet olası avukatına bana bir mektup yazdırabilir."

Pepper ikna olmuş görünmüyordu. "Um . . . Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, Bianca."

"Güzel, bırak da uykusu kaçan o olsun," diye mırıldandım, tahta kaşıkla jambalaya'yı döverken. Böyle devam edersem, tıknaz deniz ürünleri ve sosis yahnisi yerine ince harmanlanmış bir çorba servis ediyor olacaktım, bu yüzden kendimi nefes almaya ve yavaşlamaya zorladım.

"Pekâlâ." Pepper iç geçirdi ve gitmek için döndü. "Ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Homurdandım. Tanrı korusun Prens A-delik istediğini elde edemez!

Herkes gibi ben de işime geri döndüm. En azından tam altmış saniye boyunca, ta ki Jackson Boudreaux

sallanan mutfak kapılarından içeri giriyor.

Arkasından hızla gelen Pepper bana baktı, elleri teslim olmuş bir şekilde havadaydı. "Sana anlatmaya çalıştım!"

Ama bugün Jackson'ın saçmalıklarına hiç tahammülüm yoktu. Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve bakışımı ona yönelttim.

Bakış, nesiller boyunca aktarılan bir Güneyli kadın uzmanlığıydı. Her kadın ailesinin kendine özgü bir versiyonu vardı. Bazıları bakışın duvarlardan geçebildiğini ve telefonda bile duyulabildiğini söylerdi. Kibar kadınlar arasında bir sanat biçimiydi ve etkisi her zaman aynıydı.

Jackson mutfağa doğru bir adım daha attı ve beni görünce olduğu yerde durdu.

"Sen," dedim, tavrımı onuncu seviyeye ayarlayarak, "mutfağında istenmiyorsun. Şimdi o kibirli kışını çevir ve defol."

Peki o huysuz piç cevap olarak ne yaptı?

Gülümsedi.

Kendim görmesem bunun mümkün olduğunu düşünmezdim, ama işte oradaydı, dudaklarının köşelerini beni eğlenceli bulduğunu anlamama yetecek kadar kaldıran ukala küçük bir sırıtış.

Sonra -sırf beni papaya küfredecek kadar kızdırmak için- tüm çalışanlarıma mutfağımdan çıkmalarını emretti.

"Herkes dışarı!" diye emretti, gözlerini benden ayırmadan, o derin sesi odada gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

O dönekler kışlarını kaldırıp dışarı çıkma cüretini gösterdiklerinde neredeyse aklımı kaybediyordum.

"Herkes olduğu yerde kalsın!" Dedim ki. "Hareket eden ilk kişi kovulur!"

Gıcırdayan fren sesleri duyuldu. Sonra on iki çalışan Jackson'la benim aramda bir ileri bir geri bakıyor, bir sonraki adımda ne olacağını görmek için nefeslerini tutmuş bekliyorlardı.

Hoyt'un yanında duran Eeny, biblo kolyelerinden birini okşamakla meşguldü ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. Bunun Jackson'ın tüm saçlarını dökecek ve taşaklarını fıstık kadar küçültecek bir vudu laneti olmasını umuyordum.

Jackson bir boz ayı gibi hırlayarak, "Bayan Hardwick," diye söze başladı ama ben sözünü kestim.

"Avukatın nerede? Yoksa kağıtları bana kendin mi veriyorsun?"

Gözlerini kırptırdı, kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Avukat mı?" Sonra bakışları netleşti. "Hayır, seni dava etmeyeceğim."

Konuşmak için kendime güvenemediğimden ellerimi iki yana açtım ve orada öylece durdum.

"Senin için bir işim var." dedi.

Meryem Ana, adam bana iş mi teklif ediyordu? Sanki yıllardır planladığım ve biriktirdiğim bu restoran işi sadece küçük bir hobiymiş, boş zamanlarımda kirama birkaç dolar daha eklemek için yaptığım bir şeymiş gibi? Kendini beğenmiş, ne kadar şanslısın havasındaki konuşmasına bakılırsa, onun için çalışmak için can atacağımı tahmin ediyordu. Çünkü bu ne büyük bir rüya olurdu.

Tutarlı bir cümle kurabilecek kadar sakinleşmeden önce dilimi ısırمام ve ona kadar saymam gerekti. Aslında tam bir cümle değildi. Sadece bir kelimeydi.

"Hayır."

Hakkını vermeliyim, son derece etkileyici kaşları vardı. Çelik mavisi gözlerinin üzerine tünemiş o kalın siyah tırtılların kendilerine ait bir dili vardı. Şu anda, çizip dörde bölmeye ve köpeklerine yedirmeye tamamen hazır olduğu asi küçük bir ahmak olduğumu söyleyen bir bakışla bir araya gelmişlerdi.

Ekibim büyülenmiş bir sessizlik içinde bakıyordu.

Dişlerini sıkarak, "Bu senin için inanılmaz bir fırsat-" dedi.

Keskin kahkaham iki aşçının sıçramasına neden oldu. "Kıymetliniz için beni düşünmeniz ne kadar düşünceli bir davranış.

Fırsat! Böyle kışkırtıcı bir teklif için çok uzun zamandır bekliyordum! Sensiz ne yapardım ben?"

Alçak ve tehlikeli hırıltısı ortaya çıktı. Eeny bile gergin görünmeye başladı.

Ölüm sessizliğinde, "Herkes. Dışarı. Hemen. Eğer sizi kovarsa, her birinize bir yıllık maaşınızı öderim ve size başka işler bulurum."

Bu teklif çalışanlarımın karşı koyamayacağı kadar büyüktü. Bakışlarımdan kaçarak tek sıra halinde sessizce dışarı çıkmalarını kızarmış bir öfkeyle izledim. Sıranın sonunda Eeny omuz silkti ve "Üzgünüm, boo" diye mırıldandı. Hoyt bana göz kırptı.

Az önce paralı adamların gücü hakkında acı bir ders almıştım ve bu hiç hoşuma gitmemiştir.

Dilimde kaynayan bir dizi iğrenç küfrü yutkunarak geri çektim, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona baktım.

O da bana baktı. Hem de nasıl. Çirkin'in kendine has bir bakışı vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, benimkine taş çıkartırdı.

Dedim ki, "On dakika içinde açıyoruz. Bu gece iki yüz rezervasyonum var."

"Yorgun görünüyorsun." dedi.

Gözlerimi kapatıp tekrar ona kadar saymak zorunda kaldım. Gözlerimi açtığımda, kafamdan ölüm ışınlarının fırladığını umuyordum. Elimde bir pala olsaydı, onunla ona saldırmayacağımdan emin olamazdım.

"Sen de ormanda bir yamyam kabilesi tarafından yetiştirilmiş gibi görünüyorsun. Tek eksiğin sakalındaki bir kemik."

O sırtış kısa bir süreliğine tekrar belirdi, sonra kayboldu. Bir elini yüzünde gezdirdi, öyle ani ve tuhaf bir yoğunlukla bana bakıyordu ki kendiliğinden yanacağımı sandım.

Sinirlenerek, "Gitmeniz için polis çağırmam mı gerekecek?" diye sordum.

"Emniyet Müdürü ve ben Barış Görevlileri Derneği'nin yönetim kurulunda birlikte görev yapıyoruz. Eminim Gavin

Aramanızı memnuniyetle kabul ederim."

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Ağırlığını etrafa atıyorsun."

Bana doğru birkaç yavaş adım attı. O yaklaşırken yerimde durdum, o kadar yaklaştığında bile erkeksi kokusunu tekrar alabiliyordum, hain burnumun çok ilgi çekici bulduğu o sıcak misk kokusunu.

Bana bakarak kabaca, "Sanırım ne yapacağının söylenmesinden hoşlandığın kadar hoşlanıyorsun," dedi.

"Ben emir almam."

"Ben de öyle. Bilesin diye söylüyorum, ağırlığımı ortaya koymaktan hoşlanmıyorum ama arada bir istediğimi elde etmenin en uygun yolu bu. Ve ben seni istiyorum." Duraklamasıyla birlikte gözleri de yandı. "Benim için çalışmaya gelmeni."

Bir an için konuşmayı imkânsız buldum. Yakınlığı kafa karıştırıcıydı ve gözlerindeki o bakış

"Senin için çalışmak istemiyorum. Senin için çalışmama gerek yok. Çalışsam bile yapamam. Etrafına bak, meşgulüm."

Bunu görmezden geldi ve sanki bir yargıçmış ve şartlı tahliyemi ihlal etmişim gibi patronluk taslayan, sinirli bir sesle açıklamaya başladı.

"Bu bir yemek işi. Tek seferlik bir şey. Bir hayır kurumu için evimde bir yardım yemeği ve açık artırma düzenliyorum ve menüyü oluşturacak ve etkinlik için yiyecek ve şarabı denetleyecek birine ihtiyacım var. Ve tabii ki yemek yapacak. Her şeyden sen sorumlu olacaksın. Size yardımcı olması için istediğiniz personeli getirebilirsiniz. Basın olacak. Bir sürü basın. Etkinlik materyallerinde size ve restoranınıza tam kredi vereceğim."

Oh. Peki o zaman.

Catering, sadece parası iyi olduğu için değil, aynı zamanda eğlenceli olduğu için de girmek istediğim bir alandı. Bir restoranda menü oldukça sabit kalır, genellikle sadece mevsimlere veya yeni bir şefin gelişine göre değişirdi, ancak

catering, yaratıcı olasılıklarla dolu yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Her etkinlik benzersizdi, bir şefin kendini geliştirmesi için bir fırsattı. Yeteneklerini göstermesi için, gerçekten.

Jackson Boudreaux'nun evindeki bir etkinlik hiç şüphesiz Louisiana sosyetesinin en seçkin isimleriyle dolu olacaktı. Turistik Fransız Mahallesi'nde yemek yemeye gelmeyen yepyeni bir müşteri kitlesine ulaşabilirdim. Bunu çekici bulduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Beynim sabırsızca ayağını vurmaya başladı.

Kiminle uğraştığımı unutuyordum. Beni bir gün içinde bu kadar kızdırdıysa, bütün bir etkinliği planlamak için geçecek zamanın ne kadar kötü olacağını hayal bile edemezdim. Felç geçirebilirdim.

"Beni düşünmeniz gururumu okşadı ama cevabım hayır" dedim.

Hiç vakit kaybetmeden, "Ücretiniz yirmi bin dolar olacak," diye cevap verdi.

Elimdeki kaşığı neredeyse düşürüyordum. Gözlerimi muhtemelen gerekenden daha fazla kııptım. "Tw . . . yirmi . . ."

"Bin dolar," diye bitirdi sözlerini, dikkatle yüzümü izleyerek.

Tam önümde durmasına rağmen, artık onu görmüyordum bile. Annemin çaresizce ihtiyaç duyduğu kemoterapiyi aldığını görüyordum. Onu eyaletin en iyi hastanesinde, en üst düzeyde bakım alırken, en iyi doktorlar tarafından tedavi edilirken görüyordum.

Onun hayatta kaldığını hayal ediyordum, oysa daha bu sabah bir ayağının çoktan çukurda olduğuna ikna olmuştum.

Ben bir şey söylemeyince Jackson küçümseyerek ekledi: "Eminim bu kadar parayı kullanacak bir yer bulabilirsin. Değil mi?"

Annemi düşün. Annemi düşünün ve onun soğuk, kara kalbine bir kazık saplamaktan ne kadar zevk alacağınızı değil.

Gözlerimi kapattım, yavaş bir nefes aldım ve sertçe başımı salladım.

Canavar sanki kendisiyle girdiği bir iddiayı kazanmış gibi, "Doğru. Etkinlik iki hafta içinde. Üç yüz misafirim olacak. Yarın bu saate kadar şarap eşleştirmeleriyle birlikte tam bir menüye ihtiyacım var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Üç yüz kişi mi? İki hafta mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu imkansız!"

Nefret etmeye başladığım sırtışı tekrar ortaya çıktı. "Hayır, yirmi bin dolar."

"Bekle bir dakika-"

"Sana önden ödeme yapacağım."

Tartışmadan yeni çıkmıştım, ateşböceklerini yakalamaya çalışır gibi ağzım açık ona bakıyordum.

Bakışları dudaklarıma kaydı. Sırtışı kayboldu. Çenesinde bir kas gerildi. Sanki onu kızdıracak bir şey yapmışım gibi ani bir sertlikle, "Yarın sabah saat onda senin için bir araba göndereceğim, böylece mutfağa alışabilirsin," diye tersledi.

Cevap beklemeden arkasını döndü ve kapıdan çıktı.

YEDİ

BIANCA

Ertesi sabah saat tam onda, şık siyah bir sedan restoranımın önüne yanaştı ve süzülerek kaldırımın kenarında durdu.

Ne tür bir araba olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gösterişli olduğunu biliyordum. Sadece gerçekten pahalı, züppe zenginlerin gösteriş arabalarında, caddede giderken onlara bakan herkese bir orta parmak gibi kaputun önünden çıkan o aptal gümüş süsler olurdu.

Pencerede yanımda duran Eeny, "Araban bekliyor, boo." dedi. Sonra histerik kıkırdamalara başladı.

İçimi çektim. Annemin ısrarı üzerine hastalığından kimseye bahsetmemiştim. Gururu, hasta olduğunu herkesin önünde kabul etmesine izin vermiyordu. Ya da belki de kibirdi. Her iki durumda da, sessizlik yemini etmiştim. Albay'a bile söylememişti. Bu yüzden restorandaki hiç kimse Canavar'dan iş kabul etmemin gerçek nedenini bilmiyordu ama hepsi bundan zevk alıyordu. Hoyt dün bana aşçılardan birinin işi bırakmamın ne kadar süreceğini görmek için bir havuz başlattığını söylemişti.

Ama ne kadar kötü olursa olsun bırakamazdım. Annemin hayatı o paraya bağlıydı.

Dedim ki, "Lütfen kabuklu deniz ürünlerini işlemeyi ve buza koymayı unutmayın. Nieman Çiftliği'nin teslimatı da en geç öğlene kadar burada olur."

Eeny homurdandı. "Carl'ın eti zamanında getirmesini beklemek, kaldırımda üç tekerlekli bisiklete binen bir goril görmeyi beklemek gibi bir şey. Bu çocuk bir Pazar öğleden sonrasında daha yavaş."

Ve bir kutu taştan daha aptal olduğunu düşündüm. Kendini yere atıp iskalayabilirdi. Aylardır bana her gün et getiriyordu ve hala haftada en az bir kez yol tarifi almak için arıyordu.

"Hadi bakalım Sindirella," dedi Eeny, omzuyla bana vurarak. "Arabanın balkabağına dönüşmesini istemezsin!"

"Bunun senin için bu kadar eğlenceli olmasına sevindim, Eeny," dedim ona pis kokulu bir yan göz bakışı atarak.

Sırıtarak kolumu okşadı. "Arada bir bir erkekle dışarı çıkmak senin için iyi olur. İçindeki suların akmasını sağlar, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Pis gözlerim daha da pisleşti. "Bu bir randevu değil, Eeny." "Oh, biliyorum," dedi havalı bir şekilde. "Ama bu şekilde yargılamak

Jackson Boudreaux size beynini çırpılmış yumurtaya çeviriyormuşsunuz gibi baksa da, her şey iş değil. En azından onun için. Tanrım!" diye bağırdı aniden, pencereden dışarıyı göstererek. "Şu uzun su içen de kim?"

Şık siyah sedanın şoför mahallinden aynı derecede şık siyah bir adam çıktı. Şık bir takım elbise giymiş, tuzlu ve biberli saçları kısa ve düzenli, kravatını düzelterek ön kapıya bakıyordu. Uzun boylu, zarif ve oldukça yakışıklıydı. Yaşının altmış beş civarında olduğunu tahmin ettim.

Aklıma hemen annem geldi. Bunun üzerine pirinçteki beyaz gibi düşerdi.

"Jackson'ın şoförü olmalı." Kapıya doğru gelişini izledim. "Acaba patronu kadar kötü biri mi?"

"Mm-mmm!" dedi Eeny dudaklarını şapırdatarak. "Bir çekmece dolusu yılandan daha acımasız olabilirdi ve ben yine de onu bir rulo olarak kabul ederdim." Zihnimde üç yüz poundluk korkunç bir görüntü oluşmuştu. Eeny yuvarlanıyor etrafında çıplak içinde Yatak, tavuk tüyleri ve voodoo tılsımları uçuşuyor.

iyi giyimli şoför.

"Paylaştığınız için teşekkürler" diye homurdandım, tam da söz konusu beyefendi kapıdan içeri girerken.

"Günaydın hanımlar," dedi gülümseyerek. "Siz ikiniz pencerenin önünde duran bir resimden daha güzel görünmüyor musunuz!"

İnci gibi beyaz dişlerini ve sevimli **g a m z e l e r i n i** gösterdi ve Eeny neredeyse bayılacaktı.

"İyi sabah." I Basamaklı ileri ile benim elini uzattı. "Ben Bianca, bu da Ambrosine."

"Bana Eeny diyebilirsin," diyerek alenen flört etti.

"Nasılsın
Ne yapıyorsun?"

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyerek elimi sıktı ve Eeny'ye sıcak bir şekilde başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, açıldığınızdan beri gelip yemeklerinizin tadına bakmak için can atıyordum, Bayan Bianca, ama bir türlü vakit bulamadım. Annenizin restoranının büyük bir hayranıydım. Sizin de annenize çarpıcı bir benzerliğiniz olduğunu söyleyebilirim. O güzel elmacık kemikleri."

Eeny ve ben bakiştık. Bu adam ağaçlardaki kuşları bile büyüleyebiliyordu. Tanrı'nın yeşil dünyasında Canavar için çalışarak ne yaptığını kimse tahmin edemezdi.

"Teşekkür ederim, bu söylediğiniz çok hoş bir şey. Bay?"

"Nerede benim terbiyem! Ben Rayford Hayes, Bay Boudreaux'nun majordomosuyum." Kısa bir selam verdi. "Hizmetinizdeyim."

Yeni işe alınmış olmalı. Bu kadar hoş birinin aklını kaybetmeden Beastie ile bir haftadan fazla çalışmasına imkan yok.

Bu toplantıyı mümkün olduğunca çabuk bitirip restorana dönmek ve akşam yemeği için hazırlık yapmak istediğimden, "Gidelim mi?" dedim.

"Evet, hanımefendi. Eeny." Sıcak bakışlarını ona çevirdi ve iki kıvrık parmağını küçük bir selamla alnına kaldırdı. "Kendinize harika bir gün dilerim."

Yumuşak iç çekişi ve öfkeyle kırıştırdığı kirpikleri, gülümsememek için dudaklarımı dişlerimin arasına çekmeme neden oldu.

"Siz de aynısını yapın Bay Hayes," dedi ve parmak

uçlarıyla ona el salladı. "Toodle-oo!"

Başımı sallayarak Rayford'u kapıdan dışarı kadar takip ettim. Benim için arabanın kapısını açtı. Tereddüt ettiğimde, "Her şey yolunda mı Bayan Bianca?" diye sordu.

"Evet, ama... sizinle önden gelsem sorun olur mu?"

Şaşırmış görünüyordu. "Benimle mi?"

Sorduğum için kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başlamıştım. "Sadece şoförlük yapmaya alışık değilim. Biraz ... şey, benim tarzım değil diyelim."

Rayford'un gamzeleri yanaklarında yeniden parladı. "Elbette. Sizi en çok ne rahat ettirecekse." Arka kapıyı kapattı, yolcu kapısını açtı ve elini uzattı. "Bu taraftan."

Rayford'a minnetle gülümseyerek yolcu koltuğuna yerleştim. Kapıyı kapattı, arabayı döndürdü ve sürücü tarafına bindi. Motoru çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştık.

"Bu çok güzel bir araba," dedim etrafımdaki kilometrelerce uzunluktaki esnek deriye ve dönümlerce parıldayan ahşaba bakarak. Gösterge panelinde bir astronotun başını döndürecek kadar teknoloji vardı.

Rayford kıkırdadı. "Pek etkilenmişse benzemiyorsun."

Etkilenmedim ama biraz da utandım. "Benim bir arabam bile yok. Restorandan altı blok ötede oturuyorum ve her gün işe yürüyerek gidiyorum. Kafama silah dayasanız bunun ne tür bir araba olduğunu söyleyemem."

Rayford'un kıkırdaması bu kez daha yüksekti. "Bunu Bay Boudreaux'ya söylemediğimden emin olacağım. Kalbi kırılabilir."

Kalbi mi var? Kim bilebilirdi ki?

"Onun için uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Sıradan bir sohbet yapmaya çalışıyordum ama merak da ediyordum.

"Hayatımın büyük bölümünde ailesi için çalıştım. Jackson'ı doğduğundan beri tanırım."

Ürkmüş tarafından Bu, I bakışlı at
Rayford's Yakışıklı bir profil. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Daha çenemde saç bile yokken Clemmy ve Brig için çalışmaya başladım. İşe ahırlarda başladım, ahırları temizledim, çamaşırhanede çalıştım ve sonunda mutfaklara terfi ettim."

Ahır mı? Çamaşırhane mi? Mutfaklar, çoğul mu? Sanki bir şatoda çalışıyormuş gibiydi. Büyülenmiş bir şekilde devam ederken onu dinledim.

"Orada büyük bir evi yönetmekle ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrendim. Jackson'ın mülkü ailesininkinden çok daha küçük olsa da, yine de çok fazla iş var."

Eminim öyledir. Onunla yaşarken akıl sağlığınızı korumaya çalışmak cinayet olmalı.

"Peki New Orleans'ta onunla birlikte olmaya nasıl karar verdiniz?"

Rayford'un düşünceli bir şekilde ön camdan dışarı baktığı bir duraklamanın ardından nazikçe, "Bu benim anlatacak hikâyem değil, Bayan," dedi.

Aman Tanrım. Az önce seni hiç ilgilendirmeyen büyük, dumanı tüten bir yığına bastım.

"Anladım. Özür dilerim. Annem bana hep çok konuştuğumu söyler. Konuşma yeteneğimin lanete yakın olduğunu söyler."

Bana bir gülümseme gönderdi ve konuyu yumuşak bir şekilde değiştirdi. "Annen nasıl bu arada? Onu çok iyi tanımıyorum, dediğim gibi sadece arada bir müşterisiydim ama Katrina sırasında restoranına olanları duyunca gerçekten çok üzüldüm."

Midem yavaşça yuvarlandı. Pencereden dışarı baktım ve hızla geçen yolu izledim. "O iyi, sorduğun için teşekkürler. Onu daha bu sabah gördüm. Sadece birkaç blok ötede oturuyoruz, o yüzden restorana giderken uğramayı seviyorum."

Bakışını hissettim ve sesimdeki değişikliği duyup duymadığını merak ettim. Duyduysa bile, bundan bahsetmeyecek kadar terbiyeliydi.

Yolculuğun geri kalanı hoş sohbetlerle geçti. Yüksek bir taş duvarla çevrili, özenle işlenmiş demir bir kapıya geldiğimizde annem için endişelenmeyi neredeyse unutmuştum.

"İşte geldik," dedi Rayford. Demir kapılar sihirli bir değnek değmiş gibi ayrılıp yavaşça açıldı ve ben de Canavar'ın evine ilk kez baktım.

Gerçekten nefesimin kesildiğini itiraf etmekten utanıyorum. Rayford kıkırdadı. "Çok güzel, değil mi?"

Uzun, çakıllı bir araba yolunun sonundaki saray gibi malikâneye huşu içinde baktım. Eski salkım söğütlerle çevrili ve Pontchartrain Gölü'nün ısıltılı fonunda yer alan bu ev, bir başkanın Beyaz Saray'dan uzakta geçirdiği hafta sonlarında kullanabileceği bir şeye benziyordu.

Rayford gururla, "Rivendell'de on yatak odası, on iki banyo ve beş dönümlük bir arazide on beş bin metrekareden fazla alan var. Jackson arazinin iki tarafını da satın aldı ve daha fazla mahremiyete sahip olabilmek için evleri yıktı."

Rayford'a şaşkınlıkla baktım. "Rivendell mi? Evin adı Hobbit'teki elf diyarından mı geliyor?"

Rayford'un kaşları alnına tırmandı. "Tolkien hayranı mısın?"

Omuz silktim. "Genel olarak bir kitap hayranıyım. Biraz takıntılıyım, gerçekten. Her şeyi okurum."

Rayford bana bir bakış atarak, "Şimdi anladın mı?" diye sordu. Biraz tuhaf bulduğum gizli bir gülümseme takınmıştı.

"Ben küçükken babam yatmadan önce bana hep kitap okurdu. Sanırım o zamanlar kitaplara aşık olmuştum ve o zamandan beri devam eden bir ilişkim var."

"O zaman kütüphaneyi de görmek istersiniz," dedi Rayford. "Yemin ederim Kongre Kütüphanesi'nden daha fazla kitabımız var."

Bu beni duraksattı. Canavar da mı kitapları seviyor?

Muhtemelen iç mimarına zengin arkadaşlarına hava atmak için bir sürü ilk baskı satın alması talimatını verdiğine karar verdim. Büyük ihtimalle hakkında hiçbir şey bilmediği pahalı bir şarap koleksiyonu da vardı. Jackson Boudreaux gibi keyifsizce yemek yiyen bir adamın edebiyatı ya da kaliteli şarabı takdir edecek ruhu da olmazdı.

Eve yaklařtıķça daha da gerginleşiyordum. Kendimi içine soktuğum şeyin kapsamı beni etkilemeye başlamıştı. Etkinlik sorunsuz geçmezse, bunun için sulanacağımdan şüpheleniyordum. Ve Jackson'ın yemeklerden tam olarak memnun kalmazsa üç yüz davetlinin önünde bana ağzının payını vermekten çekinmeyeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Biraz ürkümüş görünüyorsunuz, Bayan Bianca." Rayford bana gülümsedi. "İyi misiniz?"

"Kurbağa kılı kadar güzel!" Parlak bir şekilde cevap verdim. Korktuğumu itiraf etmektense kendi kolumu çiğnemeyi tercih ederdim.

Rayford kıkırdadı. "Güzel. O da seni görmek için sabırsızlanıyor."

Bekle. Ne?

Ben cevap verecek kadar aklımı toplayamadan Rayford, "Ah! şeytandan bahset!" dedi.

Bakışlarını takip ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Devasa ön kapının önünde, bacaklarını iki yana açmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duran Jackson'ın yüzünde nükleer bir savaş başlatmak üzereymiş gibi bir ifade vardı.

Gerçekten de şeytan, diye düşündüm, içimi çekerek. Rayford'un bana evi ve mutfağı gezdireceğini sanmıştım ama anlaşılan Canavar'ın başka fikirleri vardı.

Muhtemelen bir şey çalmaya çalışacağımı düşündü.

Durur durmaz Jackson kapımı çekerek açtı. Başını eğmiş, kısık gözlerle bana bakıyordu. "Neden önde oturuyorsun?" diye tersledi.

Haklısın. Protokole karşı gelmemeliyim çünkü ben yardımcıyım.

Sıcaklık boynumdan yukarı tırmandı ve yanaklarımı sardı. Tanrım, ayakkabımı çıkarıp taşaklarına fırlatmamam için bana sükûnet ver.

"Size de günaydın Bay Boudreaux," dedim tatlı bir sesle. "Görüyorum ki her zamanki gün ışığı ve gökkuşağı modundasınız. Yine insan haplarınızı mı kaybettiniz?"

Dudakları gerildi.

Diğer tarafımda Rayford'un bir kahkahayı bastırmaya çalıştığını hissettim.

Jackson geri adım attı ve kapıyı ardına kadar açarak sessiz bir çıkış emri verdi.

Elini uzatarak beni şaşırttığında yüz ifademi nötr tuttum. Parmaklarımı dev yumruğunun içinde ezmesini bekleyerek, nazikçe kavradım. Parmaklarım kaba pençesinin büyüklüğü tarafından yutulmuş olsa da, tutuşu sağlam ve dengeleyiciydi, hiç de ezici değildi.

Ayağa kalkar kalkmaz elimi yakmış gibi bıraktı. Sonra döndü ve tek kelime etmeden evin içinde kayboldu.

Sinirlenerek Rayford'a "Her zaman böyle çekici midir?" diye sordum.

Rayford bana gülümsedi. Biraz üzgün görünüyordu. "Herkes konuşma yeteneğine sahip değil, bayan." Boş kapı aralığına bakarak ekledi, "Ve eğer size yeterince uzun süre sokak köpeği gibi davranılırsa, buna inanmaya ve öyle davranmaya başlarsınız."

Bu gizemli açıklamayla birlikte arkasını döndü ve işverenini takip ederek eve girdi, beni de araba yolunda dikilmiş, kendimi tam olarak neyin içine soktuğumu merak ederken bıraktı.

SEKİZ

BIANCA

Ayrıkvadi'nin dış görünüşünün bir şey olduğunu düşündüysem, içi kelimenin tam anlamıyla ağızımı açık bıraktı.

Her yere serpiştirilmiş devasa mermer heykeller: tamam. Fransız ve İtalyan ustaların paha biçilmez yağlı boya tabloları:

Çek.

Balo salonu, bilardo salonu, kapalı tiyatro: tamam, tamam ve tamam.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ya da bu kadar soğuk bir evin içinde bulunmamıştım.

"Yanıma bir kazak almalıydım," dedim Rayford'a. Yanında yürürken titriyordum. Her adımımız hayalet gibi bir sessizliğe gömülmeden önce duvarlarda yankılanıyordu. Bir mahzenin içindeymişim gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

"İnsan alışıyor," dedi Rayford. "Kalorifer her zaman açık, ama mermer ısınmak konusunda çok inatçı ve yılın bu zamanında sudan gelen soğuk bir esinti var, bu da yardımcı olmuyor. Mutfak daha iyi."

Bir iniş şeridi uzunluğunda cilalı meşe bir masanın bulunduğu, resmi bir yemek odası gibi görünen devasa bir odadan daha geçtik. Sonra kütüphaneye vardık ve heyecandan neredeyse altıma yapacaktım.

"Kutsal Noel!" Bakmak için kısa bir süre durarak söyledim. Rayford kıkırdadı. "Sana bir sürü kitabımız olduğunu söylemiştim."

Çok şey bunu anlatmaya yetmez. Kütüphane üç katlıydı ve Sistine Şapeli'nin fresklerinin röprodüksiyonlarıyla boyanmış tonozlu bir tavanla kaplıydı.

Avizeler başlarının üzerinde parıldıyordu. Odanın bir ucunda kocaman bir mermer şömine genişçe uzanıyordu. Bir köşeden rahat görünümlü, aşırı doldurulmuş bir kanepe ve sandalyeler sesleniyordu. Ve baktığım her yerde kitaplar vardı. Duvarlara tırmanan kutulara doldurulmuş, devasa sehpaaların üzerinde yığınlar halinde istiflenmiş, deri ciltli sırtları altın harflerle parlıyordu. Her biri ilk baskı gibi görünüyordu. Parmaklarım hepsine dokunmak için kaşınıyordu.

Arkamdan bir ses "Okuyor musun?" dedi.

Tabii ki Jackson'dı. Başka hiç kimse benim okuryazarlığım söz konusuymuş gibi konuşamazdı.

Bakışlarımı beni büyüleyici bir şekilde çağıran tüm ikramlardan ayıramadan, "Ben de öyle biliyorum," diye cevap verdim. Dikkatim dağılmış ve huşu içinde, "Ölmeden hemen önce babam bana cennetin nasıl bir yer olduğunu düşündüğümü sordu. Ona cennetin çok sayıda rahat sandalyesi, iyi bir aydınlatması ve şimdiye kadar yazılmış her kitabı olan bir kütüphane olduğunu söyledim. Eğer burada yaşasaydım, tüm zamanımı bu odada geçirirdim."

Kısa bir duraklama oldu, sonra Jackson yavaşça çevresel görüş alanıma girdi. Çenesinde kalın tüyler, berbere ihtiyacı olan kalın saçlar, muhtemelen ormanlık akrabalarının ulumalarıyla dolu kalın bir kafa.

"Bu da ilginç kokteyl menünüzü açıklıyor," dedi sesi hırçınlaşarak.

Ona bakmak için başımı çevirdim. "İlginç mi? Gösterişli değil mi?"

Bakışlarımı karşıladı. Mavi gözleri her zamanki gibi çelik gibi bakmıyordu. Aslında, neredeyse sıcak olarak tanımlanabilirlerdi.

"Sadece numara yapıyorsan gösterişli olur" dedi. Bir süre sessizce beni düşündü, bakışları deliciydi. "Yani klasikler favorin mi?"

Romeo and Julep ve The Last of the Mojitos'un yanı sıra Tequila gibi edebiyattan ilham alan diğer içkileri de içeren kokteyl menümden bahsediyordu

Mockingbird ve Huckleberry Sin. Ve evet, hepsi de klasik kitaplardan esinlenilmiştir.

"Klasikler babamın favorileriydi," dedim sessizce. "Kokteyl menüsünü onun onuruna oluşturdum."

Doğrudan gözlerinin içine baktığım için orada kısa bir pişmanlık titreşimi gördüm.

"Özür dilerim," dedi sertçe.

"Bilmiyordum." "Çünkü sorma zahmetine katlanmadın."

Rayford gizlice boğazını temizleyene kadar Jackson ve ben sessizce birbirimize baktık. "Ahem. Mutfağa geçelim mi efendim?"

Jackson başıyla onayladı ve topuklarının üzerinde dönerek geniş sırtını tekrar görmemi sağladı. Yankılanan koridorda adım adım ilerledi, bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

"Şey," dedi Rayford, sesi biraz şaşkın çıkıyordu. "Sanırım gidip kendinize bir piyango bileti almanız iyi olur, Bayan Bianca."

Kaşlarını kaldırarak ona baktığımda kıkırdadı.

"Bay Boudreaux hatırladığım kadarıyla uzun zamandır kimseden özür dilememişti. Bugün şanslı gününüz olmalı."

"Rayford," dedim koluna girerek. "Lütfen bana küfrettirme. Annem bundan hoşlanmıyor."

Kıkırdamaları mermerde yankılanırken beni kütüphaneden çıkarıp koridorun sonuna götürdü.

". . ve tüm tavalar bu çekmecelerde," dedi Jackson, bir başka devasa çekmeceyi açarak özenle yerleştirilmiş bir dizi pahalı tencere ve tavayı ortaya çıkardı.

Bana tüm mutfağı gezdirdi; kilerden profesyonel ocaklara, lavabonun üstündeki dolaplara ve son olarak da fırın sırasının altındaki çekmeceli duvara kadar. Mutfak neredeyse kütüphane kadar büyüktü, bir ucunda kendine ait bir şöminesi ve

karşı duvarda düz ekran TV. Her şey pırıl pırıl, birinci sınıf mükemmellikteydi.

Ve Rayford haklıydı. Mutfak evin geri kalanından çok daha sıcaktı. Ocakta şangırdayan ve patlayan ateş ve sabah haberlerine ayarlanmış televizyonla neredeyse sıcacıktı.

"Yan veranda sahneleme alanı olarak kullanılacak," diye devam eden Jackson, bir salkım sarmaşığın gölgelediği geniş tuğla verandaya açılan Fransız kapılarını işaret etti. "Güneydeki çim alanda çadır kurulacak ve yemek masaları yerleştirilecek. Sessiz müzayedenin saat dörtte kokteyller ve ordövrlerle başlaması ve akşam yemeğinin saat altıda başlaması planlanıyor."

"Hangi etkinlik koordinatörüyle çalışıyorsunuz?"

Jackson büyük etkinliklerde uzmanlaşmış, tanınmış bir yerel koordinatörün adından bahsetti. Bu seçimden memnun olarak başımı salladım.

"Porselenler, cam eşyalar, nevresimler, masalar da dahil olmak üzere tüm kiralari çoktan karşıladı. Her şey bir gün öncesinden hazır olacak, yani başladığınızda yolunuza kimse çıkmayacak."

Kulağa hoş geliyordu. Her şey umduğumdan daha iyi görünüyordu.

"Onunla büfe düzeni hakkında konuşmam gerek-"

"Bu bir açık büfe değil," diye araya girdi. "Akşam yemeği servis edilecek."

Terlemeye başlayınca, "Servis mi?" diye tekrarladım.

Jackson'ın ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Garsonlar tuttum. Ve barmenler. Senin tek endişelenmen gereken yemek yapmak."

Tabii ya. Çocuk oyuncağı. Çok kolay. Üç yüz kişiye yetecek kadar yemek yapmak, yemekleri kurutmadan sıcak tutmak ve üç yüz meze, ara sıcak ve tatlının aynı anda servisini koordine etmek - üstelik sadece birkaç saat önceden tanıştığım kalabalık bir garson kadrosunu yönetmek ve yönlendirmek - kesinlikle sorun değildi.

Şimdiye kadar kazandığım en kolay yirmi bin dolardı. Gülümsemem hissettiğimden çok daha kendinden emindi. "Harika.

Mümkünse bugün koordinatörle görüşmek istiyorum."

"Siz ayrılmadan önce Rayford'un size iletişim bilgilerini vermesini sağlayacağım. Yaralı Savaşçı Projesi'nden koordinatör de sizinle konuşmak istiyor."

Hayır galası yaralı gaziler için para toplamak içindi. Kupa Eşi Olmayan Milyarderler ya da Güneyli Bencil Pislik Fonu gibi daha yüzeysel bir şey için olmamasına şaşırdım.

Eski sevgilim bu sonuncusunun kurucu üyelerinden biri olurdu.

"Orduda mıydın?" diye sordum.

Jackson mutfağın ortasındaki büyük mermer adaya doğru ilerledi, bir tabure çıkardı ve oturdu. Ellerini kavuşturdu ve kaşlarını birleştirerek bana baktı. "Menü hakkında."

Belli ki yine seni ilgilendirmeyen bir yığına basmıştım.

Daha fazla kişisel soru sorma hatasına düşmemeye kararlı bir şekilde adada ona katıldım ve karşı taraftaki tabureye oturdum. Cüzdanımdan bu sabah saat ikiye kadar üzerinde çalıştığım menüyü çıkardım. Sayfaları ona uzattım ve dudağımı çiğneyerek okumaya başlamasını izledim.

Sinir bozucu birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Bu iş görür. Şarap eşleştirmeleri?"

"Hayır" dedim.

Jackson kafasını kaldırdı. Gözlerini kırpmadan bana baktı. "Hayır mı?"

"Bourbon eşleşmeleri. Özellikle, Boudreaux Bourbon eşleşmeleri."

Uzun bir süre bana baktı, gözleri sertti. Tekrar hırlamaya başlayacağını hissediyordum ama tek söylediği "Açıkla" oldu.

Kalbim hızlanarak, "Sana ailenin burbonunu sevdiğimi söylediğimde doğruyu söylemiştim. Dünyanın en çok satan içkisi olmasının iyi bir nedeni var-"

Jackson, "Evet. Milyonlarca dolarlık pazarlama," dedi.

Ses tonundaki acılık beni şaşırtmıştı. "Hayır. Çünkü paranın satın alabileceği en iyi burbon bu."

Dişlerini birbirine geçirerek başka tarafa baktı. "İşi zaten aldınız Bayan Hardwick. Kışma duman üflemenize gerek yok."

Yüzüm alev alev yanarak karşılık verdim: "Ben kimsenin deliğine duman üflemem Bay Boudreaux. Burbonunuz en iyisi, yoksa onu yemeğime koyup lanet müşterilerime servis etmezdim!"

Bakışları tekrar benimkine kaydı. Birbirimize baktık, aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi çatırdıyordu. Benimle ne yapacağını bilemediği hissine kapıldım, koca ağızlı, alıngan küçük hiç kimseyle. Ve kesinlikle ben de onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Sakinleştirici bir nefes aldım. Bu adam boş bir evde bile tartışma başlatabilirdi ama onunla didişmek beni bir yere götürmezdi. Ve beni kovacak kadar sinirlenmesi riskini göze alamazdım. Paraya çok ihtiyacım vardı.

"Bakın. Önerdiğim tüm bu yiyecekler"-elindeki sayfaları işaret ettim-"özellikle seçildi çünkü sattığınız çeşitli burbon çeşitleriyle iyi uyum sağlayacak ve bu çeşitlerin benzersiz yönlerini vurgulayacaktı."

"Ailemin sattığı," diye sert bir şekilde düzeltti.

Pastırmamı kızart. Bu adamla burbon hakkında konuşmak bir mayın tarlasında yolumu bulmak gibiydi. Aile şirketine karşı tutumunun ardında yatan hikâye her neyse, çok ilginçti.

"Affedersiniz," dedim kibarca. "Ailenizin sattığı. Benim fikrim, ailesi pisuvar pastası yapan Joe Milyarder'in aksine, bu etkinliği siz düzenlediğinize göre, ailenizin ürünlerinin sanatını ve işçiliğini sergilemenin güzel olacağı yönündeydi. Sanırım bu, sizin için gerçek bir zevk olurdu."

daha kişisel hale getirin. Yani, madem bu etkinliği özel kılmak için bu kadar zahmete giriyorsunuz, neden tüm zil ve ısıklarla gözlerini kamaştırmayasınız? Onlara Boudreaux ailesinin adının ne anlama geldiğini gösterin. İki yüz yıldır damıtma zanaatını mükemmelleştirmenin nasıl bir tat olduğunu gösterin. Onlara sadece cızırtıyı değil, bifteği de gösterin!"

Bana baktı, menüye baktı, sönüyormuş gibi bir iç geçirdi ve sonra iki elini saçlarında gezdirdi.

"Tanrım," diye mırıldandı ellerini başının arkasında birleştirirken, "babam seni sever miydi?"

Bu kulağa açıkça bir hakaret gibi geliyordu ama zırhında bir çatlak olduğunu sezdim ve devam ettim. "Ordövrlerle birlikte, gümüş etiketli burbon içeren köpüklü prosecco bazlı bir kokteyle başlayacağız. Adı Old Cuban. Bayılacaksınız."

Kaşlarını indirerek seveceğinden şüphe duyduğunu belirttiğinde, aceleyle devam ettim.

"Ve Boudreaux Special Select beyaz rom kullanarak klasik bir mojito yapacağız, bu da ilk yemekle harika bir şekilde eşleşecek. Ana yemekte kızarmış dana eti olacak ve bu da siyah etiketli romla çok lezzetli olacak - tüm o dumanlı, kaslı karakter etteki lezzetleri gerçekten ortaya çıkaracak - ve tatlı olarak da zencefilli-portakallı cheesecake ile eşleştirmek için ballı burbonla bir Honey-Hattan yapabiliriz. Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor!"

Jackson bana o kadar uzun süre baktı ki uyuyakalıp bir şeyleri kaçırmış olabileceğimi düşündüm. Sonra dedi ki, "Ailemin viskisini gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Sanki beni gerçekten garipmişim gibi söyledi, bu da kafa karıştırıcıydı. "Öyle değil mi?"

Çenesindeki o kızgın kas yeniden ortaya çıktı ve deli gibi esnedi. "Elbette, kanal tedavisi yaptırmayı sevdiğim gibi."

Bu cümlelerin içerdiği aile dramı bir filii bile boğabilir.

Görüşmemiz sırasında Rayford'un ortadan kaybolduğunu fark ettim.

"Bay Boudreaux, ne yaptığımı biliyorum. Kokteylleri yemekle eşleştirmek gerçekten zordur, özellikle de tüm bir yemek boyunca, ki bu da onu çok özel kılacak başka bir şeydir. Bahse girerim ki konuklarınızdan hiçbiri daha önce dört çeşit yemekle eşleştirilmiş bir burbon içmemiştir. Bana güvenin. Harika olacak. Ve ne kadar iyi olduğunu düşünürlerse, cüzdanlarını o kadar büyük açacaklardır. Zaten bütün mesele de bu, değil mi?"

Bakışları yoğun ve tereddütsüzdü, neredeyse bir dokunuş gibi ağır ve samimi olan konsantre dikkat duygusuyla kavırıyordu.

Neredeyse cinsel bir şeydi.

"Bana Jackson de," dedi aniden.

Nazikçe ve gülümseyerek, "Size Jackson demek isteseydim, derdim Bay Boudreaux," diye cevap verdim.

Yoğun bakışları yakıcı bir hal aldı. "Sanırım bunu hak ediyorum," dedi hoyratça. "Kendimi savunmam gerekirse, ilk tanıştığımızda berbat bir gün geçirmiştım. Normalden biraz daha patavatsız davranmış olabilirim."

Güldüm. "Patavatsız mı? Patavatsızlığı dene! Kaba olmayı dene! Ve bu arada, diğer insanlar da her zaman kötü günler geçirir ve yüksek ve güçlü ruh hali canavarlarına dönüşüp gördükleri herkese hakaret etmeye başlamazlar. Buna nezaket denir."

Hareket etmedi. Bir kirpik bile sallamadı. Sadece, "Benim olsaydın, bu küçük konuşma için seni dizlerimin üzerine yatırırdım," dedi.

Neredeyse tabureden düşüyordum.

Aklımı başıma toplayamadan, üç ya da dört yaşlarında aksakallı bir çocuk mutfağa daldı ve avazı çıktığı kadar "Jingle Bells" şarkısını söylemeye başladı.

Ve sonra bir mucize gerçekleşti. Jackson "Canavar" Boudreaux'nun yüzü kocaman, gerçek bir gülümsemeye dönüştü.

"Cody!" Tabureden sıçradı ve çocuğu kucağına aldı.

Çocuğun küçük kollarını Jackson'ın boynuna dolayıp sevinç çığlıkları atmasını ve Jackson'ın yüzündeki o mutlu sırıtışla onu evirip çevirmesini altı farklı şokla izledim.

"Çok üzgünüm Bay Boudreaux, elimden kaçtı!"

Elli yaşlarında, sarışın, telaşlı bir kadın nefes nefese mutfağa koştu. Bluzunda yemek lekeleri vardı, saçları at kuyruğundan her yöne kaçıyordu ve sanki bir yıldır uyumamış gibi görünüyordu. Onun için hemen üzüldüm.

"Sorun yok, Charlie. Sen otur. Ben onu götürürüm."

Jackson Cody'yi yanağından öptü ve sonra onu havaya kaldırarak çocuğun tekrar sevinç çığlıkları atmasını sağladı.

Soracak değildim ama çocuğun açık rengi Jackson'ın büyük olasılıkla babası olmadığını gösteriyordu. Ve kendine özgü yüz hatları Down sendromlu olduğunu gösteriyordu.

Cody'nin dadısı olduğunu tahmin ettiğim Charlie bana baktı. "Oh, hayır, efendim, meşgul olduğunuzu görebiliyorum."

Jackson homurdandı, "Otur dedim."

Charlie daha fazla tartışmadan minnetle benimkinin yanındaki tabureye çöktü. "Günaydın," dedi yüzündeki birkaç sarı teli fırçalayarak. "Ben Charlotte Harris."

Uzattığı elini sıktım. "Bianca Hardwick. Sizinle tanışmak bir zevk."

Charlie'nin yüzü aydınlandı. "Sen yeni şefsin! Oh, şükürler olsun. Korkarım repertuarım çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmeğe kadar uzanıyor. Zavallı Bay Boudreaux, Gregory işi bıraktığından beri artıklarla hayatta kalmaya çalışıyor ve ben-"

Jackson, Cody'yi omzunun üzerinden rahatça atarak, "O sadece yardım için yardım ediyor, Charlie," dedi. Bir güçlü kolunu çocuğun sırtına dolamış, bir elini de kalçasına dayamış, odun yükünü getiren gururlu bir oduncu gibi onu tutuyordu.

Çok güzeldi.

Jackson Boudreaux'yu tanımlamak için kullanacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Kendi adına, Cody buna bayılmıştı. Odaya girdiğinden beri şarkı söylemeyi, gülmeyi ya da mutlu bir şekilde çığlık atmayı bırakmamıştı. Enerji fışkırıyordu. Charlie'nin neden bu kadar yorgun olduğunu anlayabiliyordum.

"Madem buradayım, öğle yemeği için bir şeyler hazırlamamı ister misin?" dedim.

Charlie sanki az önce ona bir milyon dolar kazandığını söylemişim gibi baktı. "Oh, hayır, senden bunu yapmanı isteyemem," dedi, gözleri onu yalanlamam için yalvarıyordu.

Gülümsedim ve omzunu sıktım. "Elbette yapabilirsin. Biraz otur da şu uçak hangarındaki buzdolabında ne varmış bir bakayım."

Ayağa kalktım. Jackson'la göz göze geldik ve karnımın derinliklerinde bir şey kıpırdandı. Kızgın mıydı? Bana attığı o bakış da ne?

Az önce çizgiyi aşıp aşmadığımdan emin olamadan donup kaldım. "Yani ... eğer yapmamamı tercih etmezsen."

Jackson, Cody'yi dikkatlice ayağa kaldırdı. Küçük ayakkaşları yere değer değmez kendini bana doğru fırlattı, kollarını uzattı, parmaklarını kavradı.

"Hanımefendi!" diye bağırdı. "Merhaba, bayan!"

Bacağıma çarptı, tombul kollarını bacağıma doladı, başını arkaya yatırdı ve bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

"Merhaba, Cody. Ben Bianca." Uzandım ve civciv tüyü kadar ince olan saçlarını karıştırdım.

Cody "Çanlar çalıyor!" diye bağırdı ve güldü.

Jackson sessizce, "Evet, Bayan Hardwick. Sanırım bu hepimizin çok hoşuna gider."

Kalıp kalmayacağıma ve onlara öğle yemeği hazırlayıp hazırlamayacağıma Cody'nin karar vermesine izin verdiğini fark ettim. Bu çocuk onun için her kimse, Jackson belli ki onu seviyordu.

Bu beni neden etkiledi bilmiyorum ama derinden etkiledi. Jackson'a baktım ve düşüncesizce şöyle dedim: "Lütfen bana

Bianca."

Dudakları seğırdi. Gözleri yandı. Bana küçük, sert bir baş selamı gönderdi. Yüzümün nasıl alev alev yandığını göremeden arkamı döndüm.

Sonra öğle yemeğı hazırlamaya koyuldum, bir yandan da benim olsaydın dediğinde gözlerinin nasıl baktığını hatırlamamaya çalışıyordum.

BIANCA'NIN ESKİ KÜBAN'I

1 porsiyon yapar

- 2 ons prosecco
 - 1½ ons burbon
 - 1 ons sade şurup
 - ¾ ons taze limon suyu
 - 2 dashes Angostura bitters•
- süslemek için taze nane yaprakları

Hazırlık

1. Prosecco hariç tüm malzemeleri bir shaker'da karıştırın ve buzla doldurun.
2. Soğutmak için kuvvetlice çalkalayın.
3. Soğutulmuş bir coupe bardağına süzün.
4. Üzerine prosecco ekleyin ve nane ile süsleyin.

Sade Şurup Hazırlama

1 su bardağı şeker ve 1 su bardağı suyu bir tencerede karıştırın ve şeker eriyene kadar karıştırarak kaynatın. Ateşten alın. Artanları hava geçirmez bir kapta buzdolabında iki haftaya kadar saklayın.

DOKUZ

JACKSON

Babam bir keresinde bana bir kadın ile erkek yiyen bir köpekbalığı arasındaki tek farkın dişlerinin büyüklüğü olduğunu söylemişti.

O zamanlar onunla aynı fikirdeydim. Bunun için iyi sebeplerim vardı. Ama Bianca Hardwick'in mutfağında zarifçe hareket ettiğini, bize öğle yemeği hazırlarken Charlie'yle hararetli bir şekilde sohbet ettiğini ve Cody'yle sanki onu doğduğundan beri tanıyormuş gibi etkileşime girdiğini görünce, bunun çok sert bir yargı olabileceğini düşündüm.

Ve dünyadaki hiçbir köpekbalığının kıcı Bianca'nınki gibi değildi.

Lanet olası bir tasarım şaheseri olmasının yanı sıra, lanet olası şey bir göz mıknaatısıydı. Kendimi yarım düzine kez onu süzerken yakalamıştım bile, aletim fermuarımın altında azgın bir ergeninki gibi seğiriyordu. Eski patates çuvarlarından yapılmış gibi görünen o iğrenç kahverengi iş pantolonu bile cazibesini azaltamamıştı.

Çok yuvarlaktı, bir elma gibi. Çok gergin ve pürüzsüzdü. Onu taburenin üzerine eğmek, pantolonunu kalçalarından aşağı çekmek ve dişlerimi içine geçirmek istedim. Onu sıkamak, öpmek, okşamak ve-

Tanrım, benim sorunum neydi?

Kendine gel, Jackson! "-Biber gibi mi?"

Tam Bianca bana bir soru sorarken kendime geldim. Biberle ilgili bir şeydi. Tam olarak hatırlayamıyordum çünkü kafamdaki tüm kan gitmişti.

"Ne dedin? Ne dedin sen?"

Bianca başını eğdi ve bir çift uzun, kıvrımlı siyah kirpiğin altından şaşkınlıkla bana baktı. "Makarnanın yanında biraz taze çekilmiş biber ister misin dedim?"

Biber değirmenimi elinde tutuyordu. Önümde bir kase dolusu nefis kokan bir şey vardı. Ne kadar zamandır Pert Ass Land'de zonlandığımı bilmiyordum ama suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum. Bu yüzden muhtemelen yapmam gerekenden daha güçlü bir şekilde cevap verdim.

"Hayır!"

Bianca gözlerini kırptırdı. Kaşları çatıldı. "Pekâlâ o zaman. Tüm eyaleti alarma geçirmeye gerek yok."

Charlie'ye dönüp aynı soruyu sordu ve çok daha kibar bir yanıt aldı.

"Biraz biber isterim, teşekkürler! Bu harika kokuyor, Bianca."

"Buzdolabında pek bir şey kalmamıştı," dedi Bianca gülümseyerek, "ama makarna ve birkaç sote sebze her zaman hızlı ve lezzetli bir yemek olur."

Charlie, Cody'ye doğru başını sallayarak, "Cody'ye peynirli makarna yapman çok hoş," dedi. Adada karşıma oturdu, mutlu bir şekilde peynir kaplı makarnayı bir kaşıkla höpürdetiyor ve ayaklarını taburesinin metal ayaklarına vuruyordu.

"Tecrübelerime göre, çocuklar ne kadar seçici olurlarsa olsunlar, her zaman bir kase peynirli makarnayı tercih edeceklerdir."

"Küçük çocuklarınız var mı?" diye sordu

Charlie. Bu soru beni ürküttü.

Bianca'nın evli olmadığını tahmin ettim çünkü yüzük takmıyordu ama bu çocuksuz olduğu anlamına gelmiyordu. Boşanmış olabilirdi. Bekâr bir anne olabilirdi. İçimdeki mağara adamının anında korunması gerektiğine karar verdiği her türlü şey olabilirdi.

Bianca güldü. "Annemin hayal kırıklığına uğramasına sebep olacak şekilde yok."

Sonra kahkahası kesildi. Yüzünde garip bir ifade belirdi. Gözlerinde bir an için acı vardı ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve gülümsedi.

Zorlama görünüyordu.

Sorunun ne olduğunu sorma isteğime direndim, çünkü belli ki bir sorun vardı. Ama bana söylemeyeceğini biliyordum. Ayrıca o artık benim çalışanımdı. Onun muhteşem kışını düşünmeyi bırakmalı ve her ne sorunu varsa çözmeli ve bunu profesyonelce yapmalıyım.

Birinin bunu sikime söylemesi gerekiyordu, çünkü beni dinlemiyordu. Pert Ass Land çok fazla baştan çıkarıcıydı.

Bianca, "Bir gün, umarım. Çocukları seviyorum."

Çocukları seviyor. Böyle görünüyor, okumayı seviyor, üç Michelin yıldızlı bir şef gibi yemek yapıyor ve çocukları seviyor.

Ve bana katlanamadığını açıkça belirtti.

Göğsümden kopan iniltiyi bastırmak için ağzıma makarna tıktırdım.

Bianca Cody'ye doğru yürüdü ve saçlarını karıştırdı. Ona sırtıttı, çenesine ve ellerinin çoğuna peynir bulaşmıştı. Sonra sanki yıllardır mutfağında yemek hazırlıyormuş gibi lavabodaki bulaşıkları yıkadı ve bulaşık makinesine doldurdu.

Bir süre ona baktım, onun bu alanda olmasından ne kadar hoşlandığıma şaşırdım. Ve bana böyle hissettiren sadece onun muhteşem poposu değildi. O da vardı.

Geveze, otoriter ama şaşırtıcı bir şekilde kabuk bağlamayan biri. Bana katlanamayan.

Şu anda benim yanımda çalışıyordu.

Lanet olsun.

"Ve şimdi gerçekten restorana geri dönmem gerekiyor. Öğleden sonra her iki koordinatörü de arayacağım," dedi ve bana dönerek, "başka sorum olursa size haber veririm."

"Peki," diye homurdandım lezzetli makarna kâseme doğru. Sonra, aletim zonkladığı ve ben kalmasını isterken o gittiği, kafamın karışmasından nefret ettiğim ve vedalaşmayı hiç sevmediğim için, "Rayford çıkarken sana ücretinin çekini verecek," diye tersledim.

Aramızda sağlam bir mermer levha olmasına rağmen, kullandığım keskin ve küçümseyici ton karşısında Bianca'nın öfkesinin alevlendiğini hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda o güzel, kara gözlerinde yanan ateşle bana baktığını gördüm.

"Her zaman bir zevktir, Bay Boudreaux," dedi sessiz bir alaycılıkla.

Ve Bay Boudreaux'ya geri döndük. Hay sikeyim.

Charlie ile vedalaştı ve sonra dönüp dışarı çıktı.

Yemin ederim o giderken kışına bakmamaya çalıştım ama Achilles'in bile bir zayıflığı vardı.

ON BIANCA

Rayford beni restorana bıraktıktan sonra yaptığım ilk şey, Jackson'ın çekini annemin hesabına yatırmak için aceleyle bankaya gitmek oldu. İlk kemoterapi seansını birkaç gün sonrası için planlamıştık ve Jackson'ın o açıklanamaz canavar ruh hallerinden biriyle çeki durdurması riskini almak istemedim.

Bunu yaptıktan sonra kendimi daha iyi hissettim.

Ta ki bankanın otoparkında eski sevgilimle karşılaşana kadar.

Tam anlamıyla içine.

Göğsüyle çarpıştığımda çıkardığım ses o kadar kadınsı değildi ki, annem duysa tıslama krizine girerdi. Kısım homurtu, kısım inilti, kısım de kış deliğimden sıcak bir hava patlamasıyla fırlamış gibi çıkan bir şeydi, kusura bakmayın. Ellerimi çırparak cüzdanımı yere düşürdüm ve şaşkınlıkla geriye doğru tökezledim.

"Oha!" Bir çift güçlü el beni sabitlemek için üst kollarımı kavradı. "Sakin ol kızım. Günah kadar yakışıklı olduğumu biliyorum ama kendini bana atmana gerek yok."

Yukarı baktım ve işte oradaydı. Şeytanın ta kendisi. Bir heykel kadar güzel ve bir o kadar da ruhsuz.

"Kendini övme." Trace'in ellerini silktim. "Sadece nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Beni aşağı yukarı süzen Trace gülümsedi. Bunu bir perspektife oturtmama izin ver.

Trace, Denzel Washington, Dwayne Johnson, Jason Momoa ve seksi bir Tahitili mayo modelinin çılgın bir seks partisi yapmış ve dokuz ay sonra hepsinin mükemmel genlerinden eşit miktarda alarak dünyaya gelmiş gibi görünüyor. Size gülümsediğinde, yağmurlu bir günde bulutlar aniden açılmış ve bir güneş ışını başınızı parlak, cennet gibi bir ışıltıyla aydınlatmış gibi hissediyorsunuz.

Kendini özel hissediyorsun. Güneşte parıldayan özel küçük bir kar tanesi gibi hissedersiniz, ta ki temas ettiği her kadına bu şekilde gülümsediğini fark edene kadar ve sonra sadece bir aptal gibi hissedersiniz.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun, yaban arısı?" dedi.

Bana eski lakabımla seslendiğini duymak arka dişlerimi birbirine vurmama neden oldu. "Senden uzağa," dedim ve çantamı aldım. Doğrulup etraftan dolaşmak için hareketlendiğimde Trace yoluma çıktı.

"Bekle," dedi, aniden ciddileşerek. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Hayır." Tekrar yanından geçmeye çalıştım ama izin vermedi.

Ben.

"Bianca, lütfen," dedi alçak ve yalvaran bir ses tonuyla. hiç duymadım. "Seninle gerçekten konuşmak istiyorum."

Gözlerinin içine baktım. Eskiden beni her şeye ikna edebilen o muhteşem, karamel benekli, altın rengi gözlerine. Artık öyle değil.

Dedim ki, "Bu konuyu pek anlamadığını biliyorum Trace, o yüzden sana açıklayayım. Bir kadın hayır dediğinde, evet demek istemez. Belki demek istemez. Lütfen beni bundan vazgeçirmeye çalış çünkü gerçekten öyle demek istemiyorum ama sadece biraz daha sıkı çalışmanı istiyorum demek istemez. Hayır demek istiyor. N. O. Şimdi yolumdan çekil."

"Ama bana açıklama şansı vermediniz-"

"Açıkla! " Onun cesaretine şaşırarak güldüm. "Neyi açıklayayım? Ayağının takılıp düştüğünü ve penisinin yanlışlıkla en iyi arkadaşımın içine girdiğini mi? Ve Halley's Market'teki kasiyer kızı? Ve Dooley'deki garsonu? Ve her

kimse

gecenin ikisinde sana mesaj atıp duran sürtük myd? Bu çok fazla takılma, Romeo. Denge sorunun için bir doktora grnmelisin."

En azından kendinden utanmış görünecek kadar aklı vardı. "Aptalın tekiydim biliyorum ama yemin ederim değiştim."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi? Beyin nakli yaptırdın, değil mi?"

Trace büyük bir ciddiyetle şöyle dedi. "Hayır. Ben Tanrı'yı buldum."

şok edici bir sessizlikten sonra başımı arkaya attım ve güldüm. "Aferin sana! şükürler olsun! şimdi kendimi kaybedip seni O'nunla buluşmaya göndermeden önce o sürtük kıını gözümün önünden ek!"

Hakkını vermeliyim. Eski Trace bu söze çok kızardı. Muhtemelen bana bir lipo doktoruna giderek "düzeltilebileceğini" söylediği popom hakkında kaba bir yorum yapardı. Ama bu Trace -her kimse- sadece zgn görünüyordu.

"İki yıl oldu Bianca. Yemin ederim, ben farklı bir adamım. Lütfen, sadece seninle konuşmak istiyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Anlıyorum. Bu on üç aşamalı bir program gibi, değil mi? Benden zr dilemek zorundasın yoksa cennetin kapısından geemezsın."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım on iki adımı kastediyorsun. Ve hayır, öyle değil. Ben sadece . . . Telefonumu kapattın ve bir daha hiçbir çağırma cevap vermedin-"

"Fatura tahsildarıyla konuşmayı tercih ederim," diye araya girdim öfkeyle. "En azından dürüst bir konuşma olacağını biliyorum."

Sonra, vallahi bunu uyduramazdım, adamın gözünden bir damla yaş geldi. Büyük bir timsah gzyaşıydı bu ve sanki bir makyaj sanatçısı film çekimleri arasında bir şişe gliserinle üzerinden geçmiş gibi parıldıyor ve titriyordu.

Kabaca, "zr dilerim. Söylemek istediğim tek şey buydu. Sana kötü davrandım ve sen bunu hak etmedin. Ayrıldıktan sonra seni takip etmek istemedim ama bir yerlerde karşılaşacağımızı umuyordum. Ve işte buradasın. Yani . . . Özür dilerim. Ben gerçekten

yaptığım şeye rağmen seni sevdim. Bunu fark etmem için seni kaybetmem gerekti."

Ayakkabılarına baktı, bir nefes aldı ve sonra tekrar bakışlarımla buluştu. Çok sessiz bir şekilde, "Aslında seni hala seviyorum, yaban arısı. Sanırım her zaman da seveceğim."

İtiraf ediyorum. Kalbim büyük bir takla attı. Midemde ciddi kelebekler uçuştı. Kim deliler gibi aşık olduğu eski sevgilisinin kendisine tek kullanımlık peçete muamelesi yaptıktan sonra biraz yalvarmasını istemez ki?

Ne yazık ki onun için o zamanki kız ile şimdiki kız tamamen farklı iki Bianca.

Nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Seni görmek güzeldi diyemem Trace, ama kesinlikle ilginçti. Sana iyi şanslar."

Başım dik, hızlı adımlarla yanından geçtim. Arkama bakmadım. Yürümeye devam ettim -yürüyüşüm neredeyse bir güç yürüyüşüydü, o kadar hızlıydı ki- restorana varana kadar. Sonra ön kapıyı açtım ve saklanmak için içeri koştum çünkü beni takip etmediğinden yüzde yüz emin değildim.

"Um, ne yapıyorsun, boo?"

Eeny'nin şaşkın sesi arkamdan geldi.

"Takip edilmediğimden emin olmak için" dedim, pencerelerdeki panjurlardan sokağa bakarken.

"Takip edildin mi?" Kıkırdadı. "Kurt adamla buluşman o kadar kötü geçti, ha?"

Trace'in ön kapımdan içeri dalmak üzere olmadığından emin olunca panjurların tekrar yerine düşmesine izin verdim ve iç çekerek Eeny'ye baktım. "Bu bambaşka bir felaketti. Hatırlat da Jackson Boudreaux ile tekrar konuşmadan önce bir kadeh likör içeyim. Çakırkeyif olursam belki bana mantıklı gelir. Ama ben ondan bahsetmiyordum. Trace'ten bahsediyordum."

Adının anılmasıyla birlikte Eeny göğsünün üzerinde haç işareti yaptı.

Hristiyan olduğundan bile emin değilim, ama her şeyi göz önünde bulundurmayı seviyor.

"Trace! Tanrım! Onunla ne konuşuyorsun?"

"İnan bana, bu benim fikrim değildi." Mutfağa giderken Eeny'nin yanından geçtim. Oflayarak ve heyecanla peşimden geldi.

"Peki ne dedi? Daha da önemlisi, nasıl görünüyordu? Hâlâ doğru yerlerdeki o büyük kaslara sahip mi, yoksa kendini bıraktı mı?"

Homurdandım. "Trace Adams'ın kendini bıraktığı gün, dünyanın dönmeyi bıraktığı gündür."

"Yani iyi görünüyordu? Ne giyiyordu?"

Durdum ve ona bakmak için döndüm. "Eeny. Odaklan. Bu adam bir yalancı ve hilekâr. Ne kadar iyi görüldüğü önemli değil."

Dudaklarını büzdü. "Bana her zaman giydiği gibi o dar kotu giyip giymediğini söyleyebilir misin, o güzel büyük paketini ve sıkı poposunu vurguluyor muydu?"

İçimi çektim ve arkamı dönüp mutfağa yöneldim. "Hayır. Üzerinde bir çift eşofman vardı."

Merhaba, beyaz yalan. Trace aslında şişkinliğini ve dar poposunu vurgulayan bir kot pantolon giymişti ama bunu Eeny'ye söylemeyecektim. Günün geri kalanında hiçbir şey yapamayacaktı. Zaten fark ettiğimi de kendime itiraf etmeyecektim.

Sadece ben yaptım, ki bu acınası bir durumdu. Trace seks yaptığım son erkekti ve yatakta ne yaptığını biliyordu. O zamandan beri kimseyi çekici bulmamamın nedeni onun kalbimi ne kadar kötü kırmış olması mıydı yoksa başka hiçbir erkeğin beni onun gibi çığlık attıramayacağına dair korkunç bir şüphe miydi emin değildim.

Her iki durumda da, kuraklık dönemim o kadar uzun sürmüştü ki, vajinamın içi muhtemelen o eski Western hayalet kasabalarından birine benziyordu, tüm yaban otları ve terk edilmiş binalar, kurumuş kemikler üzerinde dolaşan kötü görünümlü akbabalar.

"Eşofman altı!" diye bağırdı Eeny. Tavuk gibi bir gıdak sesi çıkardı. "Tanrım, ne israf. Davut heykeline perde asmak gibi bir şey bu."

İstesem de aynı fikirde değildim. Trace her türlü yanlış olabilir ama onun kadar güzel başka bir adam görmemiştim.

Keşke içim dışıma uysaydı. Ama annemin bana her zaman söylediği gibi, güzellik güzelliştir. En güzel yüzlerden bazıları en kötü kalpleri gizler ve tatlı dil, iyi karakterin yerini tutmaz. Bir insanı yargılamanın tek yolu yaptıklarına bakarak karar vermektir.

Kendi çocuğunuz olmayan özel ihtiyaçları olan bir çocuğa bakmak gibi, diye düşündüm dalgınca.

Sonra bu düşüncüyü bir kenara ittim ve işe koyuldum.

Üç gün sonra antiseptik ve çaresizlik kokan bir hastane odasında oturmuş, metal bir direğe asılı şeffaf plastik bir torbadan damarlarına zehirli kimyasallar damlarken annemin elini tutuyordum.

Annem her şeye parkta bir gezintiymiş gibi davranıyor, hemşirelerle sohbet ediyor, doktorla flört ediyor, dedikodu paçavralarını okuyor ve gülüyordu.

Öte yandan ben sinir krizinin eşiğindeydim. Annem zehirle dolduruluyordu!

Kanser öldüren zehir, ama yine de zehir.

"Kendine gel evladım, cenazede gibisin!" Annem azarladı, elindeki rulo haline getirilmiş dergiyle koluma vurdu.

"Özür dilerim." Burnumu çektim ve sandalyemde daha dik oturdum. "Haklısın. Senin için ne yapabilirim? Sana bir şey getireyim mi? Su? Atıştırmalık? Okuyacak başka bir şey?"

Bir erkek hemşire geldi, sessizce annemin koluna takılan kateteri kontrol etti, sonra başını salladı ve gitti. Onun gidişini izleyen annem mırıldandı: "Hoo! İşte benim atıştırmalığım. Sence yaşlı kadınlardan hoşlanıyor mudur?"

Gölmek zorunda kaldım. "Sanırım o kimyasallar kafana giriyor."

Alınmış gibi davrandı. "Ona vuramayacağımı mı söylüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Bunu mu vurdun? Şimdi de rapçi mi oldun?"

Annem çok pratik davrandı. "Ben olsaydım, Jay Z olmak isterdim. Beyoncé ile evli, düşünebiliyor musunuz? O çocuk ne kadar şanslı olduğunun farkında değil!" Elindeki dedikodu paçavrasıyla koluma vurdu. "Ve eğer dikkat etmezse, Kanye West oraya gelecek ve kadınına çalacak."

Ona göz kırptım. "İçki içip içmediğini sorardım ama cevabından korkuyorum."

"İçmekten bahsetmişken," dedi, skandal bir şey açıklayacağı zaman yaptığı gibi kirpiklerinin altından beni izleyerek, "geçen gün gerçekten ilginç bir telefon aldım."

"Öyle mi?" Yürüteçli yaşlı bir adamın kapının önünden geçmesini izleyerek söyledim. Mavi hastane önlüğünün arkası açıktı ve buruşuk, beyaz poposunu ortaya çıkarıyordu. Onun adına utanarak başka tarafa baktım.

Tanrım, hastaneler iç karartıcıydı.

"Mmm-hmm," dedi annem. "Trace'ten."

Başım o kadar hızlı döndü ki neredeyse boynumdan fırlayacaktı. "Trace! Şaka yapıyorsun!"

"Bir araba kazası kadar ciddiym, tatlım." Dudaklarını büzdü ve bana daha yakından bakmak için başını eğdi. "Neden onu gördüğünüzden bahsetmediniz?"

"Çünkü unutmaya çalışıyordum, belli ki," diye homurdandım. "Hem seni aramakla ne işi vardı? Bu ne cüret!"

"Merak etme, ona iyi bir ders verdim." Bir an durdu ve düşündü. "Komik, onun hakkında söylediğim her şeye katıldı. Sonra da özür diledi."

Gözlerimi devirdim. "Anne, o yılan yağı satıcısını dinlememen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Sesini tanıdığın anda telefonu kapatmalıydın."

"Öyleydi," dedi başını sallayarak. "Ta ki beni geri arayıp seni kaybetmenin hayatında yaptığı en büyük hata olduğunu söyleyene kadar."

"Gag" dedim.

"Ve seni geri almak için her şeyi yapacağını söyledi." "Oh, Tanrı aşkına."

"Bu da onun diğer noktasıydı."

Anneme ters ters baktım. "Lütfen bana onun 'İsa tarafından kurtarıldım' lafına inandığını söyleme!"

Uzun bir süre tek kelime etmeden bana baktı. Sonra bir omzunu kaldırdı. "Bazı insanlar için dibe vurmak, zirveye doğru yeni bir yolculuğa başlamanın tek yoludur."

"**D i b e** vurdu! O bir fahişe anne, alkolik değil! Tanrı aşkına, en iyi arkadaşımla yattı! Hem de benim yatağımda!"

Açık kapının önünden geçen hemşirenin homurdanmasına bakılırsa, bu son kısım biraz yüksek sesle söylenmiş olabilir.

Annem elimi okşadı. "Yaptığını biliyorum bebeğim ve bu çok kötü bir şeydi. Demek istediğim, bazen iyi insanlar aptalca hatalar yapabilir." Gözleri buğulandı. "Ve dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda hayatımda yaptığım tüm hatalar hakkında çok düşünüyorum. Bazen tüm iyi şeyleri perspektife koymak için gerçekten kötü bir şey gerekir."

"Yüce İsa," dedim ona bakarak. "Sana büyü yapmış."

Havada küçümseyici bir el salladı. "Kimse bana büyü yapmadı. İşe yaraması için fazla kalın kafalıyım." İçini çekti ve boynundaki zincirde asılı duran gözlükle oynadı. "Ama bu dünyada geçirdiğim altmış dört yıldan sonra, bir erkeğin ne zaman yalan söylediğini ve ne zaman doğruyu söylediğini bilirim. Ve Trace seni hâlâ sevdiğini ve seni geri almak için her şeyi yapacağını söylediğinde doğruyu söylüyordu."

İnançsızlıkla başımı salladım. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Ayrıldıktan sonra ne kadar harap olduğumu gördün. Ne kadar kilo verdiğimi hatırlıyorsun."

Her gün nasıl ağladığımı ve haftalarca yataktan çıkamadığımı, değil mi?"

"Hatırlıyorum," dedi sessizce. "Ama ondan sonra başka bir erkeğe bakmadığımı da biliyorum. Bu da bana ona karşı hissettiğin tüm o duyguların hâlâ orada olabileceğini düşündürüyor."

Aklıma korkunç bir şey geldi. "Oh, hayır. Lütfen bana bunu ona söylemediğini söyle."

Yüzünü buruşturdu, "Tüh" der gibi.

Sandalyemden fırladım ve ona baktım. "Anneciğim! Sen yapmadın!"

Bana kendi bakış versiyonuyla baktı. "Bana sesini yükseltme, genç bayan. Senin yerleştiğini görmeden bu dünyadan ayrılmayacağım, duydun mu?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Dehşete düşmüş bir halde ölmekten bahsettiğini söyledim.

Sözümü kesmeme aldırmadı. "Ve sana bir şey daha söyleyeceğim, kendi baban sandığın gibi bir aziz değildi. Biz evlenmeden önce o adam gördüğü her eteğin peşine düşerdi ve ben bunu öğrendiğimde onu yük treninin ezdiği bir kuruş gibi dümdüz bıraktım. Ama onu affetmem için bana yalvardı ve iyi ki de affetmişim çünkü otuz yıldan fazla mutlu bir evliliğimiz oldu ve bana aldığım en güzel hediyeği verdi, seni."

Ağzım bir karış açık ona baktım.

Devam etti. "Erkekler bizim gibi değil, bebeğim. Konu aşk olduğunda donut deliği kadar aptaldırlar. Ama bir kez bağlanmaya karar verdiler mi - bağlandıklarını söylemiyorlar, kalplerinin derinliklerinde gerçekten bağlanıyorlar - asla tereddüt etmiyorlar. Baban otuz yıl boyunca tereddüt etmedi, benimle evlendiği için kendi ailesi onu beş kuruşuz bıraktığında bile. Daha fazla bebek sahibi olamayacağımı öğrendiğimizde, büyük bir aile istemesine rağmen tereddüt etmedi. İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta, sevmeye ve sevmeye yemin ettikten sonraki tüm yıllar boyunca tereddüt etmedi."

bana değer verdi. Sonunda bizi ayıracak kadar güçlü olan tek şey ölüm oldu."

Sesi giderek kısıldı. "Ve bazen bunun yaptığından da emin değilim. Moralim bozuk olduğunda onu hâlâ hissedebiliyorum. Arada bir, tek başıma bir odada olsam bile onun parfümünün kokusunu alıyorum. Daha bu sabah yatakta yuvarlandım ve alnımda bir el hissettim, ama gözlerimi açtığımda orada kimse yoktu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama şunu biliyorum. Eğer baban, Tanrı ruhunu şad etsin, onca yıl boyunca olduğu gibi dürüst bir adam, gerçek bir dost ve sadık bir koca olabildiyse, herkes için umut vardır. Trace gibi bir serseri için bile."

Dizlerim titreyerek sandalyeme geri çöktüm. "Bana bunların hiçbirini daha önce anlatmamıştın" diye fısıldadım.

Gülümsedi ve eğilip yanağımdaki bir tutam saçı fırçaladı. "Daha önce hiç ölmemiştin."

"Ölmüyorsun," diye ısrar ettim, elini tutarak.

"Hepimiz öleceğiz, bebeğim. Sadece ne zaman olacağı önemli." Elimi kaldırdı ve dudaklarına bastırdı. "Harika bir hayatım oldu. Belki de hak ettiğimden daha iyi. Ben gitmekten korkmuyorum, sen de korkma."

Gözlerim doldu, hem de çok. "Nasıl korkmazsın? Senin için çok korkuyorum."

Bu kez gülümsemesi gerçekten çok güzeldi. "Çünkü baban diğer tarafta beni bekliyor bebeğim," dedi nazikçe. "Sonunda tekrar birlikte olacağız. Bundan korkmak aptallık olur."

Dudağım titredi. Boğazım düğümlendi. Sonra gözyaşlarına boğuldum.

Kollarını açarak, "Oh, hadi canım," dedi. Yüzümü göğsüne gömdüm ve ağladım. Sırtımı sıvazladı ve başımın üstünü öptü, usulca kıkırdadı. "Sen her zaman çok duygusal küçük bir şeydin. Ölü Japon balıklarına ve kaybolduğu ve sahibinin yağmurda onu aradığı Kedi Morris reklamlarına ağlardın."

Cevabım boğuk çıktı. "Sen Japon balığı değilsin!"

İç çekişî felsefi gibiydi. "Öyle de olabilir. Hepimiz zaman içinde bir an için buradayız, yüz milyar yıldızı olan bir galakside günde bir milyon mil hızla uzayda uçan bir kayanın üzerindeyiz. Ben, Jay Z, başkan, bir Japon balığı... sonuçta pek bir fark yok, tatlım. Geliriz ve gideriz. Yaşıyoruz ve ölüyoruz. Eğer şanslıysak, severiz ve seviliriz."

Parmağını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırdı ve bana gülümsedi. "Ve ben inanılmaz derecede şanslıydım, bu yüzden gözyaşlarını benim için harcama, duydun mu?"

Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Evet, hanımefendi."

"Aferin kızıma." Omzumun üzerinden baktı. Sesi sertleşti. "Şimdi şu erkek hemşire nerede? Ağızdan ağıza resüsitasyona ihtiyacım var!"

Gülmekten başka yapacak bir şey yoktu. Doktor beni koridora çekip ciddi bir ses tonuyla annemin önümüzdeki yedi gün boyunca kemoterapiye ihtiyacı olacağını, bir hafta ara vereceğini, ardından yedi gün daha kemoterapiye devam edeceğini ve önümüzdeki bir ay boyunca bu şekilde devam edeceğini söyleyene kadar güldüm... ve her tur neredeyse 3000 dolara mal olacaktı.

Buna laboratuvar testleri, görüntüleme testleri, radyasyon veya damardan kemoterapiye ek olarak ihtiyaç duyacağı bulantı önleyici ve diğer ilaçlar dahil değildi.

Yirmi binden çok daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

ON BİR

BIANCA

Jackson'ın yardım gecesi yaklaştığında, sıcak bir teneke çatıdaki kedi gibi gergindim.

Doktor Halloran bize kemoterapinin yan etkileri konusunda neler beklememiz gerektiğini söylemişti ama ne annem ne de ben bunun gerçekliğine hazır değildik. İlk birkaç gün iyi hissetti ve sonra her şey büyük bir darbe ile başladı.

Mide bulantısı ve kusma bunların en önemsiziydi. Ayrıca şiddetli baş ağrıları, korkunç ağız yaraları ve yataktan zorlukla kalkabileceği kadar kötü bir yorgunluğu vardı.

İlk hafta her gün onunla birlikte hastaneye gittim, ikinci hafta evde ona yardım ettim, yemek yedirmeye çalıştım ve tüm arayanları grip olduğu bahanesiyle geri çevirdim. Zavallı Albay'ın bile içeri girmesine izin verilmedi. Annemin yüzünü asıp rol yapacak enerjisi yoktu, bu yüzden omuzları çökmüş bir şekilde gitti.

Ona gerçekte neler olduğunu anlatmamasının doğru olmadığını düşünüyordum ama bu kararı vermek bana düşmezdi.

Ama en çok, bir sonraki kemoterapi seansı için geri dönmek zorunda kaldığında ne olacağından korkuyordum. İlki o kadar kötüydü ki kanserden önce onu öldürecek gibi görünüyordu.

Panik içinde onu her aradığımda Doktor Halloran "Tamamen normal," dedi. "Bu ilacın işe yaradığına dair bir işaret Bianca. Bırak kendi seyrinde gitsin."

Dünyanın sonu gelirken birinin sakın kalması çok sinir bozucu.

Tüm bunların arasında Jackson'ın yardım gecesine hazırlanmak için hummalı bir şekilde çalıştım. Koordinatörlerle görüştüm, tüm et, ürün ve alkol siparişlerini verdim ve yemek hazırlığına başlamak için restorana fazladan vardiya ekledim.

Ve Trace'in aramalarından kaçındım.

İki kez evi aradı. Her ikisinde de numarayı gördüm ve telefona ters ters bakarak çalmasına izin verdim. Telesekreter çıktığında, sanki mantıksız davranıyormuşum gibi derin bir iç çekerek telefonu kapattı.

Annem hasta olduğu için onu görmezden geldim ama onun söyleyeceği tek bir kelimeyi bile dinleyecek halim yoktu. Sadece onu başından savdığım için aradığını biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zaman bana Trace'in sadece sahip olamayacağı şeyleri isteyen bir adam olduğunu yüzlerce şekilde kanıtlamıştı. Reddedilmek ilgisini artırıyordu. Kovalamaca onun iştahını kabartıyordu. Sokakta karşılaştığımızda en ufak bir şefkat göstermiş olsaydım, son iki yıldır yaptığı gibi beni ikinci kez düşünmeden hayatına devam ederdi.

Geriye dönüp baktığımda, ona hâlâ deliler gibi aşık olduğumu söylemeli ve kaçarken ayakkabı tabanlarının kaldırımında bıraktığı lastik yanıklarından yükselen dumanı izlemeliydim. Ama kalbim hala bu oyunu oynayamayacak kadar yaralıydı. Bunun yerine onu tekrar görürsem diye cüzdanımda biber gazı taşımaya başladım. Başımda yeterince dert vardı. Yalancı, hilekâr, yeniden doğmuş bir saçmalık sanatçısıyla uğraşmaya ihtiyacım yoktu.

"Kanepeler ve kokteyller hazır," dedi Claudia, mükemmel bakımlı elleriyle tuttuğu panodaki listeden bir kutuyu hızlıca işaretleyerek. "Müsisyenler

çimlerin üzerinde ısınıyorlar. Otuz dakika içinde tüm mumları yakacağım ve bundan on beş dakika sonra da konuklar gelmeye başlayacak."

Bana baktı ve şık siyah gözlüklerini düzeltti. "Şu anda benden bir şey istiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Ben burada hazırım."

"Güzel." Claudia saatine baktı. "Elli dakika sonra tekrar kontrol edeceğim. Bana ihtiyacın olursa, kulaklığım yanımda. Numara-"

"Programa göre," diye bitirdim. "Biliyorum."

Jackson'ın etkinliği yönetmesi için tuttuğu koordinatör, bir zürafa kadar uzun boylu, şık saçlı, esmer bir kadındı ve o güne kadar tanıdığım en becerikli kişiydi. Herkesi kafası kesilmiş tavuklar gibi koşturuyor, zamanı beş dakikalık dilimler halinde sayan titiz programına uymaya çalışıyordu. Son derece hoş biri olmasına rağmen, programına uyulmadığı takdirde çılgın atan bir meemie'ye dönüşeceği izlenimine kapıldım.

Şu an itibariyle iki dakika gerideydik ve sol göz kapağı seğirmeye başlamıştı bile.

"Hanımlar. Nasıl gidiyor?"

Jackson mutfağın kapısında durmuş Claudia ve bana bakıyordu. Bu sabah erkenden hazırlıklara başlamak için evine geldiğimden beri onu ilk kez görüyordum.

"Her şey kontrol altında," dedim. "Claudia harika bir iş çıkarıyor."

Sıkıca gülümsedi ve gözlüklerini tekrar düzeltti. Küçük destek gösterime minnettarlığını hissettim. Jackson'ın gözünü ne kadar korkuttuğu belliydi. Onun gözlerinin içine zar zor bakabiliyordu, muhtemelen kıyafeti kadar siyah bir kaş çattığı için.

Ama artık buna alışmıştım. Beni telaşlandırmasına izin vermedim. Ona "Bunu mu giyeceksin?" diye sordum.

Jackson kendine baktı, sonra kaşlarını gözlerinin üzerine indirerek bana baktı.

Onun ölümcül ifadesini gören Claudia, pantolonu yanıyormuş gibi mutfaktan dışarı koştu. "Elli dakika, Bianca!" diye omzunun üzerinden seslendi, sonra Fransız kapılarından geçerek gözden kayboldu.

Jackson onun gittiğini fark etmemiş gibiydi. "Giydiklerimin nesi var?" diye sordu.

Omuz silktim. "Hiçbir şey, eğer insanların köprü altında yaşadığını düşünmelerini istiyorsan."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bunun pazılarındaki kasları nasıl şişirdiğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Beni insanların ne düşündüğünü önemseyen biriyle karıştırıyor olmalısınız" dedi.

Ellerimi kalçalarıma dayayarak, kıvrık tişörtünü, buruşuk kot pantolonunu ve yıpranmış botlarını, tıraşsız çenesini ve en son birinin cebinden sokağa düşmüş bir tarağın yanından geçerken tarak görmüş gibi görünen saçlarını inceledim.

Dedim ki, "Tanrı biliyor ki ben stil sahibi değilim ve her şeyden çok rahatlık için giyiniyorum, ama konuklarınız sizin en iyi halinizi hak ediyor, Bay Boudreaux. Üzülerek söylüyorum ki bu o değil."

Öfkesi o kadar yakıcıydı ki zayıf bir kadını bile eritebilirdi. Ama geçirdiğim son birkaç günden sonra huysuz bir ruh hali içindeydim. Doğruyu söyleyen huysuz bir ruh hali, çünkü son zamanlarda hayatın lafı dolandırmak için çok kısa olduğuna karar vermiştim.

Ayrıca çeki çoktan bankadan çıkmıştı.

"Gerçekten mi?" dedi Jackson, sesi asidikti.

"Evet, gerçekten." Birbirimize baktık. Hayal görmüş olmalıyım ama odanın sıcaklığı birkaç derece artmış gibiydi.

"O zaman ne giymemi önerirsin?" diye tersledi.

"Takım elbisen var mı?"

Yüz ifadesi daha da karardı. "Takım elbiselerden nefret ederim." "Ama senin var mı?"

Cevap vermeyip, sanki başıboş bir asteroidin tavana çarpıp kafama düşmesini umuyormuş gibi bana dik dik bakınca, "İşte bunu giymelisin. Kravatla birlikte." Botlarına baktım. "Ve elbise ayakkabıları."

Elini yüzünde gezdirdi -muhtemelen tost makinesini tezgahıtan alıp bana fırlatıp fırlatmayacağına karar veriyordu- ve ben de ekledim, "Ayrıca tıraş olsan ölmezsin."

Bana yeni ve tuhaf bir ifadeyle baktı. "Sakalları sevmiyorsun."

Açıkça söyledi. Bu bir soru değildi.

"Sakallar iyidir. Ama çeneni kaplayan o şey?

Dürüst olmak gerekirse, daha düzenli ormanlar gördüm."

Bir an için beni sağır edecek kadar yüksek sesle bir dizi küfür savuracağını düşündüm. Ama sonra dudakları kıpırdadı ve gülümsememeye çalıştığını fark ettim.

"Bugün formundasın Bianca" dedi.

İlk defa bana verilen ismi kullanıyordu. Şaşkınlıktan neredeyse bayılacaktım ama kendimi kontrol etmeyi başardım. "Özür dilerim," dedim, hâlâ elimde tuttuğum programa bakarak. "Haklısınız. Sadece ..." Boğazımı temizledim. "Sadece zor birkaç hafta geçirdim."

Bir an sessizlik oldu, sonra yaklaştı. "Sorun ne?" diye sordu, bir ayı gibi huysuz ve hırçın.

Ona baktım ve yine şaşırdım. Gözlerinde endişeyle bana baktığına yemin edebilirdim.

Endişe ve biraz daha sıcak başka bir şey.

Kalbim koşma zamanının geldiğine karar verdi. Bir av köpeği tarafından kovalanan bir tavşan gibi havalandı. Dedim ki, "Sadece bazı kişisel şeyler. Annem ..."

Gözleri beni bir an için sersemletti. Daha önce fark etmemiştim ama sadece mavi değillerdi. İrislerinin etrafında, o çelik mavisi derinlikleri ısıtan küçük yeşil ve altın benekleri vardı.

Ve Tanrı adına, adam çok güzel kokuyordu. Eğer bu onun doğal kokusuysa, şişeleyerek birkaç milyar daha kazanabilirdi.

ve daha az lezzetli olan erkeklere satmak-

Bekle. Ne yapıyorum ben? Neden ona bakıyorum?
Aklımı mı kaçırdım ben?

"Annen mi?" diye sordu, ama bir elimi saçlarımda gezdirerek hızla uzaklaştım.

"Önemli bir şey değil. Çok özür dilerim, profesyonellik dışı davrandım. Sakıncası yoksa Bay Boudreaux, şimdi işimin başına döneceğim.

."

"Jackson," dedi. Bana baktı, gözleri yanıyordu. Sesi bir oktav düştü. "Bana Jackson demeni istiyorum Bianca."

Hızla çarpan kalbim kendi kendine çelme taktı ve göğsümün içinde yüzüstü düştü. Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Duraksayarak, "Tamam." dedim.

Bakışları dudaklarıma kaydı.

Vücudumdaki her kas gerildi.

Aniden arkasını dönüp gittiğinde dizlerim o kadar kötü titredi ki destek almak için tezgâha yaslanmak zorunda kaldım.

Az önce ne oldu öyle?

Sonraki birkaç saat bulanık bir şekilde geçti. Neredeyse yüz kişilik bir kurulum ve servis ekibini yönetmek ve yiyeceklerin servise hazır olana kadar doğru sıcaklıkta tutulmasını, sahneleme alanından ayrılmadan önce düzgün bir şekilde kaplanmasını ve yeterince olmasını sağlamak arasında, mutfakta Jackson ile aramda olanları düşünmek bir yana, nefesimi tutacak bir anım bile olmadı. Önemli bir şey değildi, gerçekten.

Ama kesinlikle bir şey gibi hissettirdi. Her türlü karıncalanma bana bunu söylüyordu.

"Bianca!"

Adımın bağırılma sesiyle yerimden sıçradım. Claudia'nın bana doğru geldiğini görmek için döndüm.

Koşmaya yakın bir hızda, elindeki panoyu göğsüne bastırarak, yüzü çarşaf gibi solgun bir şekilde çim biçiyor.

Dedim ki, "Ne? Ne oluyor?" dedim.

Aceleyle yanıma geldi ve ağzından kaçırdı: "Bay Boudreaux sizi sordu. Kendisi çadırdadır. Acele etmeniz iyi olur."

Kaşlarımı çattım, iki tabak cheesecake'i bekleyen bir servise uzattım, o da arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Zencefilli-portakallı cheesecake'imden neredeyse üç yüz parça yemiştik ve normalde her konuk tatlı yemezken, bu kalabalık özellikle aç görünüyordu.

Tanrı'ya şükür ki fazladan yapmıştım, çünkü Jackson'ın yeteri kadar olmadığına dair şikâyetlerini duymak isteyeceğim son şeydi.

Dedim ki, "Çadırdadır mı? Beni neden çadırdadır istesin ki? Açık artırmanın şimdi başlaması gerekmiyor muydu?"

Claudia -saç jölesi işe yaramadığı için saçları yüzünün etrafında bulutlu kahverengi bir haleye dönüşmüştü- "Altı dakika önce! Bu yüzden acele etmelisin! Hadi! Şimdi!" Beni çadırın olduğu yöne doğru hafifçe itti.

Kafam karışmıştı. "Durun bakalım, ben gidiyorum!"

"Çabuk!" dedi ellerini çırparak ve nefes nefese.

Bunun bir tür mutfak felaketi olduğunu düşünerek, kalbim boğazımda, olabildiğince hızlı ilerledim. Yemyeşil çimlerin üzerinden arka bahçeye kurulmuş devasa çadıra doğru koşar adımlarla ilerledim. Bembeyazdı ve Cirque du Soleil gösterilerinden fırlamış gibiydi. Üç uzun, bayraklı tepe, alacakaranlık gökyüzüne doğru hayalet parmaklar gibi uzanıyordu. Hizmetkârlar, etrafındaki açık kapaklardan içeri ve dışarı akıyor, tabakları temizliyor ve içecek getiriyorlardı. Ön tarafa yakın bir kapakta genç bir kadın garson durmuş, çılgınca el sallıyordu.

Bana.

Kızarmış tavuk, bu iyi görünmüyor.

Yanımda durdum ve çadırın içine baktım. Kimsenin kustuğunu görmedim, herhangi bir sıkıntı çığlığı duymadım.

mum ışığıyla aydınlatılmış masalarda oturan yüzlerce kişilik iyi giyimli kalabalığın içinde hiçbir tuhaflik tespit etmedi.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Sahneye çık."

Çadırın arka tarafındaki yükseltilmiş kürsüyü işaret etti; burada bir spot ışığıyla aydınlatılmış ahşap bir podyum ve mikrofon duruyordu. Sahnenin arkasında, kabloları ve görsel-işitsel ekipmanı gizlemek için asılmış büzgülü siyah kumaştan bir fon ile üç büyük beyaz ekran vardı.

"Sahne mi?" Tekrar ettim. "Neden?"

Sunucu ellerini havaya kaldırdı. "Sanki kimse bana bir şey söylemiyor! Tek bildiğim hemen oraya gitmeniz gerektiği."

İtiraz ettim, "Ama program-"

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve gitti. Sonra gitmesinin bir önemi kalmadı çünkü o anda Jackson sahneye çıkıp spot ışıklarının altına girdi ve benim nutkum tutuldu.

O değildi. O olamaz.

Sonra mikrofona doğru yürüdü ve konuşmaya başladı ve o pürüzsüz, zengin melas gibi sesi öyle olduğunu kanıtladı.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," dedi. "Ben Jackson Boudreaux."

Ortalık çılgına döndü. Üç yüz kişi sandalyelerinden fırladı, alkışladı, bağırdı ve ısıklık çaldı; öyle bir gürültü kopardılar ki muhtemelen kilometrelerce öteden duyulabilirdi.

Etrafımda yaygara koparan insanlara baktım, acaba biri içkilerine kokain mi kattı diye düşündüm. Tüm bu heyecan Canavar için miydi?

Jackson gürültü üzerine, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi. "Sizi evimde ağırlamaktan onur duyuyorum."

Kim bu insan? Şaşkınlıkla düşündüm. Bu kibar, çekici insan mı?

Sahne, iri ve kaslı vücuduna o kadar mükemmel oturan bir smokinle duruyordu ki, özel yapım olması gerekiyordu.

siyah saçları geriye taranmış ve yüzü yeni tıraş edilmiş bir yabancıydı. Sesi Jackson'a benzeyen ve kendisine Jackson diyen ama tanıdığım adama hiç benzemeyen gülümseyen bir yabancı.

Benim tanıdığım Jackson Boudreaux, Chewbacca'yı bakımlı gösterirdi.

Benim tanıdığım Jackson Boudreaux, King Kong'u medeni gösterirdi.

Benim tanıdığım Jackson Boudreaux, Süpermen gibi görünmüyor, James Bond gibi giyinmiyor ve üç yüz kişilik bir kalabalığı ayağa kaldırıp ona hayranlık yağdırmıyordu.

Belki de halüsinasyon görüyordum. Ateşimi ölçmek için elimin tersini alnıma koydum ama alnım serin ve kuruydu.

Yeni ve Geliştirilmiş Jackson, "Bildiğiniz gibi, Yaralı Savaşçı Projesi'ne ilk kez en iyi arkadaşım Christian LeFevre'nin Afganistan'da Deniz Piyadeleri'nde görev yaparken yaralanmasının ardından dahil oldum" dedi.

Demek Jackson'ın hayır kurumuyla ilgisi bu yüzdenmiş. Ne kadar trajik. O devam ederken elimi ağzıma kapatarak dinledim.

"Yol kenarına yerleştirilen bir bomba Christian'ın bacaklarını aldı ama aşkını değil. Ülkesine, yaşama sevincine ya da başkalarına hizmet etmeye olan bağlılığına. Ampütasyonlarından kaynaklanan komplikasyonlar sonunda hayatına mal olsa da, Wounded Warrior Project son aylarında başka hiçbir kuruluşun olamayacağı şekilde onun yanındaydı."

Jackson'ın sesi kesildi. Konuşmayı aniden kesti, bir elini saçlarında gezdirdi ve yavaş bir nefes aldı.

Büyülenmiş bir şekilde izledim. Onun duyguları vardı. Canavarın duyguları vardı.

Elbette daha önce de sinirlendiğini görmüştüm ve Cody'ye olan bağlılığını da ilk elden görmüştüm. Ama bu tamamen başka bir şeydi. Bu hamdı. Güçlüydü.

Bu savunmasızdı.

Biri kafama silah dayayıp o anda ne hissettiğimi anlatmamı ya da kafama bir kurşun sıkılmasını istese

beni vurmak zorunda kalırlardı.

Jackson daha sakin bir tonda devam etti. "Christian'ın ölümünden bu yana geçen dört yılda, bu kuruluşun ne kadar çok hayata dokunduğuna ilk elden tanık oldum. Kaç hayatı daha iyiye doğru değiştirdi. Kaç hayat kurtardı. Bu ulusun ve tüm vatandaşlarının ordumuzda görev yapan cesur kadın ve erkeklere büyük bir borcu var. Ancak en büyük borç, savaşta yaralanan ya da şehit düşenlere karşıdır. Bizi ve dünyanın dört bir yanındaki müttefiklerimizi savunmak için cesurca ve özverili bir şekilde gönüllü olan ve özgürlüğümüz için en büyük fedakarlığı yapmaya hazır olanlar asla unutulmamalıdır."

Jackson'ın sesi yine kesildi ama bu sefer konuşmaya devam etti.

"Wounded Warrior Project gibi kuruluşların çabaları sayesinde asla öyle olmamalarını sağlıyoruz."

Kalabalık çılgına döndü. Sanki bir rock konseri gibiydi. Sahnede Jackson'a baktım, parmaklarımı yüzümde gezdirene kadar yanaklarımda gözyaşları olduğunu fark etmedim ve ıslak çıktılar.

Jackson, "Birazdan açık artırmaya başlayacağız. Eminim hepiniz yaralı gazilerimize yardım etmek için çok cömert davranacaksınız, değil mi?"

Daha fazla tezahürat.

Sonra odadaki herkesin başının üzerinden dışarı baktı ve kapıda duran beni gördü. Bizi ayıran mesafeden bile gözlerinin nasıl yandığını gördüm.

"Ama buna geçmeden önce, sizi bu akşam yediğiniz tüm lezzetli yemekleri yapan kadınla tanıştırmak istiyorum. Şef, sahnede bana katılın."

Jackson elini uzattı. Üç yüz kafa bana bakmak için döndü.

Uygunsuz bir şekilde, yer yarılıp beni bütün olarak yutmadı.

ZENCEFILLI-PORTAKALLI CHEESECAKE

8 porsiyon yapar

- 1½ su bardağı graham kraker kırıntısı• ½ su bardağı tereyağı, eritilmiş
- ½ fincan beyaz şeker
- 32 ons krem peynir, yumuşatılmış
- ¾ fincan beyaz şeker, artı 2 yemek kaşığı• 1 fincan ekşi krema, bölünmüş
- 1 yemek kaşığı rendelenmiş portakal kabuğu• 4 yumurta
- 2 su bardağı clementine dilimleri
- fincan ince kıyılmış kristalize zencefil

Hazırlık

1. Fırını önceden 325 dereceye ısıtın. Graham kraker kırıntıları, tereyağı ve ½ fincan şekeri karıştırın. 9² x 3² kelepçeli kalıbın tabanına ve tabanı kapatacak kadar kenarlarına bastırın.
2. Mutfak robotuna krem peynir, ¾ fincan şeker, ½ fincan ekşi krema ve portakal kabuğu koyun. Kapağını kapatın ve yaklaşık 3 dakika veya pürüzsüz olana kadar işleyin. Yumurtaları ekleyin. Kapağını kapatın ve iyice karışana kadar işlemiden geçirin. Kabuğun üzerine yayın.
3. 1 saat 20 dakika veya ortası sertleşene kadar pişirin. Tel ızgara üzerinde 15 dakika soğutun. Gevşetmek için spatulayı kenarlarda kullanarak tepsinin kenarını çıkarın.
4. Üstü açık olarak 3 saat veya soğuyana kadar

buzdolabında bekletin, ardından üstünü kapatın ve en az 4 saat buzdolabında bekletin, ancak

48 saatten uzun olmamalıdır.

5. Fincan ekşi krema ve 2 yemek kaşığı şekeri karıştırın ve cheesecake'in üzerine yayın. Taze meyve ve kristalize zencefil ile süsleyin. Yenmemiş kısmı folyo ile kaplı olarak buzdolabında saklayın.

ON İKİ

BIANCA

Dönüp kaçmak istesem de yapmadım. Ne de olsa adam bana bu iş için müstehcen bir miktar para ödemişti. Ve ben bir profesyoneldim. İsteğini reddederek onu tüm misafirlerinin önünde utandıramazdım.

Ayrıca, bu yeni Jackson, onur ve özveri hakkında çok güzel konuşan ve lütfen gibi kelimeler kullanan bu iyi giyimli yabancı ilgimi çekmişti.

Bu kelimenin onun sözlüğünde olduğunu sanmıyordum.

Bu yüzden merakla -ve sağlıklı bir dozda utançlamaların çevresinden dolaştım ve sahneye çıkan birkaç merdiveni tırmandım.

Sonra Jackson kolunu omuzlarıma dolayıp beni yanına çekince ve bana gülümseyince şok geçti. Şaşkınlıktan yere yığılmamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, kolunun altına ne kadar mükemmel sığıdığımı, vücudunun katı cüssesine ne kadar rahat yerleştiğime pek dikkat etmedim.

Her yeri ne kadar sertti.

Kesinlikle halüsinasyon görüyorum. Ya da Jackson Boudreaux'nun kimsenin bilmediği bir ikizi var.

Yüzünün sağ tarafında sakalının gizlediği üç uzun, ince, gizemli yara izi olan bir ikiz.

"Benden nefret etmiyormuş gibi davran ve gülümse," dedi, çenesi zar zor hareket ediyordu, dudakları dişlerinin üzerinde gergindi. "Lütfen."

İşte yine o kelime. Geçen seneki Paskalya yumurtası gibi kayboldum. Kamerada mıyım?

Yakın gelecekte kendimi bir eşek şakası videosunda görmeyi bekleyerek gülümsedim.

Memnun kalan Jackson izleyicilere döndü. "Bianca Hardwick'in mutfağının büyüsunü Fransız Mahallesi'ndeki restoranını ziyaret ettiğimde keşfettim. Yemekler o kadar güzeldi ki bütün gece kaldım ve menüdeki her şeyi denedim-"

"Belki de yemek için kalmadınız!" diye bağırdı seyircilerden biri, sonra da ıslık çaldı, hani şu sokakta yürürken arabanın camından eğilip bağırان çocuklar gibi.

Üç yüz kişi güldü. Yüzüm eridi.

Sıcak.

Jackson kıkırdadı. Koluyla beni daha sıkı sardı. omuzlar. Dedi ki, "Şey. Belki ilk bir saat yemek içindi."

Kim bu kıkırdayan? Çılgınca düşündüm, kalbim dörtmala koşuyordu ama geri kalan her şeyim kaskatı kesilmişti. Bu kalabalığı memnun eden? Bu ... çapkın?

O anda başını eğdi ve bana sinsî bir göz kırptı.

Göz kırptı.

Çevresel görüşümde birkaç kamera flaşı gördüm. Tatlı Georgia Brown, Jackson Boudreaux'ya köyün aptalı gibi sırtırken fotoğrafım çekiliyordu.

Yüzü olmayan kalabalığa tekrar baktım. Kürek kemiklerimin arasından soğuk ter damlıyordu. Gülümsemem olduğu yerde sabit kaldı.

Jackson, "Ay sonundan önce hepinizin Bianca'nın Quarter'daki evini ziyaret etmenizi istiyorum. Bunu benim için yapar mısınız?"

Kalabalık daha fazla gürültü çıkardı. Jackson başını salladı ve sonra hatırlayamayacağım kadar şaşkın olduğum başka şeyler söyledi. Sonra sahneye bir adam geldi ve Jackson'ın elini sıktı ve Jackson beni kolumdan tutup götürdü, gülümseyerek ve kalabalığa el sallayarak veda etti.

Misafirlerden uzaklaştığımız anda kolumu bıraktı ve "Artık gülümsemeyi kesebilirsin,

Tanrı aşkına!"

"Tanrıya şükür," dedim alaycı bir tavırla. "Bir an için senin gerçekten iyi bir tarafının olduğu alternatif bir evrende yaşadığımı sandım."

Döndü ve önümde durdu. Çadırın dışında, garsonların hâlâ gelip gittiği açıklıklardan birinin kenarındaydık ve içeride açık artırma başlarken soğuk yarı karanlıkta birbirimize bakıyorduk.

"Haklısın. Benim iyi bir tarafım yok. Orada olduğum kişi bir uydurma, insanları seven, spot ışıklarından hoşlanan ve lanet bir penguen takımının içinde kendini evinde gibi hisseden Jackson Boudreaux." Papyonunu çıkardı ve yere fırlattı. "Ama bu adam kalabalığı nasıl idare edeceğini ve ihtiyacı olan birçok askere yardım eden bir hayır kurumu için nasıl para toplayacağını biliyor."

Bir adım daha yaklaştı ve homurdandı, "Ve bu adam seninle yaptığı pazarlığı sürdürmek, restoranının reklamını yapmak ve aramız iyiymiş gibi davranmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır, üstelik kolumu omzuna atmaktansa bir binadan aşağı itilmeyi tercih edeceğin acı bir şekilde ortadayken bile!"

Normalde bu kısımda kendimi kaybedip ona etlerimi öpmesini ya da başka bir saçmalık yapmasını söylerdim. Ama yüzüne bir tokat gibi anladım ki bu kadar öfkeli olmasının nedeni incinmiş olmasıydı.

Ondan nefret ettiğimi düşündüğü için incinmişti.

Onun hakkında ne düşündüğümü gerçekten önemsemesi beni nefessiz bıraktı.

Bir süre sonra dedim ki, "Açık olmak gerekirse, bir binadan aşağı itilmektense senin kolunun bana sarılmasını tercih ederim. Bu kesinlikle ölüme tercih edilir."

Orada durmuş bana bakıyordu, ağır ağır nefes alıyordu, mavi gözleri parlıyordu, nabızı boynunda sertçe atıyordu. Alt çenesindeki yara izleri, altlarındaki bir kasın esnemesiyle hareket etti.

Dedim ki, "Ayrıca açık olmak gerekirse, senden nefret etmiyorum. Bunu daha önce de söylemiştin ama bu doğru değil. Senin yanımdayken hissettiğim şey genellikle kızgınlık, bunu kabul ediyorum, ama sadece her zaman bir hayvanat bahçesinden kaçmış gibi davrandığın için."

Düzensiz patlamalarla yükselip alçalan göğsünü saymazsak, hiç hareket etmedi. Ben konuşmaya devam ederken bir heykel gibi hareketsiz kaldı, yoğun bakışları yüzümden hiç ayrılmadı.

"Bu bir rol olsa bile, tüm bunları" -çadırı, koşturan sunucuları, tüm kiralık fırınları ve ekipmanlarıyla evin yan tarafını kapsayan bir jest yaptım- "vefat eden arkadaşınızın anısına yapmanızı takdir ediyorum. Ve onun gibi başkalarına yardım etmek için para toplamak için."

Bakışlarım çenesine, neredeyse pençe izlerine benzeyen o gizemli beyaz çizgilere kaydı. Sakalını kesip bunları sergilemek için ne yapması gerekmişti?

Onları ilk etapta ne yaratmıştı?

Peki neden benim tavsiyemi dinlesin ki?

Sesimi yumuşatarak, "Ve tıraş olup penguen kıyafeti giydiğin ve ciddi olmasan bile restoranım hakkında böyle güzel şeyler söylediğin için" dedim.

Açıkça, "Eğer ciddi olmasaydım, burada duruyor olmazdın," dedi.

Peki ya diğer kısım? Sormak istedim. Sadece yemek için ilk bir saat kaldığını, geri kalan zamanda benim için kalacağını söylediğin kısmı mı?

Ama bu çok tehlikeliydi. Cevabı gerçekten bilmek istediğimden emin değildim.

Onun yerine, "Büyük kalabalıkların önünde rahat değilim. Bu yüzden kaskatı kesildim. Kolunu bana dolamana ve bu kadar farklı davranmana şaşırdım, bu da genel tuhaflığıma katkıda bulundu, ama dürüst olmak gerekirse arkadaşın hakkında söylediklerinden de çok etkilendim ve beni aradığında tam olarak kendime gelememiştim."

Cevabın hayır olduğunu umarak, "O kısım rol değildi, değil mi?" diye sordum.

Jackson yutkundu. Başını iki yana salladı. "Christian'ı kardeşim gibi severdim. Üniversiteye birlikte gittik. Bu yüzden Cody'yi evlat edindim. O Christian'ın oğlu."

Cody'nin Jackson'ın biyolojik oğlu olmadığı konusunda haklıydım. Ölen arkadaşının çocuğunu evlat edinmiş olması ne güzel bir şeydi. Cody'nin annesinin nerede olduğunu sormaya cesaret edemedim, onun yerine Jackson'ın yüzünü inceledim.

Bu adamın çok fazla katmanı vardı - o dikenli dış görünüşünün altında şefkatli, karmaşık katmanlar. Çabuk öfkelenir ve hırlardı ama duygularının incinmesi de bir o kadar çabuk olurdu.

Belki de hassas bir kalbi korumak için o dikenli deriyi büyötmek zorunda kalmıştı? Belki de yüzüne ne olduysa ve aile işi hakkında bu kadar acıyla konuşmasına neden olan şey onu değiştirdi?

Belki de hayal gücüm çok genişti.

Her iki durumda da, nefis kokusu burnumu rahatsız ediyordu, biraz fazla yakınımnda duruyordu ve bana o tuhaf bakışıyla bakıyordu, kalbimin daha hızlı atmasına ve avuçlarımın terlemesine neden olan bakışıyla. Hemen başka bir yere gitmeliydim, böylece Fanny Hill'in bana neler yaptığını düşünebilirdim, çünkü meme uçlarımın sertleşmesinin sadece soğuk olmadığından emindim.

Keskin, iş adamı gibi bir ses tonuyla, "İzin verirsiniz, Claudia gittiğimi fark edip felç geçirmeden önce işe dönmem gerekiyor," dedim.

Sonra çimlerin üzerinden eve doğru aceleyle uzaklaştım ve giderken Jackson'ın bakışlarını üzerimde hissetmediğimi kendime söyledim.

Sadece ben yapabilirdim.

Ve ateşti.

Gece yarısına doğru açık artırma bitmiş, konuklar ayrılmış ve kiralama şirketinden bir ekip çadırı ve masaları sökmek için gelmişti. Claudia etkinliğin iyi geçmesinden -ve programından sadece on iki dakika sapsmış olmasından- o kadar rahatlamıştı ki bana sarıldı. Bana kalan tek şey beni eve bırakacağına söz veren Rayford'u bulmaktı.

Ama Rayford'u saatlerdir görmemiştim.

Onu aramak için evin içinde sinsice dolaşmak içime sinmedi, bu yüzden bir süre mutfakta oyalandım, grev ekibine tabakları ve bardakları kasalarına geri koymalarında ve mutfak ekipmanının geri kalanını toplamalarında yardımcı oldum. Bu iş bittiğinde mutfak tezgâhlarını bir güzel fırçalamaya karar verdim çünkü gecenin sonunda mutfağı dağınık bırakmaya dayanamazdım.

Ocağın üzerindeki yanmış yiyecekleri kazımaya çalışırken birinin beni izlediğini hissettim. Döndüğümde Jackson'ın bir elinde bir şişe, diğerinde iki kadehle kapı aralığında durduğunu gördüm.

"Boudreaux Bourbon'u çok sevdiğin için özel bir şey denemek isteyebileceğini düşündüm." dedi.

Neredeyse kahverengiye çalacak kadar koyu kehribar rengi bir sıvıyla dolu, kesme kristalden güzel bir parça olan şişeyi kaldırdı. Altın etiketinde "Heritage 30 Year" yazıyordu.

Gözlerim büyüdü. "O şeyin bir şehir efsanesi olduğunu sanıyordum!"

Jackson kapı aralığından mutfağın ortasındaki büyük mermer adaya doğru ilerledi ve şişeyle bardakları yere bıraktı. Ceketini çıkarmış ve beyaz gömleğinin kollarını sıvamıştı. Saçları eski dağınık haline dönmek için elinden geleni yapmasına rağmen ne kadar farklı görüldüğünü hâlâ anlayamıyordum. Birkaç asi koyu renk bukle, çekici ve çocuksu bir şekilde alnına dökülüyordu.

Dedi ki, "Bu, bu özel karışımla yapılan sadece birkaç düzine fiçiden birinden bir yetim. Babam on yıl sonra fiçileri açtığında ve boktan olduğunu ilan ettiğinde sona eren bir deney. Fiçilerin geri kalanı satıldı.

Bir rakibine harmanlaması için vermiştim ama bir tanesi kaybolmuş, birkaç yıl önce tandırın arkasında bulunmuş. Mash faturasının mükemmel olduğu ortaya çıktı, ancak diğerk tariflerden çok daha uzun süre yaşlanması gerekiyordu."

Anneme on beş yaşında neden diğerk arkadaşlarım gibi göğüslerim olmadığını sorduğumda, annemin bana "Bazı tırtılların kelebeğedönüşmek için diğerklerinden daha fazla zamana ihtiyaçı vardır" diyen sesini duydum. Heritage 30 Year gibi ben de geç çiçek açmıştım.

Nadir bulunan, pahalı bir likörle ortak bir yanım olduğunu görmek hem tuhaf hem de garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Jackson şişenin mantarını açtı, her bardağad tam bir ölçü doldurdu ve mantar kapağını geri taktı. Bardaklardan birini aldı, burbonu döndürdü, kokladı ve sonra bana uzattı.

"Bana ne koktuğunu söyle."

Bunun bir tür test olup olmadığından emin olamadan elimdeki süngeribıraktım, ona doğru yürüdüm, bardağı aldım, burnuma tuttum ve içime çektim. Karamel, kızarmış meşe, vanilya, akçaağaç, kuru kayısı ve limon kabuğu aromaları burun deliklerimi doldurdu. Gözlerim mutlulukla kapandı. "Cennet kokusu alıyorum" dedim.

Jackson kıkırdadı. Gözlerimi açtığımda gülümsüyordu. "Cennetin şimdiye kadar yazılmış tüm kitaplarla dolu bir kütüphane olduğunu sanıyordum."

Bu yorumu hatırlamasına şaşırarak ona gülümsedim. "İyi bir kitap okurken iyi bir şeyler içmelisiniz, Bay Boudreaux."

Gülümsemesi yavaşçasoldu. Kendi bardağını aldı ve ağızına götürdü. Bir yudum alıp yutkunurken bakışlarını benden ayırmadı, sonra bardağı geri koydu. Yavaşçadudaklarını yaladı ve sonra boğuk bir sesle "Jackson." dedi.

Bu adam telefonda seks operatörü olarak çalışmalı! şu sese bak!

Boğazımı temizledim. "Doğru. Jackson. Özür dilerim."

"Yine seni kıracak bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. "Hayır. Neden?"

Bakışları yanaklarıma kaydı. "Çünkü kızdığın zaman yüzün kızarıyor."

"Ya da utandım," diye düzelttim. "Babamın tarafından almışım. Güçlü bir şeyler hissettiğini her zaman anlayabilirdiniz çünkü yanakları Rudolph'un burnu gibi kızarırdı."

Jackson bu tuhaf itirafın aramızda bir süre asılı kalmasına izin verdi ve kızarıklığın yanaklarımdan boynuma doğru yayılmasını izledi. Sonra alçak bir sesle, "Bana ilk adımla hitap etmeni söylediğim için neden utanıyorsun?" diye sordu.

Bir bakalım, porno oyuncusunun sesinin seksin nasıl bir şey olduğunu hatırlayan kadınlarda spontane orgazmlara yol açması ya da artık daha az sinir bozucu ve daha ilginç bulmaya başladığım baskın emir verme tarzın ya da dudaklarını yalamayı izlemenin bacaklarımda arasında nükleer bir patlamaya yol açması olabilir.

Bu çılgınca düşüncelerden herhangi birini yüksek sesle söylemek yerine, sadece başımı arkaya attım ve bardağımdaki burbonu yudumladım. "Whew!" Bitirdiğimden haykırdım. "O keseli sıçan kütüğün üzerinde!"

Jackson yavaşça kaşlarını kaldırdı.

"Bundan daha iyisi olamaz demek," dedim aceleyle, kendimi A sınıfı bir aptal gibi hissederek.

Jackson, "Ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece seni bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum." Sonra bana baktı, gözleri mavi alevler gibi yanıyordu.

Kekeledim, "Yorgunum. Yorgun olduğumda kafam biraz dağınık oluyor."

Sevgili Tanrım, lütfen bana yardım eder ve görünmezlik gücü verirsen ya da hızlı ve acısız bir şeyden ani ölümüne neden olursan, çok minnettar olurum.

Ama Tanrı muhtemelen dileğimi yerine getirmek için beni kıvrılırken izlerken çok iyi vakit geçiriyordu. Ben orada durmuş Jackson'a bakarken o da bana bakıyordu, ikimiz de bir şey söylemiyorduk.

Başını geriye eğerek boğazının güçlü sütununu ortaya çıkardı ve burbonunu içti. Yutkunurken adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izledim ve yüzümdeki ve boynumdaki sıcaklığın göğsüme kadar yayıldığını hissettiğimde Tanrı'nın çılgınca kıkırdayan bir genç kız olduğunu hayal ettim.

Şişeye uzandım ve kendime bir bardak daha doldurdum. Onu da yudumladım, sonunda öksürdüm çünkü burbon şimdiye kadar içtiklerimin en iyisi olmasına rağmen yavaşça yudumlanmalıydı, içime çekilmemeliydi. Dumanlar boğazımı yaktı.

"Pürüzsüz," dedim, gözlerim yaşararak ve güldüm.

Jackson başını eğdi ve bana baktı. "Seni rahatsız ediyor muyum?" diye sordu.

Belki de lavaboyu suyla doldurup kafamı içine sokmalıyım, diye düşündüm, çaresizce kaçmanın bir yolunu arıyordum. Şu anda intihar söz konusu bile değildi.

Jackson'ın omzunun üzerinden baktım. "Rayford'u gördün mü? Beni eve bırakacağını söylemişti."

"Hayır. Ve bu şimdiye kadar duyduğum en kötü geçişti. Bu yüzden kaçındığınız sorunun cevabının evet olduğunu varsaymak zorundayım. Bir sonraki sorum, neden?"

Tanrım, çok açık sözlüydü!

"Seninle tanıştığım ilk andan beri beni rahatsız ediyorsun" diye ağızımdan kaçırdım ve anında kendi suratıma yumruk atmak istedim.

Yüzü karardığında ekledim, "Ama bu gece ilk kez kötü bir rahatsızlık değil."

Gözlerini kırpmadan bana baktı. Güm, güm, güm kalbim gitti.

Sesi kalınlaşarak, "Ne tür bir rahatsızlık bu Bianca?" diye sordu.

Ah canım.

Hiç yüksek bir uçurumun kenarında durup karşıya baktınız mı?

Ben küçükken babam bizi Büyük Kanyon'u görmeye götürmüştü. Meraklı bir çocuk olduğum için

uçuruma olabildiğince yaklaştı ım. Annem bir anlığına dikkatini başka yöne  evirdi inde, tahta barikatların altından ka tı ım, kanyonun kayalık duda ına doğru koştum ve aşağıya baktım.

R zg r saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken ve ayaklarımın altındaki toprak huzursuzca kayarken dehşete kapılmıştı ım. Ve heyecanlıydım. Ve kollarımı açıp sı rarsam u abilece imden garip bir şekilde emindim. Dehşetimde büyülü bir şey vardı; nefesimi kesip kanımı buza çevirirken bile kalbimin yükselmesini sağlayan bir şey.

Sorusuna cevap vermemi beklerken Jackson'ın mavi gözlerine bakarken hissettiğim duygu tam olarak buydu.

Yüz ifademden anlamış olmalı ki barda ını dikkatlice yere bıraktı ve bana doğru bir adım attı.

ON ÜÇ JACKSON

Bianca aniden, "Gitmeliyim," dedi, sanki evde ocağı açık unuttuğunu yeni hatırlamış gibiydi.

Olduğum yerde durdum, hayal kırıklığı içimi bıçak gibi kesti. Onun bakışını şehvetle karıştırmıştım. Belli ki kendi duygularımı ona yansıtıyordum, çünkü yaklaştığımda gözlerini kocaman açıp panikle bana bakmasına bakılırsa, burada olanları ciddi şekilde yanlış hesaplamıştım.

O sadece iyi davranıyordu, ben ise ereksiyonunu pantolonunun içinde tutamayan ürkütücü, sapık, çılgınca uygunsuz bir hödük oluyordum.

Ne salak ama.

"Elbette," dedim utanarak. "Geç oldu. Seni tutmayacağım."

Kan şakaklarıma hücum etti. Hızla geri çekildim, bir elimi saçlarımda gezdirdim ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Bianca, "Rayford'un beni eve bırakması gerekiyordu ama ben-" dedi.

"Seni götüreceğim!"

Ben daha durduramadan ağzından çıkıverdi, öyle bir bağırdı ki, gücü karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Oh," dedi. "Um . . . Sizi rahatsız etmek istemem."

"Rahatsız etmiyorum," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak,

Benimle aynı arabayı paylaşma düşüncesinden dolayı bariz bir şekilde dehşete düşmüştü. Ama bu şekilde gitmesine izin veremezdim.

Tüm bu gerginlik ve gariplik. Yolda bir şekilde gönlünü almalıydım, onun o gülüşünü getirecek ve göğsümün etrafındaki çelik bandı gevşetecek hoş ya da çekici bir şey söylemeliydim.

Evet, sana iyi şanslar, sik kafalı.

"Bu taraftan," diye tersledim ve topuklarımın üzerinde dönerek mutfaktan çıktım.

Garaja doğru ilerlerken beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmadım, çünkü kısmen ayak seslerinin mermerde yankılandığını duyabiliyordum ve kısmen de böyle bir aptal gibi davrandığım için kendimi dövmekle meşguldüm. Ayrıca yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu. Kendi aptallığımdan ne kadar dehşete düştüğümü görmesini istemiyordum.

Bianca Hardwick gibi bir kadının benim gibi bir adamla asla ilgilenmeyeceğini bilmeliydim. Beni isteyen tek kadınlar paralı askerlerdi.

O kadar uzun zamandır yalnızdım ki unutmuştum.

Sen sadece çek hesabındaki bakiyeye değersin! Cricket yıllar önce bana bağırması, nişan yüzüğünü çıkarıp göğsüme fırlatmıştı. Seni sevebileceğimi gerçekten düşündün mü? Herhangi birinin seni sevebileceğini?

Sonra yataktaki hünerlerim hakkında birkaç yorum yaptı ve bu başka bir insana en son güvendiğim andı.

Garajın kapısını çarparak açtım, ışık düğmesine bastım ve duvardaki kancadan bir dizi anahtar aldım, ve takip edildi üzerinde için ve Porsche.

Yuvarlama Yolcu tarafına geçtim, kapıyı açtım ve Bianca'nın tereddütle yaklaşmasını izleyerek fokurdayan bir sessizlik içinde durdum.

Gözlerimi kaçırarak yolcu koltuğuna kaydı ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Emniyet kemeri" diye homurdandım.

Bana bakmadan emniyet kemerini vücuduna geçirdi ve yerine oturttu. Sonra oturdu ve

Yüzünde cenazeye gidiyormuş gibi bir ifadeyle dümdüz ilerliyordu.

Kapıyı kapattım ve yumruklarımı arabanın tavanına vurmamaya çalıştım.

Arabaya bindim, motoru çalıştırdım, garaj kapısına yanaştım ve açılmasını bekledim.

Bianca kibarca, "Ne güzel bir araba koleksiyonunuz var. On iki tane mi saydım?"

"Paramı bir şeye harcamam gerekiyor," dedim acı bir şekilde.

Bana baktı. Garaj kapısı açılınca Porsche'yi çalıştırdım. Araba öne doğru fırladı ve ikimizi de koltuklarımıza çarptı.

Evimin kapısını geçene kadar sessizce yol aldık. Sonra Bianca dedi ki, "Şu anda neden kızgınsın?"

Bu beni ürküttü. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım ve yola odaklandım.

"Deli gibi araba kullanıyorsun ve ben henüz ölmeye hazır değilim, bu yüzden belki bana neden bu kadar kızgın olduğunu söylersen, bunun hakkında konuşabiliriz ve yavaşlarsın" dedi.

"Kızgın değilim!" diye bağırdım ama ayağımı gaz pedalından çektim, böylece arabanın hızı hemen düştü. İstedğim son şey onun benim yanımda kendini güvensiz hissetmesiydi.

Uzun bir süre sonra iç çekti. "Tamam."

"Siktir." diye mırıldandım. Sonra boğazımı temizledim ve ona baktım. "Özür dilerim."

Başını çevirdi ve bakışlarımla buluştu. Arabanın karanlık iç kısmında sanki bir rüyadan fırlamış gibi, ışıltılı gözleri, yanık teni ve heyecan verici güzelliğiyle uhrevi bir görünümü vardı.

"İnsanlarla aram pek iyi değildir." diye itiraf ettim.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Olmak istediğin zaman oluyorsun." Beni yine şaşırtmıştı. Bu bir iltifat mıydı?

Dikkatimi tekrar yola verdim, çünkü ona bakmak tehlikeliydi. Göz göze geldiğimizde aptalca bir şey söylememek için kendime güvenemiyordum.

"Nereye gidiyorum?" diye sordum. "Tremé. Saint Ann Caddesi."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde araba kullandık, rahatsız edici olacak kadar uzun, neredeyse tuhaf olacak kadar uzun. Sonra sessizliği başka bir sürprizle bozdu.

"Sana teşekkür etmek istiyorum." "Ne için?"

"Bana fazla ödeme yaptığın için. Tam da doğru zamanda geldi."

Kendime engel olamadım. Ona tekrar baktım. "Sana fazla ödeme yapılmadı. Kışımı kurtardın. Başka kimse bu kadar kısa sürede bu geceyi düzenleyemezdi. Ve yemekler inanılmazdı. Haklıydın, insanlar cüzdanlarını açtı. Görünüşe göre müzayede, Proje'nin en başarılı müzayedesini olacak."

Pencereden geçen geceye baktı ve yavaşça başını salladı. "Her neyse. Teşekkür ederim."

Sesi çok melankolik geliyordu. Bu beni kendim için verdiğim acıma partisinden çıkardı ve birdenbire odaklanabildiğim tek şey o oldu. "Doğru zamanda geldi de ne demek?" dedim.

Bir omzunu kaldırdı. "Yok bir şey, sadece... takdir ettim. Çok cömert davrandınız. Gerçekten çok yardımcı oldunuz."

Aklım saatte bir milyon mil hızla giderek ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Daha önce annesinden bahsetmişti.

"Bu annenle mi ilgili?"

Başını çevirdi. Büyük, şok olmuş gözlerle bana baktı. "Annemi nereden biliyorsun?"

Yani tahminim doğrudu. "Ondan daha önce bahsetmiştin."

Zor birkaç hafta geçirdiğini söylemiştin."

Bianca sertçe arkasını döndü.

Nazikçe sordum, "Hasta mı?"

Yavaş bir nefes aldı, sonra sessizce üfledi. "Sana söylediğimi bilse beni gerçekten öldürür, o yüzden sana söylemiyorum. Ama evet. Ama bunu benden duymadın ve lütfen bunu kimseyle paylaşma."

Bana tekrar baktı, gözleri yalvarıyordu ve göğsümdeki duygu patlaması yüzünden neredeyse yoldan çıkacaktım.

"Kimseye söylemeyeceğime dair söz veriyorum" dedim.

Başını salladı, zorlukla yutkundu, sonra fısıldadı, "Teşekkür ederim. Bu konuda konuşacak kimsem olmaması gerçekten çok zordu."

Ona baktım, kalbim çarpmaya başlamıştı, beni aynı anda hem eriyormuşum, hem uçuyormuşum, hem de kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettirebilmesine şaşırmıştım.

Kutsal sarı denizaltılar, bu kadın benim kriptonitim.

Yola baktım, ellerimi direksiyonun etrafında kavradım ve nefes almaya çalıştım. "Annem uzun zamandır hasta" dedim.

Bianca nefesini içine çekti. "Gerçekten mi? Oh, hayır! Bu ... kötü mü?"

Neden evet, ben söylemedim ve hepsi benim hatam. "Birkaç yıl önce felç geçirdi. Artık çoğunlukla yatakta kalıyor. Konuşmakta zorlanıyor, sürekli bakıma ihtiyacı var."

Boğazım düğümlenmeden ve konuşmayı bırakmadan önce söyleyebildiklerim hemen hemen bu kadardı.

"Ah, Jackson," dedi Bianca. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm.

Sizin için ne kadar zor olmalı!"

Buna yanıt vermeyince tereddütle, "Yoksa ikiniz yakın değil misiniz?" diye sordu.

Kısa bir süre gözlerimi kapattım. Bu şimdiye kadar kimseyle konuşmadığım bir konuydu ama Bianca az önce benimle çok kişisel bir şey paylaşmıştı ve aynı şekilde paylaşmak yapılacak en doğru şey gibi geliyordu.

"Eskiden öyleydik. Ama bu ben böyle bir hayal kırıklığına dönüşmeden önceydi."

"Hayal kırıklığı mı? Sen mi? Ama sen çok ..."

Karakterimle ilgili çirkin bir şaka bekleyerek sertçe başımı çevirdim. Ama Bianca kaşlarını birbirine kavuşturmuş, ciddi bir ifadeyle bana bakıyor ve bir kelime arıyordu.

Sonunda, "Doğru kelimenin ne olduğunu bilmiyorum ama özel ihtiyaçları olan bir çocuğu evlat edinen, hayır işleri için para toplayan ve yaptığı anlaşmaların gereğini yerine getiren hiç kimse benim gözümde hayal kırıklığı değildir," dedi. Gülümseyerek ekledi, "Bir elektrik direğinden daha yüksekte kibirli olsanız bile."

"Sıkışmış! Ben kibirli değilim!" Sonu iğnelemeye bitse de söylediklerinden çok memnun olmuş bir şekilde haykırdım.

Bianca elini havada salladı. "Yapma Jackson, o kadar havalısın ki kendi bokunun tadının şerbet gibi olduğunu sanıyorsun."

Sonra elini ağzına kapattı ve dehşet içinde bana baktı.

Başımı arkaya attım ve güldüm.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye nefes aldı. "Bu çok seviyesiz ve kaba bir davranıştı."

Gülmeye devam ettim, o kadar çok güldüm ki gözlerim yaşardı. Yüz ifadesi klasikti. Bunu bana başka biri söyleseydi, öfkeyle patlardım.

"Lütfen bana çekinize geriye dönük ödeme durdurma koymayacağınızı söyleyin!" diye yalvardı.

"Böyle bir şey söz konusu bile değil," dedim nefesimin arasında.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve inledi. "Eğer annem böyle bir şey söylediğimi bilseydi, beni gelecek haftaya kadar döverdi."

Hiç düşünmeden, deli gibi sırtarak uzandım ve omzunu sıktım. "Bunun için endişelenme. Tanıştığımız andan beri beni üzüyorsun. Sanırım bundan hoşlanmaya başlıyorum."

Başını kaldırdı ve bana baktı. Sonra omzundaki elime baktı.

Elimi o kadar hızlı çektim ki bir bulanıklık oldu. "Özür dilerim," dedim hışımla, yüzüm yine kızarmıştı.

Bir dakikalık dayanılmaz bir sessizlikten sonra, "Buraya dön" dedi.

Beni davet etmeyen bir kadına dokunarak yaptığım devasa hatayı geri alabilmek için bir zaman makinesi dilemek

Böylece köşeyi dönüp Bianca'nın mahallesine girdim. Birkaç dönüşten sonra onun sokağını buldum.

"Soldaki beyaz, kırmızı kapılı olan," dedi ve bir evi işaret etti.

Kaldırımında durduğumda Bianca usulca "Oh!" diye bağırdı.

Pencereden dışarıya bakışını takip ettim. Evinin ön verandasındaki sandalyede bir adam oturuyordu. Onu görünce ayağa kalktı ve kapının yanında durup beklemeye başladı.

Sabah saat birde, eve gelmesini bekleyen bir adam vardı. Görünüşe bakılırsa genç ve yakışıklı bir adam. Verandanın ışığı loş olsa da, bunu görmek için yeterince parlaktı.

Kahretsin.

Ezilmiş tarafından hayal kırıklığı ve bir mantıksız, yersiz bir kıskançlıkla, sert bir şekilde "Erkek arkadaşın mı?" diye sordum.

Bianca'nın başını sallaması şiddetliydi. Pencereden geri çekildi. "Eski erkek arkadaş. Çok, çok eski."

İğrenmiş ses tonu verandadaki adam hakkında ne hissettiğini tam olarak ortaya koyuyordu. Belli ki aralarında her ne olduysa onu kızgın, kırgın ve adamı bir daha görmek istemez halde bırakmıştı. Kıskançlığımın yerini öfke ve onu koruma ihtiyacı almıştı, öyle ki neredeyse direksiyonu ikiye ayıracaktım.

"Ondan kurtulacağım," diye homurdandım. Kapıya doğru uzandım ama Bianca beni durdurdu.

"Hayır." Daha önce onda hiç görmediğim bir yoğunlukla bana döndü. Elini ön koluma koydu. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Sonra bakışları ağzıma düştü, bana doğru eğildi ve kalbim göğsümde durdu.

ON DÖRT

BIANCA

Beni yargılamadan önce, Jackson'la aramızda mutfakta yaşanan cinsel gerilim, arabayı ne kadar düzensiz kullandığına dair korku, onu güldürmek (güzel, beklenmedik bir ses), büyük, sıcak elinin nazik ama belirgin bir şekilde sahiplenici bir kavramayla omzuma yerleşmesi ve Trace'in gecenin bir yarısı ön verandamda durduğunu görmek nedeniyle beynimin tüm silindirleri ateşlemediğini söylememe izin verin.

Yani evet. Jackson'ı öptüm. Sertçe.

Kötü tarafı bu değildi. Dudakları yumuşaktı, yüzü pürüzsüzdü ve yakından daha da güzel kokuyordu. Kötü tarafı, onun da beni öpmemesiydi.

Birkaç uzun dakikadan sonra ağzını açmadığı ve aslında karda bırakılmış bir ceset gibi kaskatı donduğu anlaşıldığında, birkaç santim geri çekildim ve mahcup bir şekilde ona baktım.

"Beni onu kiskandırmak için mi öptün?" dedi.

"Um." dedim.

Birbirimize baktık. Sinir uçlarımin her biri çakmak gazına batırılmış ve ateşe verilmiş gibi hissediyordum.

Elini kaldırdı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde yavaşça gezdirdi. Sesi bir oktav alçaldı ve dedi ki

beni gafil avladı. Tekrar deneyelim. Ve bu sefer elini göğsüme koy ki daha gerçekçi görünsün."

"Tanrım, patronluk taslıyorsun-" diye homurdandım.

Ama sonra sustum çünkü Jackson ağzımı aldı ve konuşmak bir yana düşünemez oldum.

Tadı burbon, sırlar ve hüsrana uğramış bir arzu gibiydi ve açlıktan ölüyormuş gibi öpüyordu. Yavaş başladı, dili nazikçe dudaklarımı ayırdı, büyük elleri başımı kavradı ama hızla ateşli ve açgözlü bir hal aldı. Elimi saçlarının arasına sokup onu kendime çektiğimde, boğazının derinliklerinden, hayatım boyunca duyduğum en seksi ses olabilecek, alçak ve erkeksi bir ses çıkardı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından, önce o çekildi. İkimiz de zor nefes alıyorduk.

Gözlerimi açıp ona baktım ve bana bakışından külotumun kendiliğinden yanabileceğinden endişelendim.

"Tanrım, umarım kıskandırmak istediğin bir sürü eski sevgilin vardır" diye fısıldadı.

Yoğun bir şekilde tahrik oldum ve davranışım karşısında aynı derecede şok oldum.

-Erkeklerle rastgele saldırmak-öpmek gibi bir alışkanlığım yok- arkama yaslandım ve ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Ne yazık ki sadece bir tane" dedim.

Sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesinden daha hızlı atladı. "Ne yazık ki mi?"

Yüzüm alev alev yanarken inledim.

Sonra pencereme sert bir vuruş oldu.

Trace eğildi ve arabanın içine baktı. "Bianca? Bütün gece burada mı oturacaksın yoksa içeri mi geleceksin?"

Trace'in beni başka bir adamla öpüşürken görmesinin onu tehdit etmeyeceğini tahmin etmeliydim. Onun egosu Louisiana eyaletinden daha büyüktü. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez, Trace Adams!" dedim.

Trace suratını astı. "Seninle konuşmam gerek, yaban arısı." Jackson bana sordu, "Onunla konuşmak istiyor musun?"

Bianca?"

"Hayır! Şimdi değil, asla!"

Trace, "Tabii ki biliyorsun. Sadece inatçılık ediyorsun."

Jackson homurdandı, kapısını açtı ve arabadan çıktı.

Kimseye özel bir şey söylemedim, "Uh-oh."

Jackson arabanın üstünden Trace'e, "Sana yumruk sandviçi yapıp boğazına tıkmadan önce o pencereden uzaklaşman için on saniyen var dostum," dedi.

Trace yavaşça doğruldu. İki yanımda görebildiğim tek şey yarım bir erkek bedeni; gövdeler, bacaklar ve kaslı kollar, yumruk şeklinde kıvrılmış eller.

Trace, Jackson'a "Kim olduğunu bilmiyorum pislik herif, ama kimse benimle böyle konuşamaz" dedi.

Jackson, "Ve kimse bana 'pislik' demiyor." dedi.

"Oh," dedi Trace, "sen bir pislik değil misin? Çünkü durduğum yerden öyle görünüyorsun."

Jackson ölümcül bir yumuşaklıkla cevap verdi: "Ve durduğum yerden, acil servise gitmene sadece bir aptalca söz kalmış gibi görünüyorsun."

Tamam, diye düşündüm. Sabah haberlerine çıkmadan önce müdahale etme zamanı.

Kapımın kilidini açtım ve arabadan dışarı fırladım, kapıyı açarken Trace'in kasıklarını kıl payı kaçırdım. Ona baktım ve hışımla, "Affedersin, Tanrı'yı bulduğunu iddia eden kişi, ama senin köhne ruhun görünüyor!" dedim.

Trace kibarca, "Yaban arısı-" dedi.

"Bana 'yaban arısı' deme! Seni son gördüğümde beni rahat bırakmanı söylemişim! Seni bir daha asla görmek istemiyorum!"

Trace kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktı. Daha o söylemeden ağzından ne çıkacağını biliyordum.

"Annen bana farklı söylemişti." dedi.

Şiddet yanlısı biri değilim ama avuç içim onun güzel, kendinden memnun yüzüne temas etmek için kaşınıyordu. I

"Çöplerin geri dönüştürülebiliyor olması bir şansı daha hak ettiğiniz anlamına gelmez."

Arkamda Jackson homurdandı.

Trace bakışlarını Jackson'a çevirdi, bir süre ona ters ters baktıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Peki," dedi. "O pisliğin önünde makul davranmayacağını görebiliyorum. O yüzden neden o etrafta yokken beni aramıyorsun?"

Sonra çenesini küçümseyerek Jackson'a doğru salladı ve arkasını dönüp kaldırımından aşağıya doğru yürüdü.

Jackson, saldırmak üzere olan bir kobra kadar tehlikeli, gergin ve sarmal bir hazırlıkla onun gidişini izledi.

Trace iki ev aşağıda kaldırımın kenarına park etmiş bir motosiklete atladı, gaza bastı, sonra lastikleri yaktı ve kükreyerek caddeden aşağı indi.

"Ooh," dedim, gidişini izlerken. "Ne kadar erkeksi." Öğürür gibi bir ses çıkardım ve eve doğru yöneldim.

Yedek anahtarımı verandanın yanındaki bir çalının altına saklanmış taşa benzeyen anahtardan aldım, sonra merdivenleri tırmanıp ön kapının kilidini açtım. Arkamı döndüğümde Jackson yavaşça verandanın basamaklarını tırmanıyor, ellerini gerginlikten kurtulmaya çalışır gibi esnetiyordu.

Dedim ki, "Özür dilerim. Bu utanç vericiydi."

Jackson açık kapıdan birkaç adım ötede durdu. Sokağın aşağısına, Trace'in gittiği yöne baktı, bakışları karanlıktı. "Özür dileme. Özür dileyecek bir şey yok. Bir süre burada oturup geri gelmeyeceğinden emin olmamı ister misin?"

Bu beni şaşırttı. Jackson Boudreaux gecenin bir yarısı benim kişisel bekçi köpeğim gibi ön verandamda oturmaya istekli miydi?

Belki o da bu öpücüğü benim kadar sevmiştir.

"Teklifiniz için teşekkürler ama Trace bu gece geri gelmeyecek. Gidip bir kadının evinde yaralarını sarması gerekecek.

Bana yüzünü tekrar göstermeye cesaret edene kadar bir ya da iki gece yatacak."

İçimi çektim, aniden kemiklerim yorulmuştu. "İnanın bana, bunu milyonlarca kez gördüm. Bugün cüzdanımı yanımda getirmemiş olmam çok kötü, çünkü içinde onu kesinlikle daha uzun süre uzak tutacak küçük bir hediyem var."

Jackson kapı pervazına yaslandı ve bana baktı. "Hediye mi?"

"Biber gazı."

Jackson'ın vücudundaki gerginlik bir nebze azaldı. Hatta küçük bir gülümsemeyi bile başardı. "Hatırlat da sana asla kötü davranmayayım."

Şakaklarımı ovuşturdum. Kötü bir baş ağrısı yaklaşıyordu. "Kötü bir tarafım var mı bilmiyorum ama bir erkeğin beni seçmesi ya da kaybetmesi gerektiğini biliyorum. Ben bir yedek plan değilim."

Jackson sessizdi. Ona baktığımda, bana yine o yanan bakışını atıyordu, ateş alacakmışım gibi hissettiren bakışını.

Mırıldandı, "O bir aptal. Ama şanslı bir aptal."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bir süreliğine sana sahipti."

Yanaklarımda sıcaklık yükseldi. Beklenmedik iltifat karşısında telaşlanarak konuyu değiştirdim. "Kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Hiç tereddüt etmeden "Evet" dedi.

Kolunu işaret ettim. "Bileğinde neden bir noktalı virgöl dövmesi var? Mutfaktayken fark ettim."

Jackson sol elini yukarı kaldırdı ve bileğinin iç tarafındaki basit siyah dövmeye baktı. Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra başını kaldırıp gözlerimle buluştu.

Dedi ki, "Sen hevesli bir okuyucusun. Noktalı virgölün anlamını biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Yazarın bir cümleyi bitirebileceği halde bitirmemeyi tercih ettiği durumdur."

"Aynen öyle."

"Anlamıyorum."

Jackson gözlerimin içine baktı. Gülümsemesi o güne kadar gördüğüm en hüzünlü şey olabilirdi. Yumuşak bir sesle, "Ben yazarım ve bu cümle benim hayatım," dedi.

Aman Tanrım.

Kalbim ayaklarımın dibine düştü. "Jackson..." diye fısıldadım.

Kapı çerçevesinden uzaklaştı, bir elini saçlarında gezdirdi, sonra arabasına baktı. "Uzun bir gün oldu. Biraz dinlenmene izin vereceğim."

Şimdi mesafeli görünüyordu. Depresifti de, sanki sorum her türlü kötü anıyı geri getirmişti ve şimdi benden ve onlardan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Kendimi aptal gibi hissederek ve bu yeni garipliği nasıl sileceğimi bilemeyerek, "Miras Otuz Yılı için teşekkür ederim. Bu bir ikramdı."

Jackson'ın dudaklarının kenarlarında hâlâ hüzünlü bir gülümseme vardı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ve o da beni aydınlatmadı. Tek yaptığı başını eğmek ve gitmek için dönmek oldu.

Kaldırıma çıktığında "Jackson?" diye seslendim.

Dönüp bana baktı.

"Öpücük için özür dilerim." dedim.

Bana öyle bir özlem ve yalnızlık ifadesiyle baktı ki nefesim kesildi. Dedi ki, "Değilim. Önümüzdeki dört yılı atlatmamı sağlayacak."

Sonra Porsche'sine binip uzaklaştı ve beni açık ön kapımda dikilip neden bir sonraki kelimesine vurgu yaptığını merak ederken bıraktı.

Ve ona noktalı virgül dövmesini yaptıran neydi?

Ve neden aniden onun hakkında her şeyi bilmek istediğimi.

O gece gözümü bile kırpmadım. Dönüp durmadım da. Karanlıkta sırtüstü uzanıp yatak odamın tavanına baktım, zihnim durmadan dönen bir atlıkarıncaya dönmüştü.

Gerçek Jackson Boudreaux kimdi? Hırlayan ve çatlayan Canavar mı? Kalabalıkların önünde rahat davranan zarif sofistike mi? Yoksa gizemli bir dövmesi ve kötü anılarla dolu gözleri olan üzgün, yalnız adam mı?

O bir bulmacaydı. Çözmek için can attığım bir bulmaca ama yardım gecesi sona ermişti. Ve dün gece olanlardan sonra Jackson'ın beni tekrar görmek istediğinden şüpheliydim.

Trace'i kışkandırmak için onu kullandığım için kendimi tekmelemek istedim. Bu bencilce ve çocukça bir hareketti. O öpücük ikimizin de hoşuna gitmiş gibi görünse de, durum tersine dönseydi ve intikam için kullanılan ben olsaydım, bundan hiç memnun olmazdım.

Jackson'ın benim hakkımdaki düşüncesi daha önce ne olursa olsun, dün geceden sonra bir yılanın karnından daha alçak olmalı.

Sabah her zamanki gibi anneme uğradım. Onu yatağında, terden sıırılsıklam olmuş ve mide bulantısından perişan bir halde buldum.

Yastığı, başından öbek öbek dökülmeye başlayan saçlarla kaplıydı.

Yatak odasının ışığını açtığımda yüzünü buruşturarak, "Etkinlik nasıl geçti, tatlım?" diye fısıldadı.

Ne kadar kötü görüldüğünü görünce gözyaşlarıma hâkim olamayarak yatağın yanına oturdum ve elini tuttum. Nemli ve zayıf hissediyordu. "Her şey yolunda gitti anne. Aslında harikaydı. Herkes yemeğe bayıldı."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Tabii ki yaptılar. Sen Louisiana'daki en iyi aşçısın."

"Senin yanında."

Gülümsemesi zayıftı. "Peki kötü şöhretli Bay Boudreaux ile nasıl anlaştınız? Her zamanki gibi huysuz muydu?"

Buna nasıl cevap vereceğimi, Rayford'un Jackson için söylediği "Yeterince uzun süre sokak köpeği muamelesi görürsen, buna inanmaya ve öyle davranmaya başlarsın" sözünü düşündüm. Ve babamın bir keresinde bana söylediği ve yıllarca aklımdan çıkmayan bir şeyi. Kader, tüm kötü kararlarımızın toplamıdır. Ve Jackson'ın bana söylediği bir şey.

Bu, ben böyle bir hayal kırıklığına dönüşmeden önceydi.

"Bence bazen bir erkek için kendisinin en kötü versiyonu olmak, dünyanın kalbini kırmaya devam etmesine izin vermekten daha kolaydır" dedim.

Annem bir gözünü açtı. "Bu sabah sosa mı vuruldun, bebeğim?"

Yorgunlukla savaşıarak derin bir iç çektim. "Keşke. Böyle bir günde ruhumu uyuşturacak küçük bir alışkanlık çok işime yarardı. Ama beni boş verin, size ne yedireyim?"

Yemekten bahsedilince teni hafifçe yeşile döndü. "Tanrım, lütfen benimle yemek hakkında konuşma."

"Bir şeyler yemelisin anne," diye ısrar ettim. "Gücüne ihtiyacın var. Biraz elma püresi ya da beyaz pirince ne dersin? Biraz haşlanmış tavuk?"

Annem zayıf bir şekilde el sallayarak beni uzaklaştırdı. "Yok bir şey. Kendimi tutamadım bebeğim. Biraz uyumama izin ver, sonra daha iyi hissedeceğim."

Ama yapmayacağını biliyordum. Bunun kötü günlerden biri olacağını, yataktan bile çıkamayacağı günlerden biri olacağını biliyordum.

Başının altına yeni bir yastık koydum, yanağını öptüm ve odadan çıkarken ışığı kapattım. Onu bütün gün yalnız bırakamayacağımı biliyordum. Onu kontrol etmek için restorandaki ilk oturmadan önce geri gelmem gerekecekti. Doktoru, evde sağlık hizmeti veren bir hemşirenin haftada birkaç kez gün içinde gelip yardım etmesi olasılığından bahsetmişti ve bu iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Her şeyi kendi başıma halledebileceğimi düşünmüştüm - restorani işletmek ve annemin ihtiyaç duyduğu her şeyi

Destek ve gnlk bakım konusunda... Ama Őphelerim oluşmaya başlamıştı.

Kemoterapinin ikinci turu birkaç gn içinde başlayacaktı. Eēer ilki kadar ktyse, bir yardım ordusuna ihtiyaım olacaktı.

Bir tavuk gŐs ve biraz sade beyaz pirinç haŐladım ve daha sonra kendini biraz daha iyi hissederse diye bir notla birlikte buzdolabına bıraktım. Ayrılmak zereyken mutfak masasının zerindeki bir zarf gzme çarptı.

Hastaneden gelmiŐtı. AılmamıŐtı.

Parmaēımı yapıŐtırılmıŐ kapaēın altına kaydurdım, katlanmış kaēıt parçasını çıkardım ve yzmdaki tm kan boşaldı.

FATURA. Byk, bloklu harfler saē st kŐeden haykırıyordu.

En altta denmesi gereken miktarı okuduēumda mutfak sandalyesine ktm.

Sonra kendime uzun uzun aēladım.

BIANCA'NIN BÖĞÜRTLENLİ VE BURBONLU TARTI

8-10 porsiyon yapar

- 12 su bardağı taze böğürtlen• $\frac{3}{4}$ su bardağı ham şeker
- $\frac{1}{4}$ fincan yüksek kaliteli burbon• pişirme spreyi
- vanilya fasulyesi
- 1 su bardağı toz şeker
- 2 su bardağı çok amaçlı un
- 1 yemek kaşığı artı 2 çay kaşığı kabartma tozu• $\frac{1}{2}$ çay kaşığı sofr tuzu
- 1 çay kaşığı limon kabuğu rendesi• $1\frac{1}{2}$ su bardağı süt
- 1 yumurta
- $\frac{3}{4}$ çay kaşığı vanilya özütü
- 6 yemek kaşığı tereyağı, eritilmiş

Hazırlık

1. Fırını önceden 350 dereceye ısıtın. Böğürtlenleri, ham şekeri ve burbonu geniş bir kaptaki karıştırın. Karışımı pişirme spreyi ile hafifçe yağlanmış 13² x 9²'lik bir fırın kabına aktarın.
2. Vanilya fasulyesini ayırın ve tohumlarını toz şekerin içine sıyırın, vanilya fasulyesi tohumlarının eşit olarak dağıldığından emin olun.

3. Un, kabartma tozu, tuz ve toz şeker karışımını büyük bir kaseye eleyin. Limon kabuğu rendesini karıştırın. Süt, yumurta ve vanilya özütünü çırpın ve ardından kuru malzemelere karıştırın. Eritilmiş tereyağını ekleyin ve karıştırın.
4. Hamuru meyvelerin üzerine eşit olarak dökün. Tabağı bir fırın tepsisine yerleştirin.
5. 350 derecede 1 saat 10 dakika veya kabuk koyu altın sarısı olana kadar pişirin.

ON BEŞ JACKSON

Kütüphanenin penceresinden dışarıdaki güneşli bahar sabahına bakarken babamın kulağıma söylediği gevezelikleri zar zor dinliyordum. Dikkatim Bianca Hardwick'i düşünmekle meşguldü.

Aklından geçeni söyleyen, hasta annesi için endişelenen ve öpücüğüyle bir erkeği nasıl kral gibi hissettireceğini bilen tatlı, şımarık, büyüleyici Bianca.

Aptal eski sevgilisinin hâlâ etrafı koklamasına şaşmamalı.

Yardımdan bu yana geçen dört gün boyunca onu aklımdan çıkaramamıştım. Uyurken bile. Her sabah sert bir aletle uyanıyor, onun tatlı ağzının, beni öptükten sonra gözlerinin ne kadar yumuşak görüldüğünün, elinin saçlarımı nasıl sıkıca kavradığının hayaliyle işkence çekiyordum. Her gece onun restoranına gitmeye karar veriyordum, ama yolda fikrimi değiştiriyor ve geri dönüp eve gidiyordum.

Çok fazla şey söyledim, çok garip davrandım, hatta eski sevgilisini yaralamakla tehdit ettim. Benim bir deli olduğumu düşünüyor olmalı. Dengesiz, depresif, asabi bir deli.

-

"-Evlendi," dedi babam.

Dikkatim tekrar şimdiki zamana döndü. "Pardon?

Kim evleniyor?" "Sen, oğlum."

Kendimi toparladıktan sonra, "Sanırım ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz" dedim.

Ardından gelen duraksama uzun değildi, ama boşluktaaydı ve onun hayal kırıklığıyla yankılandı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin, değil mi?"

Nabzım hızlanınca elimi telefona sımsıkı kapattım. "Neden bahsediyorsun sen?"

Babamın derin iç çekişi telefonda yankılandı. "Bu aileye karşı yükümlölüklerinden bahsediyorum. Annenin kırık kalbinden bahsediyorum. Senin güveninden bahsediyorum, Jackson."

"Güvenim mi?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarladım. Aile yükümlölükleri ve kırık kalp temalarını daha önce milyonlarca kez duymuştum ama babam hiç güvenimden bahsetmemişti.

Ben doğduğumda bunu benim için ayarlamıştı. Yirmi bir yaşına geldiğimde, aylık ödemeler almaya başladım. Aylık ödemeler yedi haneli rakamlara ulaşuyordu ve bu da benim yaşadığım gibi yaşamamı sağlıyordu.

Güvenim olmasaydı, beş parasız kalırdım.

İronik bir şekilde, güvenim olmasaydı ben de bugün olduğum gibi insanlardan nefret eden bir münzevi olamazdım. Teşekkürler, Cricket.

Babam dedi ki, "Evet. Güveniniz. Eğer okuma zahmetine katlanmış olsaydın bileceğın gibi, almaya devam etmek için Boudreaux Bourbon'un günlük işleyişine dahil olmanı şart koşuyor. Bunun yerine, otuz beş yaşına kadar evlenmelisin."

Ağzımı açtım ve kendimi konuşamaz halde buldum.

Babam dedi ki, "Sonuncuyu Harvey Culligan'ın oğlu gibi her kuruşunu striptizcilere ve içkiye harcamaman için koydum. Ve kabul etmelisin ki otuz beş çok cömertçe! Ben yirmi beş de yapabiliirdim, ama bir erkeğın evlenmeden önce yaban yulaflarını ekmek için birkaç güzel yılı hak ettiğini düşündüm. Etrafta çapa yapmak karakteri geliştirir. Bir noktaya kadar."

Şaka yaptığıına inanarak gülerdim ama babamın asla şaka yapmadığı tek şey paraydı.

Benim şaşkın sessizliğim karşısında, "Annen ve ben sana karşı çok ama çok sabırlı davrandık oğlum. Bu konuşmanın yapılmasına hiç gerek yoktu.

Cricket'la evlendin ve yapman gerektiği gibi Usta Damıtıcı görevini devraldın. Ama o zavallı kıza yaptıklarından sonra, şey ..."

Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz.

Babamın sesi sertleşti. "Tüm bu karmaşanın üzerinden tekrar geçmemize gerek yok. Demek istediğim Jackson, sen benim tek oğlumsun. Boudreaux ailesinin sekiz nesil boyunca inşa ettiği her şeyin varisi sensin. Eğer yükümlülüklerinden kaçmaya devam edersen ve en azından bir yuva kurup annene istediği torunları vermeyi reddedersen, üzülerək söylüyorum ama tek bir kuruşun bile kalmayacak."

Boğuk bir ses çıkardım, babam da bunu konuşmayı bitirmek için bir işaret olarak algıladı.

"İçinde bulunduğun durumdan dolayı kendimi kötü hissettiğim için yıllardır bu konuda lafı dolandırıyordum ama şimdi sana açık açık söyleyeceğim. Doğum gününe kadar Kentucky'ye dönüp Usta Damıtıcı görevini devralabilirsin ya da evlenebilirsin. Düzgün bir kızla. Bu aileye hoochie bir anneyi kabul etmiyorum! Ve kurnazlık yapıp çabucak boşanmayı düşünmeden önce, paranı almaya devam edebilmen için yapacağın her evliliğin en az beş yıl sürmesi gerektiğini bilmelisin. Karar senin."

Veda etmeden telefonu kapattı. Elimdeki telefona baktım.

Otuz beşinci doğum günüm gelecek aydı.

Bu gerçek değildi. Sadece beni korkutmaya çalışıyordu. Hepsi boş tehditlerdi.

Değil mi?

Kalbim boğazımda, ailemin uzun süredir avukatlığını yapan kişiyi aradım. Sonra bana kötü haberi verirken gözlerimi kapatarak dinledim.

Rayford kütüphanede karşımda oturmuş sakince gazete okurken, "Demek baban sonunda meydan okudu," dedi. "Brig'e biraz hak vermelisin. En azından sana bir seçenek sundu."

"Bir seçim mi?" Sandalyemden sıçradım ve yürümeye başladım. Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. "Bana bir seçenek sunmadı, bir ültimatom verdi!"

Patlamamdan rahatsız olmayan Rayford bir sayfa çevirdi. "Bedava öğle yemeği diye bir şey yoktur, Bay Boudreaux. Bunu herkesten iyi bilirsiniz."

Volta atmayı bıraktım ve ona ters ters baktım. "Eğer ben fakir olursam, sen de işsiz kalırsın, biliyorsun değil mi?"

Rayford gazeteyi indirdi ve gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Aptal olma. Düşünmen gereken bir Cody var. Onun bakımı, eğitimi, ihtiyacı olan her şey. Ayrıca, fakirlik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Gazeteyi kapatıp tekrar okumaya başladı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sanki bankadan bir grup takım elbiseli adamın ön kapıyı kırmasına ve eve sahip olmak için onlarla ölümüne dövüşmek zorunda kalmaya hazırlanıyormuşum gibi bacaklarımı iki yana açarak durdum. "Belki değil, ama sen de benim kadar Kentucky'ye asla geri dönmeyeceğimi biliyorsun."

Rayford gülümsedi. Biraz gizemli görünüyordu. "O zaman geriye evlilik kalıyor. Şanslı kız kim?"

Saçımı başımı yolmak istedim. Onun yerine tekrar volta atmaya başladım. "Beni rahat bırak, Rayford! Evlenmek istesem bile -ki istemiyorum- otuz gün içinde bir eş bulamazdım! Dört yıldır biriyle bile çıkmadım! Koca eyalette tamamen yabancı biriyle evlenmeyi ve onunla on yıl evli kalmayı kabul edecek akıllı başında bir kadın yok!"

"Öyleyse deli birini bul. Bana öyle geliyor ki onlardan çok var."

"Yüce İsa. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Rayford ne katıldığını ne de katılmadığını belli eden bir ses çıkardı, sonra bacak bacak üstüne attı. Bakışları hâlâ kâğıtta, "Komik, geçen gece çok yardımcı olduğumu sanıyordum," diye düşündü.

Adım atmayı bıraktım ve ona baktım. "Lütfen şifreli konuşma. Şu anda şifreli konuşmayı kaldıramam."

Rayford başını kaldırıp bana baktı. Gizemli küçük gülümsemesi daha da genişledi. "Yardım gecesinin sonunda beni hiçbir yerde bulamadığında ve Bayan Bianca Hardwick'i evine bırakmak zorunda kaldığında."

Bir an için nutkum tutuldu. "Şaka yapıyorsun. Bunu bilerek mi yaptın?"

Şimdi gülümsemesi olumlu anlamda ışıldıyordu. "Güzel kız, değil mi? Annemin dediği gibi çok cesur. Ve annelerden bahsetmişken, size kendi annesinin bazı sorunları olduğunu söylediğini duydum mu? Birkaç haftanın zor geçeceğinden falan?"

Kaşlarım alnımdan yukarı fırladı. "Sen bizi gizlice dinliyor?"

Omuz silktili. "Sadece mutfağın önünden geçiyordum. Çalışan bir çift kulağım var, heyecanlanmaya gerek yok."

Sertçe "Rayford" dedim.

"Senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Kendime geldikten sonra bacaklarımın pek normal olmadığına karar verdim ve sandalyeme geri oturdum. Boğazımı temizledim ve tekrar konuşmak zorunda kalmadan önce kurbağanın boğazımdan atlaması için zaman kazandım. "Bunu sana söyleten ne?"

Rayford pişmanlıkla başını salladı. "Bu kadar cüretkâr olabilirsem, efendim, zeki bir adama göre bazen çok aptal olabiliyorsunuz."

Sonra gazeteyi ikiye katladı ve okumakta olduğu tarafı bana doğru çevirdi.

YARALI GAZİLER İÇİN MİLYONLARCA LİRALIK YARDIM TOPLANDI, the manşet okunuyordu. Hemen altında ise büyük, renkli bir fotoğraf yer alıyordu.

Bianca ve ben sahnedeaydık. Kolumun altına sıkıca girmiş, bana bir melek gibi gülümsüyordu.

Dedim ki, "Ona bana gülümsemesini söyledim. O sadece emirleri uyguluyordu."

Rayford gözlerini devirdi. "Hiçbir kadın bir emir yüzünden bir erkeğe böyle gülümsemez." Parmağıyla Bianca'nın yüzüne dokunarak beni daha yakından bakmaya davet etti.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım.

Çünkü haklıydı. Bianca'nın gülümsemesi sadece ağzında değildi. Gözlerinde, yüzünde, tüm vücudundaydı. Bana doğru eğilmiş, kolunu belime dolamış, başımın üstünden güneş parlıyormuş gibi bana bakıyordu.

Gözleri kamaşmış görünüyordu.

Ben de ona aynı şekilde bakıyordum. Aslında, bu fotoğrafı başka bir yerde görseydim ve insanları tanımasaydım, bunun bir nişan duyurusu olduğunu düşünürdüm.

Sandalyeye yaslandım. Nefesim göğsümden gürültülü bir şekilde çıktı.

"Mm-hmm," dedi Rayford, kendinden emin bir şekilde.

"Yani orada git."

"İşte gidiyorum ne?"

"Tanrım, yap l var için yap tüm ağır Kaldırmak mı?" o

mırıldandı. Sonra elindeki kâğıdı sabırsızca bana doğru salladı. "Merhaba, müstakbel Bayan Jackson Walker Boudreaux?"

Yüzüm kızardı. "Sen ... bu ..."

Rayford, "Birbirinizi zaten tanıyorsunuz, onun sizden, sizin de ondan hoşlandığınız çok açık-" dedi.

"Ondan hoşlandığımı hiç söylemedim."

Rayford, "Sessiz ol, şimdi boş konuşuyorsun," dedi ve saçma açıklamasına devam etti. "Ve eğer anlaşmayı biraz daha tatlıya bağlarsan, evet deme ihtimali çok yüksek."

Bu konuda içimde kötü bir his oluşmaya başlamıştı. "Anlaşmayı tatlandırmak mı?"

Rayford kanepede arkasına yaslandı ve tekrar bacak bacak üstüne attı. Bir eliyle takım elbisesinin yakasını düzelterek dikkatle, "Herkesin bir bedeli vardır. Geçen sefer nişanlandığında bunu bilmiyordun ama şimdi biliyorsun."

Sessizce "Ah" dedim.

"Biliyorum. Özür dilerim. Ama bana öyle geliyor ki, eğer bu işe gözünüzü dört açarak ve tüm kartlarınızı masaya koyarak girerseniz, bu ikinizin de yararına olabilir."

Bunu anlamama izin verdikten sonra ekledi: "Arabası bile yok."

Gözlerimi kapattım ve başımı sandalyenin arkasına yasladım. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

Rayford, "Bana Cody'nin ondan hoşlandığını söylemiştin." dedi. İnledim.

"Akıllı, ayakları yere sağlam basıyor ve iyi bir soydan geliyor."

"Rayford! Hangi yüzyıldayız? Bir kadından bahsediyoruz, inekten değil!"

"Ve gözleri de çok zorlamıyor."

Bu beni duraksattı. Bianca'nın yatak odamda çıırılçıplak dolaştığını hayal ettim ve kafamı sallamak zorunda kaldım.

"Böyle bir şey olmayacak. Ne yapsaydım, restoranına girip 'Merhaba, madem sen fakirsin ve benim de bir eşe ihtiyacım var, evlenelim' mi deseydim? Ne kadar romantik! Eminim bu onun hayallerindeki evlenme teklifidir!"

Rayford, "Belki öncesinde bir milyon dolardan bahsetseydiniz, öyle olurdu" dedi.

Başımı kaldırdım ve öfkeyle ona baktım. "Bir milyon dolar mı?" diye mırıldandım.

Gözünü bile kırpmadı. "Pardon, siz milyarder değil misiniz? B ile?"

"Hayır! Benim babam bir milyarder!"

"Peki tüm bu parayı miras alacak olan tek oğlu kim?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu tamamen delilik."

Ama Rayford o kadar kolay pes etmiyordu. "Peki kim babası ölmeden önce her yıl milyarlarca dolarlık yıllık vakıf maaşı alır?" dedi.

"Gazilyonlar para birimi değildir."

"Burada şiirsel bir dil kullanıyorum efendim, beni biraz rahat bırakın." Mantıklı bir adam gönderdiğim bakışların altında solardı.

Rayford. Belli ki mantıklı biri değildi.

Sinir bozucu bir şekilde makul davranarak, "Kentucky'ye geri dönmek istemezsin. Ayrıca beş parasız kalmak da istemezsin, çünkü hayatın boyunca hiç çalışmadın ve pahalı otomobiller toplayıp büyük malikanende aylaklık etmekten başka bir şey yapmayı bilmiyorsun. Fakir bir adam olarak bir saat bile dayanamazsın. Yani diğer tek seçeneğiniz evlilik. İdeal olan bir kız arkadaşın olmasıydı, ama senin antisosyal kişiliğinde böyle bir şey yok, bu yüzden pratik olmalıyız ve boşanmadan ve yollarınızı ayırmadan önce önümüzdeki birkaç yıl boyunca kiminle yaşayabileceğine karar vermeliyiz ve herkes mutlu çünkü herkes zengin."

Bana gülümsedi. "Ve oturduğum yerden bakınca, dünyada bu tanıma uyan tek bir kadın var."

Kabul etmek zorundaydım. Adam çok iyi noktalara değindi. Kahretsin.

ON ALTI

BIANCA

Yardımlın üzerinden dört gün geçmişti ve Jackson'ın restoranının ön kapısından içeri girmesini ummaya devam etsem de bir türlü girmede.

Şimdi ben de diğer kızlar kadar özgürüm ama asla ve asla yapmayacağım tek şey bir erkeğin peşinden koşmak. Ne kadar büyüleyici bir bulmaca olursa olsun. Annem her zaman bir erkeğe hamle yaptığın an kontrolünü kaybettiğin andır, çünkü o zaman seni elde ettiğini bilir derdi.

"Kendine değer veren bir kadın, bir erkeğin hayatında uğruna çalışmak zorunda olduğu en zor şey olmalıdır, çünkü o zaman o bir ödüldür, hediye değil," demişti bana. "Bedavaya aldığın herhangi bir şeyin değeri tam olarak ödediğin kadardır: hiçbir şey."

Bir ilişkide kontrol aramıyordum, ama haklı olduğunu biliyordum çünkü kendimi Trace'e bir toptan fırlatılmış gibi atmıştım ve bakın bu beni nereye getirdi.

Bu yüzden Jackson Boudreaux'yu aklımdan çıkardım ve enerjimi anneme bakmaya, restoranı işletmeye ve daha fazla para kazanmanın yollarını düşünmeye odakladım.

Ne yazık ki her üç konuda da yetersiz kalıyordum. "Boo, sana ne oluyor?" dedi Eeny, elleri Kalçalarına yaslanmıştı. "Seni hiç bu kadar pejmürde görmemiştim!"

Mutfaktaydık. Hafta içi bir geceydi ve restoran doluydu. Annem kemoterapinin ikinci turundaydı ve köpek gibi hastaydı. Onu yalnız bırakmaktan korktuğum için geceleri onun evinde kalmaya başlamıştım. Ne zaman

Yardım etmesi için bir evde sağlık çalışanının maliyetini araştırdım, neredeyse bayılacaktım.

Restoran işi yerine sağlık işine girmeliydim.

"Ben iyiyim, Eeny," dedim gözlerimi ovuşturarak. Uykusuzluktan kan çanağına dönmüş ve ağlamaktan şişmişlerdi.

Sevdiğiniz birinin yavaş yavaş zehirlenerek ölmesini izlemek pek eğlenceli değildir.

"Kızım, iyi falan değilsin!" dedi Eeny, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Seni annenin lokantasında yemek pişirdiğimden beri tanıyorum ve sen bir çekirgeye diz ökmüşün ve seni bir kez bile bu halde görmedim! Bence Bayan Davina'yı ziyaret edip gerçeği öğrenmeden önce bana neler olduğunu anlatmalısın!"

Önümdeki ocakta duran büyük jambalaya tenceresini karıştırmayı bıraktım ve yorgun gözlerimi Eeny'ye çevirdim. Orada dikilmiş bana bakıyor, giydiği turkuaz mavisi çizgili kanarya sarısı kaftan ve ona uygun türbanıyla gözlerimi yakıyordu. Tek ihtiyacı olan içine biraz meyve koymaktı, o zaman tıpkı Chiquita Banana'daki kadına benzeyecekti.

"Önlüğün nerede?" diye sordum. "Bu kıyafetle gözümü kör ediyorsun."

"Özel olarak sipariş ettiğim bu güzel elbiseyi o eski püskü mutfak önlüklerinden biriyle örtmeyeceğim! Ve konuyu değiştirme!"

Benim için endişelenmesi hoşuma gidiyordu ama ona gerçeği söylersem bu haber tüm şehre ışık hızından daha hızlı yayılırdı. Eeny birçok harika şeye sahipti ama ihtiyatlı olmak bunlardan biri değildi. Dedikoduyu gürültülü elbiseleri ve kızarmış muzları sevdiği kadar severdi.

Ben de "Bir böceklerle savaşıyorum." dedim.

Bu tam olarak yalan değildi. Bir böceklerle savaşıyordum. Depresyon/uykusuzluk/çöküntüye uğradığım için dikkatimi toplayamıyorum.

Eeny gözlerini bana dikti. Ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden Pepper mutfak kapısından içeri koştu.

"Yine geldi!" diye bağırdı neşeyle. "Bu o!" Bu dünyada onu yakalayabilecek tek bir kişi vardı.

Pepper çok heyecanlıydı. Jackson'ın bu sefer ona ne kadar verdiğini merak ettim.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, "Rezervasyonlardan bazılarını değiştiremezseniz, bir masa için beklemek zorunda kalacak" dedim.

Pepper, göğüslerinin üzerine çektiği bir etek gibi görünecek kadar kısa, dar, parlak altın rengi bir elbise giymiş, yukarı aşağı zıplıyor, deli gibi sırtıyor ve ellerini çırpıyordu.

"Masa istemiyor! Seni görmek istiyor!"

Eeny, "Zavallı adama bir güneş gözlüğü ve sert bir içki getirin," diye mırıldandı.

Mutfağın diğer tarafında Hoyt, Jaws'ın tema müziğini ıslıkla çalmaya başladı.

"Pepper, lütfen ona bir dakika içinde çıkacağımı söyle-" dedim.

Jackson mutfak kapısından içeri daldı. Ocağın başında donmuş bir şekilde durduğumu gördü ve yüksek sesle "Herkes dışarı" dedi.

Tüm mutfak personeli dönüp bana baktı.

Aman Tanrım. Yine mi bu?

Ellerimi topuzumdaki uçuşan saçlarımın üzerinde gezdirerek, "Jackson, şu anda çok meşgulüz. Üzgünüm ama çalışanlarımın-"

"Biz evleniyoruz," dedi ve gözlerini

Ben.

Pepper'ın nefesi kesildi. Eeny komik bir şekilde ikiye katlandı. Hoyt

öksürmeye başladı ve duramadı. Diğer herkes kıpırdamadan duruyordu, gözleri kocaman ve ağızları açıktı.

Çoğum şaka yaptığına ikna olmuştu. Tadı çok kötüydü ama mantıklı olan tek seçenek buydu.

Ancak içimde küçük bir parça onun gözlerindeki kararlı bakışı fark etti ve o kadar da emin olamadı.

"Bizim için ne kadar güzel," dedim alaycı bir tavırla. "Peki bu kutlu olay ne zaman gerçekleşecek?"

Rahatlamış görüldüğünde paniklemeye başladım.

"Mümkün olduğunca çabuk" dedi. İstersen bu gece. Hemen şimdi adliyeye gidebiliriz."

Pepper sevinçle ciyakladı. Başını arkaya atıp gülmeye başlayan Eeny dışında kimse gıkını çıkarmadı.

İşte o zaman paniğim öfkeye dönüştü.

Jackson'a doğru yürüdüm, gömleğinin önünden tuttum ve onu mutfaktan restoranın arkasındaki sokağa sürükledim, önümdeki arka kapıyı tekmeleyerek açtım. Kapı arkamızdan çarparak kapandığında ona doğru döndüm ve haddini bildirdim.

"Senin sorunun ne? Burası benim iş yerim! Bazılarımız yaşamak için çalışmak zorunda! Buraya öylece dalıp aptalca şakalar yapmaya başlayamazsın-"

"Bu bir şaka değil," diye araya girdi, sesi sertti. "Ve eğer benimle evlenirsen, bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaksın."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Aklını kaçırmışsın. Cidden aklını kaçırmışsın."

"Sadece beni dinle-"

"Hayır, seni dinlemeyeceğim! Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bunu hiç komik bulmuyorum! Ve bu aptallığı dinleyecek zamanım yok! Yemin ederim tımarhaneyi arayıp seni aldırmalıyım-"

"Sana bir milyon dolar veririm."

Belli ki bu konuşmanın iyi bir yöne gideceğini düşünmüştü ama ben sanki karnıma yumruk atmış gibi hissettim.

Şaka yapmadığı artık acı bir şekilde ortadaydı. Kalp krizi geçirecek kadar ciddiye. Restoranıma geldi ve evleneceğimizi söyledi.

sordu, açıkladı ve sonra da bunu yapmam için bana ne kadar ödeyeceğini söyledi.

Adam beni satın alabileceğini düşündü. Satılık olduğumu sandı.

Benim bir fahişe olduğumu düşündü.

Yüzümü sıcaklık kapladı. Çiğ ve titrek bir sesle, "Bu ne cüret!" dedim.

"Paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum-"

Sadece bu kadarını söyleyebildi çünkü ayağa kalktım ve suratına bir tokat attım.

Açık avucumun yanağına çarpması doğal olmayan bir ses çıkarmıştı. Ama belki de yüz tokatları her zaman bu kadar gürültülüdür. Hiçbir fikrim yoktu, çünkü daha önce hiç yapmamıştım.

Başını çevirdi. Bir elini yanağına götürdü ve dudaklarını hafifçe aralayarak bana baktı, gözleri şaşkındı. Şaşkınlıkla, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Ne salak ama.

Tısladım, "Ben fahişe değilim, Jackson Boudreaux. Benim hakkımdaki düşüncen ne olursa olsun, seni hemen şimdi burada düzeltiyorum. Beni satın alamazsın."

"Senin bir fahişe olduğunu düşünmüyorum! Tanrım, bir dakika bekle-"

"Hayır, sen dur bakalım, seni zengin, aptal, kibirli göt! Yemek işini kabul ettim çünkü paraya ihtiyacım vardı, evet, ama kendim için değil ve daha sonra fuhuşa satılmak için değil!"

"Ne oluyor lan-"

"Kendinden utanmalısın! Annen şu anda seni görse, seninle yatması için bir kıza para teklif etsen ne derdi?"

"Lanet olsun, Bianca!"

"Bana küfretmeyi kes!"

Bana doğru iki adım attı ve bağırarak karşılık verdi, "Benimle yatmakla ilgili hiçbir şey söylemedim! Ben evlilikten bahsediyorum!"

Burun buruna durduk, birbirimize cinayet bakışları fırlattık, zor nefes aldık, ellerimiz yumruk oldu.

"Oh, anlıyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Sen eşcinselsin. Sakala ihtiyacın var."

Jackson gözlerini kapadı ve nefesinin altında bir yemin mırıldandı. "Hayır. Ben eşcinsel değilim." Gözlerini açtı. "Ve bunu biliyorsun, çünkü öpüşmemiz Temmuz ayındaki kaldırımdan daha sıcaktı."

Birbirimize ters ters bakmaya devam ettik. "Metaforların üzerinde çalışman gerek." dedim.

"Affedersiniz. Pürmüzlü bir keçiden daha sıcak." "Bu hiç mantıklı değil. Ve bir bayanın Bir keçiyle ilgili herhangi bir şeyi öpmek sadece kötü bir davranış."

Gözleri kahkahalarla parladı ama yüzü hiç değişmedi. "Haklısın. Tekrar deneyeceğim. O öpücük Magic Mike galasında Grinin Elli Tonu'nu okuyan bir ev hanımından daha ateşliydi."

Dudaklarım kıpırdadı. "Daha iyi," dedim ve ona sırtımı döndüm, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sert, sinirli bir nefes verdim.

Bir dakika sakinleşmeme izin verdi, sonra yavaşça etrafımda dolaştı ve önümde durdu. "Belli ki bu işe yanlış yoldan girmişim-"

"Sence?"

İç çekti. "Bir kelime de ben edebilir miyim lütfen? Söyleyeceklerimi söylememe izin verin, sonra beni yoluma gönderebilirsiniz. Anlaştık mı?"

Taşaklarına güzel, hızlı bir tekme atmam için tam olarak doğru pozisyonda duruyordu, ama şimdi merakım benden daha iyi hale geliyordu, bu yüzden ona asık suratlı bir bakış attım ve omuz silktim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Pekâlâ. Küçük bir geçmiş hikayesi. Bir tröstüm var. Büyük bir şey."

Gözlerimi devirdim.

Jackson tekrar iç çekti. "Dediğim gibi, büyük bir güvenim var. Ve hayır, bu bir metafor değil. Bugün öğrendim ki

Babam öldüğünde servetimin bana kalması için ya aile şirketine çalışmam ya da evlenmem gerekiyor. Otuz beşinci yaş gününe kadar." Bakışları utangaçlaştı. "Yani önümüzdeki ay."

Yüzümü buruşturdum. "O zaman git şirket için çalış, aptal!" Kendisine aptal denmesinden hoşlanmamış gibi görünüyordu,

Ama söylemek istediği zekice sözlerden kendini alıkoydu ve onun yerine "Yapamam. Kentucky'ye asla geri dönmeyeceğim. Asla."

"Neden olmasın?"

Başka tarafa baktı. Çenesindeki kas zıplamaya başladı. "Orada benim için hayaletlerden başka bir şey yok."

Sesi gergindi, omurgası kaskatı kesilmişti ve Kentucky'den bahsetmek bile onu perişan ediyordu. Bileğine baktım, noktalı virgül dövmesini arıyordum ve gölgeler arasında bir anlığına gördüm.

Eğer onun için üzülmemi sağlamaya çalışıyorsa ... biraz işe yarıyordu.

"Hı-hı," dedim. "O zaman sosyetik bir kızla evlen, iki nokta beş mükemmel bebeğin olsun ve sonsuza kadar mutlu yaşa, golf kulübü üyeliğin ve polo midillilerinle. Üzgünüm ama burada bir sorun göremiyorum."

Jackson başını çevirdi ve bana baktı. Gözlerindeki ifade nefesimi kesti.

"Sorun şu ki, uzun zamandır hoşlandığım tek kadın sensin." dedi.

Bunu bir süre düşündükten sonra ekledi: "Ve ben fakir olmak istemiyorum. Bu konuda son derece kötü olurum. Bir kere, yeterince iyi biri değilim."

"Ne kadar saçma. Bütün fakir insanlar iyi değildir."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Şimdiye kadar tanıştığım her fakir insan bana karşı son derece nazikti. Sen hariç."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrım, sen umutsuz vakasın. Zengin olduğun için sana iyi davranıyorlar! Paranı istiyorlar!"

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sadece zengin insanların böyle olduğunu sanırdım."

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Haklısın. Fakir olamazsın. Gerçek hayatın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kesinlikle!" dedi. "Yani içinde bulunduğum durumu anlıyorsun!"

"Anladığım kadarıyla bir restoran dolusu misafirim var ve ben karanlık bir sokakta durmuş hayalperest bir zengin adamla hayali sorunları hakkında konuşuyorum. Bir geline ihtiyacın var, gazeteye ilan ver. İlk gün beş bin yanıt alırsın."

"Sana söyledim. Uzun zamandır hoşlandığım tek kadın sensin. Yabancıları sevmem. İnsanlara güvenmem. Özellikle de kadınlara."

Vay canına, buna bir metrelik sopayla bile dokunmazdım. "Az önce sana iyi davranmadığımı söyledin. Benden neden hoşlanasın ki?"

Gözleri yanmaya başladı. "Sen dürüstsün. Ve gerçeksın. Ve benim param umurunda değil-"

"Ha! Yani bana bir milyon dolar mı teklif ediyorsun?"

"Daha bitirmemiştım. Paramı umursamıyorsun, nazıksın, sorumluluk sahibisin, bana laf söylemekten çekinmiyorsun ve o kadar güzelsin ki bazen sana bakmak canımı acıtıyor, sanki güneşe bakıyormuşum da uzun süre bakarsam kör olacaktım gibi."

Sanki ağzından çıkanlarla kendini şok etmiş gibi konuşmayı aniden kesti.

Sadece o değildi.

Çok güzeldi. Bana güzel dedi. Bu, teklif ettiği paradan daha değerliydi.

Muhteşem bir zeka gösterisiyle, "Oh" dedim.

Ağırlığını rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine kaydırdı. Yere baktı. Gözlerini kısarak gece gökyüzünde parıldayan yıldızlara baktı. Sonunda bakacak başka bir yer bulamayınca, sanki suratına bir tokat daha yemeyi bekliyormuş gibi yan gözle bana baktı.

Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım. Sonra dedim ki, "Bakalım doğru anlamış mıyım? Seninle evlenmemi istiyorsun."

"Evet."

"Ama seninle seks yapmak zorunda değilim."

"Doğru."

"Eğer ben seninle evlenmezsem, sen de başkasıyla evlenmeyeceksin." "Doğru."

"Ve ailenin şirketi için çalışma şansın da yok."

Başını kesin bir ifadeyle salladı. "Hiçbiri."

"Yani seninle evlenmeyi kabul etmezsem, tüm paranı kaybetmenden, fakirleşmenden ve hayatının geri kalanını mahvetmenden sorumlu olacağımı söylüyorsun."

Gözlerini kırptıştırdı. "şey... evet."

Homurdandım. "Tanrım, baskı yok."

Ellerini kaldırdı, avuç ileri dışarıda, teslimiyetçi bir hareketle. "Sonsuza kadar sürmesi gerekmez. Sadece beş yıl ve sonra boşanabiliriz."

"Beş yıl!" Dehşete kapılmış bir halde haykırdım. "Otuz bir yaşındayım Jackson; benimle işin bittiğinde kırkıma yaklaşmış olacağım!"

Seçtiğim kelimelerden dolayı acı çekmiş görünüyordu. "Sanırım matematiğin biraz yanlış, Bianca."

"Ya ocuk istersem? Bunu hiç düşündün m? Boşandığımız zaman kız kurusu olurum!"

"Hiç de değil. Ve her zaman tüp bebek yapabilirsin. Yani, yeterince paran olur. Ya da bir taşıyıcı anne bulabilirsin. Ya da evlat edinirsin. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"nk beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Bir şekilde psikopat bir milyarderin beni sahte bir evlilik yapmaya, hayatımın beş yılından vazgeçmeye ve gerçekten aşık olma ve biriyle bir gelecek paylaşma olasılığından vazgeçmeye ikna etmeye çalıştığı alternatif bir evrene ışınlandım. Beni ben olduğum için seven biriyle, onun için yapabileceklerim için değil. Gerçekten de herhangi bir miktar paranın beni bu kadar yanlış bir şey yapmaya ikna edebileceğini düşünüyor musunuz?"

Bir an için acı çekiyor gibiydi. Gerçekten acı çekiyordu, sanki onu kalbinden bıçaklamıştım.

Sonra çakıllı bir sesle, "Haklısın," dedi. Yutkundu ve bir adım geri çekildi. "Kesinlikle haklısın. Çok özür dilerim. Bu aptalcaydı. Pervasızcaydı. Senin böyle bir şey yapacağını düşünmemeliydim. Lütfen beni affet."

Arkasını döndü ve koşmaya yakın bir hızla uzaklaştı.

YEDİ

BIANCA

Şaşkınlıkla Jackson'ın gidişini izledim, sonunda gecenin içinde kayboldu, bir hayalet gibi karanlığın içinde eridi.

Eeny ve Pepper'ın heyecanlı sorularından kaçınarak şaşkın bir halde restorana geri döndüm ve işime geri dönmemi emrettim.

Gecenin geri kalanı sisliydi. Bana güzel olduğumu söyleyen Jackson'ın yüzünü görmeye devam ettim. Söylediği her şeyi tekrar tekrar düşündüm.

Bir milyon doların hayatımı nasıl değiştireceğini düşünmemeye çalışıyordum. Ve annemin.

Hangi kadının onun teklifini kabul edeceğini merak edip duruyordum.

Çünkü biri bulacaktı, bundan emindim. Bir şekilde parasını almaktan ve karşılığında hayatının beş yılını vermekten mutluluk duyacak bir kadın bulacaktı. Tanrım, aklıma yarım düzine kadın geliyor. Ve sonra o buz kutusu gibi malikânede yaşayacak, o tatlı çocuk Cody ile etkileşime girecek ve Jackson'ı her gün görecekti.

Belki onu öpmek bile. Ya da yatağını paylaşmak.

Beni gerçekten şaşırtan kısım buydu. Seks yok. Evli olabilirdik ve o seks beklemezdi. Tanrı aşkına, akli başında hangi erkek bunu teklif eder ki?

Aklı başında olmayan biri, işte o. Ya da
çaresiz olan biri.

Sanırım Jackson Boudreaux her ikisinden de biraz vardı.

O zaman farkında değildim ama birkaç hafta daha
geçtikten sonra kendimi bunların ikisinde de bulacaktım.

Doktorun muayenehanesi dünyadaki diğer tüm doktorların muayenehaneleri gibiydi. En azından ben öyle düşünüyordum, annemle birlikte bir köşede yarı ölü bir bitki ve duvarlardaki birkaç çerçeveli diploma dışında küçük ve son derece çıplak bir odada, masanın karşısındaki rahatsız plastik sandalyelerde otururken.

"İyi misin?" Elini tutarak anneme nazikçe sordum.

Başını salladı ama ben buna inanmıyordum. Neredeyse yirmi kilo vermişti, cildi kül rengiydi ve tüm saçları dökülmüştü, bu yüzden bana Eeny'nin renkli türbanlarını hatırlatan baş sargıları takmaya başlamıştı. Ama artık annemin ne giysilerinde, ne teninde, ne de ruhunda renkli hiçbir şey yoktu. Kemoterapi bir zamanlar capcanlı olan kadını grinin hastalıklı bir tonuna dönüştürmüştü.

"Bayan Hardwick."

Doktor Halloran elinde bir dosya ile odaya girdi. Sakallı, şişman ve kırmızı yanaklıydı ve Noel Baba'ya benzemekten çok daha fazlasını taşıyordu. Önce annemin, sonra benim elimi sıktı, sonra masasının arkasına yerleşti ve dosyayı açtı.

"Ee?" Annemin durumu hakkında bilgi almak için sabırsızlanarak sordum. Ne de olsa bu yüzden buradaydık.

Doktor Halloran bana baktı. Bakışlarını anneme çevirdi ve gülümsedi. "İyi haberlerim var." dedi.

Neredeyse bayılacaktım. Annem titreyen elini ağzına götürdü.

Konuşmaya devam etti. "Tarama sonuçları tümörün yaklaşık yüzde elli küçüldüğünü gösteriyor ki bu da ameliyattan önce olması gereken seviyeydi. Vücudunuz kemoterapi ilaçlarına çok iyi tepki verdi, Bayan Hardwick. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Annem usulca, "Muhammed Ali'yle on iki raunt dvşmşm gibi," dedi.

Doktor başıyla onayladı. "Kemoterapi kesildikten sonra kendinizi çok daha iyi hissetmeye başlayacaksınız."

Tüm vücudum titriyordu. Gözlerimde su birikti. Nefes alamıyordum. "Yani bu onun iyi olacağı anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Doktor Halloran dosyayı kapattı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Bu, tedavinin işe yaradığı anlamına geliyor. Bu da mükemmel bir şey. oğ zaman bir sonuç görmeden önce birkaç farklı ilaç denemek zorunda kalıyoruz. Ama hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmak istemiyorum. Tümörü çıkardıktan sonra, akciğerde ya da göğüs duvarında kalmış olabilecek kanser hücrelerini temizlemek için beş ila on beş hafta daha kemoterapi uygulamamız gerekecek. Ameliyatın sonucuna bağılı olarak radyasyonu da düşünmemiz gerekiyor. Lenf düğümleri çok az etkilenmiş durumda, bu iyi bir şey ama kanserin kontrol altına alınıp alınmadığını ya da yok edilip edilmediğini birkaç ay boyunca bilemeyeceğiz."

Konuşmaya devam etti ama tek duyabildiğim beş ila on beş haftalık kemoterapi kelimeleriydi. Kalbim göğsümün içinde bir sinek kuşunun ki gibi hızlı ve öfkeli atıyordu.

Bunun için paramız yoktu. Ameliyat ya da radyasyon için de paramız yoktu. Yerel sosyal hizmetler departmanına yardım için çoktan başvurmuştum ve yanıt almanın aylar srebileceğı ve onaylansak bile bunun pek bir şeyi karşılamayacağı söylendi. Online hibelere başvurmuştum ama bunların da çok zor olduğn biliyordum. Mali yardım aramak için aklıma gelen her şeyi yaptım ve eğer akciğer kanseriyseniz ve

Sağlık sigortanız yoksa, küreksiz boka batmışsınız demektir.

Doktor Halloran bana bakarak, "Ameliyatı bir sonraki hafta için planlamak istiyorum," dedi.

Ne diyebilirdim ki? Olmaz mı? Çok mu pahalı? Annemin hayatını kurtaracak param yok mu?

Birdenbire Jackson Boudreaux ile neden para için evlenemeyeceğime dair kendimi haklı çıkaran tüm argümanlarım rüzgârdaki bir osuruk kadar dayanıksız göründü.

Ben de annemin elini sıktım ve gülümsemeye zorladım. "Yap hadi."

O öğleden sonra eve döndüğümde telefonu elime aldım, Jackson'ı aradım ve teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını sordum.

SEKİZ JACKSON

"Efendim," dedi Rayford, "halıyı yıpratacaksınız."

"Bir tane daha alırım," diye homurdandım ve arkamı dönüp geldiğim yöne doğru volta attım. Kıpırdamadan duramıyordum ve Rayford'un bu konuda başımın etini yemesi de yardımcı olmuyordu.

İkimiz fuayede Bianca'nın gelmesini bekliyorduk. Rayford her zamanki sakin halini takınmıştı. Bense kendimi erimeye yüz tutmuş bir nükleer reaktör gibi hissediyordum.

Evlenecektim.

Bianca Hardwick benim karım olacaktı.

En azından öyle olacak gibi görünüyordu. Dün beni arayıp teklifimin hâlâ masada olup olmadığını sorduğunda neredeyse sandalyemden düşecektim. Bu konuyu görüşmek üzere bugün buluşmaya karar vermiştik.

Dün gece sadece on beş dakika uyudum. Hazırlanmak, duş almak, saçımı düzeltmek ve hangi kıyafetleri giyeceğimi düşünmek için bir saat harcadım. Yüzümdeki o lanet yara izlerini görünce aynayı yumruklamak istememe rağmen, hoşuna gittiğini bildiğim için yeniden tıraş bile oldum. Her an gelebilirdi ve Rayford'un kapıyı açması ve benim de onu gördüğüm anda kalp krizinden ölmem ihtimali oldukça kuvvetliydi.

Hiç bu kadar gergin olmamıştım.

"Belki de bir içki içmelisin," diye önerdi Rayford, adımlarımı izlerken. "Böylece zavallı kızı bütün bunlarla korkutup kaçırmazsın" - onaylamayan bir elini havada salladı - "Enerji."

"Enerjim iyi," diye tersledim, ellerimi esneterek.

Rayford homurdandı. "Elbette, eğer savaş atına binip baltayla birkaç kafa koparmaya hazırlanıyorsan."

Ona öldürücü bir bakış attım, bu da gülümsemesine neden oldu.

"Nasıl istersen öyle olsun. Ama kapıyı açtığımda ve Bayan Bianca içinde bulunduğunuz durumu görüp arkasını dönüp kaçtığında sizi uyarmadığımı söylemeyin."

"O kaçıp giden tiplerden değil," dedim. "O daha çok seni yakıp kül ederken sakın bir şekilde yürüyüp giden bir tip."

Rayford kıkırdadı. "Bu eğlenceli olacak."

Adım atmayı bıraktım ve ona baktım. "Eğlenceli mi? Bu hayatımda yaptığım en tuhaf ve inanılmaz derecede ciddi şey ve sen bunun eğlenceli olduğundan mı bahsediyorsun?"

Gülümsedi. "Kendimi kastetmişim, efendim." Cevap veremeden kapı çaldı.

Rayford parlak bir sesle, "İşte ateş başlatıcı da burada!" dedi ve kapıyı açtı.

Bianca evimin mermer ön basamağında kırmızı bir elbise giymiş ve sanki vergi dairesine denetime geliyormuş gibi sert ve kararlı bir ifadeyle duruyordu. Belirgin rahatsızlığına rağmen nefes kesiciydi.

Onu ilk kez şef kıyafetlerinin dışında görüyordum ve gözlerim açgözlülükle onu içine çekti. Kum saati figürü terimi onun gibi kadınlar için icat edilmişti. Beli dar, kalçaları cömert, bacakları uzun ve çıplaktı. Ve göğüsleri ... Neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

Elbisenin yakası açıkça erkekleri mahvetmek için tasarlanmıştı. Dekolteyi belli edecek kadar düşük kesilmişti ama yine de şıktı ve Tanrı'nın kendisi tarafından şekillendirilmiş gibi görünen bir çift göğsün üst kabarıklığını ortaya çıkaracak kadar genişti.

Eğer bunu daha fazla para için pazarlık yapmak amacıyla giydiyse, kazanmıştır. Tüm güvenimi isteyerek teslim ederdim.

O elbiseyi giyerken ona beş dakikadan fazla bakmama izin verilirdi.

Tanrım, teni kusursuzdu. "Beni içeri davet edecek misin, yoksa

Ön bahçede konuştunuz mu?" diye sordu Bianca alaycı bir tavırla.

Bakışlarım onun yüzüne kaydı.

Rayford güldüğünü gizlemek için yumruğunun içine öksürdü. Ben de saç diplerime kadar kızardım.

"Evet," dedim yüksek sesle, telaşlıydım. "İçeri gel." Sonra arkamı döndüm ve kütüphaneye doğru yürüdüm, cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış bir Neandertal gibi onun göğsüne bakarken yakalandığım için utanç içindeydim.

Kulaklarımdaki uğultudan onun iç çekişini, Rayford'un mırıldandığı merhaba sözlerini ve ön kapının kapanışını duydum. Rayford'un tavsiyesine uyup kendime bir içki koymaya karar verdim ve kütüphaneye girer girmez büfedeki kristal sürahiye yöneldim ve kendime bir bardak doldurdum.

Rayford Bianca'yı kütüphaneye götürdü ve ona bir şey getirip getiremeyeceğini sordu.

"Üç ayaklı bir tabure ve bir kırbaç," dedi.

Ona bakmak için döndüğümde bana sıkı bir gülümseme gönderdi. "Her aslan terbiyecisinin ihtiyacı olan şey bu değil mi?"

Rayford homurdandı. Bundan fazlasıyla keyif alıyordu.

"Teşekkür ederim Rayford," dedim, bardağımı öyle sert kavradım ki

Elimde paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Hepsi bu kadar." "Evet, efendim," dedi hoş bir şekilde ve sessizce

Kütüphane kapıları kapandı ve Bianca ile beni yalnız bıraktı.

Tabii dışarıda kulağını tahtaya dayamış bir şekilde durmuyorsa, ki bu kesinlikle mümkündü.

Bianca bana baktı. "Bay Boudreaux, bir bayan için hazır mısınız?"

Bir bardak viskiyi bir dikişte içtim.

Gülüştü de ifadesi kadar acımasızdı. "Bu ikimiz için de

geçerli. Sakıncası yoksa, sen ne yiyorsan ben de ondan alayım. Midem ölmek üzere olan bir ördeğe benziyor.

sadece sert içkiler yardımcı olabilir." Kanepeye geçti ve kenarına tünedi, dizleri bitişik, sırtı dimdik, elleri taşıdığı küçük beyaz el çantasının etrafında sıkıca kenetlenmişti.

Demek o da gergindi. Bu omuzlarımdaki gerginliği biraz azalttı. Kendini rahatsız hissetmesi fikri hoşuma gitmiyordu ama onun da bu işi benim kadar ciddiye aldığını bilmek içimi rahatlatıyordu.

Ona bir viski doldurdum ve verdim. Gözlerimi kaçırarak aldı ve benim yaptığım gibi geri fırlattı. Sonra sert bir nefes verdi ve bana baktı.

"Lütfen oturun," dedi. "Havada asılı durduğunuzda korkutucu oluyorsunuz."

"Korkutucu bir şey bulduğuna inanamıyorum," dedim ama dediğini yaptım ve karşısındaki sandalyeye oturdum, aramızda sehpa vardı.

"Sanırım yakında benim hakkımda her türlü şeyi öğreneceksin," diye mırıldandı bardağına bakarak.

Ardından acı dolu bir sessizlik geldi. Gerçeği itiraf ederek bunu bozmaya karar verdim. "Endişeliyim."

Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Endişelendin mi?" Başımı salladım.

"Ne hakkında?"

Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı. "Bu konuda. Yapmak üzere olduğumuz şey hakkında, eğer yapmayı kabul edersek. Ama daha çok ... işleri berbat etmek ve benden nefret etmeni sağlamak hakkında."

Ellerinden biri çantanın etrafında titredi. Durdurmak için daha da sıkı sıktı. "Teşekkür ederim. Neden bilmiyorum ama bu beni daha iyi hissettirdi."

Yavaşça sandalyeye geri oturdum ve boş bardağıma bakarak onu rahat bıraktım. Hazır olduğunda başlamasını, sormak istediği soruları sormasını, bu delilik egzersizinin kontrolünün kendisinde olduğunu hissetmesini istiyordum. Çok şey bilmiyor olabilirdim ama en ufak bir sorunun

Gelecekte dostça davranma şansımız bile sadece ve sadece ona bağılıydı.

Ben çoktan girmiştim. Bianca hala bir bahis koymamış ya da bana elini göstermemişti.

Sonunda "Tıraş olmuşsun." dedi.

Kafamı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu tercih ettiğini biliyorum."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve çiğnedi. Bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim ve çok seksi bulmuştum.

Dedi ki, "Ve takım elbise giyiyorsun. Kravatlı."

Gülümsemem zayıftı. "Takım elbisem olmadığını hiç söylemedim. Sadece onlardan nefret ettiğimi söyledim."

"Ama sen giyiyorsun."

"Durum bunu gerektiriyor gibi görünüyordu."

Bianca çantasını bir kenara atıp ayağa fırlayana kadar bir süre birbirimize baktık. "Tanrım bu çok tuhaf!" dedi ve adımlamaya başladı.

"Biliyorum."

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Saçları aşağıya, omuzlarının etrafına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu, koyu renkli yumuşak bukleler parmaklarımın arasında gezinmek için yaratılmıştı.

Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. Jackson, kapa çenenin.

"Annem akciğer kanseri. Üçüncü evre."

İrkilerek gözlerimi açtım. Bianca hâlâ huzursuzca volta atıyordu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Hiç durmadan, "Beş parasızsınız. Sigortası yok. Doktoru ameliyat yapmak istiyor. Kemoterapi tümörü küçülttü ama ameliyata, muhtemelen radyasyona ve ameliyattan sonra kesinlikle daha fazla kemoterapiye ihtiyacı var. Tüm bu şeyler paraya mal oluyor. Çok fazla para. Yardım etkinliği için bana verdiğiniz yirmi bin doları çoktan tükettim ve bu sadece ilk kemoterapi seansları ve bazı reçeteler içindi."

Geri döndü ve diğer tarafa doğru yürüdü, elbisesinin etekleri dizlerinin etrafında genişledi. "Burada

Ameliyatın işe yarayacağını garanti ediyorum elbette ama ameliyat olmazsa ölür. Bu kadar. Finito. Bitti. Bitti. Altmış dört yıl boyunca bir iş yürüttü, bir çocuk büyüttü, harika bir eş, anne, arkadaş, iyi bir vatandaş ve Tanrı'dan korkan bir kilise müdavimi oldu ve kendi ihtiyaçlarını düşünmeden herkesle ilgilendi ve karşılığını da bu şekilde aldı. Kanseri. Bu adil mi? Sanki olması gereken bu mu?"

Arkasını dönüp bana baktığında ne kadar üzgün olduğunu gördüm. Yanaklarına renk gelmişti. Göğsü hızlı patlamalarla inip kalkıyordu. Başka ne yapacağımı bilemediğimden boş bardağımı sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım.

Bianca, "Annem benim en yakın arkadaşım. O tanıdığım en iyi insan. Onun için her şeyi yaparım, anlıyor musun?" Bana vahşi gözlerle baktı.

"Evet," dedim sessizce. "Anlıyorum. Sevmediğin bir adamla evleneceksin ve onun hayatını kurtaracak paraya sahip olabilmek için kendi hayatının beş yılından vazgeçeceksin."

Sertçe yutkundu, gözleri yaşlarla doldu.

Dedim ki, "Bu seni bir fahişe yapmaz, bu kelimeyi söylediğim için beni affet. Seni özverili yapar."

Hızla gözlerini ovuşturdu, sonra arkasını döndü ve tekrar volta atmaya başladı. "Bu beni ne yapar bilmiyorum ama önemli olmadığına karar verdim. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Yerde yürürken, içini dökerken, gözyaşlarıyla savaşıırken, sevdiği biri için kendini feda ederken, onu kollarıma almak için neredeyse baskın bir dürtüye kapıldım. Onu öpmek, teselli etmek ve her şeyi yoluna koyacağımı, her şeyi halledeceğimi söylemek istedim.

Bunun yerine kaba bir şekilde, "Bunu senin için neyin kolaylaştıracağını söyle," dedim.

Adımları durakladı. Omzunun üzerinden bana baktı, yine dudağını çiğniyordu, kaşları çatılmıştı.

Sonra kanepeye geri döndü ve oturdu, ben de oturdum.

Yere bakarak, "Ne bekleyeceğimizi bilmek yardımcı olacaktır" dedi. Sonra çenesini kaldırdı ve bakışlarımı doğrudan, tereddütsüz bir bakışla karşıladı. Ne demek istediğini çok iyi anladım.

"Seks sözleşmenin bir parçası değil." dedim.

Yanaklarına hafif bir renk geldi ama açık sözlü bakışlarından geri adım atmadı. "Yani bir sözleşmemiz mi olacak?" dedi.

Başımı salladım. "Avukatım yapacağımız anlaşmaya göre bir taslak hazırlayacak, siz de avukatınıza inceletebilirsiniz. Pazarlık konusu olmayan tek şey, boşanmadan önceki beş yıllık süre, ifşa etmeme ve evliliğin tamamı boyunca burada yaşamak zorunda olmanız."

Kaşları kalktı.

"Evli insanlar birlikte yaşar," dedim nazikçe, babamın avukatının bana bunun pazarlığın bir parçası olduğunu kesin bir dille söylediğini atlayarak.

Bakışlarını kütüphanenin duvarlarını kaplayan kitap sıralarına çevirdi. Bir süre bir şey söylemeyince ekledim, "Burada ana yatak odası ve Cody'nin odası dışında sekiz misafir odası var. İstediklerinizi seçebilirsiniz."

Ellerini kucağının üzerinde düzleştirdi ve dudaklarını ıslattı. Nabızı boğazının çukurunda gümbür gümbür atıyordu. Parmağımı hafifçe bastırmak, kulağına güven verici bir şeyler fısıldamak istedim ama kışımı sandalyeye sıkıca dayayıp beklemeye devam ettim.

Önümüzdeki beş yıl boyunca taşaklarım patlamadan onunla aynı çatı altında nasıl yaşayacağım sorusuyla daha sonra ilgilenecektim ama şu an bunun zamanı değildi.

"Bir milyon dolar istemiyorum" dedi ve kalbim küt küt atmaya başladı.

İşte pazarlık başladı. Kırmızı elbisesine lanet olsun, çünkü ne isterse evet diyeceğimi zaten biliyordum.

Arkama yaslandım, bacak bacak üstüne attım ve yüz ifademi nötr tuttum.

"Benim istediğim," dedi, "annemin tüm tıbbi faturalarını, reçetelerini, hastaneye yatışlarını, ameliyatlarını ve kanseri yenene ya da ..." kadar ihtiyaç duyduğu diğer gerekli bakımları ödemeniz.

Durdu ve bana baktı, kelimeyi bıraktı. söylenmemiş.

"Konuşmaya devam et." dedim.

Başını iki yana salladı. "İşte bu kadar."

Muhtemelen çok uzun bir süre sessizce ona baktıktan sonra yavaşça, "Ne demek bu kadar?" dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Başka bir şey olursa kendimi kirli hissederim. Bu açgözlülükle ya da zengin olmakla ilgili değil. Gerçeği bilmek istiyorsan, hayatımı seviyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm paran seni pek mutlu etmişe benzemiyor."

Beni orada yakaladı.

"Tek sorunum annemin kanser tedavisinin masraflarını karşılayamamam. Büyük bir fatura çıkarabilir ve hastanenin peşimize düşmesine izin verebiliriz, ancak o zaman iflas mahkemesi, borç tahsildarları ve hatta belki de sahip olduğu az sayıdaki mal varlığına el konulmasıyla karşı karşıya kalırız. Ve annem arkadaşlarına hasta olduğunu söylemekten bile gurur duyuyor; iflas etmek ya da kimseye yük olmaktansa ölmeyi tercih ediyor. Evini kaybetse ve benim yanıma taşınmak zorunda kalsa, ilk fırsatta kafasını fırına sokar."

Rayford'un deyimiyle Bianca'nın azmini nereden aldığını anlamaya başlamıştım. Dedim ki, "Kendin için istediğin bir şey olmalı. Restoran ya da geleceğin için bir şey-"

"Benim geleceğim beni ilgilendirir," dedi yumuşak bir sesle ama altında çelik vardı. "Sen beş yıllık sahte bir eş satın alıyorsun, ben de annemin yaşaması için bir şans satın alıyorum. Bu kadar. Anlaşma bu, yoksa anlaşmamız olmaz."

Göğsüm ağrıyordu. Bu kadın benden neredeyse istediği her şeyi alabilecek bir konumdaydı ve tek istediği annesinin iyi olmasıydı.

Yıllar sonra ilk kez insanlık için umutlandım. "Şuna ne dersin?" dedim. "Parayı bir tröste yatıracağım ve tek müteveli olarak seni atayacağım. Bu şekilde para korunur ve bana güvenmek yerine ihtiyacın olduğunda paraya erişebilirsin. Her fatura için bana gelmek zorunda kalmanın senin için garip olacağını düşünüyorum. Annen iyileştiğinde geriye ne kalırsa, istediğin gibi kullanabilirsin. Annene daha büyük bir ev alırsın, hayır kurumlarına bağışlarsın, ne istersen."

İtiraz etmek için ağzını açtığı anda, kararlı bir şekilde "Anlaşma bu, yoksa olmaz" dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Duvardaki saat tik tak ederken ve kalbim bir orman davulu gibi çarparken sessizce birbirimize baktık.

Sessizce dedi ki, "Pekala, Bay Boudreaux. Anlaştık."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Ayağa kalktım, yanına gittim ve elini tuttum. Güzel kahverengi gözlerine bakarak, "Bana Jackson demeni daha kaç kez söylemem gerekiyor?" dedim.

Elimi tuttu ve bana bakarak iç çekti. "Sanırım senin karın olacaksam, sana bir lakap takmalıyım. Sana Jax diyen var mı?"

Tanrım, diye inledi. Tanrım, evet. Lütfen-Jax-

Devasa bir irade çabasıyla, ilk tanışmamızdan sonra onunla ilgili gördüğüm yoğun cinsel rüyanın anısını bir kenara ittim.

"Hayır," dedim, sesim sert çıkmıştı. "Kimse bana Jax demez. Senden başka kimse."

Dudakları köşelerden yukarı kıvrıldığında, o ana kadarki hayatımı çöp ve sümüksü suyla dolu karanlık bir kuyunun dibinde yaşıyormuşum ve biri az önce kapağı kaldırıp bana bir merdiven indirmiş gibi hissettim.

FRANSIZ MAHALLESİ BEIGNETS

Yaklaşık 3 düzine yapar

- 1½ su bardağı ılık su•
½ su bardağı beyaz
şeker
- 1 zarf aktif kuru maya
- 2 yumurta
- 1¼ çay kaşığı tuz
- 1 su bardağı
buharlaştırılmış süt• 7 su
bardağı çok amaçlı un• ¼
su bardağı katı yağ
- 1 litre bitkisel yağ
- 3 su bardağı pudra şekeri

Hazırlık

1. Su, şeker ve mayayı büyük bir kaptaki karıştırın ve 10 dakika bekletin.
2. Başka bir kaptaki yumurtaları, tuzu ve buharlaştırılmış sütü birlikte çırpın. Yumurta karışımını maya karışımına karıştırın.
3. 3 su bardağı unu yumurta/maya karışımına ekleyin. Birleştirmek için karıştırın.
4. Kısaltmayı ekleyin ve karıştırın. Tüm malzemeler iyice birleşene kadar kalan unu yavaşça ekleyerek karıştırmaya devam edin.
5. Hamuru hafifçe unlanmış bir yüzeye koyun ve pürüzsüz olana kadar yoğurun.
6. Hamurun üzerini streç film veya havlu ile örtün. Oda sıcaklığında 2-3 saat mayalanmaya bırakın.

7. Fritözdeki yağı önceden 350 dereceye ısıtın.
8. Hamuru $\frac{1}{4}$ kalınlığında açın ve 2'lik kareler halinde kesin. Altın rengi olana kadar sürekli çevirerek gruplar halinde kızartın. (Eğer beignet'ler kızarmazsa, yağ yeterince sıcak değildir).
9. Kağıt havlu üzerinde süzün.
10. Sıcak beignetlerin üzerine pudra şekeri serpin. Sıcak servis yapın.

NINETEEN

BIANCA

Geldiğim gibi ayrıldım: bir takside, tek başıma, endişe içinde.

Annem az önce neyi kabul ettiğimi bilseydi, beni tokatlardı.

Yemek organizasyonu için Jackson'dan yirmi bin dolar aldığımı biliyordu ama onun hayatını kurtarmaya çalışabilmek için kendimi onunla evlendirerek bir milyon dolar alacağımı kabul etmek bambaşka bir durumdu.

Sözleşmemizde ifşa etmeme yükümlülüğü olduğunu bilmek aslında beni rahatlatmıştı. Bu, Çirkin'le evlenmemin gerçek nedeni hakkında çenemi kapalı tutmak için yasal bir yükümlülüğüm olduğu anlamına geliyordu.

Şimdi tek yapmam gereken hangi sahte gerekçeyle satmaya çalışacağımı bulmaktı.

"O kadar çekici ki ona aşık olmaktan kendimi alamadım, anne!" Kendi kendime alaycı bir şekilde mırıldandım. Taksici dikiz aynasından bana tuhaf bir bakış fırlattı ama onun fikrinden daha önemli şeyler vardı. Ayrılmadan önce Jackson bana iki hafta sonra olan doğum gününe kadar evlenip birlikte yaşamamız gerektiğini söyledi.

İki hafta. Hızlı düşünmek zorundaydım.

"Planlanmamış hamilelik mi?" Taksicinin bir bakışını daha üzerimde toplayarak düşündüm. Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Herkesin nefret ettiğini düşündüğü bir adamla yatıyormuş gibi davranmak istemiyorsan hayır.

Sonra da birkaç ay içinde sahte bir düşük yaparsın." İçimi çektim, hızla ilerlerken gölün üzerindeki güneş ışığının parıltısını izliyordum. "Geçici delilik mi? Hmm. Muhtemelen en makul açıklama, yakın zamanda kafa travması geçirmek dışında. Tanrım, bu çok kötü. Tek yaptığımız kavga etmekken onunla aşk için evlendiğime kimseyi nasıl inandıracağım?"

New Orleans Saints şapkasını ters takmış genç bir siyah olan taksici, "Tokatla, tokatla, öp" dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Affedersiniz?"

Sırıtarak etkileyici bir dizi pırıl pırıl beyaz dişini ortaya çıkardı. "Bu popüler bir film ve televizyon mecazıdır; senaristler birbirlerine tahammül edemeyen iki karakteri yakın mesafeye koyar ve sözlü olarak tartışmalarına izin verirler, ta ki biri diğerini aniden öpene kadar ve her ikisi de başından beri çılgın bir cinsel kimyaya sahip olduklarını ve kavganın sadece bunun için bir kılıf olduğunu fark edene kadar."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

Omuz silkti. "Sadece seninle beyin fırtınası yapıyorum. Ben bir yazarım. Ya da olmaya çalışıyorum. Bu mecazlar üzerine çalışmak için çok zaman harcıyorum. Aslında hikâyeler böyle anlatılır. Shakespeare bile kinayelerle doludur."

Ben de sert bir şekilde "Söylemiyorsun." dedim.

"Evet," diye cevap verdi hararetle, konuya ısınmıştı. "Örneğin, Much Ado About Nothing? O oyun o kadar çok kinayeye doludur ki boğulabilirsiniz! Ama işin özü şu ki, ana karakterlerden ikisi, Beatrice ve Benedick, birbirlerinden ciddi şekilde nefret eden bir geçmişe sahipler, ancak diğer herkes onların mükemmel bir şekilde eşleştiğini görebiliyor. Yani, aşkın zıttı nefret değildir. Kayıtsızlıktır. Eğer bu kadar önemsemeselerdi bu kadar çok kavga etmezlerdi, değil mi?"

"Bana sorarsanız gerçekten işlevsiz bir ilişkiye benziyor" dedim.

Taksicinin sırtışı daha da büyüdü. "Evet, ama en iyileri öyledir. Arada bir dişlerini dökmek istemiyorsan bu gerçek aşk değildir."

Bu tanıma göre, Jackson ve ben cennette yapılmış bir eşleşmeydik.

Eve dönüş yolunun geri kalanında sessiz kaldım, düşünmek için zamanım olduğu için minnettardım. Eve vardığımda iş kıyafetlerimi giydim ve restorana gitmeden önce onu kontrol etmek için anneme doğru yola çıktım.

Evinin önündeki kaldırıma park etmiş motosikleti gördüğümde neredeyse felç geçiriyordum.

"Neden o aşağılık, pis köpek!" Dedim, öfkeyle Trace'in bisikletine bakarak. Sonra merdivenlerden yukarı yürüdüm ve eve daldım.

Annem ve Trace ön salonda oturmuş çay içiyor, gülümsüyor ve sohbet ediyorlardı. Ben içeri girince ayrıldılar.

"İşte geldi!" dedi anne, çay fincanını sandalyesinin yanındaki masaya koyarken, masanın üzerinde Trace'in getirdiği belli olan kocaman bir buket taze çiçek vardı. "Kulakların çınlamış olmalı, tatlım, biz de tam senden bahsediyorduk!"

Trace'e ters ters baktım. "Kulaklarımı bilmem ama kığım kesinlikle yanıyor!"

"Bianca!" Annem skandala uğramış gibi haykırdı. Bir elini boğazına götürdü. "Ben seni böyle konuşman için yetiştirmedim! Hemen şimdi özür diliyorsun!"

"Sorun değil, Bayan Hardwick. Muhtemelen hayatındaki yeni etkiden dolayıdır," dedi Trace sandalyesinden kalkarak. Bana sırtıttı. "Bianca'nın birlikte vakit geçirdiği Jackson Boudreaux'nun lakabını gerçekten hak ettiğini duydum."

"Bir kelime daha edersen Trace," dedim, "garajdan babamın silahını getirip seni tek atışta horozdan tavuğa çeviririm."

"Kes şunu Bianca, evimde bu tür davranışlara izin vermeyeceğim!"

Annemin sesi yüksekti ama titriyordu. Ona baktığımda nefes almak için mücadele ediyor gibiydi. Denedi

Sandalyesinden kalktı ama dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Hemen yanına koştum ve rahatlamasına yardım ettim.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsun anne?" Önünde diz çökerek hiddetle söyledim.

Kendisine bir bebek gibi davranılmasına çok kızmıştı. "Yatakta olmaktan bıktım Bianca ve bugün kendimi biraz daha iyi hissediyorum, bu yüzden kalkıp kahvaltı ettim. Sonra Trace aradı ve uğrayıp uğrayamayacağını sordu, ben de biraz ziyaret havamdaydım, o yüzden kabul ettim."

Trace, "Annene bu kadar iyi bakıyor olman gerçekten çok güzel Bianca," dedi.

Donup kaldım. "Ne?"

"Çok hasta olduğu için," diye açıkladı. "Bilirsin, grip olduğu için?"

Annem ve ben birbirimize baktık ve omuzlarımız rahatlayarak çöktü. Gezegende annemin hastalığı hakkında bilgi sahibi olmasını isteyeceğim son kişi Trace'ti. Belli ki herkesi beslediği gibi onu da beslemişti.

Gerçi daha önce kimsenin tüm saçlarını döken bir grip duyduğundan şüpheliydim.

Dedim ki, "Doğru. Grip. Ortalıkta dolaşıyor." Annemin elini tutarak ayağa kalktım ve Trace'e baktım. "Sen de şimdi gidiyordun, değil mi?"

Trace kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana gülümsedi. Dar kot pantolonu, mükemmel yüzü ve boyalı tişörtünün kollarının altından fırlayan pazularıyla bir aşk romanının kapağında olması gereken birine benziyordu. Ayakkabımı çıkarıp alnının ortasına bir çentik atmak istedim.

"Aslında ben de tam annene yeni başladığım işi anlatıyordum" dedi.

Tavana baktım ve kendimi tutabilmek için Tanrı'ya dua ettim.

Trace'le birlikte geçirdiğimiz üç yıl içinde bir düzine ya da daha fazla iş kurmuş ve terk etmişti. Seyyar araba yıkama. Vitamin hattı. Motosiklet kurye servisi. Yeni bir enerji içeceği, çünkü Tanrı piyasayı biliyordu

yeterince yoktu. Kaçınılmaz olarak yeni arayışları nakit para akışını gerektirdi ve tahmin edin şanslı "yatırımcı" kimdi?

Evet. Ben. Saf, aptal aşık, restoran için para biriktirmek için üç işte çalışan ben.

Açıkça dedim ki, "Yeni bir iş daha. Senin için ne kadar heyecan verici."

Trace'in gülümsemesi daha da genişledi. "Aslında öyle. Her zaman birlikte başlamaktan bahsettiğimiz şey. Hatırlıyor musun, yaban arısı?"

Bütün vücudum buz kesti. "Hayır," dedim ama sesim ölü gibi çıkıyordu.

Başını salladı, kendinden çok memnundu. "Elbette biliyorsun! Bir restoran. Ciddi peynirleri olan birkaç yatırımcımız var, az önce kira kontratını imzaladık. Gelecek ay açacağız. Aslına bakarsan, senin evinin hemen alt sokağında. Komşu olacağız!"

Şok geçirip sessizliğe bürünerek ona baktım.

Annem, "Bu harika, Trace!" dedi. Elimi sıktı, ona bakmamı sağlamaya çalıştı ama benim tek yapabildiğim, eskiden erkeğim olan Benedict Arnold'a inanamayarak bakmaktı.

Birkaç hafta içinde benim rekabet.

Kıçımın yandığını söyleyerek annemi zaten zor durumda bıraktığım için, bu korkunç haberle ilgili olarak onun önünde kıyameti koparmak istemedim. Bu yüzden gülümsedim ve Trace'e hoş bir şekilde, "Ne kadar hoş değil mi? Seninle bir dakika dışarıda konuşabilir miyim?"

Davetim onun gözlerinde kendini beğenmiş bir ifade yarattı, sanki aklımın başıma gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Cinsel organını bir budama makasıyla vücudundan ayırmayı hayal ettiğimi bilseydi bu kadar kendini beğenmiş olmazdı ama Trace insanları okumakta hiçbir zaman iyi olmadı. Her zaman herkesin kendisi hakkında aynı yüksek fikre sahip olduğunu varsayardı.

Kendisinin sahip olduğu. şu anda muhtemelen onu dışarı çıkarmak istediğimi, böylece kendimi ayaklarına atıp yeni girişiminin bir parçası olmak için yalvarabileceğimi düşünüyordu.

"Elbette," dedi gözleri parlayarak. Anneme döndü ve "Sizi görmek her zaman bir zevk, Bayan Hardwick" dedi.

"Ve sen, Trace," dedi bana kibar ol diyen bir bakış atarak.

Kendisini neyin beklediğini bilmiyor olabilirdi ama annemin bildiği açıktı.

Trace çıkarken kapıyı benim için açık tuttu. Verandanın merdivenlerinden inerken arkamdan yürüdü. Kaldırımında durduğumda o da durdu. Sonra bana baktı ve o kalp kırıcı gülümsemesiyle ne kadar aptal olduğunu kanıtladı.

"Sen içeri girdiğinde ben de tam annenden bazı tariflerini isteyecektim."

Eğer kafamın tepesi bir volkan olsaydı, yanan turuncu bir magma fıskiyesiyle öyle bir patlardı ki, tüm güney Amerika Birleşik Devletleri haritadan silinirdi.

Sesim öfkeyle titreyerek, "Eğer bir daha onun yanına yaklaşırsan, sen evde yokken evine girer ve tüm şampuanını saç çıkarıcıyla değiştiririm," dedim.

Trace gözlerini kırıştırdı. Yontulmuş kaşları bir araya geldi.

Parmağımla yüzünü işaret ettim. "Sen bir yalancısın. Ve bir dolandırıcısın. Ve Tanrı'yı bulmak için ne kadar çığlık attığın umurumda değil, bir leopar beneklerini değiştirmez. Bütün numaralarını biliyorum, Trace Adams. Bütün numaralarını biliyorum. Ve restoran işine girmenin yeni yatırımcılarla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin beni geçmeye çalışmakla ve seni kaldırıma attığımda hata yaptığımı kanıtlamakla ilgili olduğunu biliyorum."

Trace omuz silkti. "Sen yaptın."

şaşkınlık dolu bir ses çıkardım. "İnanılmazsın."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandı ama elini ittim. "Benim de hatalarım olduğunu biliyorum ama tüm bunları geride bırakmak istiyorum" dedi. Sesi okşayıcı bir hal aldı. "Hadi, yaban arısı. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyorum, yoksa geçen gece arabada o pisliği asla öpmezdin. Bu senin tarzın değil."

Kan yüzümde, kulaklarımda ve vücudumdaki her damarda dolaşıyordu.

"O pislik benim nişanlım!" diye bağırdım.

Keşke bir kameram olsaydı. Yüzündeki şok ifadesi gelecek kuşaklar için saklanmaya değerdi.

"Ne diyorsun sen?" Bir adım daha yaklaştı, gözleri kısılmıştı ama ben yerimde durdum.

"Beni duydun. Nişanlandık. Evleniyoruz."

Burun delikleri öfkeyle alevlendi. Çenesi sıkılmış bir öfkeyle bana baktı ve sonunda şöyle dedi: "Bayan Yüce ve Kudretli'nin altın arayan bir fahişeye dönüşeceği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Bu acıttı. Tüm derimi soyup tuzlu su banyosu yapmak gibi acıtıyordu ama bunu görmesini istemiyordum. Bu yüzden gülümsedim, bu çaba yüzümü ikiye ayıracakmış gibi gelse de. "İşte orada. İşte tanıdığım Trace. Tekrar hoş geldin, oyuncu. Şimdi kaybol!"

Gitmek için topuklarımdan üzerinde döndüm ama Trace beni kolumdan yakaladı ve göğsüne doğru çekti. Burnunu burnuma dayadı ve tısladı, "Sana ne kadar ödüyor Bianca? Sana sakso çektirmenin bedeli ne kadar?"

Kolumu tuttuğu yerden çektim ve geri çekildim, o kadar öfkeliydim ki bağırabilirdim. "Bir daha bana ya da anneme yaklaşırsan polisi ararım. Sonra da müstakbel kocamı ararım. Ve inan bana Trace, önce polisin sana ulaşmasını isteyeceksin."

Bana küfür ettiğini ve kaldırırma tükürdüğünü duyduğumda bile arkama bakmadan uzaklaştım.

YİRMİ

BIANCA

Ertesi gün öğleden sonra, Jackson her zamanki yöntemini uyguladı ve habersizce restorana geldi.

Saat beşti, ilk rezervasyonlardan bir saat önceydi, et teslimatının gelmesi gereken saatten beş saat sonraydı. Personel, camlı özel yemek odasındaki uzun masada birlikte servis öncesi yemeklerini yiyordu. Bu sırada ben de yeni favori egzersiz biçimim olan volta atıyordum. Kapı açıldığında ve uzun gölgenin yemek odasının zeminine düştüğünü gördüğümde, arkamı bile dönmeden kim olduğunu anladım.

Pepper'ın heyecanlı çılgılığı da bunu doğruluyordu.

Döndüm ve Jackson'ı kapının içinde durmuş bana bakarken buldum. Solmuş bir kot pantolon ve yıpranmış motosiklet ceketini giymişti, beyaz pamuklu gömleği vücuduna yapışmıştı, böylece karın kasları üst üste dizilmiş tuğla reklamı gibi sergileniyordu.

O kadar da talihsiz görünmüyordu.

"Merhaba." dedim.

Kaşları çatıldı. Özel yemek odasındaki topluluğa baktı, on beş kişi parlak bir cam tabakanın arkasından açık bir merakla bize bakıyordu. "Kötü bir zaman mı?"

Hayatınızın beş yılından vazgeçmek için iyi bir zaman var mı? Dedim ki, "Sorun değil. Şimdilik kontrol altındalar."

Çalışanlarımı kötü bir viral salgın gibi gösterdim, ki öyle değildi.

gerçeklerden çok uzak. "Hadi ofisime gidelim."

Onu restoranın içinden geçirdim, ağzı açık kalmış hayvanat bahçesinin bulunduğu özel yemek odasını geçip mutfağa götürdüm. Ofisim arka taraftaki koridorun sonundaydı. Sıkışık, dağınık bir yerdi ve gecenin sonunda düzenli olarak yorgunluktan komaya giriyordum ya da hayattaki seçimlerimi incelerken masamın üzerine yığılmış ödenmemiş faturalara ağlıyordum.

Ben kapıyı açtım, o da arkasından kapattı. Etrafına eleştirel bir gözle baktı. "Bomba patlamış gibi görünüyor." Sonra bakışları masamın kenarındaki kırmızı gül demetine takıldı ve taş kesildi. Ses tonu asidikti. "Bir hayranından mı?"

Homurdandım. "Eğer Şeytan'ın yumurtasına hayran diyebiliyorsan."

İki uzun, sarsak adımla buketin önüne geldi. Plastik çubuğun üzerindeki küçük beyaz muhafaza kartını kaptı. Boştaki eli yumruk şeklinde kıvrılırken yüksek sesle okudu. "Özür dilerim, yaban arısı. Dün söylediklerimde ciddi değildim. Lütfen beni ara, konuşmamız gerek. Trace."

Jackson, Trace'in adını tıslama şeklinde telaffuz etti. Bakışlarını bana çevirdiğinde odadaki tüm hava kayboldu.

"Ne oldu?" diye homurdandı.

Eski püskü kaptan koltuğuma çöktüm ve iç çektim. "Annemin evinde küçük bir olay yaşadık."

"Bir karşılaşma mı?" diye yavaşça tekrarladı. Gözleri siyahın sinir bozucu bir seri katil tonuna dönüşmüştü.

"Uzun lafın kisası, restorana giderken Mama's'a uğradım ve o da oradaydı. Ona evleneceğimizi söyledim ve o da bana küfür etti."

Jackson yumruğunun tek bir ezici hareketiyle küçük beyaz muhafaza kartını toza çevirdi.

"En kötü kısmı bu değil." dedim.

Gözleri beni cidden korkutuyordu. Her an gözlerinden lazer ışınları fırlayacak ve her yeri havaya uçuracak diye bekliyordum.

"Bir restoran açıyor," dedim sesimdeki öfke titremesini gizleyemeyerek. "Caddenin aşağısında. Büyük bir f-you olarak

ve bunu birlikte yapmak için yaptığımız tüm planlar."

Birdenbire ofisim Jackson'ı içine alacak kadar büyük değildi. Hulk gibi, öfkeli solumasıyla tüm vücudu genişledi. Giysilerinin dikişlerinin onu tutabileceğinden emin değildim.

Dedim ki, "Bu onun çocukça oyunlarından sadece biri. Görmezden gelinmek kadar tahammül edemediği bir şey yok ve bunun dikkatimi çekeceğini biliyordu. Bunu takıntı haline getirmemi istiyor. Bu yüzden yapabileceğim tek şey beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmak."

Jackson karanlık bir sesle, "Göreceğiz" dedi.

Bu imalı tehdit kollarımdaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Şiddete göz yummuyorum, Jackson."

"Kim şiddetten bahsetti ki? Bu tür durumlarla başa çıkmanın kan dökmeyi içermeyen yolları da var." Seri katil gözleri alev alev yanıyordu. "Her ne kadar sana söyledikleri için kafasını koparıp kendi kışına sokmayı çok istesem de."

Kendime bir an için bunun zihinsel görüntüsünün tadını çıkarma izni verdim. Ne kadar güzel bir şey. Sonra masamın karşısındaki sandalyeye bir el salladım. "Otur. Lütfen. Odayı olduğundan daha küçük gösteriyorsun."

Sandalyeye oturdu. Cüssesi sandalyeyi bir çocuk mobilyası boyutuna indirmiş gibiydi. Onu her gördüğümde daha da büyüyor gibiydi; bacakları, kolları, yüksek kuvveti ve güçlü erkekliğiyle. Onunla kıyaslandığımda kendimi narin hissediyordum, ki bu sabah banyo tartısının gösterdiği rakam düşünüldüğünde oldukça etkileyiciydi.

"Sözleşmeyi getirdim," dedi, hâlâ sinirliydi.

Titrek bir nefes verdim.

"Bianca. Yüzün bembeyaz oldu."

Attığım kahkaha kulağa biraz çılgınca geliyordu. "Bu kesinlikle bir başarı olurdu."

Birbirimize baktık. Dedi ki, "Görmek ister misin? Bu mu?"

Elimi uzattım. Ceketinin cebinden katlanmış birkaç sayfa çıkardı ve bana uzattı. Onları masamın üzerinde düzleştirdim ve bir kaleme uzandım.

"İmzalamadan önce avukatınıza inceletmeniz gerekiyor," dedi sert bir şekilde.

"Avukatım yok." "O zaman bir tane bul."

"Avukat tutacak param yok, Jax."

Lakabından bahsedilince yutkundu. Dudaklarını ıslattı, sandalyedeki ağırlığını değiştirdi. Verdiği yanıt ilgimi çekince bir an için sözleşmeyi unuttum. "Seni rahatsız ediyor muyum?"

"Konuyu değiştirme."

"Bu meşru bir soru. Eğer evleneceksek, bu tür şeyleri bilmem gerekir."

Bir süre ters ters baktıktan sonra, "Tanıştığımız andan beri beni rahatsız ediyorsun," dedi.

Kendime rağmen gülümsedim. Kendi sözlerimi bana geri fırlatıyor ve aynı anda sorudan kaçıyordu. Sorulardan kaçmayı seviyordu, bu da beni normalde olacağımdan daha meraklı yapıyordu.

"Yüzükleri düşünüyordum." dedim.

Arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve bebek hüznüyle bana baktı. Sonra şöyle dedi: "Bu lanet güller bana bir düzine kanlı orta parmak gibi bakarken konsantre olamıyorum."

Onları çöpe atmadığım için kızmış mıydı? "Bu sabah gelir gelmez onları çöpe atacaktım ama Eeny onları alabileceğini söyledi. Gül yaprakları ve keçi kanı içeren bir ayinle ilgili bir şeyler söyledi. Detayları sormadım."

Jackson ayağa kalktı. Gül vazosunu aldı, ofisin kapısını açtı, vazoyu koridora bıraktı, kapıyı kapattı ve cinayet işlemeye biraz daha az meyilli görünerek tekrar yerine oturdu.

"Daha iyi," dedi. "Yüzükler. Ateş et."

Eğlenerek başımı salladım. "Beş karatlık kusursuz Tiffany pırlanta kesim bir merkez taşı ve yanında platin bir bant içine yerleştirilmiş bir çift kusursuz bir karatlık taş istiyorum."

Kaşlarından biri yavaşça kalktı.

Gülümsedim. "Beni yakaladın. Basit bir altın yüzük işimi görür. Sana ne alayım?"

Başını eğdi ve yeni bir ilgiyle bana baktı. "Bana bir yüzük almak ister misin?"

"Yüzüğümü takmayı reddeden bir adamla evlenmem. Eğer bunu yapıyorsak, doğru yapıyoruz demektir. Mücevherler dahil."

"Ne fark eder ki?"

Güzel soru. Ona bakan her kadının yüzük parmağındaki o küçük altın "yasak" işaretini görmesini istediğimi söyleyebileceğimi sanmıyordum, çünkü bunun hiçbir anlamı olmazdı. Yasal olarak onun üzerinde hiçbir hak iddia edemezdim. Aslında, onun da nazıkçe belirttiği gibi seks sözleşmenin bir parçası olmadığından, sahte evliliğimize sadık kalacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu.

İlginçtir ki sormak aklıma gelmemiştir. Ya da kendime sorup sormayacağımı.

"Kendinle her ne konuşuyorsan, ben de katılmak isterim. Büyüleyici görünüyor."

Alt dudağımı çiğnedim. Bu onun gözlerinin parlamasına neden oldu, ben de durdum. "Ben sadece şu seks meselesini merak ediyordum."

Bir insan nasıl olur da kabaran öfkeden eğlenceye ve şu anda yaptığı erimiş, karanlık enerji şeyine geçebilir? Bunu nasıl başarırsa başarsın, bakışlarının sıcaklığı altında kendimi koltuğumda biraz kıvranırken buldum.

"Ne olmuş ona?" diye sordu gözlerine ya da vücudundaki gerginliğe uymayan nötr bir tonda.

Utandığımı hissederek yere baktım ve kalemle oynadım. "Ya bir kız arkadaşın olursa? Nasıl-"

"Yapmayacağım."

Bu açıklamanın kesinliği karşısında irkilerek başımı kaldırdım. "Bunu bilemezsin. Bir gün biriyle tanışabilirsin"

Evlendikten ve ona deli gibi aşık olduktan sonra. Bu senaryoda ne olacağı hakkında konuşmalıyız. Bizimle yaşamaya gelir mi?"

Ne zaman gerçekten sinirlense yaptığı bir hareket olduğunu anlamaya başlamıştım, elini saçlarının arasında gezdirdi. Öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve beni bakışlarıyla kıstırdı.

"Kız arkadaş falan olmayacak," dedi. "Seninle evli olduğum sürece başka kimse olmayacak."

Odanın havası yine çekilmişti. Havalandırmaya gerçekten bir göz atmam gerekiyordu. "Yani 'seks yok' maddesi aslında 'bekarlık' maddesi gibi bir şey mi?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı, yüksek gerilimli elektriğin hiçbiri onu terk etmedi. "Bunu avukatınızla görüşmelisiniz."

"Seninle birlikte üzerinden geçmek istiyorum."

Parmaklarından biri kalçasına huzursuzca vurmaya başladı. "Aramızda seks beklentisi olmadığını açıklığa kavuşturuyor. Sözleşmeyi yerine getirmek için bir gereklilik değil."

Bunu bir süre düşündüm. "Yani, o zaman, gönüllü."

Duvardaki bir ağacın dalına tek patisiyle asılmış bir kedi yavrusu resmine bakıyordu ve üzerinde "ORADA KAL!" yazıyordu ama kafası öne ve ortaya düştü ve bana öyle bir yoğunlukla baktı ki neredeyse kızgın olduğunu düşünecektim.

"Yani, kurallara aykırı değil." dedim.

Yüz ifadesini tarif edemem. Seri katil ile açlıktan ölmek üzere olan hayvan arasında bir yerde duruyordu.

Yumuşak bir sesle, "Neden, Geleceğin Bayan Boudreaux'su, bana teklifte bulunuyorsunuz?" dedi.

Ve işte boynumdan saç çizgime doğru, sanki başım bir kova kırmızı boyaya batırılmış gibi kan akmaya başladı. Sözleşmeye baktım, saklanıyordum.

"Özür dilerim," dedim. "Bütün bunlar çok tuhaf. Sanırım biraz gerginim. Sorduğumu bile unuttum."

"Oh, hayır. Bu kadar kolay kurtulamazsın. Bana bak."
Kırpıklarımın altından ona baktım.

"En son ne zaman seks yaptın?" diye sordu ve yemin ederim neredeyse bayılacaktım.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim kibarca ve sandalyemde daha dik oturdum.

"En son dört yıldan fazla bir süre önce seks yapmıştım" dedi. Kıkırdaması alaycıydı. "Yani, kendimden başka biriyle."

Vay canına. Ben de kurak dönemimin kötü olduğunu sanıyordum. "Hayır! Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Keşiş misin?"

Beni tutuşturmasını beklediğim o yakıcı bakışını tekrar takındı. "Benim bir keşiş olduğum izlenimine mi kapıldın?"

Kalbime sağlıksız bir şeyler oluyordu. Onun etrafında olmak, sonunda beni öldürebilecek korkunç bir aritmiye neden oluyordu. Sorusunu görmezden gelmeye karar verdim ve "Sen emin olmadığın bir dönemden geçtin mi?"

Jackson kızgınlıkla tavana baktı. "Sana eşcinsel olmadığımı zaten söyledim Bianca."

"Yani..." dedim.

"Ben de biseksüel değilim, eğer varmak istediğin nokta buysa! Hangi cinsiyeti tercih ettiğim konusunda kafam karışık değil ve yaymamaya çalıştığım bir hastalığım da yok! Sadece bir süredir kız arkadaşım olmadı, Tanrı aşkına!"

Tam Hulk moduna geçmeden ve kıyafetleri paramparça olmadan önce geri dönmek zorunda kaldım. "Tamam, seni anlıyorum, kafan karışık değil, hastalıklı değilsin, sadece alışılmadık bir şekilde ... cinsel değilsin."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Ondaki değişimi, havadaki değişimi hissettiğiniz gibi hissettim. Fırtınadan önce havada tehlikeli bir şekilde çatırdayan elektriği, barometredeki basınç artışını. Daha önce siyah olan gözleri şimdi cehennemin en derin çukurundaki zift rengindeydi.

Ayağa kalktı, üzerimde durdu ve ellerini koltuk altlarımın altına koyarak beni bir oyuncak bebekmişim gibi ayağa kaldırdı. "Bunun sana cinsel olmayan bir şey gibi gelip gelmediğini söyle." dedi.

Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

YİRMİ BİR

BIANCA

Dudaklarımız bir araya geldiğinde bu kez şok içinde donup kalan bendim. Sonunda ağzımı açmadan önce diliyle nazikçe zorlaması birkaç uzun dakika sürdü. Ağzımı açtığımda yumuşak bir inilti duydum ve o da bu iniltiyi içine çekti.

O kadar büyük, sıcak ve her yeri sertti ki, pamuk şeker gibi olan ağzı hariç. İçinde eridim. Başparmağını kulağımın altına kaydırды ve ürperdim. Parmakları kafa derime bastırdı. Dişlerini alt dudağıma hafifçe batırdığında içimde şimşekler çaktı.

Elimi ensesine attım ve onu kendime doğru çektim.

Em, kaydır, kıstır, tekrarla, vücudundaki tüm gizli yerlerde nabzını hisset. Bu öpücük kaşmir gibiydi. Bereketliydi. Çökmüş, telaşsız, tatlı bir şekilde lezzetliydi, sıcak kumlara uzanıp mai tai içmek gibiydi. Kokusu burnumdaydı: çam ve misk ve topraksı ve taze bir şey, yağmur yağdıktan sonra ormanın koktuğı gibi.

Boğazının derinliklerinden tuhaf bir şekilde heyecan verici bulduğum o erkeksi sesi çıkardı ve elini sırtımın küçük kısmına bastırdı. Alt bedenlerimizi bir araya getirdi ve bana Jackson Boudreaux'nun cinsellikten uzak biri olmadığına dair etkileyici bir kanıt sağladı.

"Oh," diye nefes aldım.

Gülüşü yumuşak ve karanlıktı. "Evet, oh. Konuşmayı kes."

Nefesimi tutamıyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü dudakları yine benimkilerin üzerindeydi. Burnumdan aldığım küçük nefesler beni ayakta tutacaktı.

Sırtımın alt kısmındaki eli, belimi saran kolunun demir bandına dönüştü. Meme uçlarım sıkılaştı. Kalp atışları göğsüme çarpıyordu. Öpücük yavaş ve tatlıdan sert ve sıcağa dönüştü, önce beni eritti, sonra da alev alev yaktı.

Elini saçlarıma doladı, hepsini yerinde tutan tokayı çekti ve yere düşmesine izin verdi. Saçlarım parmaklarının arasına döküldüğünde yine o seksi, erkeksi sesi çıkardı. Kalçalarımı onunkilere bastırma dürtüsüyle savaştım, sonra bunu benim için yaptığında rahatlayarak yumuşakça inledim, büyük bir pençe popomun altına girdi. Evet, evet, evet, kalbim gümbür gümbür atıyor, daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Ağır ağır nefes alarak ayrıldı. Gözlerimi açtım. Beni yiyip bitirecekmiş gibi bir bakışla bana baktı.

İyi ki yutulma havasındaydım.

"Henüz işimiz bitmedi," diye fısıldadım. Ayak parmaklarımda üzerinde durdum ve kollarımı boynuna doladım.

Öpücük tekrar değişti. Çaresizlik devreye girdi. İhtiyaç devraldı. Artık nazik bir keşif, telaşsız bir tempo yoktu. Şimdi her şey bembeyaz ve yakıcıydı, kavrayan eller ve açgözlü ağızlar, yaklaşmak için zorlanan bedenler. Parmakları saçlarımda sıkılaştı. Kalçaları benimkilere karşı sallanıyordu. Bacaklarımda arasına yeni bir ağırlık yerleşti ve tüm kıyafetlerini şiddetle yırtıp atmak istedim ve-

Birisi ofisimin kapısını çaldı.

"Patron? Böldüğüm için özür dilerim. Et teslimatı sonunda geldi." Arayan Hoyt'tu.

Hoyt'u öldürecektim. Muhtemelen çıplak ellerimle.

"Teşekkür ederim," diye seslendim, sesim sanki bir bir avuç çakıl. "Hemen geliyorum." Jackson'a bir göz attım ve bir duman bulutu içinde yok olabileceğimi düşündüm.

Gözleri ağır ağır kapanıyordu, sersemlemiş ve şehvet doluydu, karanlıkta bir kedinin gözlerinin parıltısı gibi gümüş rengi parlıyordu.

"Yapmak zorundayım" dedim.

"Biliyorum. Bana bir saniye ver." Sesi çığdı. Yavaşça gözlerini kırptırdı, elini saçlarımda gezdirdi, tellerin parmaklarının üzerinden akıp gidişini izledi.

Hiç düşünmeden çenesindeki yara izlerine dokundum. Gözlerini kapattı ve acı çekiyormuş gibi yumuşak bir ses çıkardı.

"Bu yara izleri neden?"

Sorum, içinde bulunduğu büyüyü bozdu. Derin bir nefes aldı ve isteksizce beni bıraktı. Dudaklarını zalimce bükerek, "İnsan yiyen bir köpekbalığı" diye mırıldandı.

Arkasını dönüp iki elini saçlarında gezdirdi ve ben de bu gizemli yanıtın alabileceğim en iyi yanıt olduğunu biliyordum.

Telaşlı ve dengesiz bir şekilde saç tokamı aceleyle yerden aldım. Muhtemelen akıl hastanesinden kaçmış biri gibi görünsem de, rekor sayılabilecek bir sürede tüm saçlarımı tokaya sokmuştum; gözlerim faltaşı gibi açılmıştı, saçlarım savrulmuştu, titriyor ve terliyordum. Bir elimi beyaz şef önlüğümün ön tarafına götürdüm, bu beni kesinlikle sakinleştirmede ama en azından avucumdaki nemi temizledi.

Dedim ki, "Şey. Bu ..."

Zihnim yeni bir kâğıt gibi bomboştu.

Jackson arkasını dönmeden sert ve titrek bir nefes verdi. Omzunun üzerinden şöyle dedi: "Sözleşmeyi mümkün olan en kısa sürede bir avukata incelet. Faturayı bana gönder. Ve annenle tanışmam gerek."

Kapıyı açtı ve gitti.

Yavaşça sandalyeme çöktüm ve ete bakmak için dışarı çıkmadan önce dizlerimin vuruşunun durmasına ve kalbimin yavaşlamasına izin verdim.

Ertesi gün şehirdeki bir avukatı ziyaret ettim ve o da Jackson'ın sözleşmesine uzun süre baktı.

Alnı tavşanlardan daha hızlı çoğaldı. Ben parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine geçirip umursamaz olmayı hedeflerken ve bir kıta farkla ıskalarken birden fazla kez karşısındaki bana baktı.

Yüz ifadesinden gizli kamera taşıdığımı düşündüğü anlaşıyordu.

"Bayan Hardwick," diye dikkatle söze başladı, sanki alev alacağını düşünmüş gibi sözleşmeyi masasının üzerinden bana doğru itiyordu. "Bu alışılmadık bir durum."

Gülüşüm bir eşeğin anırmasına daha yakındı.

"Söylemiyorsun!" "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi rahatsız bir şekilde. Floresan ışıkları altında kel kafası bir sokak lambası gibi parlıyordu. "Sanırım bu anlaşmayı şu nedenle yapıyorsunuz..." diye kibarca öksürdü.

El. "Finansal sorunlar mı?"

"Bingo. O zaman bana kötü haberi ver."

Şaşırmış görünüyordu. "Bir adamla sırf parası için evleniyorsun. Başka hangi kötü habere ihtiyacın var?"

Bunun Jackson'ın parasıyla olduğu için şanslıydı, çünkü bu küçük zinger, dağıtacağı bilge tavsiyeyi dağıtamadan kalkıp gitmeme neden olabilirdi.

"Sözleşmeden bahsediyorum. Orada benim için kötü olan ne var?"

Sanki ilk sorusunu dinlemeyi tamamen unutmuşum gibi bir bakış attı.

İçimi çektim. "Biliyorum. Artık beni yargılamayı bırakabilirsin, tamam mı? Sadece sözleşmede karşı çıkmamız gereken bir şey olup olmadığını söyle. Örneğin, onunla seks yapmak zorunda olmadığımı bahsettiği kısım. Bu doğru mu?"

Zavallı avukatın ömrünü kısalttığım çok açıktı. Kimse bu dünya için uzun olan o kadar hızlı göz kırpmadı.

"Evet," dedi sert bir boğaz temizliğinden sonra. "Ama daha fazla para için mücadele etmeliyiz. Beş yıl için bir milyon dolar, yılda sadece iki yüz bin dolar eder. Bu da

"-ayakta durabileceğimden daha hızlı zihinsel bir hesaplama yaptı-"günlük beş yüz elli beş dolar. Aşağı yukarı. Benim profesyonel görüşüme göre, bu süre için yeterli bir tazminat değil. En az beş milyon istemelisiniz, ideal olarak bunun iki katını."

Sabırsız bir elimi havada salladım. "Miktar aynı kalacak. Önemli olan bu değil."

Ağır çekimde sandalyesinde geriye yaslandı, ciğer lekeli elleri masasının üzerinde düz bir şekilde yayıldı. Şoktan düşmemeye çalıştığını hayal ettim. "Aynı fikirde değilim, Bayan Hardwick. Para için evleniyorsanız, önemli olan tek şey paradır."

Dedim ki, "Bu çok karışık." "Benim için karmaşıklaştırma."

Dudaklarım büküldüğünde üzüntüyle başını salladı. "Üzgünüm Bayan Hardwick, ama size tavsiyem bu belgeyi imzalamamanız. Bu sizin yararınıza değil. Restoranınızdan elde edeceğiniz gelirle beş yıl içinde bir milyon dolar kazanabilirsiniz."

Rüyalarım da bile göremem efendim. Ve o kadar zamanım yok.

Parmaklarımı sabırsızlıkla sandalyenin koluna vurdum. "Para dışında endişelenmem gereken başka bir şey var mı? Değiştirmek istediğiniz bir dil var mı? Kaldırmamız gereken rahatsız edici maddeler var mı? Herhangi bir şey?"

Yüzümü kesinlikle kibarlıktan daha uzun bir süre sessizce inceledikten sonra, "Birkaç küçük nokta. Aslında çok açık ve adil, tabii bu durum için böyle bir kelime kullanılabilirse."

"Güzel," dedim, ayağa kalkarak. Gitmek için sabırsızlanıyordum. "Değişiklikleri yarına kadar bana ulaştırabilir misin?"

Gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak bana baktı. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hayır."

Zaten öyle yapacağını hemen anlamıştım. Yaptım.

"Çekici genç bir kadınsınız, Bayan Hardwick. Ayrıca zeki ve pragmatik görünüyorsunuz ki bu benim tecrübelerime göre tek boynuzlu at görmekten daha nadir rastlanan bir kombinasyondur. Sizin gibi birinin kendini küçümsemesine hiç gerek yok."

Seçtiği kelimeler karşısında irkildim. Özür diler gibi bakma nezaketini gösterdi.

Sıkıca, "Değişiklikleri yarına kadar bana ulaştırın," dedim ve kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

Midem yürümeye devam edecek kadar yatışmadan önce uzun bir süre dışarıdaki koridorda duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Birkaç gün sonra elimde kesinleşmiş sözleşme vardı. Bunu ruhsal bir çöküntü yaşayarak kutlamaya karar verdim.

Telefon çaldığında masamda yüzüstü yatıyordum. Uygunsuz bir şekilde çalmaya devam etti, görmezden gelsem ve iki kez sesli mesaja yönlendirsem bile. Kısa bir aradan sonra tekrar çalmaya başladı. Bana bağırıldığını hissediyordum ve daha telefonu açmadan hattın diğer ucunda kimin olduğunu biliyordum.

"Alo?"

"Bianca. Ben Jackson."

Sesi tedirgin geliyordu. Bu ne sürpriz. "Sanki hırıltından anlamıyormuşum gibi."

"Neden cevap vermiyordun? Resepsiyonu aradım ve Pepper ofisinizde olduğunuz konusunda ısrar etti."

Öldüreceğim çalışanlarımın listesine Pepper'ı da ekledim. "Ofisimdeyim. Sadece düşünüyorum."

Kısa bir duraklama oldu. "Kulağa uğursuz geliyor." "Sözleşmeyi bir avukata incelettim."

Bir duraklama daha, sonra kemik gibi kuru bir sesle, "Lütfen heyecanınızı kontrol altına alın. Egomun böyle bir coşkuyu kaldırdılabileceğini sanmıyorum."

İçimi çektim, sandalyeme geri yaslandım ve ayaklarımı masamın üzerine koydum.

"Konuş benimle" dedi.

Telefona dilimi çıkarmak için çocukça bir dürtüyle savaştım. "Sadece düğün öncesi heyecanı canım, endişelenecek bir şey yok."

Sesi nadiren kullandığı yumuşak, okşayıcı mırıltıya dönüştü. "Korkmaya başladık, değil mi?"

Sesindeki samimiyet kollarımdaki tüyleri diken diken etti, ben de bunu meydan okurcasına klimaya bağladım. "Beni kızdırmak için kasten benim hakkımda birinci çoğul şahıs zamiriyle mi konuşuyorsun?"

"Seni kızdırmak için sadece senin yanında nefes almam yeterli.

Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle."

Gözlerimi kapattım ve nereden başlayacağıma karar vermek için birkaç saniye harcadım. "Yaptığımız bu şey biraz bunaltıcı. Evlenmenin kredi başvurusu yapmak gibi bir şey olacağını hiç düşünmemiştim."

"Her zaman böyledir," diye cevap verdi hemen. "Başka ne sorun var?"

Gözlerimi açtım. Sesi kendinden biraz fazla emin geliyordu. "Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

Sessizliği tedirgin ediciydi. Sandalyede dikleştım. "Daha önce evlendin mi?" Gereksiz bağırışımı sinir bozukluğuma bağladım ve kendime bir şans verdim.

"Hayır. Yaptım. Hayır." Özellikle sinirlendiğinde yaptığı gibi sözlerini çekiçle noktaladı, ama bu inkârın ardında her zamanki kızgınlığından daha fazla bir şey sezdim, bu yüzden ayıyı dürtmeye karar verdim.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

Telefondan öyle bir hayvan sesi geliyordu ki, karanlıkta dışarıda yürürken duysaydım altıma kaçıırırdım.

"Ben. Yapacağım. Asla. Yalan söylemeyeceğim. Asla. Anladın mı?" Ah canım. Ayıyı dürtmek hoş olmayan sonuçlar doğurdu.

"Özür dilerim. Sanki daha fazlası varmış gibi geldi.

dedi."

Sessizlik duygularla nasıl titreşebilir bilmiyorum ama onunki titreşti. Birkaç tutarsız hırıltı ve homurtudan sonra nihayet, "Bir zamanlar nişanlıydım," diye mırıldandı.

Bu, bir kedinin önünde yepyeni, kedi nanesi dolu tüylü bir oyuncak sallamak gibiydi. Kulaklarım dikildi, gözlerim kısıldı, kuyruğum seğirmeye başladı. "Ne oldu?"

"Beni sevmiyordu, olan buydu," diye gürledi. "O sadece benim paramın peşindeydi!"

Birkaç dakika sonra kulağıma gelen sesin nabzımın atışları olduğunu fark ettim. Kendimi hasta hissederek yavaşça nefes verdim.

"Bizde durum farklı," dedi daha nazikçe, neden konuşamadığımı tahmin ederek.

"Tam olarak nasıl?"

Sesi kırılgan, neredeyse çocuksu bir hal aldı. "Bu sefer biliyorum."

Kalbinden vurulmuş. Beyne kurşun. Kırk katlı bir binadan düşmek. Bu tek cümleyle beni bir düzine farklı şekilde öldürdü.

"Jax," diye nefes aldım, titreyerek. "Aman Tanrım."

"Bu çok eski bir hikaye Bianca. Aştım artık. Sormamış olsaydın bundan bahsetmezdim bile." Sesi sert ve kırılgan bir hal aldı. "Ve bu anlaşmayı teklif eden bendim, hatırladın mı? Bu benim fikrimdi. O yüzden hiçbir şey için kendini suçlama."

Ama yapabilirdim. Ve yaptım da. Bunun işe yarayacağını düşündüğüm için ve soğuk kalpli, paraya aç bir paragöz olduğum için kendimi suçladım.

Bir an için, genellikle çok yavaş yürüyen ve kaldırımı kapatan insanlara ayırdığım kör edici öfkeyle kendimden nefret ettim.

"Bu delilik," diye fısıldadım, o kadar suçluluk doluydum ki biri beni yanlışlıkla cinayetle suçlasa, itiraf eder ve elektrikli sandalyeyi talep ederdim. "Bunu yapamayız."

"Annene söyleyeceğin şey bu mu? Sen ameliyat için para bulamıyor mu?"

İki saniye içinde acı çeken suçlu bir insandan öfkeli bağırarak bir insana dönüştüm. "Bu hiç adil değil!" Elimi masaya vurarak bağırdım.

"Hayat adil değil," diye karşı çıktı ısırarak. "Bu bir iş anlaşması Bianca. İkimiz için de iyi bir anlaşma. Birbirimize iyilik yapmıyoruz. Burada kimse avantaj elde etmiyor. Bu işe gözlerimiz açık, tamamen bilgilendirilmiş ve rızamızla, acısız ve kesin bir çıkış stratejisiyle giriyoruz. Bu da çoğu insanın evlilikleri için söyleyebileceğinden çok daha fazla bir şey."

Tanrım, ne kadar da kasvetli. Her kimse, nişanlı olduğu kadın ona kesinlikle bir numara yapmıştı. O insan yiyici.

İnsan yiyen bir köpekbالیğının neden olduğunu söylediği çenesindeki yara izlerinin eski nişanlısına ait olduğunu fark ettim. Ne yapmış, ona dirgenle mi vurmuş?

İlk tanıştığımızda benim de ona aynı şeyi yapmak istediğim bilgisini bir kenara iterek kendimi masanın üzerine attım.

Jackson endişeli bir sesle, "O ses de neydi?" diye sordu.

"Kafam ve masa birbirini daha iyi tanımaya başladı."

Alçak sesle kıkırdadı ve üç dakikalık bir telefon görüşmesi boyunca bir insanın sahip olabileceği her duyguyu resmen yaşadı. "Komik, seni hiç drama kraliçesi olarak hayal etmemiştim."

Ben de kendimi ateşli Frankenstein'ın gelini olarak hayal etmemiştim ama işte buradaydık. "Peki bir sonraki adım ne?" Mantıklı bir konuşma yapmaya çalışacak kadar kendime gelmiştim.

"Eviniz size mi ait yoksa kiralık mı?"

Telefona bakarken burnumu kırıttırdım. Şimdi de emlakçı mı olmuştu? "Kira."

"Haber ver. Ayın on altısındaki doğum gününe kadar seni Ayırıkvadi'ye nakletmemiz gerekiyor."

Sanki bir kadın hapishanesi gibi konuşuyordu. "Peki ya eşyalarım? Mobilyalar, giysiler, kitaplar?"

"Saklamak istediklerinizi paketleyin ve gerisini bırakın. Taşıma kutuları göndereceğim ve bir depolama birimi ayarlayacağım. Ev sahibiniz geride bıraktığınız herhangi bir şey için nakliye ücreti talep ederse, bununla ben ilgilenirim."

Dudaklarımı çiğnediğim duyuluyor olmalıydı, çünkü Jackson "Çıkar ağzındaki baklayı Bianca" diye seslendi.

"Peki ya düğünün kendisi? O ne zaman olacak?"

"Ailemle tanışır tanışmaz. İdeal olarak bu hafta sonu gideceğiz, ama eğer ayarlamamız gerekirse-"

"Bekle. Ailenle mi buluşacaksın? Gitmek mi?"

Sesi karardı. "Evlenmeden önce Kentucky'ye hızlı bir yolculuk yapmamız gerekiyor."

Ne demek istediğini anlayınca dehşetle nefesimi içime çektim. "Aman Tanrım. Ailen beni onaylamak zorunda, değil mi?"

Onun sessizliği benim cevabımdı. "Sahte karın rolü için seçmelere mi katılmam gerekiyor?" diye bağırdım.

"Bu sadece bir formalite. Seni sevecekler."

İnledim ve ellerimle gözlerimi kapattım. Şimdi hayal edebiliyordum: Jackson çocukluğunun geçtiği eve geliyordu - aklımda Rüzgar Gibi Geçti filmindeki Tara plantasyonuna benziyordu - ve beni zengin, muhafazakar ve son derece beyaz ailesiyle tanıstırıyordu.

Annesi kısık bir bakış atardı. Babası öfkeden mosmor kesilirdi. Downton Abbey'de olduğu gibi bizi karşılamak için sıraya giren tüm hizmetçiler, Jackson'ın eve siyahi bir kız getirme cüretine ellerinin tersiyle gülerlerdi.

Merhamet! Bu onun hizmetçisi mi?

"Yine düşündüğünüzü biliyorum çünkü yanık kokusu alabiliyorum," dedi Jackson sert bir sesle.

Anneni düşün. Annemi düşün. Annemi düşün.

"Eeny'nin birkaç günlüğüne yerime bakmasını sağlayabilirim," dedim zayıf bir sesle. Ben hastalıktan öldükten sonra sonsuza kadar beni idare etmek zorunda kalacaktı.

Jackson'ın ailesi köpekleriyle bizi çiftlikten kovaladığında aşağılanmıştık, neyse; bari onu hızlandıralım.

"Güzel. Cuma günü yola çıkıyoruz o zaman. Annenle ne zaman tanışabilirim?"

Bir rüyadaymışım gibi hissederek, "Öğreneceğim" dedim.

DAVINA'NIN MEŞHUR CREOLE JAMBALAYA'SI

8 porsiyon yapar

- Yarım kilo çiğ domuz pastırması, doğranmış
- Yarım kilo taze domuz sosisi, kılıfları çıkarılmış
- ½ pound andouille sosis, dilimlenmiş
- 3 yemek kaşığı tereyağı
- 4 kemiksiz tavuk göğsü, 1 inçlik küpler halinde
- kesilmiş 1 büyük sarı soğan, doğranmış
- 1 yeşil dolmalık biber,
- doğranmış 3 kereviz kaburgası, doğranmış
- 3 diş sarımsak, kıyılmış
- 2 su bardağı uzun taneli beyaz pirinç
- 1 çay kaşığı kurutulmuş kekik
- 2 defne yaprağı
- yemek kaşığı toz kırmızı
- biber 1½ yemek kaşığı kırmızı biber
- 1 çay kaşığı öğütülmüş kırmızı biber
- 1 çay kaşığı kereviz tuzu
- 1 kutu doğranmış domates
- 2 su bardağı ev yapımı (veya organik) tavuk
- suyu 1 su bardağı iyi kalite kırmızı şarap
- 1½ pound vahşi yakalanmış ham Karides, soyulmuşve deveined
- 8 taze soğan,
- doğranmış taze maydanoz

Hazırlık

1. Büyük bir Hollanda fırınında veya yüksek kenarlı bir tencerede tereyağını eritin. Pastırma ve sosisleri üç ila beş dakika veya hafifçe kızarana kadar sık sık karıştırarak pişirin. Tavuk göğüslerini tuz ve karabiberle baharatlayın, tencereye ekleyin ve 5 dakika daha veya kızarana kadar pişirin.
2. Soğan, dolmalık biber, kereviz ve sarımsağı ekleyin ve yumuşayıp kokusu çıkana kadar yaklaşık 10 dakika pişirin. Tencere kuru görünüyorsa hafifçe zeytinyağı gezdirin.
3. Pirinç, kekik, defne yaprağı, kırmızı biber, kırmızı biber ve kereviz tuzunu ekleyin ve karıştırın. Isıyı yüksek seviyeye çıkarın. Domates, kırmızı şarap ve tavuk suyunu ekleyin. Kaynatın, ısıyı orta/düşük seviyeye düşürün, tencerenin kapağını kapatın ve 15 dakika veya pirinç yumuşayana kadar pişirin.
4. Pirinç piştiğinde karides ve yeşil soğanları ekleyin. Kısık ateşte 10 dakika daha veya karides pembeleşip iyice pişene kadar pişirin. Defne yapraklarını çıkarın, jambalaya'yı kabartın ve taze maydanozla süsleyerek servis edin.

YİRMİ İKİ

BIANCA

Jackson'la telefonu kapattıktan sonra, annemi aramak için cesaretimi toplamam on beş dakika kadar sürdü. İlk çalışta açtı.

"Merhaba anne. Nasılsın?"

Hattan gelen nazik kahkaha güven vericiydi. "Bu sabah sana söyledim, bugün kendimi iyi hissediyorum, tatlım. Benim için çok fazla endişeleniyorsun."

"Bu çok iyi."

Ardından gelen derin sessizliği dinledikten sonra, annemi içgüdüleri devreye girdi. Sertçe, "Bianca? Sorun nedir?"

Ofisimin duvarındaki yavru kedi posterine bulanıklaşana kadar baktım. "Uh . . ." Cesur ol. Bu iş sende. Dehşete kapılarak boğazımı temizledim. "Tanışmanı istediğim biri var."

Bir ritmi bile kaçırmadı. "Kim, Jackson Boudreaux mu?"

Çenem masaya çarptı. Kendimi toparladığımda, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Tatlım, Eeny'yi elli yıldır tanıyorum. Bir adam mutfağına dalıp sanki Publishers Clearing House çekilişini kazanmışsın gibi evleneceğini söylediğinde beni aramayacağını mı sandın?"

Eeny! Boşboğazlık edeceğini bilmeliydim! Hava ciğerlerimden delinmiş bir balon gibi sızdı.

Annem, "Belki boyundan büyük işlere kalkışmakla ün salmış olabilir, ama adamın akli başında olmalı."

kafasında sana aşık olmak var."

Aşk mı? Neredeyse komaya giriyordum. Ama ne diyebilirdim ki? Hayır, aslında sadece onun mirasını ve senin hayatını kurtarmak için mi evleniyoruz?

Bu hiç hoş olmazdı.

Ses tonu işveli bir hal aldı. "Yarın saat onda onu getir. Ve birkaç dakikalığına gitmeye hazır ol ki ben de ona işi vereyim. Sizin için yeterince iyi değilse bu aileye gelin gidemez."

Telefonu kapattı ve beni şaşkınlık içinde telefona bakarken bıraktı. Rüya gibi bir his yoğunlaştı.

Ceset hırsızları, diye düşündüm. Bu onun kayıtsızlığının tek mantıklı açıklamasıydı. Uzaylılar annemi çalmış ve yerine ona benzeyen bir robot koymuşlardı. Robot şu anda annemin koltuğunda boş gözlerle oturmuş, ana gemiden gelen talimatları indiriyordu.

Belki de kemoterapi beyninin içinde bir şeyleri çözmüştü.

Ya da ciddi bir araba kazası geçirmiştım ve bir hastane yatağında yatıyordum, tepeden tırnağa uyuşturulmuştım, afyona bulanmış beynim tüm bunları üretiyordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim boş odaya yüksek sesle ve sonra deli gibi kıkırdadım.

Canavar'ı annemle buluşması için eve götürüyordum. Dünya resmen sona ermişti.

Ertesi sabah saat ona beş kala, annemin oturma odasındaki kanepenin kenarına oturdum ve Jackson Boudreaux'nun ön kapıyı çalmasını beklerken beyin embolisi geçirmiyormuşum gibi davrandım.

Morlar içindeki annem büyük beyaz koltuğuna oturmuş, açık bir şekilde beni inceliyordu. "Doktor Halloran'ın ofisi dün ameliyatı onaylamak için aradı," dedi aniden.

"Gelecek arşamba saat dokuzda," dedim başımı sallayarak. "Hatırlıyorum." Duvardaki saate baktım. Ona dört dakika vardı. T eksi dört dakika. Üç. İki. Dizim zıplamaya başladı.

"Bir şeyler ters giderse diye-"

Başım döndü. "Hiçbir şey ters gitmeyecek!" Çok yüksek sesle söyledim.

Bana gülümsedi, eğleniyordu. "Dediğim gibi. Bir şeyler ters giderse diye, tüm önemli belgelerimi topladım ve bir klasöre koydum. Mavi renkte. Hastaneye gitmeden önce mutfak masasının üzerine bırakacağım."

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkundum. "Belgeler?"

"Vasiyetim. Evin tapusu. Sigorta polielerimin ve banka hesap özetlerimin kopyaları. Bilirsiniz işte, belgeler."

Soğuk parmak uçlarımı kapalı göz kapaklarıma bastırdım ve derin bir nefes aldım.

"Ah, canım," dedi annem usulca. "Ölmek başıma gelen en kötü şey değil. Sadece yaşayamayacağım tek şey."

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Sesim titreyerek söyledim. "Ölmüyorsun!"

Sanki bir sineğİ uzaklaştırmak istercesine sabırsızca elini salladı.

Ön kapının gök gürültüsü gibi alınması beni yerimden sıçrattı. "Bu o!" diye bağırdım, sonra parmak eklemlerimi ağzıma tıkadım ve sanki öcü kapıdan içeri dalecekmış gibi kapıya baktım.

Annem başını sallayarak, "O zaman git cevap ver, çocuğum," dedi.

Titreyen ellerimi elbisemin belinden aşağı indirdim ve birkaç ciğİ dolusu havayı içime çektim. Sonra yalpalayarak ön kapıya gittim ve kapıyı yavaşça çekerek açtım.

Jackson annemin verandasında lacivert takım elbisesi ve gözlerinin rengine tıpatıp uyan buz mavisi kravatıyla duruyordu. Koyu renk saçları taranmıştı. Kare enesinde en ufak bir sakal izi yoktu. Elllerinde bir

minik, mükemmel Afrika menekşesi bitkisi, selofan ve lila kağıt mendille sarılmış saksı.

Ciddiyetle, "Bianca. Günaydın."

Ev mi batıyordu yoksa ben mi yüzüyordum emin değildim ama bir şekilde ayaklarım yerden kesilmişti. "Jax," diye fısıldadım, tamamen nefes nefese kalmıştım.

Gözleri sıcaklıkla parladı, sonra kayboldu. "İçeri girebilir miyim?"

Orada durmuş aptal aptal ona baktığımı fark ettim, ağzım büyük olasılıkla son derece itici bir şekilde açık kalmıştı. Çenemi kapattım ve başımı salladım. "Elbette. Lütfen girin."

Yüce Tanrım. Gergin bir uşak gibi konuştum.

Sonra Jackson annemin oturma odasında duruyordu, canlı bir renk ve elektrik patlamasıydı, her zaman yaptığı gibi tüm alanı kaplıyordu.

"Bayan Hardwick," dedi anneme. "Sizinle tanışmak bir zevk hanımefendi. Beni evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Annem bana bir bakış fırlattı. Şöyle dedi: Terbiyeli biri. Ellerini ona doğru uzattı. "Ayakta duramadığım için beni bağışlayın Bay Boudreaux, ama yakın zamanda hastalandım ve ayaklarımın üzerinde biraz gevşek duruyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Jackson anneme doğru ilerledi ve elini uzattı. Anne dua eder gibi elini iki elinin arasına aldı. Başını kaldırıp ona baktı ve şöyle dedi: "Tanrım! Yukarıda hava çok ince olmalı oğlum. Lütfen otur."

Oğlum mu? En yakın sandalyeye çöktüm ve dik durmaya konsantre oldum.

Jackson kibarca, "Bu sizin için hanımefendi," dedi ve annemin yanına, boyuna göre oldukça küçük olan bir sandalyeye oturdu. Bitkiyi uzattı.

Trace'in geçen gün getirdiği çiçekler gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

"Ah." Annem bir elini boğazına götürdü. Menekşelere hayretle baktı. "Neden, Afrika menekşeleri benim

En sevdiğim! Bunları yıllardır görmemiştim!" Bakışlarını bana çevirdi. Işıl ışıldı. "Bianca, bunu sen mi düşündün?"

Ben cevap veremedim Jackson yumuşak bir sesle, "Kızınız her zaman sizi düşünüyor hanımefendi," dedi. Bakışları benimkilere kaydıgında ağlamak istedim.

Neden bunu yapıyordu, annemle tanışmak için buraya geliyordu? Bunu yapmak zorunda değildi. Sözleşmeyi imzalamayı çoktan kabul etmiştim. Bu gereksizdi.

Annem bitkiyi elinde tuttu ve ona bakarak gülümsedi. "Ne güzel bir sürpriz. Günümü güzelleştirdin." Menekşeleri küçük, değerli bir köpek gibi kucağına alıp ışığını Jackson'a çevirdi. "Size içecek olarak ne ikram edebilirim Bay Boudreaux? Kahve? Su? Daha sert bir şey, belki bir Absinthe Suisse?"

"Benim için bir şey yok, teşekkürler hanımefendi. Ve lütfen bana Jackson deyin."

Ben şaşkın şaşkın bakarken ikisi de birbirlerine sırtıyordu.

Jackson, "Anladığım kadarıyla Bianca mutfaktaki yeteneğini sizden almış Bayan Hardwick," dedi.

Annem gözlerini kırptırdı, günah gibi utangaçtı. "Ona bir iki şey öğrettim ama benim asla sahip olamadığım yeteneklere sahip. Yaratıcılık, bu gerçek bir sanatçının işaretidir! Örneğin restoranı için hazırladığı bahar menüsü gibi." Bana gururlu bir bakış attı. "Sence de Boudreaux Bourbon'u içeren tüm o tarifler dahiyane değil mi Jackson?"

Jackson çok ciddi bir şekilde, "Menü inanılmaz ama bence onun gerçek dehası insanlarla ilgili." diye cevap verdi. Gözleri benimkileri buldu. Sesi değişti. "Onlara önemli olduklarını nasıl hissettireceğini biliyor."

Onun yoğun bakışları benimkileri yakarken, dilimin gücünü kaybettim. Dilim ağzımın içinde yumuşak bir peynir topağı gibi oturuyordu. Bundan sonra iletişim kurmak için işaret dili dersleri almam gerekecekti.

Annem bir an aramızda bir ileri bir geri baktı, sonra iç geçirdi.

Bu, kaybettiğinizi sandığınız ve her yerde aradığınız değerli bir şeyi bulduğunuz zamanki gibi rahatlama ve zevk dolu, tatmin edici bir sestir.

Telaşla kucağımda birbirine dolanan ellerime baktım.

"Bianca," dedi annem. Başımı kaldırdığımda bana korkulu gözlerle baktığını gördüm. "Bunları banyoma koyup içirebilir misin?" Menekşeleri uzattı. "Ve okul günlerinden kalma eski fotoğraf albümünü bulmaya çalış; Jackson'a beşinci sınıfta heceleme yarışmasını kazandığın zamanki fotoğrafları göstermek istiyorum." Gülümsemesi komplocuydu. "Ofisteki kitaplıkları bir süre karıştırman gerekebilir, nereye koyduğumu tam olarak hatırlayamıyorum."

Bana azarlanmaktan başka bir şey kazandırmayacağını bildiğim iniltimi bastırarak ayağa kalktım ve menekşeleri usulca aldım. Onları sohbet ederken bıraktım, koridordan annemin yatak odasına doğru ilerlerken sesleri belirsizleşiyordu.

Banyo musluğundan bitkinin içine su damlattım. Lavabonun üzerine koydum ve kâğıt mendille oynayarak kırıklıkları düzelttim, şaşkınlıkla dudaklarımı büzdüm. Jackson'ı daha sonra bunların annemin en sevdiği çiçekler olduğunu nasıl bildiği konusunda sorguya çekecektim ama şimdilik hâlâ burada olduğu için hafif bir şok halindeydim.

Bundan korkuyordum. Anneme gerçekten evlendiğimi, bunun Eeny'nin tanık olduğu kötü bir şaka olmadığını söylemek istemiyordum. Annemin burnu bir tazıdan daha keskindi. Bir şeylerin tuhaf koktuğunu hemen anlardı.

Ama belki ameliyattan sonraya erteleyebilirdim. Evet, öyle yapacağıma karar verdim. Felakete doğru koşmaya gerek yok. Onu bu işe biraz alıştırebilirdim.

Sonra bir sonraki regl dönemime kadar Jackson'la yaşayacağımı hatırladım. Bu noktada hiçbir şeyi hafifletmek mümkün değildi.

"Tokatla, tokatla, öp," dedim aynaya. "Ve bunu inandırıcı kıl, Bianca!"

Yansımam işe yarayacağına pek ikna olmuş görünmüyordu.

Belli etmeden oyalanabildiğim kadar oyalandım, sonra uyarıcı bir öksürükle salona yeniden girdim. Annem ve Jackson birbirlerine doğru eğilmiş, derin bir sohbeta dalmışlardı ama ben ortaya çıkınca ayrıldılar.

Eski moda bir centilmen gibi, Jackson ben odaya girerken ayağa kalktı.

Bu beni kızarttı. Annemin hafifçe başını sallayarak onaylaması yüzümün daha da kızarmasına neden oldu.

"Fotoğraf albümünü bulamadım," diye yalan söyledim, kanepeye otururken. "Muhtemelen garajdadır."

"Hmm," dedi annem. "Belki başka bir zaman."

Gözleriyle bana gülümsedi. İkimiz de tüm fotoğraf albümlerinin nerede olduğunu biliyorduk. Eskiden yatak odam olan yerdeki kitaplıklara yığılmıştı.

Jackson daha önce oturduğu sandalyeyi terk etti ve yanımdaki kanepeye uzandı. Ağırlığı minderlerin eğilmesine neden oldu ve beni hafifçe ona doğru döndürdü. Kendimi düzeltirken rahat davranmaya çalıştım ama Jackson daha önce milyonlarca kez yapmış gibi kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti.

Öfkeyle kızarak şaşkınlık dolu bir ses çıkardım.

Annem Jackson'a şöyle dedi: "Bu huyunu babasından almış. Bu ve inatçı çizgisi."

Jackson kıkırdadı. "İnatçı mı? Tanrım, hanımefendi, fark etmemiştim."

İkisi de güldü. Bir insan utancından ölebilir mi diye merak ettim.

Onlar bir süre konuştular, birbirlerinin yanında rahattılar, ben ise yakında kocam olacak adamın yanında kaskatı ve rahatsız bir şekilde oturmuş, beni yetiştiren kadının onu etkilemesini izliyordum.

Onu da büyüledi. Ev ceketini yani.

Sonunda, karşı duvardaki bir çatlağı incelemekle geçirdiğim bitmez tükenmez gibi görünen sürenin ardından annem şöyle dedi

"Pekâlâ. Seninle ziyaret etmek çok güzeldi Jackson, ama korkarım artık biraz yorgun hissediyorum."

Tasmaşı çekilen bir köpek gibi dikkat kesildim. "İyi misin? Sana ne getireyim?" Endişeyle ayağa kalktım ama annem el sallayarak beni başından savdı.

"Hiçbir şey yok, canım, hiçbir şey yok. Bir süreliğine yatağıma döneceğim. Bu yaşlı kemikleri dinlendireceğim. Bana yardım eder misin?"

Kırılганlığı karşısında irkilerek ayağa kalkmasına yardım ettim. Ama o kendini dik tuttu ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsedi ve ben de biraz daha rahat nefes aldım.

"Sizinle tanışmak harikaydı," dedi Jackson, yine vakur bir ifadeyle. Öne çıktı ve annemin uzattığı elini nazikçe tuttu. "Bianca'nın güzelliğini ve zekâsını nereden aldığını görebiliyorum."

"Seni neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum," dedi annem içtenlikle. "Bana babasını çok hatırlatıyorsun. Ben ona hep krem brüle derdim. Dışı çivi gibi sert, ama içi yumuşak ve yapış yapış tatlı."

Neredeyse düşüp ölüyordum. "Anne!"

"Sus çocuğum, çok kolay utanıyorsun." Jackson'a, "Bebeğime bakma konusunda sana güvenebilirim, değil mi Jackson Boudreaux?" dedi.

Gülümsüyordu, sesi şakacıydı ama gözlerinin ardında soru sormadığına şüphe bırakmayan bir çeliklik vardı. Bir emir veriyordu ve yanlış cevap verirse Tanrı yardımcısı olsun.

Ama Jackson beni şaşırtan sessiz bir zarafetle bu zorluğun üstesinden geldi. Yumuşak bir sesle, "Onun hayatı konusunda bana güvenebilirsiniz, hanımefendi." dedi.

Basit bir ifadeydi, dürüstlüğüyle nefes kesiciydi. Söylediklerinde ciddi olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu.

Annem de aynı şekilde hissediyordu. Başını salladı, gözlerindeki sertlik yerini yavaş yavaş iç çekişinde yankılanan o garip rahatlamaya bıraktı. Eli benim elimde gevşedi.

"Yatak odasına gitmeme yardım eder misin, tatlım?"
Annem sordu.

"Tabii ki."

"Seni dışarıda bekleyeceğim Bianca. Bayan Hardwick." Jackson başını hafifçe eğdi ve aynı anda hem asil, hem zarif, hem mütevazı, hem sofistike, hem de samimi görünmeyi başardı. "Umarım yakında görüşürüz."

Ön kapıya doğru ilerledi ve sessizce kendini dışarı attı.

Kapı arkasından kapandığında, kocaman bir nefes göğsümü hızla terk etti. Tüm kemiklerim kauçuktan yapılmış gibi bir yığın halinde çökecekmişim gibi hissettim.

Annem elimi okşadı. "Sana bir özür borçluyum Bianca."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dedim, gerçekten kafam karışmıştı.

Gözlerimi aradı. "Geçen gün siz ayrıldıktan sonra Trace'in kaldırımında sana söylediklerini duydum. Onun hakkında yanılmışım."

"Ah, anne," diye nefes aldım, o sefil etek kovalayıcısının bana korkunç bir isim taktığını duymak zorunda kaldığı için üzgündüm.

Sonra "Ona ne söylediğini ben de duydum" dedi ve yüzümdeki tüm kan çekildi.

O pislik benim nişanlım! Bütün mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle yüzüne doğru bağırdım.

"Sadece kindar davrandığını düşünmüştüm, ki bunu hak ediyordu, beni yanlış anlama. Ama Jackson Boudreaux az önce seninle evlenmek için benden izin istedi."

Bütün vücudum uyuştı. Demek bu yüzden annemle tanışmak istedi. Ondan elimi istemek istedi.

Hangisinin önce olacağından emin değildim, bayılma mı yoksa kusma mı?

Gülümsedi. "O kadar sarsılmış görünme bebeğim, evet dedim. Çok hızlı görünüyor ama ben kimim ki yargılayayım? Ben ve baban için de aynısı oldu. Ve sen her zaman aklını başına topladın. Aşık olmasaydın onunla evlenmek istemeyeceğini biliyorum.

Bu konuda ağız sıkı." Ona karşı çıkmam için bana meydan okurken gözleri hafifçe kısıldı.

Farlara tutulmuş bir geyik gibi donup kaldım. "Tokat, tokat, öpücük." diye geveledim.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra yüzü aydınlandı. "Birbirine tamamen zıt iki insanın kedi köpek gibi kavga ettiği, sonra da birbirleri için deli olduklarını anladıkları o eski aşk hikayesini mi kastediyorsun?"

Sanki içimden bir gülle geçmiş gibi hissettiğim bir anlık şokun ardından gülmeye başladım. O kadar çok güldüm ki ağlamaya başladım. "Aynen öyle!" diye uludum.

Omuz silkti. "Bana çok mantıklı geldi." Ve böylece iş bitmiş oldu.

YİRMİ ÜÇ JACKSON

Annesinden sadece birkaç blok ötede oturmasına rağmen Bianca eve yürüyecek durumda değildi. Arabam varken zaten yürümesine izin vermezdim ama evden çıktığında öyle boş ve şaşkın bir bakışı vardı ki, kaybolduğunu anlayıp bir çukura uzanıp kestirmeden önce saatlerce mahallede amaçsızca dolaşacağını düşündüm.

Kafasına kürekle vurulan ve onun gösterdiğinden daha fazla akli başında olan birini gördüm.

Arabanın kapısını onun için açık tuttum. Bir zombi zarafetiyle kendini koltuğa bıraktı, normalde hareket edişinin tam tersi bir şekilde bacakları titriyor ve kolları kaskatı kesiliyordu.

Direksiyona oturduğumda, "Annenle tanışmamın senin için bu kadar travmatik olacağını düşünmemiştim," dedim.

Bianca güldü. Bir köpeğin kuyruğuna bastığınızda çıkardığı sese benziyordu. "Annemden benimle evlenmek için izin istemişsin," dedi.

"Ben yaptım."

Bana öyle geniş gözlerle baktı ki, irislerinin etrafındaki beyazlar görünüyordu. "Hayır deseydi ne yapacaktın?"

Dürüstçe cevap verdim. "Sana hatırlattığımı söylediğin bulvardaki dilencilerden biri ol."

"Evlenmeyecek miyiz?"

Dehşete düşmüş ses tonunu kocası olamayacağım için umutsuz bir hayal kırıklığına bağlamak istedim ama ne düşündüğünü biliyordum. Ve bu benimle ilgili değildi.

"Annenin ameliyat parasını öderdim, sonra da altında yaşamak için güzel, rahat bir köprü bulurdum." Arabayı çalıştırdım ve gözlerini lazer ışınları gibi üzerimde hissederek uzaklaştım.

Uzun bir süre sonra, "Neden?" diye sordu.

Çünkü seni öptüğümde bana baktığın gibi bakman için her şeyi yaparım, sadece bir kez daha olsa bile.

Yüksek sesle "Kimse beş parasız olduğu için ölmek zorunda kalmamalı" dedim.

Arabayı sürerken sessizce beni inceledi. Onun dikkatinin bu şekilde üzerimde olması hoşuma gidiyordu. Yanımda yolculuk etmesi, aynı havayı paylaşmamız doğal geliyordu. Uzanıp elini tutmak istedim ama şansımı zorlamak istemedim. Onun yerine radyoyu açtım.

Bir şarkı çaldı. "Like A Virgin." Madonna mırıldandı, "İçimde çok iyi hissediyorum."

Radyoyu kapattım.

"Bekle." Bianca şaşkınlıkla pencereden dışarı baktı. "Yanlış yöne gidiyoruz."

"Hayır. Eve gidiyoruz."

"Ama benim evim-"

"Evimize gidiyoruz," dedim. "Bu hafta sonu yola çıkmadan önce odanı seçmeni istiyorum. Seni yerleştirmemiz gerekiyor. Ve birlikte yaşayıp yaşamadığımızı sorduklarında aileme yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum."

Boğazında küçük, boğuk bir ses çıkardı, sonra başını koltuğun arkasına yasladı ve gözlerini kapattı.

"Egom için çok kötüsün," dedim sertçe.

"Özür dilerim. Tüm bunlar çok gerçeküstü."

Sesi kısılmıştı. Ona gizlice baktığımda yüzünün solgun ve dizlerinin çökmüş olduğunu gördüm.

aşağı yukarı zıplıyordu. Gerçekten travma geçirmişti.

Daha az bencil bir adam olsaydım, geri döner, onu evine bırakır, annesinin ameliyat parasını öder ve sözleşmemizi yırtıp atardım. Ama şimdi -evimi, araba koleksiyonumu ve babamın parasının bana aldığı her şeyi çok sevdiğim gerçeği bir yana- aynı çatı altında yaşama düşüncesinin beni Noel sabahı beş yaşındaki bir çocuk kadar heyecanlandırıldığını kabul etmek zorundaydım.

O uzun kirpikli geyik gözlerini her gün görebilecektim. O sesi duyardım, bir caz şarkıcısının ballı, boğuk tınısını. Eşyalarımın arasında hareket edişini, soğuk mermer yüzeyleri ateşiyle, gülüşüyle ve canlılığıyla ısıtışını izlemekten tarifsiz bir zevk alırdım.

Kısacası, dünyadaki en şanslı adam olacaktım. Terbiye gibi basit bir şey için bundan vazgeçemezdim.

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim."

Bir süre sonra daha dik oturdu ve bir nefes verdi. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Aptalca davranan benim. Haklıydın, bu ikimizin de yararlandığı bir iş anlaşması." Bana zayıf bir gülümseme gönderdi. "Sana minnettarım."

Şimdi kendimi gerçekten bir bit gibi hissediyordum.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde, düşüncelerimizde kaybolmuş bir şekilde sürdük. Evin önünde durduğumda Rayford kapıyı açtı ve kulaktan kulağa gülümseyerek dışarı fırladı. İçeride ne kadar zamandır bizim gelmemizi beklediğini merak ettim, endişeli bir anne gibi pencereden dışarı bakıyordu. "Bayan Bianca!" dedi yolcu kapısını açarken. O

tüm vücuduyla ona sıırttı. "Seni tekrar görmek çok güzel!"

İlk defa Rayford'un yıkılmaz neşesinden memnundum. Bianca'nın moralini gözle görülür şekilde yükseltti.

"Rayford." Rayford'un uzattığı eli tuttu ve arabadan inmesine yardım etmesine izin verdi. Sonra da ona sarıldı.

O da benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Bayan Bianca," dedi kıkırdayarak ve sırtını sıvazlayarak. "Yaşlı bir adamın yüzünü kızartacaksın."

Ona yakalayamadığım bir şey söyledi, sonra arabayı çekti. Önemli bir şeyi kaçıracağımı düşünerek arabadan olabildiğince hızlı indim ama Rayford onun elini tutup kolunun arasına aldı ve onu eve götürdü.

Sırtına kaşlarımı çattım. Yaşlı keçi beni gasp etti!

"Annen ve Bay Boudreaux ile nasıl geçti, anlat bakalım," dedi Rayford, koridorda yürürlerken Bianca'ya sevgiyle bakarak ve ben de itaatkâr bir köpek gibi peşinden giderken, onun topuklarını çok yakından koklamamaya çalışarak.

"Harika geçti," dedi Bianca, sesinde merak vardı. "Ondan gerçekten hoşlandı."

Rayford omzunun üzerinden bana şöyle bir bakış attı: "Belki de kafayı sıyırmıştır."

Yüzümü ona çevirdim. Bianca'ya döndü ve gülümsemesini bastırdı. "Tabii ki sevdi. Bay Frownypants'in sevilmeyecek nesi var?"

Neredeyse dilim tutulacaktı ama Bianca o kadar içten güldü ki onu hemen affettim. Rayford ikinci kata çıkan döner merdivenlere yöneldiğinde, "Asansöre binelim," dedim.

Bianca irkilmiş görünüyordu. "Asansör mü?"

Rayford, sanki iki adım gerisinde değilmişim gibi, "Evin efendisi gereksiz teknoloji kurmaktan hoşlanıyor," dedi. Onun elini okşadı. "Ama artık burada kalacağına göre, belki onu daha faydalı bir hobi bulmaya ikna edebilirsin."

"Cesetlerin imhası," diye mırıldandım nefesimin altında.

"İşte geldik!" Rayford şık, fırçalanmış gümüş asansör kapılarının önünde durdu ve beni duymamış gibi davrandı. Ancak ona doğru gönderdiğim ters bakışı ya da bizi yalnız bırak! Doğrudan beynine ilettim.

Birini neredeyse otuz beş yıldır tanıdıktan sonra, telepati bir veridir.

Hayatımda duyduğum en talihsiz ifadelerden birini kullanarak, "Sizi iki tavşanla baş başa bırakayım!" dedi.

Asansörün "Çağrı" düğmesine bastı ve koridorda yoluna devam etti, ayak sesleri ve neşeli ısıklı mermerde yankılanıyordu.

Asansöre bindik. Kapılar kapandığında Bianca şüpheyle, "Tavşanlar mı?" diye sordu.

İçimi çektim. "Onu kovardım ama o benim tek arkadaşım." "Ben de senin arkadaşınım," dedi.

Ona baktığımda gözlerini kaçırdı ve yanağının içini çiğnemeye başladı.

Arkadaşlar. Bu beni mutlu etmeliydi ama etmedi. Bir şeyleri kırmak istememe neden oldu. Bu kolaylık yalanının benim için bir iş anlaşmasından çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve nefesimi dışarı verdim.

Bianca sessizce, "Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi.

"Hayır. Elbette değil. Neden sordunuz?"

"Çünkü gerçekten sinirlendiğinizde ellerinizi saçlarınıza batırıyorsunuz."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Ve sen kılanıyorsun. Kelimenin tam anlamıyla bir şekilde büyüsün. Bu çok ürkütücü. Ayrıca çok sinir bozucu hayvan sesleri çıkarıyorsun ve seri katil gözlerin var."

"Ne büyüleyici," diye mırıldandım, ezilmiş bir halde.

"Her şey o kadar da kötü değil," dedi tavana bakarak.

Kulaklarım diken diken oldu ama çok hevesli görünmek istemediğim için son derece ilgisiz bir şekilde "Anlat." dedim.

"Şey. Um. Harika kokuyorsun. Beni gözlerinle öldürmeyi bıraktıktan ve saçlarını ve genel olarak dağınık, hobiye benzer görünümünü atlattıktan sonra, sende fark ettiğim ilk şey bu oldu."

Ne garip bir karıncalanmaydı bu, tenimin üzerinde sıçrayan. Konuşmaya cesaret edemedim ve asansörün daha yavaş gitmesi için dua ettim.

Sessizliğim onu eklemeye itti, "Ve gerçekten çok güzel bir sesin var. Eğer tembel bir zengin olmamaya karar verirsen, telefonda seks operatörü olarak inanılmaz bir kariyer yapabilirsin."

Vay anasını. Sesimin seksi olduğunu düşünüyordu.

Bir an için nefesim kesildi. Ciğerlerim normal işlevlerini hatırladıktan sonra, "Layabout?" dedim.

Asansör kapıları açıldı. İkimiz de kımıldamadık.

Dedi ki, "Haklısın. Bu çok kabaydı. "Boşta kalmak için nasıl bir kelime kullanabilirim?"

Hiç alınmadım, çünkü tembellik ve aylaklık günlerimi nasıl geirdiğime dair oldukça doğru tanımlamalardı, ama bu iltifatlardan, konuşmanın konudan sapmasına izin vermeyecek kadar keyif alıyordum. "Belki de korkunç tavırlarını telafi etmek için benim hakkımda hoşuna giden birkaç şey daha söyleyebilirsin."

Asansörün kapıları kapanmaya başladı ama elimi uzattım ve kapılar tekrar açıldı. Bianca'ya baktım, kaşlarım kalkık, bekliyordum.

Bakişlarım altında yanakları hafifçe renklendi. Tanrım, bu ne kadar hoşuma gitti.

"Koca bir kafan olacak." dedi.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "ok fazla şey var, değil mi?"

Her zamanki kstahlığıyla çenesini kaldırdı ve yanımdan geçip gitti. "Aslında elimdeki şeyler çoktan bitti. Sadece başka bir şey uydurmak için zaman kazanmaya çalışıyorum."

Elbisesi dizlerinin etrafında sallanarak yanımdan geçip gidişini izlerken, kendimi bir toreador kırmızı pelerinini açtığında homurdanan, yeri eşeleyen bir boğa gibi hissettim.

Sonra Cody köşeyi dönerek geldi. Bianca'yı görünce kısa bir süre durdu ve yüzü aydınlandı. "Hanımefendi!" diye bağırdı ve Bianca'nın bacaklarına doğru bir hamle yaptı.

Ona çarpmadan önce, onu kucakladım ve havaya fırlattım. Bir lm perisi gibi çığlık attı.

her zamanki tepkisini verirdi. Kolayca mutlu oluyordu, bu yüzden evimde bir sürü ölüm perisi çılgılığıyla yaşadım.

"Oh! Onu yakaladınız, efendim, şükürler olsun!"

Nefes nefese ve hırıltılı bir şekilde Charlie köşeden sendeleyerek döndü, saçları darmadağınktı, bir eli dikiş atılmış gibi böğrünü tutuyordu. Ne zamandır onu kovaladığını merak ediyordum.

"Günaydın, Charlie." Cody'yi omuzlarımın üzerinden attım ve sırtımdan aşağı sarkması için ayak bileklerinden tuttum. "Seni şimdiden yordu mu?"

Bir elini terleyen alnının üzerinden geçirdi. "Enerjisini nereden alıyor bilmiyorum efendim. Yemin ederim Sunkist portakal suyuna kokain koymuş gibi. Her gün kahvaltıdan sonra duvarlarda zıplamaya başlıyor ve gece uyuyana kadar durmuyor."

Cody küçük yumruklarını kıcıma vuruyor, sanki dünyanın en harika oyunuymuş gibi gülüyordu. Bianca eğlenerek baktı ve başını salladı.

Hızlı bir hareketle onu dik konuma getirdim ve ayağa kaldırdım. Sonra önünde diz çöküp ona sarıldım ve bu onu anında sakinleştirdi. Sarılmayı dünyadaki her şeyden daha çok sever.

Sırtını sıvazlayarak, "Charlie'nin sana kitap okumasına ne dersin, dostum?" dedim.

Başını omzuma yaslayıp kollarını boynuma sımsıkı doladığında bir kahkaha attı. "Kitap dostum kitap dostum!"

Bu bir evetti. Charlie minnettarlıkla iç çekti. Cody'nin başının tepesine bir öpücük kondurdum. Saçlarına doğru mırıldandım, "Seni seviyorum, dostum."

Cody bana baktı ve sırıttı, solgun, civciv tüyü saçları statik elektrikten diken diken olmuştu. "Cody de babasını seviyor" dedi.

Tombul yanağından öptüm. "Şimdi Bianca'yla biraz konuşmam gerekiyor ama işimiz bitince gelip seninle ve Charlie'yle kitap okuyacağım, tamam mı?"

Cody sıcak, yapışkan ellerini yanaklarıma koydu ve mutluluk içinde ciyakladı.

Kafamı kaldırdığımda Bianca'nın yüzünde ağlamak üzereymiş gibi garip ve acılı bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm. Gözlerini hızla kaçırdı ve Charlie'ye sessiz bir merhaba dedi.

"Seni tekrar görmek güzel Bianca," dedi Charlie sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Ayağa kalktım ve Cody'nin elini tuttum. "Dostum, Bianca'yı yakalamadan ona merhaba diyebilir misin?"

Minyatür bir asker gibi görünen Cody dik durdu ve elini alnına götürdü. "Hanımefendi!" diye bağırdı ve sıırttı.

Bianca usulca güldü. "Merhaba, Cody." "Kitap dostum kitap dostum!"

Bianca ona gülümsedi. "Sevdiğin bir kitap var mı?"

Cody bir aşağı bir yukarı zıpladı, gülüyor ve ayaklarını yere vuruyordu.

"Demek ki hepsini seviyor," diye açıkladı Charlie, Cody'nin diğer elini tutarak. Benimkini bıraktı ve bir midye gibi Charlie'nin sol bacağına yapışmanın zamanı geldiğine karar verdi. Charlie onu nazikçe soydu, sonra kaldırdı ve kalçasına yerleştirdi. Alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Okumaya hazır mısın, Cody?"

Olumlu yanıt veren ılığı neredeyse kulakları sağır edecekti. Üçümüz de güldük.

"Tamam o zaman. Sonra görüşürüz efendim. Bianca." Charlie Bianca'ya başıyla selam verdikten sonra arkasını döndü ve köşeyi dönüp çocuk odasına doğru ilerledi, Cody kalçasında gevezelik ediyordu.

Onlar gittikten sonra Bianca sessizce, "Onunla çok iyi anlaşıyorsun," dedi.

Ona sertçe baktım. Neden bu kadar rahatsız görünüyordu? "Eğer düşündüğün buysa, sana rahatsızlık vermeyecek. Charlie onu meşgul ediyor ve gelecek yıl anaokuluna başlayacak.

."

"Jackson! Hiç de düşündüğüm gibi değil!" Bianca dehşete düşmüş görünüyordu. "Sadece onunla çok iyi anlaştığını kastetmiştim. Doğuştan yeteneklisin. Baba olmak için doğmuş gibisin."

Bu beni şaşırttı.

Cody'yi tüm kalbimle seviyordum, sanki kanımdan canımdan biriydi, ama her zaman bir şeyleri yanlış yaptığıma ya da daha iyi yapabileceğime inanıyordum. Çocukken yatılı okula gitmişim ve evde olduğum zamanlarda babam sürekli çalışıyordu, bu yüzden bir baba figüründen günlük rol model alma konusunda pek bir şey almadım. Cody ile birlikte elimden gelenin en iyisinin onun için yeterli olması için dua ediyordum.

Bu yüzden Bianca'nın bana babalıkta doğuştan yetenekli olduğumu söylemesi kendimi elli metre uzunluğunda hissetmemi sağladı.

"Teşekkür ederim," dedim hoyratça. Sonra burun deliklerinin açıldığını ve yüzünün kızardığını fark ettim ve gururum okşandı, kafam karıştı. "Kızgın mısın?"

Sert bir sesle, "Ben öyle **b i r** kadın değilim. çocuklar tarafından rahatsız ediliyor."

Kafa karışıklığım midemde bir tümör gibi büyüyordu. "Tabii ki değilsin. Öyle demek istemedim-"

"Evet, söyledin," diye araya girdi, gözleri parlıyordu, "yoksa söylemezdin."

Son derece aptalca bir şey yaptığımı ve zeminin her birkaç metre altında canlı mühimmat gömülü olduğunu varsayarak son derece dikkatli ilerlemem gerektiğini hissetmeye başlamıştım. Yavaşça, "Sizi kıracak her ne söylediysem özür dilerim," dedim.

Bir süre o ışıltılı gözlerle bana baktı. Sonra sertçe arkasını döndü ve başını salladı. "Unut gitsin. Hadi şu işi halledelim."

Acı tonu beni rahatlatmıyordu. Hatta beni çıldırtıyordu. İki adım atmasına fırsat vermeden elimi koluna doladım ve nazikçe arkasını çevirdim

bana doğru. Bana bakmayı reddetti, ben de elimi çenesinin altına koydum ve başını yukarı kaldırdım.

"Ne oldu?" Yumuşakça söyledim.

Bir an için yüz ifadesi, cevabının gözlerime sokulmuş iki sert parmak olacağını gösteriyor gibiydi. Ama sonra bakışları yumuşadı ve iç çekti.

"Beni görmezden gel. Adet öncesi dönemdeyim."

Uzaklaşmaya çalıştı, ama ben buna izin vermedim. "Bianca," dedim, onu daha yakına çekerek. "Ne oldu? Ne oldu?"

Gözlerimin içine baktığında, diğer her şey kayboldu.

"Hakkında kötü şeyler düşünmen gereken kız ben değilim, Jax. Güdülerinden şüphelenmen gereken bir kız değilim. Bana yalan söylemeyeceğini söyledin ve ben de sana inandım, bu yüzden ben de sana aynı nezaketi göstereceğim." Nefes aldı, alt dudağı titriyordu. "Düşüncesizce bir şey söylediğinde, duygularım incinecek. O çocuk tanıdığım en tatlı küçük çocuk. Rahatsızlık vermeyecek. Yük olmayacak. Onunla ne kadar etkileşim kurmamı istersiniz bilmiyorum ama onunla arkadaş olmayı çok isterim ve benim onunla aynı evde yaşayacak kadar kalpsiz olduğumu ima etmeniz, ..." Burnunu çekti ve başka tarafa baktı. Sesi yükseldi. "Bu gerçekten bende seni tekrar tokatlama isteği uyandırıyor."

Yavaşça nefes vermemle birlikte son, nafile direniş kırıntıları da uçup gitti. Dudaklarım, "Ben bir aptalım. Lütfen beni affet."

Ama kalbim "Ben seninim" dedi.

YİRMİ DÖRT

BIANCA

İki duvarında pencereleri ve üçüncüsünde tonozlu tavana kadar uzanan gömme bir kitaplığı olan köşe bir yatak odası seçtim. Oda yaklaşık olarak tüm evimle aynı büyüklükteydi.

"Sıcaklığı değiştirmeniz, perdeleri kapatmanız veya ışıkları açıp kapatmanız gerekiyorsa, her şey bu ekrandan çalıştırılıyor." Jackson sözcü modelin ellerini kapının yanındaki duvarda bulunan kare şeklindeki dokunmatik ekrana götürdü. "Ve eğer kapının yakınında değilseniz, komutunuzu yüksek sesle söyleyebilirsiniz ve Alexa bunu yerine getirecektir."

"Alexa kim?" Yatağın altından birinin çıkacağından endişelenerek sordum.

Komodinin üzerinde duran küçük siyah bir silindiri işaret etti. "Bu bir sesli asistan. Ayrıca sesli kitaplarınızı okuyabilir, hava durumunu kontrol edebilir ve sadece sesinizi kullanarak internetten bir şeyler satın almanızı sağlayabilir. Bütün ev kablolu."

Rayford, Jackson'ın teknoloji takıntısı konusunda şaka yapmıyormuş. Siyah silindire endişeyle baktım. "Uyurken beni izleyecek mi?"

Jackson kıkırdadı. "Hayır. Ama dokunmatik yüzeyde bir video seçeneği var, böylece evin herhangi bir odasındaki herhangi biriyle FaceTime yapabilirsiniz."

Telaşlanmış görüldüğümde tekrar kıkırdadı. "Video yayını aktif hale gelmeden önce gelen aramayı kabul etmeniz gerekiyor. Casusluk yok."

Gülümsedim ve "Tabii ki hayır," dedim ama yapacağım ilk şey o mekanizmanın üzerine siyah bir bez parçası yapıştırmak olacaktı. Ve Alexa'nın fişi çekilecekti.

Jackson odanın etrafına baktı. Geniş ve güzel döşenmişti; krem ve seladon tonlarında, Buckingham Sarayı'nda bile görülebilecek dört direkli, özenle yapılmış bir yatak vardı. Yatağa kaşlarını çattı.

"Beğenmediğin herhangi bir şeyi değiştirebiliriz," diye başladı ama ben gülünce durdu.

"Ne?"

"Her şey mükemmel," dedim. "Burası evimdeki yatak odasını evsizler barınağı gibi gösteriyor. Bayıldım."

Evimi dekore etmek için hiç zaman ya da para harcamamıştım çünkü ikisinden de çok az vardı. Hep çalışıyordum, annemlerdeydim ya da uyuyordum. Buna kıyasla, burası Tac Mahal'di.

Belki de birkaç yıl burada yaşamak
Kötü.

"Güzel," dedi Jackson, belli ki memnun olmuştu ama iş gibi ve soğukkanlı davranıyordu. Bunun ne kadar sevimli olduğunu fark etmemeye çalıştım.

"Yine de çok fazla kitabım var," diye uyardım, sadece yarısı dolu olan kitap raflarına dikkatle bakarak.

"Getir onları. Burada rahat olmanı istiyorum. Seni evinde hissettirecek her şeyi getir."

Bana gülümsedi. Karnımın derinliklerinde bir çarpıntı başladı. Başka tarafa baktım. "Ee, sırada ne var?"

Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak odanın içinde ilerledi ve yüksek pencerelere doğru yöneldi. Sabahın parlak gökyüzüne bakarak, "Toplanıyorum. Taşınıyorum. Kentucky'ye." Başını çevirip bana baktı, yüzü artık ciddiye. "Yarın uçuyoruz."

Midemdeki kıpırtı, darağacına götürülüyormuşum gibi mide bulandırıcı bir hisse dönüştü. "Oh. Ama henüz biletim yok-"

"Babam özel jetini gönderiyor."

Özel jeti. Tabii ya. Dişlerimin ardında gizlenen histerik kahkahayı bastırmaya çalışarak gergin bir nefes verdim. "Anlıyorum. Ne zaman gidiyoruz?"

"Saat beşte."

Tam da normalde restorana gelecek ilk misafirler için hazırlanıyor olmam gereken bir zamanda. Kalbim göğüs kafesimin altında bir balık ölüsü gibi çırpındı. "Ne zaman döneceğiz?"

"Pazar gecesi."

"Tamam," diye ciyakladım, Eeny ve Pepper'ın bensiz üç gün idare edebilmeleri için Tanrı'ya dua ettim.

Jackson, "Annen için evde sağlık hizmeti veren bir firma tuttum. Siz hafta sonu yokken yardımcı olması için yarın evine birini gönderecekler. Eğer kızı beğenirseniz, onu süresiz olarak tutabilirsiniz, ancak gelecek hafta diğer adaylarla da görüşebilirsiniz ..."

Yüz ifademi görünce durdu. "Bu yanlış mıydı?"

Bunalmış bir halde en yakın sandalyeye çöktüm. "Hayır. Bu harika. Teşekkür ederim. Eeny'ye ben yokken anneme bakıp bakamayacağını sormuştum ama bu daha iyi." Boğazımı temizledim, kendimi toparlamaya kararlıyım. Bugün benim için garip bir şekilde duygusal bir gün olmaya başlamıştı.

Jackson sessizce, "Biraz yalnız kalmak ister misin?" dedi.

Bir elimi yüzümde gezdirdim. Sonra ona baktım ve zorla gülümsedim. "Hayır. Kontratı getirdim. Sanırım şimdi imzalamalıyız. Ve bir burbon hiç fena olmaz."

Jackson endişeli görünüyordu. "Daha öğlen bile olmadı."

"Bir yerlerde saat beş. Ve ailenin viskisini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Jackson yanıma geldi ve elini uzattı. "Madem aileden biriyle evleniyorsun," diye mırıldandı, bana yanan gözlerle bakarak, "burbon olsun o zaman."

Resmi yemek masasında Boudreaux Black Label içerken evlilik sözleşmemizi imzaladık. Rayford şahit oldu ve sonra aceleyle geri çekildi. Sonra dolmakalemleri bir kenara bıraktık ve kadehlerimizi kaldırdık.

"Beş yıllık evlilik mutluluğuna," dedi Jackson ciddiyetle.

"Uykumuzda birbirimizi öldürmemeye," dedim ve burbonu yudumladım.

Sözlerimi bitirdiğimde, Jackson kaşlarını kaldırmış ve dudaklarını ekşitmiş bir şekilde bana bakıyordu. "Sen gerçek bir romantiksin, bunu biliyor muydun?"

"İliklerime kadar. Bu hafta sonu için ne tür kıyafetler getirmeliyim?"

Jackson sırtıttı. "Kadınlık organlarınızı örtenler mi?"

"Ha. At binmeye ya da balo salonunda dans etmeye ya da zengin insanlar hafta sonları ne yapıyorsa ona gitmem bekleniyor mu bilmek istiyorum."

Kaşları bir santim daha yukarı kalktı. "Anlıyorum. Gardırobunuzda jodhpurs ve balo elbiseleri var mı?"

Ben de havalı bir şekilde, "Oh, tonlarca. Her kız öyle değil mi?"

Onu eğlendiriyordum. Dudaklarındaki gülümsemeyi bastırdı ve burbonunu yuttu. "Elbette. Ama hangi kıyafetleri getireceğin konusunda endişelenme. Ben hallediyorum. Sadece küçük bir çantaya banyo malzemelerini ve iç çamaşırlarını koy."

Kaşlarımda oluşan bir çatıkla ona baktım. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa belli belirsiz endişe verici geliyor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı, burbonunu bardağında evirip çevirdi ve muhtemelen arkamdaki sehpanın üzerindeki ipek çiçek aranjmanını tutuşturan içten içe yanan bir bakışla bana baktı. "Bana güvenmiyor musun, hmm?" dedi.

Bu tehlikeli bir bölge gibi geldi. Ama sözleşme çoktan imzalanmıştı, bu yüzden tabii ki hemen atladım.

"Eh, bir şöhretin var." Onun alaycı ses tonuna uydum ve onun gibi sandalyemde arkama yaslandım. Bacak bacak üstüne attım, böylece pozisyonlarımız aynılaştı. Burbonumu da döndürmek istedim ama boş bir bardağı döndürmek gülünç olurdu, o yüzden masanın üzerine bıraktım.

Uzun bir süre bana baktı, yüzümü inceledi, ifadesi her an daha da koyulaşıyordu. "Evet," dedi usulca. "Kesinlikle öyle."

Bakışlarının karanlık yoğunluğu altında rahatsız oldum. "Neden az önce ayağımı ağzıma soktuğum izlenimine kapıldım?"

Nefes aldı, huzursuzca parmağını sürahinin kenarına vurdu, sonra gülümsedi. Dişlerini gösteren bir hayvana benziyordu. "Eğer burada itibarımın kötü olduğunu düşünüyorsan Bianca, Kentucky'ye gidene kadar bekle. Belki o zaman neden asla geri dönmek istemediğimi anlarsın."

Aniden ayağa kalktı, elini saçlarında gezdirdi, kapıya gitti ve koridorda Rayford'a seslendi. Rayford görüldüğünde Jackson homurdandı: "Bianca'yı eve götür. İlgilenmem gereken bazı şeyler var."

Bir veda bile etmeden uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Rayford ve ben birbirimize baktık. Dedim ki, "Bana doğruyu söyle. Bu şizofreni, değil mi? Bir şizofrenle evlenmeyi kabul ettim."

Rayford omuz silkerek, "En azından sıkılmayacaksın," diye cevap verdi. "Çılgın insanlar korkunç eğlencelidir."

Jackson'ın masanın ortasına bıraktığı burbon sürahisine uzanırken, "Berbat" kelimesinin daha doğru olduğunu düşündüm.

Restorana gittim ve o gece çalıştım, ancak daha sonra çok az şey hatırladım. Eve geldiğimde karton

Arka verandamdaki kutular içeri girmeyi bekleyen hırsızlar gibiydi. Kutuların yanında bir not vardı.

*İhtiyaçlıız olanı getirin, gerisi depoya gidecek.
Nakliye kamyonu yarın saat 14:00'te geliyor. Hemen
sonra gitmeye hazır olun.*

İmzalanmamıştı ama imzalanmasına da gerek yoktu. Bu otoriter tonu her yerde tanırdım, bir kağıt parçasında bile.

Az sayıdaki eşyayı toplamak için harcadığım zaman içler acısıydı. Kitaplarım açık ara en çok yer kaplayanlardı. Topladığım tek şey onlardı. Benim için porselen heykelcikler ya da iğne oyası yastıklar yoktu. Eşyalarımı toplamayı bitirdiğimde oturma odamın ortasında durdum ve etrafıma bakındım.

Altı yıl önce Goodwill'den aldığım yumuşak kahverengi kanepede. Sağ üst köşesinde çatlak olan aynayı restoranın arkasındaki sokakta bir çöp konteynerinin yanında buldum. Uyumsuz misafir sandalyeleri ve gizemli lekelerle kaplı sehpa önceki kiracı tarafından bırakılmıştı. Ailemin resimleri, kıyafetlerim ve kitaplarım dışında bu küçük evde bana ait çok az şey vardı.

Bu da melankolimi daha da keskinleştirdi.

Burada mutluydum.

Bu basit, yıpranmış eşyalar ve bana arkadaşlık eden kitaplarımla iyi bir hayat sürmüştüm. Hiçbir şey istememiştim, belki sevecek biri dışında. Ama yarın, gülümsemekten çok kaşlarını çatan tuhaf, yalnız bir adamla yankılanan bir malikaneye taşınacak, sonra da şımartılmış bileklerinden birinin bir hareketiyle yaptığımız bu pazarlığı geri alma gücüne sahip olağanüstü zengin ailesiyle tanışmak için uçacaktım.

Bir mucize eseri, ölü gibi uyudum. Sabahın köründe, uzanmış boynumun üzerinde bir giyotin bıçağı varmış hissiyle uyandım. Duş aldım, giyindim, saçımı düzeltmeye ve makyaj yapmaya özen gösterdim, hafif bir kahvaltı yaptım, tabağımı ve mutfak eşyalarımı yıkadım ve kaldırdım. Sonra evin içinde yavaşça son bir tur attım, çekmeceleri ve dolapları karıştırdım, Trace'in bana aldığı tüm seks oyuncaklarını uzun zaman önce çöpe attığım için şükrettim, böylece onları çöpe atmak zorunda kalmayacaktım.

Nakliyeciler geldi. Dört adamın her şeyi boşaltması bir saatten az sürdü.

Saat üçte, iğrenç kaput süslemeli şık siyah sedan kaldırımın önünde durdu. Rayford kaygısız gülümsemesiyle arabadan indi. "Bayan Bianca," dedi ön basamakları tırmanırken. Küçük valizimi aldı. "Kentucky'yi ziyaret etmeye hazır mısın?"

O kadar sert gülümsedim ki yanaklarım acıdı.

"Olabileceğim kadar hazırım!"

Bana sempatik bir bakış attı, benim için arka kapıyı açtı ve yerleşmeme yardım etti, sonra çantamı koymak için bagaja gitti.

Jackson yanımdaki koltukta oturuyordu, üzerinde kot pantolonu ve eski, uyuz deri ceketı vardı, tanıştığımız gece giydiğı ceket. Selamlaması kısaydı. "Havaalanına giderken avukatımın ofisine uğramamız gerekiyor."

"Size de günaydın."

Burnundan sert bir nefes üfledi. Tüm araba onun gerginliğıyle titreşti. Başka bir şey söylemeye cesaret edemedim. Birkaç dakika içinde sıradan bir ofis binasına vardık. İçeri girdiğimizde, takım elbiseli uzun boylu bir adam Elinde bir klasör belgeyle bizi bekliyor.

"Bay Boudreaux," dedi Jackson'ın elini coşkuyla sıkarak ve neredeyse ikiye katlanacak kadar eğilerek.

Jackson'ın tanıtmadığı adam bizi gösterişli bir ofise götürdü. Hepimiz masasının etrafına oturduk. Dosyayı açtı, zımbalanmış birkaç sayfayı çevirdi

belgeleri gösterdi, sayfaları bana doğru çevirdi ve en alttaki bir satırı işaret etti.

"Burayı imzalayın lütfen."

Masasının üst çekmecesinden bir pul ve bir defter çıkardı.

"Nedir bu?" Jackson'a şaşkınlıkla sordum.

"Tröstün noter onaylı olması gerekiyor," diye cevap verdi, sanki çok açıkmiş gibi.

"Oh." Belgenin ön yüzünü çevirdim ve bir milyon dolar kelimesini bulana kadar sayfaları taradım. Tatmin olmuş bir şekilde mavi takım elbiseli adamın gösterdiği yere imzamı attım. Sonra bana defterini uzattı, onu da imzaladım ve tenimden iz bırakmadan silinen mürekkeple başparmağımın izini yapıştırdım.

Mavi Takım Elbiseli Adam imzaladığım yerin altını mühürledi, defterini kapattı ve mühürle defteri masanın çekmecesine geri koydu. Belgeleri dosyanın içine yerleştirdi.

Sonra vergi kimlik numarası, banka ve avukatım için onaylı bir kopya hakkında bir şeyler söyledi ve işimiz bitti.

Jackson sanki bir hastaya yol gösteriyormuş gibi elini dirseğimin altına koyarak beni arabaya doğru götürdü. Koltuklarımıza yerleştüğimizde biraz daha az gergin görünüyordu ve hatta bana küçük bir gülümseme bile sundu.

"Çok güzel görünüyorsun."

dedi. Ben de "Korkuyorum."

dedim.

"Neyin?"

"Ya ailen benden nefret ederse?"

"Merak etme."

"Tabii ki endişeleniyorum!"

Azı dişlerini birbirine geçirdi. "Ne olursa olsun, iyi olacaksın," dedi uğursuzca, sonra gözlerini kapadı ve uyumaya gitti.

Havaalanına giden yolculuğun geri kalanını uyuyarak geçirdi, ben ise onun profiline bakıp daha ne kadar uyuyacağını merak ettim.

Jackson Walker Boudreaux'nun yürüyen çelişkisinin gerçek kalbini ortaya çıkarmak için katmanları soymam gerekecekti.

YİRMİ BEŞ

BIANCA

Havaalanında doğrudan pistte bekleyen uçağa doğru yola çıktık. Rayford valizleri boşaltırken biz de "güvenlikten" geçtik; bu da süveter yelekli ve yaka kartlı neşeli bir kadının kimliklerimizi incelemesinden ibaretti. Normalde ticari bir uçuş için park yeri bulmaktan daha kısa bir sürede uçağa oturduk.

Bu zengin işi kesinlikle elverişliydi.

Ellerimi lüks bisque renkli koltuğumun kollarında gezdirirken Jackson'a, "Bu deri, güzel genç kadınlar tarafından şiirler okunurken makrobiyotik marullarla beslenen, günlük masajlar ve derinlemesine bakım yapılan özel bir tür inekten mi yapılıyor?" diye sordum.

Kendi tereyağlı yumuşak sandalyesinde karşımda oturan Jackson, "Bilmiyorum ama ben o inek olmak isterdim" dedi.

"Ben de öyle. Deriyi hiç böyle hissetmemiştim." "Tuvalete gidene kadar bekle."

Yüzümü buruşturdum. "Klozet kapağı deri mi? Kulağa hiç hijyenik gelmiyor."

"Hayır, klozet ısıtılmalı. İşinizi hallederken kışınızın soğuk olmasını tercih ederseniz, soğutulabilir de. Daha sonra, salınımlı veya titreşimli sprey yıkama seçeneklerinden birini seçebilir ve ardından güzel bir hava ile kurulayabilirsiniz. Çok medeni."

Kışınıza bir spa gününün tadını çıkarıyormuş gibi davranılması için başka sözlerim vardı, ancak paylaşmayı reddettim. "Peki ne kadar süre

bu uçuş nedir ki?"

"Aşağı yukarı bir saat kırk beş."

"Peki bunu uyuyormuş gibi yaparak mı geçireceksin yoksa konuşacak mıyız?"

Jackson'ın ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Bugün tıraş olmamıştı ve çenesindeki koyu gölge erkeksi ve çekiciydi. Tıraş izleri yara izlerini de kısmen gizliyordu. Amacının bu olup olmadığını merak ettim.

"Evlendikten sonra da böyle mi olacaksın?"

"Ne gibi?" Masumiyet timsali olarak sordum. "Çekici ve sosyal mi? Hayır, haklısın, asık suratlı ve suskun olmalıyım; bu her şeyi çok daha eğlenceli kılıyor."

Bana kaşlarını çatmaya çalışıyor ve bunu beceremiyordu.

Kirpiklerimi kırıştırarak ona nazlı bir gülümseme gönderdim. Gözlerini devirdi ve pencereden dışarı baktı.

Farklı bir yol izlemeye karar verdim. "Dikenli tellerin arasına girmiş bir kirpiden daha huysuzsun. Bunun hakkında konuşmak ister misin? Annenle babanı görmeden önce içini dökmek ister misin?"

"Hayır," diye tersledi.

Sanki bu tahmin edilebilir değilmiş gibi.

Suratımı astım ve topuklularımı tekmeledim. Sahip olduğum birkaç elbiseden birini giydim ve ucuz görünmemesini umarak üstündeki küçük altın düğmelerle oynadım.

"Sana çok güzel görüldüğünü söylemiştim," dedi Jackson, hâlâ pencereden dışarı bakarak. "Yaygara koparmayı bırak."

Bana güzel görüldüğümü söylemesi hoşuma gidiyordu. Bunu her söylediğinde, sırtını okşayan bir kedi gibi hissediyordum.

"Evet, ama eş gibi görünüyor muyum?" Hâlâ ailesi üzerinde iyi bir izlenim bırakma konusunda endişeliydim. Kendimi düşünmüyordum. Onu ve evsiz kalıp bir köprünün altında yaşamak zorunda kalırsa bir hafta içinde hava şartlarından nasıl öleceğini düşünüyordum.

Jackson bana yan gözle keskin bir bakış gönderdi. Sesi sert çıkmıştı. "Sana endişelenmemeni söylemiştim."

İçimi çektim. "Evet, öyle yaptın. Çok yardımcı oldun bu arada. Çok bilgilendirici. Sinirlerimi gerçekten yatıştırdı." Ona sivri bir bakış gönderdim.

"Pekâlâ Bianca, madem sordun, hayır, pek de eş gibi görünmüyorsun."

Ona baktım, garip bir şekilde incinmiştim.

Sesi daha yumuşaktı, "Kimsenin karısının senin kadar güzel görüldüğünü görmedim. Sen ıslak bir rüyasın. Şimdi iltifat aramayı bırak ve kemerini bağla, kalkmak üzereyiz."

Kalbim de havalanmak üzereydi, göğsümden bir roket gibi fırlayacaktı. Sen ıslak bir rüyasın.

Yüce Tanrım, o titreşimli sprej yıkamalı tuvaleti bir tur atmam gerekebilir.

Hiperventilasyon geçirerek, parmaklarım basit görevleri tamamlama yeteneğini yeniden kazanana ve toka yerine oturana kadar, olması gerekenden çok daha uzun süre kucak kemeriyle uğraştım. Sonra arkama yaslandım ve normal bir insan gibi görünmeye çalışmak için çok fazla enerji harcadım, hissettiğim gibi yastıklı duvarlardan sıçrayan akıl hastası gibi değil.

Kabinin ön tarafından bir hostes belirdi. Sandalyemin yapıldığı ineğe şiir okuyan kızlardan birine benziyordu. Bu kadar güzel birini hiç bu kadar yakından görmemiştim. Jackson'ın koltuğuna doğru eğildi ve kremi göğüs dekoltesini gözler önüne serdi.

"Size yiyecek ya da içecek bir şeyler getirebilir miyim, efendim?"

Boğuk sesi onun da menüde olduğunu gösteriyordu.

Jackson ona doğru bakmadan parmaklarını küçümsercesine salladı. Havayı yumruklamak ve gol dansı yapmak istedim. Bunun yerine bana döndüğünde nezaketle gülümsedim, çünkü böbürlenmek kibar bir davranış değildi.

"Sizin için bir şey var mı, hanımefendi?" "Su lütfen," dedim.

Kalçaları sallanarak uzaklaştı, 1952 dolaylarında Bayan Disney Prensesi. Onu ve on sekiz santimlik belinin gidişini izlerken iç çektim.

Jackson geri çekilen hostese bakarak, "Bu hüzünlü iç çekiş de neyin nesiydi?" diye sordu.

Konuyu kapatmak için elimi havada salladım ama o, "İyi denemeydi. Soruya cevap ver."

"Neden ben sorulara cevap vermek zorundayım da sen değilsin?" Bana bakıp bekledi.

"İyi. Sadece bu kadının tam da benim her zaman görünmek istediğim gibi göründüğünü düşünüyordum."

Jackson'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Ne?"

"Bilirsin işte. Tam bir Amerikan Malibu Barbie'si. Büyük göğüsler, sarı saçlar, bir sürü parlak diş."

Bana deliymişim gibi baktı. "Böyle görünürken neden böyle görünmek isteyesin ki?" Sinirli bir şekilde elini aşağı yukarı sallayarak vücudumu gösterdi.

Uzun bir süre sonra, "Ailenle tanışma konusunda kendime daha fazla güvenmem için beni kasıtlı olarak yağlamaya mı çalışıyorsun?" dedim.

Tavana baktı, çenesi sıkılmıştı, sanki benimle başa çıkmak için ilahi bir müdahale istiyordu. "Hayır, Bianca. Denemiyorum. Denemiyorum. Seni yağlamaya. çalışmıyorum."

Yani kremsi, uzun bacaklı sarışınlar ona göre değilmiş. İlginçti. "Şey," dedim, telaşla. "Teşekkür ederim. Hiç de fena değilsin.

kendin."

Bu sözleri söyler söylemez başıma gelecekleri biliyordum.

Taze bir avın üzerine eğilen yırtıcı bir hayvan gibi öne doğru eğildi. "Oh?"

"Evet," dedim ilgisiz bir soğukkanlılıkla. Elim kaldırdım ve manikürümü inceledim. "Ben de geçen gün pek talihsiz görünmediğini düşünüyordum."

Jackson bir şey söylemek için ağzını açtı ama Malibu Barbie suyumla geri döndü.

"Buyurun hanımefendi." Gülümsemesi beni neredeyse kör ediyordu. "Teşekkür ederim."

Hostes, Jackson'a gönderdiği uzun bir bakışla geri çekildi. Belli ki bu ona bir şeyler hatırlatmıştı, çünkü benimle ilgili daha fazla ayrıntı için baskı yapmadı.

konuşmayı yarıda kesti ve onun yerine ceketini okşamaya başladı.

Plastik su şişesinin kapağını açtım ve büyük bir yudum aldım.

"Unutmadan," dedi, "senin için bir şeyim var." Cebinden siyah kadife bir yüzük kutusu çıkardı ve dizimin üzerine koydu.

Ağzımdaki suyu, koridorun yarısına kadar giden bir sprej halinde tükürdüm. Öksürmeye başladım, gözlerim yaşardı.

"Gelecekte bana sürprizlere iyi tepki vermediğinizi hatırlatın" dedi.

Bir elimi yüzüme götürerek nefes almaya çalıştım. "Bu da ne?" Hırıldadım.

Yüz ifadesi gizliydi, hiçbir şey belli etmiyordu. "Nişanlımın nişan yüzüğü olmadan dolaşmasına izin vereceğimi mi sandın?"

Kutuya şarbonla doluymuş ya da alev alacakmış gibi baktım. "Ama ... sen ... biz biz"

"Aç şu lanet kutuyu Bianca."

Bir kaplumbağa sürüsü hızıyla hareket ederek su şişesinin kapağını kapattım ve koltuğumun yanındaki duvardaki girintili bölmeye yerleştirdim. Sonra kutuyu elime aldım - iki serçe parmağımla nazikçe tutarak - ve açtım.

Ve hemen büyük bir kalp krizi geçirdi.

Benim boğuk soluklarım ve bozuk dil denemelerim arasında Jackson sakince, "Alıntı yapıyorum, 'Beş karatlık kusursuz bir Tiffany parlak kesim merkez taşı ve onu çevreleyen bir çift kusursuz bir karatlık taş, platin bir bant içine yerleştirilmiş' dedi. Hiçbir kadın, araştırmak için çok zaman harcamadığı sürece istediği yüzük konusunda bu kadar kesin konuşmaz."

"Grglefarbluhh" gibi bir ses çıkardım.

Kendi bedensel işlevlerimi yönetecek durumda olmadığımı anlayınca eğildi, kutuyu elimden aldı, yüzüğü çıkardı ve yüzüğümü taktı.

Sol yüzük parmağı, binlerce güneşin parlaklığıyla ışıldıyordu.

Gülümseyerek yüzük kutusunu kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Kaptan pilot dahili telefondan geldi ve birazdan kalkacağımızı bildirdi. Umarım uçakta bir sedye vardır, çünkü indiğimizde beni bu uçaktan çıkarmak için ona ihtiyaçları olacaktı.

"Jax," diye nefes aldım. "Vay anasını."

Başını arkaya attı ve güldü, sandalyesini sallayan ve kulübede yankılanan derin, yüksek sesli bir kahkaha. "Tanrım, işte bu her şeye değdi! Sana küfür ettirdim!"

"Lütfen benimle fiyat hakkında konuşma." İnledim, hâlâ elimi kolumu uzatmış kocaman, ısıltılı bibloya bakıyordum. "Yüce Tanrım. Bu şeyi takarken soyulacağım. Soyguncunun biri elimi palayla kesecek. Sol elim olmadan yemek yapamam, Jax!"

"Ha ha ha!" diye gürledi, sıkıntımın tadını çıkarıyordu.

"Oh, anlıyorum," dedim ekşiyerek. "Şimdi sırrı keşfettim. Seni mutlu etmenin yolu çıldırmak ve bir denizci gibi küfretmek."

Gülmeyi bıraktı ve bana sırtıttı. Gülümsediğinde nefes kesici bir yakışıklılığa sahip oluyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

"Beni her zaman mutlu ediyorsun," diye ağzından kaçırdı, sonra dondu kaldı, sırtışının yerini bir korku ifadesi aldı.

Sanırım bu ikimiz için de çok fazla dürüstlüktü, çünkü ben de donup kaldım.

Onu mutlu mu ettim? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Birlikte olduğumuz zamanın çoğunu bana ters ters bakarak ve bir timsah gibi hırlayarak geçirdi. Öpüştüğümüz zamanlar hariç. O zaman kesinlikle mutlu görünüyordu.

Ya da öyle bir şey.

İkimizin de hissedilir rahatsızlığını örtmek için hafifçe, "Çünkü ben çok çekici ve sosyalim," dedim. Kraliyet arabasıyla geçerken tebaamı selamlıyormuşum gibi kraliçe edasıyla elimi salladım. "Ve çok iyi bir mücevher zevkim var." Rahatladı, ama sırtışı tamamen kaybolmuştu. Boğazını temizledi. "Belli ki," diye homurdandı ve gözlerini kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Canavar geri dönmüştü. Bu adam beni kamçılacaktı.

Uçak hangardan çıkıp piste doğru taksi yapmaya başladı. Kalkışa hazırlanırken birbirimizin gözlerinden kaçarak sessizliğe gömüldük. Havalandığımızda, çarpan kalbime ve çırpınan sinirlerime karşı üstünlük sağlamayı başarmıştım. Çantamdan bir kitap çıkardım ve Jackson'ın yakında konuşma havasında olmayacağını bildiğim için okumaya koyuldum.

Yüzük parmağımda ağır ve havalıydı, bana bir sahtekâr olduğumu söyleyerek kıs kıs gülüyordu.

"Shakespeare mi?" diye mırıldandı Jackson.

Yukarı baktım. Elimdeki kitabın başlığına bakıyordu. "Much Ado About Nothing" dedim. Geçenlerde biri bana tavsiye etti."

Mavi gözleri benim gözlerimden kaçamayacakmış gibi bakıyordu. Sonunda beni serbest bıraktı ve bakışlarını tekrar pencereden dışarı çevirerek dünyanın çekilişini izlemeye koyuldu.

Uçuşun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Artık onun ruh halini anlayabildiğim için, Kentucky'ye yaklaştığımız her milde vücudundaki gerginliğin arttığını hissediyordum. Alçalmaya başladığımızda o kadar gergindi ki, kopabileceğini düşündüm.

Havaalanında bizi bir limuzin bekliyordu. Yüzü granit gibi olan üniformalı bir şoför çantalarımızı aldı. Gün batımına yakındı, gökyüzü muhteşem bir turuncu ve mor-maviydi. Havaalanından Louisville'in kalabalık şehrinden, evlerin gittikçe büyüdüğü ve birbirinden uzaklaştığı kırsal kesime doğru kısa bir yolculuk yaptık. Sonunda görkemli bir taş kapının önünde durduk ve

Sürücü, garaj yolunun yanındaki direğe monte edilmiş küçük gümüş bir kutuya bir kod girmiştir.

Yanımda Jackson, "Nefes al Bianca" dedi.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile. Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirerek büyük bir hızla bıraktım.

Taş kapıyı geçtik ve her iki tarafı da devasa meşe ağaçlarıyla gölgelenmiş uzun, dolambaçlı bir yoldan aşağı inmeye başladık. Bir dönemeçte uzaktaki evi gördüm. Çok güzeldi ama beklediğim kadar büyük değildi, belki Jackson'ın evinin yarısı kadardı.

Jackson yüzümü izliyor olmalıydı. "Burası misafir evi." dedi.

"Oh." Tamam, bu mantıklı. Zengindiler, tabii ki bir misafir evleri vardı.

"Mülkte on yedi tane var." diye ekledi.

Ağzım açık kaldı. Şaşkınlıkla ona baktım. "On yedi konuk evi. Böyle mi?"

"Hayır. Bu küçük olan."

Şaşırdığımı belli eden bir ses çıkardığımda gülümsedi, ama bu tamamen mizahtan yoksun, karanlık bir gülümsemeydi.

"Arazi iki yüz altmış dönüm, beş göl, on yedi konuk evi, botanik bahçeleri, bir geyik parkı, bir ahır ve araba evi ve kendi kilisesinden oluşuyor. Ana konutta otuz yedi yatak odası -bazılarına göre otuz dokuz, kimse tam olarak emin değil- otuz iki banyo, hizmetlilere ayrılmış bir kanat, bir bowling salonu, basketbol ve tenis kortları, elli kişilik bir tiyatro, bir İngiliz pub'ının kopyası, otuz bin şişelik bir şarap mahzeni ve tam bir atari salonu var. Ve unuttuğum bir sürü başka şey."

Yolun her iki tarafında yer alan, kısmen ağaçların ve yemyeşil bahçelerin arkasına gizlenmiş konuk "evlerinin" yanından hızla geçtik. Sonra alçak bir tepeye tırmandık ve ana mülk görüldü.

Nefesim kesildi.

Jackson mırıldandı, "Ayyıldızı iftliği'ne hoş geldiniz."
Sonra eğildi, başını ellerinin arasına aldı ve küfretti.

YİRMİ ALTI

BIANCA

Bir kale hayal edin - bir filmde gördüğünüz en büyük ve en ayrıntılı kale. Ama zindanları, hendekleri ve tuhaf kokuları olan yasakçı, kale tipi bir kale değil. Zarif ve romantik bir şey olsun. Mazgallı kuleleri, çağılayan çeşmeleri ve puslu vadilerde süzülen güvercin sürüleri olan bir şey. Ya da bir prensesin Beyaz Atlı Prens'in gelmesini beklediği herhangi bir peri masalındaki herhangi bir kale.

Sonra üç katına çıkarın, yemyeşil bir vahşi doğa fonunda zıplayan beyaz kuyruklu bir geyik sürüsü, renkli fiskiyeler ve huzur içinde süzülen kuğularla dolu ışıltılı bir göl ve uzaktaki ufukta tepeye tırmanan, her şeyi sıcak kehribar rengi bir parıltıyla yıkayan devasa turuncu bir ay ekleyin ve Moonstar Ranch denen yerin büyüğü, ihtişamı ve ruhu delen güzelliği hakkında küçük bir fikir sahibi olun.

İçinde çok sayıda sesli harf bulunan huşu dolu bir nefes verdim.

Sonra panikle Jackson'ın kolunu kavradım.

"Tamam," dedim, sesim biraz histerik çıkıyordu. "Mahremiyetine saygı gösterdim. Burayı terk etmene ve bir daha geri dönmeme neden olan şeyin ne olduğunu araştırmadım ama şimdi bana bir şey vermek zorundasın. Oraya körlemesine girmeme izin veremezsin. Bana doğrudan söyle. Cinayet mi? Adam kaçırma mı? Cinsel istismar? Yemin ederim yargılamayacağım ya da başka bir canlıya tek kelime etmeyeceğim. Bu kadar güzel bir yeri neden terk etmek istediğini söyle. Ve ayrıca neden

Çünkü orası kendi Avrupa ülkesi gibidir."

Jackson başını kaldırdı ve bana baktı. Gizemli bir şekilde, "En güzel şeyler bile zehirli olabilir," dedi.

Gözlerimi kırdım. "Bu hiç yardımcı olmuyor. Hem de hiç."

Sert bir nefes verdi ve koltuğuna geri yaslandı. "Hayalinde canlandırdığın kadar dramatik bir şey olmadığını bilmek seni mutlu edecektir. Şeflik işini bırakıp roman yazmayı hiç düşündün mü?"

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi, yine de elimde somut bir şey yoktu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Yani cinsel istismar yok mu? Bahçeye gömülmüş ceset yok mu?"

İnledi. "Tanrı aşkına Bianca!" "Ne düşünmem gerekiyor?"

"Gerçekten mi? Ayrıntılardan yoksun bir şekilde, doğrudan cinayete ve babam tarafından becerilmeye mi gidiyorsun?"

"Büyük bir şey olmalı!"

Bana ters ters baktı. "Öyleydi. Ve hayır, cinayet, adam kaçırmaya ya da ailemin uygunsuz okşama hareketlerini içermiyordu."

Gözlerimi kıstığımda, "Ya da başka biri!" diye gürledi.

Birbirimize ters ters baktık. Sonunda aklıma bir şey geldi. "Bunun insan yiyen köpekbalığı ile bir ilgisi var mı?"

Yüzü kızardığında, "Bingo" diye düşündüm.

Limuzin tuğla bir at arabası evinin içinden geçtikten sonra dairesel bir yolun tepesinde yumuşak bir şekilde durdu. Jackson dişlerini sıkarak, "Bu kadar soru yeter. Sadece bu hafta sonunu atlatalım, tamam mı?"

Limuzin şoförünün kapısını açmasını beklemedi. Arabadan fırladı, arkadan dolandı ve benim kapımı açtı. Elini uzattı ve sabırsızca parmaklarını oynattı.

Sohbet zamanı sona ermişti. Şimdi müzikle yüzleşme zamanıydı. Ebeveynlerle tanışma zamanı. Tatlı davranmaya çalışın ve

Korkunç zenginler benden nefret etmesin ve köpekleri üzerime salmasın diye.

El çantama bir matara koymadığım için kendime lanet ettim.

Jackson beni arabadan bir bavul gibi indirdi. Ayaklarımın üzerinde sabit durduğumda, onun acımasız yüzüne baktım ve neredeyse parmağımı kıracak şekilde göğsünü dürttüm. Belki de kurşun geçirmez yelek giyyordu.

"Hey. Boudreaux. Buraya gel."

Dudakları ince, solgun bir çizgiye doğru bastırılmıştı.

Ben.

Kararlı bir şekilde, "Ben senin arkadaşınım. Bunu sakın unutma. Hayır.

Beni neye bulaştırırsan bulaştır, hangi psikopat eski kız arkadaşın ya da deli akraban ya da gül ağaçlarının altında çürüyen ve itiraf etmediğin cesetler olursa olsun, ben senin tarafındayım. Anladın mı?"

Yutkundu. Gözlerinin içi eridi. Kaşlarını çatarak ve gözlerini kaçırarak duygularını örtmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Annem onun hakkında haklıydı. Adam crème brûlée gibiydi. Dışı sert ama içi yumuşak ve yapışkan bir tatlıydı. Bu sırrı bilmek bana kendimi iyi hissettirdi ve aynı zamanda şaşırtıcı derecede korumacıydı.

Bu zengin herifler dikkat etse iyi olur çünkü içlerinden biri Jackson'a yan gözle bile baksa Rambo moduna geçer ve kafalarını uçururum. Sadece ağzımla.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım, koluna girerek. "Şimdi bana deli gibi aşıkımsın gibi davran ve beni ailenle tanıştır."

Evin içi -bu kelimeyi biraz gevşek kullanıyorum- tam da bir şatodan bekleyeceğiniz gibiydi. Asılı duvar halıları, asık suratlı ataların yağlı boya tabloları, bir sürü

özenli taş işçiliği ve eğimli pencereler. Balıksırtı kakmalı ahşap zemin ayna parlaklığında cilalanmıştı. Çiçek demetleri, muhtemelen üç bin yıllık narin Çin porseleni vazolara yerleştirilmişti. Tavanlar katedral şeklindeydi. Duvarlarda bol miktarda oyma maun kaplama vardı ve kilise dışında hiç bu kadar çok dallı şamdan görmemiştim. Tüm etki görkemli, seçkin bir zarafetti.

"Ne çöplük ama." dedim.

Sekizgen şeklindeki fuayede yanımda duran Jackson homurdandı. Bunu bir zafer olarak kabul ettim.

Limuzin şoförü bavullarla birlikte bizi takip etti.

"Odalarınıza mı efendim?" dedi.

Jackson başıyla onayladı ve şoför sağımızdaki koridorda gözden kayboldu.

"O adamı tanıyor musun?" Şaşırarak sordum.

"Ben ... on yaşımdan beri personeldeydi, sanırım.

Charles." "Onun bir servisin şoförü olduğunu

sanıyordum. İkisi de

sanki daha önce hiç tanışmamışsınız gibi davrandınız!"

Jackson ağzı bir karış açık etrafına bakındı. "Kollarını bana dolamasını ve kocaman sarılmasını mı bekliyordun?"

"Ama bir 'seni gördüğüme sevindim' bile demedi. Sizi tanıdığına dair bir ipucu bile yoktu."

Jackson iki elini saçlarına götürdü ve kabaca, "Rayford benden hoşlanan tek kişiydi," dedi.

Aman Tanrım. Mayın tarlası. Tüm hafta sonunun onlarla dolu olacağına dair içimde kötü bir his vardı. Hemen konuyu değiştirdim. "Peki hizmetkârların sırası nerede?"

Jackson bana garip bir bakış attı.

"Şaka yapıyorum. Ama ..." Boş odaya göz gezdirdim.

"Burada bizi karşılayacak birinin olması gerekmiyor mu?"

O anda keskin bir havlama sesi duvarlarda yankılandı. Soluma döndüm ve dehşet içinde donakaldım. İki devasa, kaslı siyah köpek koridorda durmuş, kıpırdamadan bize bakıyordu.

Jackson dizlerinin üzerine çöküp kollarını açtığında korkum yerini rahatlamaya bıraktı. "Zeus! Apollo! Buraya gelin çocuklar!"

Köpekler öne fırladı ve Jackson'ın kollarına atıldı; havlayan, yalayan, kuyruk sallayan bir neşe kasırgası.

Geri adım attım, dönüp beni parçalara ayırmayacaklarından tam olarak emin değildim. Bir çift kurttan daha iriydiler ve aynı derecede korkunç bir görünümüleri vardı.

"Merak etme Bianca," dedi Jackson, köpeklerle haşır neşir olurken, "kurt köpekleri genellikle yabancılara karşı saldırgan değildir."

"Genelde bana pek güven hissi vermez Jax."

"Onlar çok tatlılar." Ayağa kalktı. Köpeklerin başları beline kadar geliyordu, bu da onları neredeyse benimle göz hizasına getiriyordu. "Elini uzat ve seni koklamalarına izin ver" dedi.

Ya da beni yer diye düşündüm ama bunun Ayyıldızı Çiftliği'ndeki ilk sınavım olduğuna ve başarısız olmayacağıma karar verdim. Elimi nazikçe uzattım, sonra iki devasa kafa incelemek için etrafımda dönerken kıpırdamadan durdum.

"Güzel köpekler," diye fısıldadım, dehşete kapılmışım.

"İyi köpekler."

Köpekler elimi kokladılar, sonra da mutlu bir şekilde bana doğru solumaya başladılar. Görünüşe göre koku testini geçmiştim.

"Erkencisin," dedi derin bir erkek sesi odanın öbür ucundan. Jackson kaskatı kesildi.

Fuayenin ötesindeki büyük odaya açılan kemerli kapı aralığında bir adam duruyordu. Gerçek hayatta hiç fötr şapka ve sigara ceketi giyen birini görmemiştim ama şimdi görmüştüm. Jackson'ın ikiziydi, ama daha yaşlı ve daha griydi, mavi gözlerinin etrafında gülme çizgileri vardı.

"Baba," dedi Jackson, tahminimi doğrulayarak.

Birbirlerine baktılar. Düşmanca değildi -her şeyden çok değerlendiriyorlardı- ama annemi dört yıldır görmemiş olsaydım, emin olun yeniden bir araya gelmemiz hiç de böyle olmazdı.

Yaşlı Bay Boudreaux bakışlarını bana çevirdi. "Ve sen de Bianca olmalısın," dedi oğluna hitap ettiğinden çok daha güçlü bir coşkuyla. "Senin hakkında çok şey duydum." Bakışları sol elime kaydı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Aman Tanrım. İşler karışacaktı.

Zihinsel olarak büyük kız külotumu giydim ve müstakbel kayınpederime neredeyse bal damlatacak kadar tatlı bir gülümseme gönderdim. "Bay Boudreaux. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum."

Sonra, genel kıyamet duygusunu üzerimden atmak için yanına gittim ve adama sarıldım.

Kollarınızı mermer bir heykele doladığınızı hayal edin, dostane teklifimin nasıl karşılandığını anlayacaksınız. Yüzüm kızarmıştı, geri çekildim ve Jackson'ın çenesinin yere kadar sarkmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Bay Boudreaux'nun da yüzü kızarmıştı. Dedi ki, "Ah. Canım. Kusuruma bakma Bianca, yaklaşık elli yıldır kimse tarafından kucaklanmadım sanırım."

Ama hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Cesaretlenerek ona tekrar gülümsedim. "Bu kadar ileri gittiğim için üzgünüm ama ailemde kucaklaşmayı çok severiz Bay Boudreaux. Annem bana her zaman iyi bir sarılmanın iyileştiremeyeceği çok az şey olduğunu söylerdi ve burbon da bunun içindir."

Bay Boudreaux bir an bana baktı, sonra yüzünde bir sırıtma belirdi. "Bana Brig de, Bianca. Eğer aileden biri olacaksan, ilk isimlerimizle hitap etmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Jackson bayılacakmış gibi yumuşak bir boğulma sesi çıkardı.

Ve hızlı bir başlangıç yaptık.

"Teşekkür ederim, Brig. Çok nazıksın." dedim.

Brig tekrar oğluna baktı. Sırtışı bozuldu. "Pekâlâ. Yolculuğundan sonra yorgun olmalısın. Akşam yemeğinden önce dinlenmene izin vereceğim. Saat sekizde." Bana doğru başını sallayarak döndü ve gitti. Köpekler de onu takip etti.

Gittiğinde çok rahatlamıştım. Dedim ki, "Whew! Bence oldukça iyi gitti, değil mi?" Ona döndüm.

Jackson'ı bana bir yabancıymışım gibi bakarken buldum. "Ne?" dedim. Dedim, anında korkunç bir gaf yaptığımdan endişelendim.

Ama o sadece şaşkınlıkla başını salladı. "Babama sarıldın," dedi usulca, gözleri parlıyordu. "Bir dahi misin yoksa tamamen deli misin karar veremiyorum."

Ona gülümsedim. "Bu çok kolay. Ben bir dahiyim."

"Evet," diye mırıldandı, "öyle düşünmeye başlıyorum."

Sonra hâlâ başını sallayarak koluma girdi ve beni uzaklaştırdı.

Akşam yemeğinden önce "evi" gezmek için yeterli zaman yoktu, bu yüzden bana sincap delikleri gibi her yere dağılmış olduğunu söylediği asansörlerden birini kullanarak doğruca Jackson'ın odasına çıktık. Kapıdan içeri girdiğimde durdum.

"Buradan neden bu kadar nefret ettiğinizi anlayabiliyorum," dedim etrafıma bakarak. "Burası gerçekten de insan tahammülünün sınırlarını aşıyor."

Daha fazla yağlı boya tablo, daha yüksek tavanlar, daha fazla paha biçilmez antika. Ancak bu odayı bu kadar güzel yapan şey, bahçelerin, gölün ve ötesindeki ormanlık alanların manzarasını sunan devasa pencere duvarıydı. Odanın bir ucundaki büyük taş ocakta ateş çıtırdıyordu. Diğer uçta ise hafifçe açık duran bir kapı, en-suite banyodaki olimpik boyutlardaki küvetin görünmesini sağlıyordu.

Jackson doğruca pencerelerin altında duran devasa yatağa gitti ve ipek yorganın üzerine yüzüstü uzanarak kıpırdamadan öylece kaldı.

İşte o zaman bu hafta sonu için uyku düzeni hakkında hiç konuşmadığımızı fark ettim.

Şurada büyük bir kanepa var, diye düşündüm, köşedeki püsküllü, tavus kuşu mavisi kanepeye baktım, karşısında bir çift düz sırtlı

Sandalyeler. Ya da o şey her neyse, diye düşündüm, duvara dayalı uzun bir mobilya parçası gözüme çarptı. Arkalığı yoktu, sadece her iki ucunda puro şeklinde yastıklar vardı ama belli ki oturmak için tasarlanmıştı. Zengin insanların evlerini süsleyen bir divan ya da onun gibi bir şey. Yastıklar fena halde rahatsız görünüyordu ama Jackson muhtemelen yataktan bir tane çalmama izin verirdi-

"Yine düşünüyorsun." Jackson'ın sesi yorganın içinde boğuklaşmıştı. Başını kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Kes şunu."

"Bu ... biz ... miyiz?"

Bakışları daha da şiddetlendi.

İçimi çektim ve tükürdüm. "Nerede uyuyacağım?"

Jackson sırt üstü döndü ve ellerini başının altına koydu. Bu, tişörtünün karnından birkaç santim yukarı çıkmasına neden oldu ve altın sarısı teninin sertliğini ve kot pantolonunun bel bandının altında kaybolan ince bir siyah saç izini ortaya çıkardı.

Yutkunmamın duyulmamasını umuyordum.

"İşte," dedi, yarı kapalı gözlerle bana bakarak. "Yani ... şu yatakta mı?"

Başını salladı.

Nabzım bir kademe daha yükseldi. "Seninle olduğu gibi mi?"

Ağzının bir köşesi kıvrıldığında, sinirli bir nefes verdim. Beni yemliyordu.

"Ben kanepeyi alırım, sen yatağı alabilirsin," dedi, sesinde sessiz bir kahkaha vardı.

El çantamı kapının yanındaki sandalyeye attım ve odaya girdim. Onu görmezden gelerek birkaç dakika etrafta dolaştım, eşyalara dokundum, meraklı davrandım. Kafamı banyoya soktum ve küvete kaç kişinin sığabileceğini merak ettim. Benim tahminim en az on kişiydi.

Beni her zaman izlediğini bildiğim gibi izlediğini biliyordum, sırtıma saplanan iki sıcak ütünün verdiği hisle.

Nihayet teftişimi bitirdiğimde ona d6nd6m ve "Bana annenden bahset" dedim.

G6zlerini kapattı. "Tanrım, bal porsuğu gibisin," diye mırıldandı.

Kollarımı göğs6m6n 6zerinde kavuşturdum. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa son derece sevimli geliyor, bu y6zden teşekk6r ederim."

İç 6ekişi muazzam bir hava akımıydı. "Geçilmez derisi olan b6y6k, vahşi bir gelincik gibi."

Bu o kadar saçmaydı ki hakaret bile etmedim. "Bana hazırlanmam için k6ç6k bir şey ver. Sanırım onunla akşam yemeğinde buluşacağım?"

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Sonra sert bir sesle, "Evet. Tabii aşağı inmemeye karar vermezse."

Kulağa k6t6 geliyordu. "Onunla konuşuyor musunuz?"

Çenesi 6alışıyordu. "Ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım" demeden 6nce uzun bir s6re sessiz kaldı.

Bezelyelerimi topla. Akşam yemeği 6ok g6zel olacak.

Yatağın kenarına usulca oturdum ve ona baktım. İnatla g6zlerini açmayı reddetti, ben de dikkatimin bel kemerinin 6st6ndeki a6ıkta kalan deri şerisinde gezinmesine izin verdim. Parmağım uzanıp o g6zel saç izini hafifçe okşamak için kaşınıyordu. 6ok yumuşak ve ince g6r6n6yordu, kuş t6y6 gibi. 6ok davetkâr.

Dudağımı ısırdım.

Jackson yumuşak bir sesle, "Neye bakıyorsun Bianca?" dedi.

Bakışlarım onunkilere kaydı. G6zlerinde o kadar b6y6k bir sıcaklıkla bana bakıyordu ki bir an için nutkum tutuldu. Bakışlarımı ondan ayırıp elimdeki y6z6đe baktım ve y6z6đ6n beni k6r etmesine izin verdim. "Hiçbir şey."

"O zaman neden y6z6n k6şedeki sandalyenin rengine?"

Kırmızı sandalyeyi kastediyordu. G6zlerimi kapattım. "şimdi bal porsuğu kim?" Mırıldandım.

Uzun ve gergin bir sessizlik anından sonra Jackson yavaşça uzanıp elimi tuttu. Elim nazikçe elinin 6zerine koydu.

Sonra elini karnımın üzerine koydu, böylece avuç içim onun sıcak, çıplak tenine dayandı.

Sesi alçak, zımpara kağıdı törpüsü gibi, "Buna mı bakıyordun?" dedi.

"Saçmalama" dedim ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk.

İşaret parmağımı kavradı, ucunu göbek deliğinin altındaki ince tüylere dokundurdu ve "Bu mu?" diye fısıldadı. Parmağımı bir boya fırçası gibi kullanarak, kotunun üst düğmesine gelene kadar yavaşça aşağıya doğru izledi.

Şiddetli bir sarsıntı beni sarstı ama gözlerimi açmadım. Elimi de oynatmadım.

Jackson yanımda kıpırdamadan yatıyordu, sert nefes alıp vermesi dışında. Isı yayan karnı elimin altında inip kalkıyordu. Kalbim çalan bir çan gibiydi.

Adımı fısıldadı. Dudaklarında çok tatlı, çok şefkatli bir ses vardı. Boğazımın derinliklerinden bir ses çıkardım, bir karşılık mı yoksa bir yalvarış mı, hangisi olduğunu bilmiyordum. İri ve hafifçe titreyen Jackson'ın diğer eli bileğimin iç kısmını okşadı.

Kapı aralığından yüksek sesle bir boğaz temizleme sesi geldi ve kışımda pnömatik yaylar varmış gibi yataktan fırladım.

"Affedersiniz efendim," dedi üniformalı, yumuşak yüzlü ve sarkık av köpeği gözlü bir erkek hizmetçi. Eğildi. "Hanımefendi. Akşam yemeğinden önce bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Jackson doğruldu, alnını ovuşturdu ve homurdandı, "Hayır. Ve gelecekte seni çağırmadığım sürece burada bulunmana gerek yok."

Hizmetçi tekrar eğildi. "Çok iyi, efendim." Geldiği gibi hızla ortadan kayboldu ve Jackson'la beni dayanılmaz bir sessizlik içinde baş başa bıraktı.

"Bana ihtiyacın olursa akşam yemeğine kadar banyoda saklanacağım," dedim ve kapıyı arkamdan çarparak kaçtım. Kapının önüne yığıldım, nefes almak için mücadele ediyordum, eğer yarıda kesilmeseydik yataktaki o küçük cilveleşmenin ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum.

Ne kadar uzağa gitmesini istediğimi merak ediyordum.
Kapalı kapının arkasından boğuk bir inilti duyulmuş
olabilir.

YİRMİ YEDİ

JACKSON

Sikimin kendi kalp atışları vardı. Vücudumdaki tüm kan kasıklarımda toplanmıştı. Bianca'nın bir bakışıyla yeniden on iki yaşıma dönmüştüm; pantolonumun içinde bir orman yangını çıkaran, beni suskun, terlemiş ve suçlu hissettiren ani hormon patlamasını kontrol edemiyordum.

Dehşet içinde banyoya kaçışına bakılırsa, ölümcül bir hata yaptığımdan oldukça emindim.

Başımı ellerimin arasına alıp yatağa doğru eğilirken halıya, "Seni lanet olası moron," dedim. "Sen tam bir geri zekâlısın."

Aklımı kaçırmadan ve neredeyse elini pantolonuma sokmadan önce iki öpücük paylaşmış olduğumuzu hatırlayarak kendimi teselli bile edemiyordum. O öpücükler sayılmazdı. En azından onun için bir şey ifade etmiyorlardı. İlki sadece eski sevgilisini kıskandırmak için bir numaraydı. İkincisi ise sadece benim çocuksu egomun seksüel olmayan biri olarak adlandırılmama sinirlenmesiydi.

Her iki öpücük de kavurucu derecede sıcak olsa da -en azından öyle sanıyordum- her iki durumda da beni öpmek istemiş gibi değildi. Ve şimdi yine buradaydım, muhtemelen endişe, konsantrasyon ya da tamamen başka bir şey olan bakışı şehvet bakışıyla karıştırıyordum.

Daha fazla klişe olabilir miydim? Cricket gibi bir kadın beni sevemiyorsa, Bianca Hardwick dünyada sevebilecek son kadındı.

Beynim karmakarışıkta. Düzgün düşünemiyordum. Bianca on beş dakika önce bana arkadaşım olduğunu söylemişti. Arkadaşım. Aramızın bozuk olduğu aileme yemeğe çıkmadan hemen önce bacaklarımın arasındaki ağrıyan, zonklayan, seğiren canavarla oynaşmanın harika bir fikir olduğunu düşünen kız değil.

Bu bir felaketti.

Banyo kapısının arkasından su sesi geldi ve ardından belli belirsiz bir nefes alma sesi duyuldu. Bu muhtemelen Bianca'nın lavaboya kusmasıydı. Bunu düzeltmek zorundaydım. Özür dilemeliydim.

Ayağa kalktım ve banyo kapısına gittim. Alnımı kapıya dayadım ve gözlerimi kapattım. Akan suyun sesi kesilince, "Bana bir şeyle vurmak istiyorsan, sehpanın üzerinde Aziz Petrus Meydanı'ndaki dikilitaşın bronzdan yapılmış çok ağır bir kopyası var. Onu sana getirebilirim. Oldukça sivri bir ucu var."

Tepkisi kapı tarafından boğuklaştırıldı. "Sana vurmak istemiyorum."

Bunun, kafama vurmaktansa beni vurmayı tercih etmesinden başka bir anlama geleceğini ummaya cesaret edemedim. Bekledim, ellerimi tahtaya dayadım, kalbim küt küt atıyordu.

Kapının onun tarafına doğru yaklaştı, çünkü sesi daha netti, "Belki de olanları unutabiliriz." dedi.

Rahatlamıştım. Ta ki usulca "Şimdilik." diye ekleyene kadar.

Yerimden fırladım ve kapıya baktım. Şimdilik mi? Şimdilik mi? Bu da ne demek oluyordu? Bana bağırarak için yemek sonrasına kadar bekleyecek miydi, yoksa ...

Ya da ne?

Vay anasını. Kalp krizi geçiriyordum. Hayır, yine hayal gücümün beni ele geçirmesine izin veriyordum.

Hayır. Kalp krizi geçiriyordum.

Kapı tokmağı döndü. Kapıyı araladı ve iki santimlik bir aralıktan bana baktı. Yüzünün sadece sol tarafı görünüyordu ve tamamı kızarmıştı.

"Kıyafetlerle ilgili bir şeyden bahsetmiştin," dedi.

Başımı salladım.

"Giydiğim elbise akşam yemeği için uygun mu?"

"Evet ama başka bir şey giymek istersen dolapta bakabileceğin şeyler var."

Sol kaşı kalktı.

"Senin için birkaç şey getirdim" dedim.

Kapıyı ardına kadar açtı. "Benim için alışveriş mi yaptın?"

Yüz ifadesinden memnun mu olduğunu yoksa bunun ürkütücü olduğunu mu düşündüğünü anlayamadım, bu yüzden tekrar başımı salladım.

"Bedenimi nasıl bildin?"

Vücutuna bakarak çok zaman geçirdiğimi söylersem bunun ürkütücü olacağını biliyordum, bu yüzden "Tahmin ettim" demekle yetindim.

Yüz ifadesi bozuldu. "Lütfen bana iki beden olduğumu tahmin etmediğini söyle, çünkü eğer tahmin ettiysen, hafta sonunun geri kalanında bu elbiseyi giyeceğim."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırarak döndüm ve gardırobun yanına gittim. Kapakları açtım ve kenara çekildim.

Bianca başını banyonun kapısından çıkardı ve gardıroba baktı. Büyük bir meşe oymasıydı, sanırım İtalya'dan bir antikaydı ve en sadık giysi atına bile yetecek kadar çekmecesini ve asma alanı vardı. Merakla yanıma doğru yürüdü ve yanımda durdu. Bir süre gardırobun içine baktı, sonra başını kaldırıp bana baktı, yüzü ciddiydi.

"Orada bir sürü kıyafet var, Jax."

"Eğer düşündüğün buysa, onlar başkasına ait değil. Ben sadece seçeneklerin olsun istedim."

Tekrar gardıroba baktı ve hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etti.

Bu tepkinin ne anlama geldiğinden emin değildim ama biraz çaresiz kalmaya başlamıştım. "Hoşuna gitmeyen hiçbir şeyi giymek zorunda değilsin elbette. Ama beğendiğin her şeyi alacağız."

ev . . . Yani, eğer istersen. Ya da hepsini bırakabiliriz," diye topallayarak bitirdim, ayaklarıma bakarak.

"Bunların hepsi benim için mi?" diye sordu.

"Evet," dedim hışımla, heyecandan titrememeye çalışarak çünkü ses tonunu yanlış okumuyorsam mutluydu.

Sonra yüksek sesle inlememeye çalıştım çünkü bana döndü, ayak parmaklarının üzerinde durdu, kollarını omuzlarıma doladı ve bana sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı boynuma karşı.

Oh Tanrım. Yüce Tanrım. Hayatının geri kalanında her gün ona kıyafet alacaktım. Kollarımı beline doladım, onu kendime doğru çektim ve gözlerimi kapattım. Teninin tatlı kokusunu içime çekerek, "Bir şey değil," diye fısıldadım.

Göğsünden narin bir ürperti geçti. Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek, muhteşem kışını avuçlamak için duyduğum şiddetli dürtüye direndim ve orada durup nefes nefese kaldım, bırakan ilk kişinin ben olmayacağımdan başka bir şey bilmiyordum.

Bir süre sonra, "Çok uzunsun." dedi.

"Sana platform çizme alacağım." diye ağzımdan kaçırdım.

Gülüştü boynumda boğuklaştı. Parfümü burnumdaydı. Saçının yumuşak bir kıvrımı ağzımın köşesine takıldı ve ben cennetteydim.

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Orada yıldızları görebiliyor muydu?

"Görüyorum ki aileden biri sarılmaktan hoşlanıyor" diye alay etti.

Pantolonumdaki on inçlik çelik borudan bahsediyor olma ihtimali yüksekti ama bundan bahsederek anı mahvetmek istemedim. Onun yerine "Şanslıyım." dedim.

Sesim o kadar sertti ki sanki son birkaç günümü çılgılık atarak geçirmişim gibi geliyordu.

Yutkundu. Kirpiklerini indirdi ve sonra ağzıma bakmaya başladı. Kolları hâlâ boynuma sıkıca sarılıydı. O kadar yakındı ki nabzının boynumda zonkladığını görebiliyordum.

Boğazının çukuru, beni dokunmaya, öpmeye, dilimle hafifçe yalamaya davet ediyordu.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

Gözlerimi kapattım. "Bilmek istemezsin."

"O kadar kirli, ha?"

Hay sikeyim. Benimle flört mü ediyordu yoksa şaka mı yapıyordu? Gerçekten kasıklarımı düzeltmem gerekiyordu ama kollarımı hareket ettirme riskini göze alamadım. "İğrenç." diye fısıldadım.

Nefes alış veriş değişti. Başımı hafifçe çevirdim ve burnumun ucu boynuna değiyordu. Dudaklarım tenine çok yakındı, o kadar yakındı ki...

Neredeyse duyulamayacak kadar zayıf bir sesle, "İki yıl," dedi.

Konuşamayacak kadar büyüüne kapılmıştım, bu yüzden ne demek istediğini anlamadığımı belirtmek için başımı hafifçe salladım.

Yine saklanıyormuş gibi başını göğsüme doğru yaklaştırdı. "Bana en son ne zaman seks yaptığımı sormuştun. seks yaptığımı sormuştun. Cevabım iki yıl."

Nefesim içimden titreyerek çıktı. Ağzımı onunkine bastırmamak, aramızdaki sıcaklık ve gerginlik artarken, kalbi göğsümde pürüzlü bir şekilde çarparken hareketsiz durmak için sahip olduğum tüm öz kontrolle savaştım.

Aynı hatayı tekrar yapmayacaktım. Kendimi onun üzerine itmeyecektim. Eğer beni istiyorsa, bunun farkına kendisinin varmasına izin vermeliydim. Onu yatağa atmak ve kendimi ona gömmek için can atsam da, kontrolün onda olmasına izin vermeliydim.

Eğer kendini mecbur hissederse kendimle yaşayamazdım. "Bu bir şey değil," dedim, sesim zayıftı.

"Sana sahibim

bir mil farkla yendim."

Kolları gevşediğinde neredeyse kopup onu öpecektim ama kendimi hareketsiz durmaya ve çekilmesine izin vermeye zorladım. Parlak gözlerle bana baktı ve ellerini arkasında kavuşturdu.

"Neden akşam yemeğinde giymemi istediğin Őeyi seşmiyorsun? Bakalım nasıl bir zevkin varmış Boudreaux. Saşımı dűzelteceđim."

Banyoya girdi ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı, beni yalnız bıraktı, beni asla sevmeyecek başka bir kadına aşık olmaktan kendimi kurtarmak işin yapabileceğim bir Şey olmasını diledim, ama şok geç olduğunu biliyordum.

CREOLE BAMYA BAMYA

6 porsiyon yapar

- 4 yemek kaşığı tereyağı• kaşer tuzu
- 1 yemek kaşığı kırmızı biber
- 1½ pound kemiksiz tavuk butları, derileri çıkarılmış, parçalara b ö l ü n m ü ş
- 4 ons tasso jambon, 1² küp şeklinde kesilmiş• 3 diş sarımsak, kıyılmış
- 2 çay kaşığı kekik, kıyılmış• 1 defne yaprağı
- 1 sarı soğan, kıyılmış
- 1 kırmızı dolmalık biber, kıyılmış
- 1 yemek kaşığı taze maydanoz, kıyılmış
- 6 büyük taze domates, kabukları, çekirdekleri ve çekirdekleri çıkarılmış• 2 yemek kaşığı domates salçası
- 6 su bardağı tavuk suyu
- 1 pound bamya, kesilmiş, ½ inç kalınlığında dilimlenmiş• 6 bardak pişmiş beyaz pirinç

Hazırlık

1. Hollanda fırınında tereyağını eritin.
2. Tavuğun her iki tarafını tuz ve kırmızı biber ile baharatlayın, 10 dakika veya kızarana kadar pişirin.
3. Tasso ve sarımsağı ekleyin, 5 dakika pişirin.
4. Kekik, defne yaprağı, soğan ve dolmalık biberi ekleyin. Kızarana kadar 5-10 dakika pişirin.

5. Maydanoz, domates ve domates salçasını ekleyin. 5 dakika veya yumuşayana kadar pişirin.
6. Tavuk suyunu ekleyin, kaynatın. Isıyı düşürün ve tavuk iyice pişene ve bamya koyulaşana kadar, yaklaşık 1 saat pişirin.
7. Kalan tereyağını yapışmaz bir tavada eritin. Bamyayı hafifçe gevrekleşene kadar 8-10 dakika pişirin, ardından bamyaya ekleyin. Bamyayı 15 dakika daha pişirin. Defne yaprağını atın.
8. Sıcak beyaz pirinç üzerinde servis edin.

YİRMİ SEKİZ

BIANCA

Banyodan çıktığımda Jackson gitmişti. İçimi bir hayal kırıklığı kapladı ama bıraktığı şeyi görünce tekrar canlandım.

Muhteşem kırmızı bir elbise yataktan beni çağırıyordu. Kolsuzdu, beli kemerli ve kloş etekliydi, iğrenç çocuk doğuran kalçalarımı gizlemek ve belimi vurgulamak için daha iyiydi. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdiğimde ipek gibi parılıyordu.

Çünkü ipekti. Yakasındaki etikete baktım ve yüksek sesle, kadınlara yakışmayan bir korna sesi çıkardım. Bu ne kadara mal olmuştu? Muhtemelen parmağımdaki buz parçasından daha az, diye karar verdim. Sonuç olarak, evlenmek müstakbel kocam için oldukça pahalıya mal oluyordu.

Koca. Sinirlerim bozuldu.

"Kendini toparla Bianca," diye mırıldandım, elbiseyi toplarken. Üzerimi değiştirmek ve aynanın karşısında kendime moral vermek için banyoya yöneldim. Her ikisini de bitirdiğimde, oldukça iyi göründüğümü kabul etmek zorundaydım.

Gözlerim parlıyordu. Elbise üzerime bir rüya gibi oturdu ve rengi ten rengimi güzelleştirdi. Flats yerine askılı nude sandaletler giydiğim için çok mutluydum çünkü tüm kıyafeti tamamlayacak kadar zariflerdi.

"Saçlar aşağı."

Sıçradım. Jackson açık kapı aralığında durmuş, gözleriyle beni süzüyordu. Her zamanki klipsiyle yerinde duran kabarık saçımı işaret eden bir hareket yaptı.

"Oh. Um. Tamam." Tokayı bıraktım ve saçlarımı salladım. Girdaplı bir bulut halinde omuzlarıma döküldü.

Jackson karnından bıçaklanmış gibi görünüyordu.

"Bunu mu giyiyorsun?" Gürleyen kalp atışlarımı görmezden gelerek sordum.

"Evet." Kendine bile bakmadı, sadece vücudumda her türlü olağandışı şeyi yapan vahşi mağara adamı gözleriyle bana bakmaya devam etti.

Bir fikir beynimi kemirmeye başladı ama elimdeki duruma konsantre olmak için onu bir kenara ittim.

"Tamam, bunu sadece yardımcı olmak için söylüyorum, yargılamak için değil, ama bence eski deri ceketiniz ve kot pantolonunuz yıllardır görmediğiniz ebeveynlerinizle akşam yemeğinde giymek için en uygun şey olmayabilir. Bir kalede yaşayan. Ve muhtemelen som altın tabaklarda yemek yiyorlar."

Cevap vermeyince ekledim, "Ayrıca kıyafetimle de uyuşmuyorsun. Bu arada kıyafetime bayıldım. Çok güzel. Yani ..."

Bakışları yavaşça vücudumdan aşağıya indi, sonra tekrar yukarıya çıktı - uzun, kalıcı bir tarama, utanmadan şehvetle. Kendimi sabitlemek için bir elimi tezgâha koymak zorunda kaldım.

"Tabii, üstümü değiştiririm." dedi.

Kapı aralığından kıpırdamadan ceketini silkti ve tişörtünü başına geçirdi. Her ikisi de bir kumaş hışırtısı içinde yere kaydı ve hava sızdırarak orada oturdu.

O kadar yüksek bir sesle nefes aldım ki neredeyse homurdanacaktım.

Eğer ipek elbisemin güzel olduğunu düşünseydim, Jackson'ın vücuduyla kıyaslandığında lağımdaki bir paçavra gibi kalırdı. Büyüleyici bulduğum ince tüy izi, karnından göğsüne doğru uzanıyor ve meme uçlarının arasında, hem erotik hem de son derece erkeksi olan koyu renkli tüylerin tozuyla birlikte dışarı çıkıyordu. Dergilerde ve internette kısırlaştırılmış, göz yaşartıcı bir parlaklığa sahip ağdalı erkek modeller görmeye o kadar alışmışım ki, bu neredeyse pornografik görünüyordu.

Sonra kaslar vardı. Tanrım, kaslar. Bir insanın kasları

olabileceğini bilmediğim yerlerde kasları vardı, hepsi yontulmuş, üst üste yığılmış ve şişkin, bir çift şeklinde

Kalçalarından kasıklarına doğru bir V gibi, bebek yapıcısına giden yolu gösteren bir neon tabela gibi.

Cildine hiç girmeyeyim. Erkeklerin parlayan bir cilde sahip olmasına izin verilmemeli. Cildi o kadar altın sarısı ve mükemmel ki, sanki bir ressamın hava fırçasından çıkmış gibi görünüyor.

Büyüktü, güzeldi ve bana elbisemi yukarı çekip beni lavabonun üzerine egecekmiş gibi bakıyordu ve bu benim zavallı küçük yumurtalıklarım için çok fazlaydı, o da mantıklı olanı yaptı ve bayıldı.

"Demek tüm boş zamanlarında bunu yapıyorsun," dedim, sesim bir mutfak faresinin gıcirtısıydı. "Egzersiz yapıyorum."

Gözleri mavi ateşle yanan Jackson usulca, "Benim için kıyafetlerimi seçmek ister misin? Madem yardımcı olma havasındasın?"

Gülmeye çalıştım ama sesim boğazımdaki kıl yumağını dışarı atmaya çalışıyormuşum gibi çıktı. Çok çekiciydi. "Eminim idare edebilirsin." Arkamı döndüm, onun yanından geçip odaya girecek kadar kendime güvenemiyordum ve dev bir korkak gibi saçlarımla uğraşmaya başladım.

Gözlerimiz aynada buluştu. Gülümsemedi ama gülümsemek istediğini hissettim. Kendinden çok memnun olduğunu hissettim, bu yüzden ona kaşlarımı çattım.

Görüş alanından çıktı. Bir süre sonra elinde şoförün gardırobun yanına koyduğu çantalardan biriyle döndü. Çantayı yatağın üzerine çevirdi, fermuarını açtı ve bir gömlek bulmak için etrafı karıştırırken, ben de çaresizce onun işe giden tüm o muhteşem kaslarına baktım.

Cidden, bir vücutta bu kadar çok sert, şişkin yer olması gerekli miydi?

Evet! Yumurtalıklarım kükredi. Evet, kesinlikle öyle!

"O koca iç çekiş ne içindi?" Jackson omzunun üzerinden baktı, beni onu süzerken yakaladı ve sırttı.

"Sadece biraz gaz," dedim ve sırtarak karşılık verdim.

Kendini beğenmiş piç. Neler olduğunu çok iyi biliyordu. Bahse girerim yumurtalıklarım onun beynine hızlı arama yapıyordu.

Jackson kıkırdadı. Çantadan lacivert bir elbise gömleği çıkardı, omuzlarına attı ve yavaşça düğmelerini iliklerken bana döndü, tüm bu süre boyunca yatak odası gözleriyle bana baktı, sanki tersten bir striptiz gibi.

Son düğmeyi de ilikledikten sonra "Daha iyi," dedim. "Şimdi kıvrıl."

"Şimdiden bir eş gibi konuşuyorsun," diye hafifçe itiraz etti ama dediğimi yaptı ve gömleğinin uçlarını kot pantolonunun içine soktu. Tabii ki bu, fermuarının açılmasını gerektirdi, bu da ön dikişleri farklı türden bir kas tarafından test edilen, kocaman ve işe hazır görünen beyaz pamuklu külot giydiğini ortaya çıkardı.

Ürkmüş bir yavru kuş gibi ciyakladım ve başımı öyle hızlı çevirdim ki neredeyse kendi boynumu kırıyordum. Aynadaki yansımamla yüzleştüğimde, aşikâr olanı inkâr etmek mümkün değildi: Sonuna kadar tahrik olmuştum. Gözbebeklerim kocaman, rengim uçmuş ve göğsüm bir kapak modelinki gibi kabarmıştı.

Yüce Tanrım. Sahte nişanlıma karşı cinsel bir çekim duyuyordum. "Orada her şey yolunda mı Bianca?"

Ses tonundaki kahkahayı duydum ve ağır bronz dikilitaşın odanın neresinde olduğunu merak ettim. Kendimi kontrol etme mucizesiyle sesimi eşit tuttum. "Şeftali gibi keskin."

Kapının pervazına vurdu. Baktığımda onu tek omzuyla kapiya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gömleğinin düğmelerini iliklemiş ve içine sokmuş, rahat bir güven timsali olarak buldum. "Hazır mısın?" dedi, sesi boğuktu.

"Akşam yemeği için," diye açıkladım.

"Tabii ki. Başka ne hakkında konuşuyor olabilirim ki?"

Bana göz kırptı, bir kuzu kadar masumdu ve başımın ciddi bir belada olduğunu biliyordum.

Bu sadece bir iş anlaşması, dedim kendi kendime o davet için elini uzatırken. Sadece bir iş anlaşması, diye tekrarlayıp durdum odadan el ele çıkarken. İş, iş, iş.

Kadınsı yanlarım kesinlikle işle ilgili olmayan bazı fikirler öne sürüyordu ama iki yıllık pratikten sonra onları görmezden gelmek kolaydı.

Yemek odasına girdiğimizde Jackson'ın ruh hali hafiften kasırga sırasında okyanusun dibi gibi siyaha dönmüştü.

Odaya çift taraflı bir şömine ve kendi atmosferini yaratacak kadar büyük bir avize hâkimdi. Masa tam olarak Kont Drakula'nın yemek masasının nasıl olacağını hayal ettiğim şeye benziyordu. Siyah, özenle oyulmuş sandalyelerle çevrili, gümüş şamdanlarla süslenmiş uzun, tabut siyahı bir ahşap levha. Kan kırmızısı şarap kadehleri, kenarları altınla kaplı kemik porselenden yer takımlarının yanında duruyordu. Garip bir şekilde ürkütücüydü.

Duvardaki dede saati sekiz kez vakur bir şekilde gong çaldı ve perili şato havası tamamlandı.

Belki de burada büyümek o kadar da güneşli ve güllük gülistanlık değildi.

"Hanımefendi," dedi sarkık gözlü uşak, öyle sessiz bir şekilde birdenbire ortaya çıktı ki yerimden sıçradım. Benim irkilmiş küçük ünlemim üzerine eğildi. "Aperatif?" diye sordu bir çırpıda.

"Evet!" deyişim o kadar güçlüydü ki şaşırdı. Bir an bana göz kırptı, sonra eldivenli parmaklarını şıklattı. Bir başka hizmetçi elinde bir kadeh şampanyayla sessizce öne doğru süzüldü, işte o zaman odanın üniformalı hizmetçilerle dolu olduğunu fark ettim, sırtları dik ve sessiz bir şekilde duvarlara yaslanmış, boş ifadelerle boşluğa bakıyorlardı.

Hayatımda gördüğüm en ürkütücü şeydi.

"Efendim?" dedi baş uşak Jackson'a. Jackson da ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. Uşak eğilerek uzaklaştı

ve köşeye sinmeye gitti.

Nefesimin altında Jackson'a "Bu ne lanet olası Noel mucizesi böyle?" dedim.

"Ailem tam kadro çalışmayı sever," dedi etrafına hoşnutsuzlukla bakarak.

Ona biraz daha yaklaştım. "Eminim eyaletin işsizlik oranını tek elden destekliyorlardır."

"Bianca!"

İsmim odada gümbür gümbür duyulunca neredeyse çığlık atacaktım. Ama bu sadece Jackson'ın babasıydı, bitişik koridordan kocaman bir sırtışla ve sanki bir gece kulübünde bir sonraki gösteriyi sunan bir sunucu gibi kollarını iki yana açarak çıkageldi.

"Oh! Merhaba, Bay Boudreaux. Yani Brig."

Önümde durdu ve omuzlarımı sıktı. Hâlâ sırtarak beni dostça salladı. "Harika görünüyorsun. Harika!"

Tamam. Bu gerçekten garipleşmeye başlamıştı. En azından köpekleri üzerime salmadığı için kendimi teselli ettim.

Sanki düşüncem onları çağırmış gibi, Zeus ve Apollo kapı aralığında belirdiler, sonra da siyah kürkleri, kaslı uzuvları ve sallanan dilleriyle yere yığılarak çıkışı etkili bir şekilde engellediler.

"Teşekkür ederim." Brig'e belli belirsiz gülümsedim. Jackson'a döndü ve gülümsemesi tıpkı ilk geldiğimizde olduğu gibi durakladı.

"Jackson."

"Brig."

Brig'in gözkapakları oğlunun ilk adını kullandığını duyunca seğirdi. Bir an için konuşacak bir konu bulmakta zorlandı. Jackson dudaklarını acımasızca eğerek onun bunu yapmasını izledi.

Brig, "O korkunç deri ceketini değiştirdiğin için teşekkür ederim," demeye karar verdi.

Jackson kaskatı kesildi. "O Christian'ın ceketiydi," diye hırladı.

Kulaklarım dikildi. Christian mı? Ölü arkadaşı Christian mı? Cody'nin babası Christian mı? Ceketin Jackson için normalde bir giysinin ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ettiğine dair içimde korkunç bir şüphe vardı ve ceket çıkarmasını istediğim için suçluluk duygusuna kapıldım. Onu ceket giyerken gördüğüm onca zamanı düşündüm ve ceketin ne kadar eski, berbat bir şey olduğunu düşündüm ve kalbim sıkıştı.

"Akşam yemeği için ona elbise gömleği giydirdim," dedim gürleyen sessizliğe. "Ama bence bu ceket ona çok yakışmış. Herkes vintage görünümü yakalayamaz."

Brig rahat olamayacağı kadar uzun bir süre bana baktı. "Gerçekten." Boğazını temizledi.

Jackson öfke saçarak yanımda durdu, elinde paslı çivilerle kabarmış bir tahta vardı. Elini sıktım. O da öyle sert sıktı ki kemiklerimi kıracağını sandım.

"Bianca. Jackson bana şef olduğunu söyledi?"

"Bu doğru. Yakın zamanda New Orleans'ta ilk restoranımı açtım."

"Ne kadar muhteşem. Anladığım kadarıyla anneniz de restoran işindeymiş?"

Babasına benden tam olarak ne kadar bahsettiğini merak ederek Jackson'a baktım ve başımı salladım. "Katrina Kasırgası orayı yerle bir etmeden önce yaklaşık yirmi yıl boyunca Dokuzuncu Bölge'de bir yeri vardı. Ondan sonra emekli oldu."

Brig sıkıntılı görünüyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Yeniden inşa etmek istemedi mi?"

"Yeniden inşa edecek paramız yoktu."

Paradan bahsedilince Brig'in gözleri parladı. "Şey. Aile geleneğini sürdürüyor olman harika. Annen seninle gurur duyuyor olmalı."

Jackson'ın daha önce sert olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bir buz saçağına dönüştü. Ama tek kelime etmedi. Sanki öfke dışında tüm silindirleri kapatmış gibiydi.

Eski bir aile dramının ortasında olduğumu biliyordum ve bana bir pusula vermediği için Jackson'a kızmıştım.

Benim yolumu bul. Şimdiye kadarki sessiz performansına bakılırsa, Gecenin geri kalanında bu konuşmayı sürdürmek zorunda kalacaktım.

Ama Jackson'a ne kadar kızgın olursam olayım, ona sataşılmasına izin verirsem lanetlenirdim. Özellikle de kendi babası tarafından. Ve bu son yorumun sivri bir iğneleme olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Brig'in gözlerinin içine baktım. "Oh, öyle. Ama işsiz olsaydım ve yemek kuponlarıyla yaşasaydım bile benimle gurur duyardı. Kendi başarı tanımına uymadığı sürece çocuğunu sevecek türden bir insan değil."

Toplanan hizmetlilerin nefeslerinin nasıl kesildiğini ya da odanın nasıl elektriklendiğini hayal etmediğimi biliyorum. Ama hayal etmiş gibi yaptım ve Brig de öyle yaptı.

Sessizce, "Tabii ki hayır. Ebeveynler çocuklarını her zaman severler, bunu yapmamızı zorlaştırsalar bile."

O ve Jackson göz göze geldiler.

Merhaba, kıvranan dev solucan kutusu, lütfen otur ve rahatına bak. İşler biraz daha gerginleşirse, paramparça olabilirim.

Jackson'ın annesi tekerlek gıcirtısıyla odaya girdi.

Solgun, sarışın ve kırılgan görünümlüydü, dişi aslan gibi olan mavi gözleri hariç. Ağzının bir tarafı yüzünü buruşturmuş, bir eli kucağındaki pençeye doğru kıvrılmıştı. Saçları ciddi bir şekilde yüzünden kazınmış ve alçak bir topuz haline getirilmişti. Boynuna taktığı üçlü inci dizisi o kadar sıkıydı ki muhtemelen kan dolaşımını durduruyordu. Tekerlekli sandalyesini iten, kolalı beyaz hemşire üniforması ve lastik tabanlı ayakkabılar giymiş, şişman, orta yaşlı bir kadındı ve biri onu gülümsediği takdirde tanıdığı herkesi öldürmekle tehdit etmiş gibi görünüyordu.

Jackson'ın annesi Drakula'nın yemek odasından bile daha korkunçtu. Kıpırdamadan durmak ve dönüp çığlık atarak evden kaçmamak için kendimi fiziksel olarak zorlamam gerekti.

"Ah!" dedi Brig. "Clemmy, gel de Bianca'yla tanış." Sanki Jackson odada yokmuş gibi davrandı.

Clemmy bakışlarını bana çevirdi. Gözleri eski bir kutup gölünde hiç çözülmeyen buz gibiydi. Boğazımın arkasında bir kedi tıslaması yükseldi ve yutkundum. Sonra gözlerini Jackson'a çevirdi. Ona baktım ve onu beyaz yüzlü, gergin dudaklı, derin bir sıkıntı içinde buldum.

İsa, Meryem ve Yusuf, bu insanların nesi vardı?
Bu saçmalıktan bıktığıma karar verdim.

"Bayan Boudreaux. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Jackson'ın elini bıraktım ve kararlı bir şekilde Clemmy'ye doğru yürüdüm, yanaklarımda bir satıcının sırtışı vardı. Uzanıp Clemmy'nin güzel elini kendi ellerimin arasında nazikçe kavradığımda hemşire telaşla bana baktı. Sıcak bir şekilde, "Eviniz çok güzel. Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Bir iğne düşse duyabilirdiniz. Sonsuzluk boyunca kimse kılını bile kıpırdatmadı.

Sonra Clemmy'nin ağzının çarpık olmayan tarafı yukarı döndü ve buzdağı gözleri birkaç derece çözüldü. Durgun, hafif çarpık bir sesle, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Hizmetçinin köşesine yığılıp kalacağını düşünmüştüm.

Şansımı zorlamaya karar vererek, "Oğlunuz onu tanıdığım günden beri bana krizler yaşıyor, ama biliyorum ki o büyük kalbini sizden ve kocanızdan almış olmalı. İkinizi de daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Onu şaşkına çevirmiştim. Dudaklarını aralayarak bana baktı, hızla gözlerini kırıştırdı, ağlamak mı yoksa sağlam elini boğazıma dolayıp yemek borumu ezmek mi istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Bir süre sonra kendini toparladı. "Çok naziksiniz."

Karşı duvardaki hizmetkârlardan ikisi şimdi ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

Bu gerçekten eğlenceli olabilir.

Ellerini bıraktım ve Jackson'a dönüp kaşlarımı kaldırarak yanlış anlayamayacağı bir bakış attım. Bakışları annesiyle benim aramda birkaç kez gidip geldikten sonra öne doğru atıldı. Bize doğru geldi, sertçe eğildi

yanağından öptü, sonra beni aralarında bir tampon olarak kullanarak diğer tarafımda durdu. Elimi bir can yeleğiymiş gibi sıktı.

Yemek odasının diğer tarafında duran Brig'in yüzü gülüyordu. Kollarını tekrar açtı ve "Hadi yiyelim!" diye bağırdı.

YİRMİ DOKUZ

BIANCA

Brig ve ben önemli olmayan bir konuda dostça sohbet ederken, Jackson yemeği suratsızca tabağına bakarak ve kanlı şarap kadehlerini yudumlayarak geçirdi. Onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştim, ki bu da bir şey ifade ediyordu.

Ailesi uzun yemek masasının iki ucunda oturuyordu. Jackson ve ben ise yemek tabakları, şarap sürahileri ve meyve kâselerinden oluşan bir ormanla ayrılmış bir şekilde karşılıklı oturuyorduk. şamdanlar titriyor ve balmumu damlatıyordu. Hizmetkârlar duvarların önünde tetikte bekliyordu. Pride and Prejudice uyarlamasından fırlamış gibiydi.

Jackson bir kez bile gözlerime bakmadı.

"Demek ikiniz restoranınızda tanıştınız?" Bir uşak ya da adı her neyse, elinde balık tabağıyla bana doğru eğilirken Brig, "Demek ikiniz restoranınızda tanıştınız," dedi. Balgamla rahatsız edici bir benzerliği olan kremi sarı bir sos sızıyordu. Kibarca reddettim.

"Evet, öyle yaptık. Jackson, Boudreaux Bourbon'dan esinlenerek hazırladığım bahar menümü tatmaya geldi. Bundan bahsetmemiş miydi?" Brig irkilmiş görüldüğünde söyledim. "Tüm tarifler ailenizin burbonuyla yapıldı."

Brig, karısının elini tuttuğumda olduğu gibi şaşkın görünüyordu. "Hayır," dedi belli belirsiz, iri gözlerle bana bakarak. "Hayır, bundan hiç bahsetmedi."

Boş tabağındaki bir üzümü bıçakla ileri geri iten Jackson'a baktım.

"Bu doğru. Hatta beni ailenin ticari markasına telif hakkı ihlali nedeniyle dava açmakla tehdit etti."

Clemmy, bir yudum çorbanın ortasında öksürdü. Kaşığına düşürdü ve kaşık kâseye çarptı. "Oh! İyi misin?"

Hemşiresi bana kaşlarını çattı ve bir peçeteyle Clemmy'nin göğsünü okşamaya başladı, küçük çorba sıçramalarını sildi. Clemmy sabırsızca el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Sue?" diye tekrarladı.

Biçimsiz dudağından dolayı Shooooe gibi çıktı ama gayet anlaşılırdı.

"Oh evet. Boudreaux markasına karşı çok korumacıdır."

Şaşkına dönen Brig ve Clemmy birbirlerine baktılar.

Shiitake mantarı, başka bir mayın tarlası! Acele ettim, işleri düzeltmeye çalışıyorum.

"Ve sonra, şefi son anda işi bırakınca evinde düzenlediği Yaralı Savaşçılar hayır gecesinde yemek hazırlamam için beni tuttu..." Cümlemin ortasında, Jackson'ın anne ve babasının bir yardım kampanyasından bahsedildiğinde şaşkınlıkla başlarını nasıl geriye doğru kaldırdıklarını görünce duraksadım ama duramayacak kadar ilerlemiştim. "İnanılmaz derecede başarılı bir etkinlik oldu. Belki gazetelerde okumuşsunuzdur?" Kimse bir şey söylemedi. Kısa ve ezici bir dehşet duygusu yaşadım. "İhtiyacı olan askerlere yardım etmek için birkaç milyon dolar mı topladı?"

Bu sırada sesim acınası, cılız bir şeye dönüşmüştü ve masanın altına saklanmaya hazırdım. Ama sonra Jackson'ın babası nefes verdi ve şöyle dedi: "Bu harika. Bu gerçekten harika, evlat."

Az önce galibiyet golünü atmış gibi hissediyordum. Dehşetim buharlaştı, sırtarak Jackson'a baktım.

Tabağına bakarak bıçağın keskin kenarını yavaşça üzümüne bastırdı ve onu ikiye böldü.

Onu masanın altından tekmelemeye çalıştım ama bacaklarım çok kısıydı. "Her neyse," dedim çok parlak bir sesle, bana bakmasını istiyordum, tabii ki bunu yapmayı reddetti. "İşte her şey böyle başladı. İşte şimdi buradayız!"

İnandırıcı bir aşk hikayesi örme girişimim bir gümbürtüyle sona erdi. Sadece "Tokat, tokat öpücük" demeli ve öylece bırakmalıydım. Garip bir sessizliğe gömüldük.

Annemle babamın evinde yemek sırasında hiç garip sessizlikler yaşanmazdı. Herkes birbirinin arkasından konuşur, güler, şakalaşır, yemek dağıtır ve hikâyelerini paylaşırdı; birbirlerinin yanında rahat ve mutluydular. Bu aileye ne olmuştu da işler bu kadar kötüye gitmişti?

Jackson'ın ebeveynlerinin her ikisinin de ona karşı sevgi beslediğini söyleyebilirdim, ancak bu benim sevgi tanımıma hiç benzemiyordu. Ama çoğunlukla kimsenin ilk uzanan olmak istemediği bir sessizlik uçuşumu var gibiydi. Ve Jackson her geçen dakika gözle görülür bir şekilde zayıflıyordu. Yere yığılıp ölmeden önce sandalyesinde daha ne kadar oturabileceğini bilmiyordum.

Birdenbire annemi öyle şiddetli bir şekilde özledim ki, gözlerime acı bir sıcaklık geldi. Peçetemin bir köşesiyle onları sildim.

Sesi gerçekten endişeli çıkan Brig, "Bianca? İyi misin?" diye sordu.

Jackson sonunda bana baktı. Başını kaldırdığında, kısılmış gözlerine dayanmak biraz zordu, bu yüzden Brig'e baktım ve gülümsemeye zorladım.

"Bana aldırmayın. Sanırım sadece evimi özledim. New Orleans'tan birkaç saat uzaktayım ve kendimi iyi hissetmiyorum."

"Aslen New Orleans'lı mısınız? Aksanınız biraz ..."

Beni aşağılamak istemediği için sözünü kesti ve ben de güldüm. "Biliyorum. Tam bir karmaşa. Anne tarafım Creole kökenli ama babam Alabamalı. İkisinin de argosunu ve tınısını o kadar çok kaptım ki aksanım birbirine karıştı."

Brig sıcak bir sesle, "Bana gayet iyi geldi. Baban ne iş yapıyor?"

Kreol kelimesinden bahsettiğimde Brig'in gözünü bile kırpmadığını fark ettim. Eğer esmer tenimin kökeni konusunda aklında herhangi bir şüphe varsa, artık olabilirdi.

Hiç. Beni yargılayacağını düşündüğüm için bir utanç hissettim ve kendimi azarladım.

"O bir avukattı. Ama yıllar önce vefat etti." Yüzü düştü. "Ah canım. Bunu duyduğuma üzıldüm Bianca."

İçimi çektim. "Sorun değil. Onu deli gibi özlüyorum ama onunla ilgili harika anılarım var. Tanıdığım en nazik, en onurlu ve en cömert adamdı." Kısa bir duraksamadan sonra dürüstçe ekledim: "Jackson'ı saymazsak."

Tabağımdaki salatadan bir ısırık aldım. Bir dakika kadar çiğnedikten sonra kimsenin bir şey söylemediğini ama hepsinin bana baktığını fark ettim. Hizmetçiler bile.

Ama Jackson'ın gözleri parlıyordu.

Baş uşak, artık ona zihnimde Droopy Dog diyordum, bizi içine düştüğüm yeni felaketten kurtarmak için harekete geçti. "Biraz daha şarap?" diye bağırarak masanın ortasından bir sürahi kaptı. Bana doğru yaklaştı, terliyordu ve acı verecek kadar sert gülümsüyordu.

"Evet. Teşekkür ederim." Dolu bir silah da iş görür, diye düşündüm, nedenini bile bilmeden acınası bir şekilde utandım.

Jackson'a aniden o kadar kızmıştım ki tükürebilirdim. Hayaletlerin ve cinlerin nerede pusuya yattığına dair hiçbir ipucu vermeden perili ormanda dolaşmama nasıl izin verebilmişti? Odadaki herkes küçük evlilik pazarlığımızı biliyor muydu? Herkes bana gülüyor muydu? Burada, bu delicesine zengin insanların ve onların aval aval bakan hizmetkârlarının önünde oturup kendimi tamamen aptal yerine mi koyuyordum?

Droopy Dog'un bana doldurduğu bir kadeh şarabı yudumladım ve bir tane daha doldurmasını işaret ettim. Şarabı doldururken sempatik görünüyordu.

Tabaklardan birinden bir tavuk budu aldım ve beceriksiz bir gümbürtüyle tabağıma bıraktım. Sonra da kızgın dirsekler ve yanıp sönen çatal bıçaklarla, gürültü patırtı çıkararak ve ortalığı dağıtıp kendimi rezil ederek kesmeye başladım.

Ama artık umurumda değildi. Cazibem yeni bitmişti. Brig ve Clemmy bir parça kümes hayvanını parçaladığım için benden nefret etmeye karar verirlerse, doğruca şeytanın kapısına gidip zili çalabilirlerdi.

Ben annemin kızıyım, diye düşündüm öfkeyle, taze bir kadavrayla uğraşan hevesli bir tıp öğrencisi gibi kemiği kesip biçerken. Ben babamın gururu ve neşesiydim. Kimsenin şakasına malzeme olmayacağım!

Karşımda Jackson karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Bıçağımı yüzüne doğrulttum. "Tek kelime etme, Boudreaux!" Tısladım. Sonra ağzıma bir parça tavuk tikiştirdim ve bir çiftlik hayvanı gibi çiğnemeye başladım.

Hizmetçiler sanki bu hayatlarında gördükleri en iyi tiyatro oyunuymuş gibi birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Görünüşe göre Jackson sonunda beni yeterince rüzgarda bırakmıştı, çünkü ayağa kalktı, sandalyesini gürültüyle geriye iterek büyük bir gösteri yaptı ve "Anne. Baba. Lütfen bize müsaade edin. Sanırım Bianca ve benim konuşmamız gerekiyor."

"Seni lanet olası!" diye mırıldandım ve odanın uzak ucundaki bir hizmetçinin histerik bir kıkırdamasına yol açtım.

Jackson'ın beni geçmesine izin vermek istemediğim için ayağa fırladığımda sandalyem geri fırladı ve bu sırada Droopy Dog'a çarptım. Acı dolu bir "Oof!" sesi çıkardı.

Özür diledim, sonra Clemmy ve Brig'e baktım. "Harika yemek ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Kabalık ettiysem özür dilerim, ikiniz de hoş insanlara benziyorsunuz ama şimdi gidip birinin kuyruğuna bir düğüm atmam gerekiyor" - Jackson'a ters ters baktım - "ve bu konuşmanın nasıl gittiğine bağlı olarak, bir kefalete ihtiyacım olabilir de olmayabilir de. Kendinize harika bir akşam dilerim."

Çenem yukarıda, kulaklarımdan dumanlar tüterken, Brig'in şaşkın kahkahaları yemek odasının duvarlarında cınlarken oradan ayrıldım.

Jackson'ın odasına kadar gitmeyi başardım ve kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra Jackson'ın içmesine izin verdim. Ona doğru döndüm ve en iyi ölüm perisi taklidimi yaptım, o ise köşedeki sehpayaya yöneldi, sehpanın üzerinde birkaç kristal likör sürahisi ve bir dizi eşleşen highball bardağı vardı.

"Bana yaptığın şeyin ne kadar adaletsiz olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Dedim ki. "Beni tamamen bilgisiz bırakarak, ailenin önünde altın yıldızlı bir aptal gibi davranarak mı? Bu anlaşma sadece senin mirasınla ilgili değil Jackson, annemin durumuyla da ilgili! Bu anlaşmada birlikte olmamız gerekiyordu! Neden bana hiç yardım etmiyorsun?"

Jackson bir bardak doldurdu, geri attı, elini saçlarında gezdirdi ve bir bardak daha doldurdu. Bardağa bakarak, "Çünkü kendi başına gayet iyi gidiyorsun," dedi. İkinci likör bardağını da yudumlarırken yüzünü buruşturdu.

"Kör müsün sen? Hizmetçiler bile bana gülüyor! Buradaki büyük sır nedir? Senin ve diğer herkesin bilip de benim bilmediğim şey ne? Söyle bana neler oluyor-"

"Kardeşimi öldürdüm," dedi açıkça.

Sözcüklerim ağızımda öldü. Midem yavaşça dönerken ve kalbim acı içinde yeniden atmaya çalışırken soğuk bir şokla ona baktım.

Jackson bana baktı. Yüzü sert, gözleri karanlıktı ve elleri boş bardağın etrafında kenetlenmişti. "Ya da en azından hepsi benim yaptığımı düşünüyor. Bunun için beni suçluyorlar."

Tüm öfkem ortaya çıktığı gibi hızla kayboldu. Fısıldadım, "Aman Tanrım. Ne oldu?" diye fısıldadım.

Jackson boş bardağına bakmaya devam etti, sanki içinde cevaplar arıyordu. Uzun bir süre sonra, sesi kısık ve durgun bir şekilde konuşmaya başladı.

"Lincoln ve ben ikizdik. O benden iki dakika büyüktü. İki dakika," diye acı acı tekrarlardı. "Yüz yirmi saniyenin böyle bir fark yaratabileceğini düşünmezsiniz ama yarattı."

Sessizliğe gömüldü. Yatağa doğru süründüm ve kenarına oturdum çünkü bacaklarımın beni daha fazla taşıyamayacağını düşünüyordum. Jackson kendini bir sandalyeye bıraktı ve bir içki daha doldurdu. Enerjisi karanlık ve elektrikliydi, şimşek ve yağmur yükünü boşaltmadan önceki gök gürültüsü bulutları gibiydi.

"Linc en başından beri altın çocuktur. Bize şaka yollu varis ve yedek diyorlardı ama bu bir şaka değildi. Hiç yanlış yapmazdı. Her şeyde benden daha iyiydi. Spor, okul, kızlar... Her şey onun için kolaydı. Ve ben

...

Jackson gözlerini kapattı. Sesi kısıktı, "Bunun için ondan nefret ettim. Öz kardeşimden nefret ettim. Bu da kendimden nefret etmeme neden oldu."

Ellerimle ağzımı kapattım. Acısı o kadar elle tutulur, suçluluğu o kadar çiğdi ki, koşup kollarımı ona dolamak istedim, ama olduğum yerde kaldım ve hikayesine devam ederken dehşete düşmüş bir hayranlıkla dinledim.

"Bir meleğe benziyordu. Kelimenin tam anlamıyla, Raphael'in bir melek tablosu gibi. Sarı saçları, gamzeli yanakları ve herkesin hayran olduğu gülümsemesiyle. Ben karanlık olandım. Sorunlu olan. Öğrenme güçlüğü çeken ve ne yapacağı kestirilemeyen bir öfkesi olan... Daha ergenlik çağındayken bana ilaç vermek zorunda kalmışlardı. Ben sadece ... asla ... uymadım."

Onun Adam'ın elma bobby yukarı ve aşağı olarak yutkundu. Yüzü acı ve kötü anılarla doluydu, alkolden kızarmıştı, alnında bir ter pırıltısı vardı. "Linc şirketi devrilmek için yetiştiriliyordu. Bu mantıklı bir seçimdi, en büyüğümüzdü ve çok iyiydi."

Jackson güzel kelimesini bir suçlama gibi söyledi. Karanlık bakışları benimkilerle buluşmak için parladı. "Ama mesele şu ki, o kadar da iyi biri değildi. O mükemmel, parlak kırmızı elma gibiydi."

İçi kurtlar ve çürümeyle doluydu. Ama kimse bunu göremiyordu. Kimse bu kadar güzel bir şeyin bu kadar yozlaşmış olabileceğine inanamazdı. Ben hariç."

Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oldu. Jackson sert bir nefes verdi ve bardağındaki içkiyi fondip yaptı. Akşam yemeğinde içtiği şarap ve yatak odasına girdiğimizden beri içtiklerinin arasında nasıl hâlâ ayakta durduğunu bilmiyordum.

Elindeki bardağı çatırdayarak masaya bıraktı ve ayağa fırladı. Huzursuzca ileri geri volta atmaya başladı, düzensiz nefes alıyordu, elleri esniyordu, bir şeyleri kırmanın ya da ciddi bir kalp krizi geçirmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Linc bana evlatlık olduğumu, dilenciler tarafından yol kenarına terk edildiğimi ve ölüme terk edildiğimi söylerdi çünkü o kadar çirkin ve aptaldim ki gerçek ailem bile beni istemiyordu. Brig ve Clemmy'nin evsiz bir bücüre baktıkları için vergi kredisi aldıklarını söyledi. Kendimi öldürmemi ve böyle bir yük olmaktan kurtulmamı söyledi." Sesi kırıldı. "Böyle işe yaramaz, aptal bir yük. Ama ne zaman aileme şikayet etsem, üzgün gözlerle birbirlerine bakıp iç geçiriyorlar ve ilaçlarımı ayarlamaktan bahsediyorlardı."

Aşağı koşup ikisinin de suratına bir tokat atmak istedim. Jackson'a nasıl böyle davranabilirlerdi? O onların oğluydu!

"On beşinci yaş günümüzde ailemiz bize bir parti verdi. Elbette tüm ilgiyi Linc çekti ve o zamana kadar ayak altında dolaşmamaya alışmıştım, bu yüzden havuz evine gidip saklandım. Sanırım Linc saklanarak ailemi utandırdığıma karar verdi, çünkü beni aramaya geldi. Tartıştık. Hararetlendi. O bana isimler taktı, ben de ona. Bana bir yumruk attı ama ıskaladı. Yoldan çok hızlı çekildim. Tökezledi ve düştü, kafasını çimento kaplamaya çarptı ve havuza yuvarlandı."

Jackson şimdi hızlı hızlı konuşuyor, kelimeler ardı ardına dökülüyordu. Vücut hareketleri sarsıntılı ve öfkeliydi.

terliyordu, saçları koyu öbekler halinde alnına yapışmıştı. Gözleri parlak ve vahşiydi.

"Yüzme bilmiyordum. Sudan çok korkuyordum çünkü öğrenmeye çalıştığım tek seferde Linc kimse bakmıyorken beni suyun altına tutmuştu ve neredeyse boğuluyordum. Bu yüzden ona yardım edemedim, ona ulaşamadım, ne yapacağımı bilemedim."

Bir hıçkırıkla sözünü kesti. Çaresiz ve dehşete düşmüş bir şekilde durdum, bunun nereye varacağını zaten biliyordum.

"Ailemi çağırmak için koştum ama onlar oraya vardığında artık çok geçti. Onu havuzun dibinde buldular. Daha sonra doktorlar havuza girdiğinde bilincinin yerinde olmadığını söylediler, yüzünde düştüğü yerde bir iz vardı ve hepsi benim olduğumu düşündüler."

Çılgınca çarpan kalbimi durdurmak için bir elimi kalbimin üzerine bastırdım. "Ona vurduğunu ve havuza ittiğini düşündüler," diye fısıldadım.

Ellerini kalçalarına dayadı ve sarsılarak yutkundu, yere baktı, yüzü kızarmış ve sıkışmıştı. Ağlamamaya çalışıyordu.

"Kimse bunu doğrudan söylemedi elbette. Ama bana asla aynı gözle bakmadılar. İnsanlar benden kaçmaya başladı. Partide düzinelerce çocuk ve ebeveynleri vardı ve o andan itibaren dışlandım. Söylentiler yayıldı. Jackson'la yalnız kalamazsın. Jackson'dan uzak dur. O her şeyi yapabilir. Sonra ailem beni yatılı okula gönderdi. Oradan doğrudan üniversiteye gittim. Christian'la da orada tanıştım, bu arada, sahip olduğum tek gerçek arkadaş. Üniversiteden eve döndüğümde ailemle birbirimize yabancıydık."

"Ah, Jackson," dedim, sesim titreyerek. "Çok özür dilerim. Bu korkunç bir şey."

Güldü. Karanlık ve çirkindi, duyduğum en rahatsız edici seslerden biriydi.

"Daha iyi olacak," dedi ve kendine bir içki daha doldurdu.

OTUZ

BIANCA

Jackson tekrar konuşmadan önce birkaç dakika geçti, kalbimin acıdığı ve gözyaşlarıma karşı koyduğum dakikalar, tüm o yıllar boyunca ve o zamandan beri onun için nasıl olması gerektiğini düşündüm. Ne kadar yalnız olduğunu. Şimdi onun neden böyle olduğunu, neden bu kadar somurtkan ve soğuk olduğunu anladığımı sanıyordum ama hikâyesinin geri kalanını duymamıştım.

"Adı Cricket'ti."

İçkiden bir yudum daha almadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Kanepeye çöktü ve boş gözlerle sehpaye baktı, yüzü bembeyazdı, elleri titriyordu, tıpkı mermi şoku geçiren bir adam gibi.

"Cricket Montgomery. Kentucky'deki en güzel kız, herkesin standartlarına göre. Ben gitmeden önce ilkokulda beraberdik, yani onu yıllardır tanıyordum. Bildiğimi söylemeliyim. Herkes gibi o da ağabeyime hayrandı ama bana pek ilgi göstermezdi, ama döndükten birkaç yıl sonra Louisville'deki halk kütüphanesinde ona rastladım. Kitap okumak ve evdeki tüm suçlayıcı gözlerden kaçmak için sürekli oraya giderdim. Bir gün her zaman oturduğum sandalyenin yanındaki koridorda kitap ararken beni tanıdı ve kitabımın arkasına saklanmaya çalışmama rağmen yanıma gelip merhaba dedi. Bana karşı çok nazikti."

Sesi öfkeli bir ton kazandı. "Çok güzel."

İçkisini bitirdi ve bana baktı, gözleri parlıyordu. "O anda anlamalıydım. Ama ben çok

İlgiye, birinin beni fark etmesine ya da bana katil bir ucube değilmişim gibi bakmasına o kadar açtım ki tamamen kördüm."

Ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum. Kucağımda korkmuş kuşlar gibi çırpınıyorlardı, ben de üzerlerine oturup dinlemeye devam ettim.

"Çıkmaya başladık. Şansıma inanamıyordum. İşte bu güzel, popüler kız beni seçmişti. O kadar mutluydum ki sayıklıyordum. Ailem çok mutluydu. Babam işi benim devralmamdan bahsetmeye başladı. Rüya gibiydi, istediğim her şey yerli yerine oturuyordu. Bir yıl sonra evlenme teklif ettim. O da evet dedi."

Burun delikleri alevlendi, yavaşça nefes aldı. Sesi öfkeyle titriyordu. "O şeytani, entrikacı, yalancı, ruhsuz sürtük evet dedi."

Şimdi içkiye ihtiyacı olan bendim. Yatağı terk ettim, Jackson'ın karşısına oturdum ve kendime sert bir tane doldurdum.

Bardağını masaya koydu ve ellerini saçlarında gezdirdi. Dirseklerini dizlerine dayamış, yere bakarak konuşmaya devam etti.

"Düğünü planlamak bir yıl daha sürdü. Vali de dahil olmak üzere 600 kişi davetliydi. Tam bir hayvanat bahçesiydi. Ailemin tüm arkadaşları ve iş ortakları, onun tüm arkadaşları ve ailesi, politikacılar, içki endüstrisinin önde gelenleri, tanımadığım bir sürü insan. Burada, Moonstar Çiftliği'nde yaptık tabii ki. Düğün için harika bir yer. Kilise bu kadar çok konuk için çok küçüktü, bu yüzden organizasyon koordinatörü bir milyon dolardan fazlaya mal olan bu fantastik peri masalı temasını tasarladı."

İç çekti. "Sonradan koordinatörün Cricket'ın üniversite arkadaşlarından biri olduğunu öğrendim. Cricket onun ücretinden pay aldı." Bana baktı. Yıkılmış görünüyordu. Sessizce, "Çünkü tabii ki başından beri mesele buydu. Para."

Midem bulanmaya başladı. Burbonumu bir yudumda bitirmek yardımcı olmadı.

Jackson ayağa kalktı ve kıpırdamadan oturmak canını acıtıyormuş gibi tekrar volta atmaya başladı. Ama şimdi yürüyüşünde bir aksama vardı, hafif, kararsız bir sallanma. İçtiği her şey onu yakalamaya başlamıştı.

"Tören başlamak için hazırды. Konuklar yerlerine oturmuştu. Kemancılar çalmaya başlamıştı. Ama gelin hiçbir yerde yoktu. Koordinatör sinir krizi geçiriyordu. Ben de Cricket'ı aramaya gittim. Muhtemelen biraz kendine vakit ayırıyordur diye düşündüm, sinirler falan. İçimden bir ses ahırda olduğunu söylüyordu çünkü ata binmeyi severdi, bu yüzden ilk gittiğim yer orası oldu. Ve haklıydım. Oradaydı. Ve ata biniyordu."

Sesindeki tonlama ne demek istediğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Nefesim kesildi. "Oh, hayır!"

Döndü ve vahşi, siyah gözlerle bana baktı. "Ah evet. Tam orada, eyer odasında, parasını ödediğim otuz bin dolarlık gelinliği beline kadar sokulmuş, külotu ayak bileklerinde, eyer sehpasının üzerine eğilmişti. İçeri girdiğimi görmediler. Sadece sevişmeye ve konuşmaya devam ettiler, adam homurdanıyordu, 'Her zaman benim olacaksın,' ve kadın ağlıyordu, her şeyin onun için olduğunu, bunu onun için yaptığını, gelecekleri için, sadece bir süre daha rol yapmaları gerektiğini söylüyordu. Her şey benim için çok netleşti. Çok net."

Sesi kesildi. "Ve sonra aklımı kaybettim."

Ellerimle ağzımı kapattım, bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyordum. Sendeleyerek yatağa doğru yürüdü ve yüzü çökmüş bir halde üzerine yığıldı. Ciğerlerine hava doldu. Tekrar konuşabildiğinde sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

"Ellerim boğazındaydı. Çığlık atıyordu. Durmam için bağıırıyordu, onu öldürüyordum, ama tabii ki tam olarak yapmak istediğim şey buydu. Onu öldürmek. Birlikte takıldığımız, bana gülümseyen ve her yemek parasını ödediğimde sırtımı sıvazlayan sözde 'arkadaşlarından' biriydi. Onu çıplak ellerimle öldürmek istedim. Ve öldürürdüm de,

Bundan eminim ama Cricket deriye delik açmak için kullanılan büyük metal bir aletle üzerime geldi ve yüzüme vurdu. Bırakmam için bana üç kez vurması gerekti.

"Kanım her tarafına bulaşmıştı. Yerde yatıyordu, kanlar içindeydi ve kıpırdamıyordu, Meryem'in İsa'nın cesedinin üzerine kapanması gibi onun üzerine kapandı, ağladı, feryat etti ve bir şeyler söylemesi için yalvardı. O söylemeyince bana saldırdı. Hiç bu kadar vahşice bir şey görmemişsinizdir. Ve söylediği şeyler. Tanrım."

Sözünü kesti ve elleriyle yüzünü kapattı. "Jackson, bana söylemek zorunda değilsin," dedim ama o başını salladı.

"Anlatıyorum. Birine söylemeliyim, çünkü daha önce hiç kimseye söylemedim. Belki içimi dökersem ... belki sadece ..." Sırt üstü yattı ve kollarını açarak göğsünü kabarttı.

Hasta ve çaresiz bir halde yanına gittim, yatağın kenarına oturdum ve elini tuttum. Nemliydi ve titriyordu. Gözleri kapalı, kırık bir fısıltıyla bana gerisini anlattı.

"Beni hiç sevmedi. Kütüphanede tesadüfen karşılaşmadık. Her şeyi planlamışlardı. Ben sadece bir ... yemek biletiydim. Bir kurban. Beni kim sevebilirdi, katili, ucubeyi, berbat aşığı? Beni iki yıl boyunca becerdi ve bunun bir işkence olduğunu söyledi. Cehennem gibiymiş. Ölmüş olmamı diledi."

Elini sıktım ve New Orleans'a döndüğümde yapacağım ilk şeyin Eeny'nin Cricket Montgomery adlı bu kâbusu vudu büyüsüyle lanetlemesini sağlamak olacağına yemin ettim.

Jackson'ın başı yana doğru kaydı. Göz kapakları açıldı. Gözleri odaklanmamıştı. Çok sarhoştı.

Fısıldadı, "Gittim. Kimseye bir şey söylemedim. Odama gittim, çantamı hazırladım ve hemen Kentucky'den ayrıldım. Yüzlerini görmeye dayanamıyordum. Kendimi New Orleans'ta bulana kadar araba kullandım. Bir otele yerleştim ve bir hafta boyunca orada saklanıp ölene kadar içmeye çalıştım. Silahım yoktu ve kimseye kanlı bir ceset bırakmak istemedim.

Bu yüzden alkol zehirlenmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

"Beni bulan Rayford'du. Kredi kartları iz bırakır. Linc öldükten sonra benimle konuşan tek kişi oydu. Her neyse, Cricket ve 'arkadaşı' herkese ben içeri girdiğimde malzeme odasında konuştuklarını söylemişler ve kıskançlıktan deliye dönmüşler. Önemli değildi, ilgilenmem gereken bir ölüm arzum vardı, ne hikaye uydurdukları kimin umurundaydı? Ama o yaşlı piç Rayford beni rahat bırakmadı."

Jackson'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İnatçı orospu çocuğu."

"Ah Jax," dedim, kalbim parçalanıyordu. Elini ters çevirdim ve parmak ucumla bileğindeki noktalı virgül dövmesinin üzerinde gezindim. Gözlerim suyla doldu.

Jackson, "Asla gerçekleşmeyen düğünün ertesi günü annem felç geçirdi. Sonradan öğrendim ama belli ki benim hatammış. Bu aşağılanma onun için çok fazlaydı. Hayal kırıklığı." Büyük bir iç geçirdi. "Onu kim suçlayabilir ki? Onunki gibi bir oğlu varken, utançtan ölmemiş olması bir mucize."

Sessizliğe gömüldü. Nefes alış veriş derinleşti, düzleşti ve bayılmak üzere olduğunu fark ettim. Ama önce vermesi gereken son bir dehşet haberi vardı.

Sesi bulanık ve zayıftı, "Ben New Orleans'a geldikten bir hafta sonra Christian'ın bacakları dünyanın öbür ucundaki bir cehennem çukurunda yol kenarına yerleştirilen bir bombayla havaya uçtu. O benim gerçek kardeşimdi. Beni ben olduğum için kabul eden kardeşimdi. Rayford dışında bunu yapan tek kişi oydu. O benim tek gerçek arkadaşım." Yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. "Ve sen."

Şimdi açıkça ama sessizce ağlıyordum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu, boştaki elim hıçkırıkları bastırmak için ağzımı yumruk yapmıştı.

Jackson mırıldandı: "Christian'ın ailesi yoktu, o yüzden benimle yaşamaya geldi. Her zaman çok acı çekiyordu, benim duygusal acı çektiğim kadar o da fiziksel acı çekiyordu. O başladı

içmek için. Bourbon Caddesi'ndeki bir bara gider ve gün boyunca içerdi, ben de onunla giderdim ... İkimizin de yapacak daha iyi bir işi yoktu. Bir kızla tanıştı. Onun ne olduğunu biliyordum elbette. Ne yaptığını biliyordum. Ama en azından dürüsttü. İkisi de anladı. Benim gibi değil."

Sesi giderek zayıflıyor, kelimeleri arasındaki duraksamalar uzuyordu. Dudaklarını yaladı ve iç çekerek başını çevirdi; yüzü her zamanki kaş çatma zırhı olmadan yürek parçalayıcı bir şekilde savunmasız görünüyordu.

"Hamile kaldı. Babalık testi yaptırdı. Christian'ınmış. Cody doğmadan önce öldü. Oğluyla hiç tanışamadım. Trina ebeveynlik haklarını bana devretti ve ortadan kayboldu. Arada bir telefon alıyorum. . . kefalet parası, kira parası . . . herkes para istiyor . . . tek iyi olduğum şey . . ."

Jackson eli benim elimde uyuyakaldı. Gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve şakağından aşağı zikzaklı bir yol izledi.

Üzerine eğildim, ona olabildiğince sıkı sarıldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Kulağımı göğsüne dayayıp yavaş ve sabit kalp atışlarını dinleyerek uzun süre ağladım. Sonunda hiçbir şeyim kalmadığında doğruldum, gözlerimi sildim, ayakkabılarını çıkardım ve üzerine bir battaniye örttüm. Banyoya girdim ve yüzüme soğuk su çarptım. Annemi aradım ve onu ne kadar çok sevdiğimi, ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu, onun ve babamın dünyadaki en harika ebeveynler olduğunu söyledim.

Sonra Clemmy ve Brig ile uzun uzun konuşmak için kışımı kaldırıp aşağı indim.

OTUZ BİR

JACKSON

Rüya gördüğümü biliyordum çünkü sol avucumun altındaki sıcak, yumuşak, kusursuz kıvrım bir kadının kalçasıydı.

Rüya kadının inanılmaz seksi bir kalçası vardı.

Ayrıca nefis kokuyordu ve göğsümde küçük bir fırın kadar sıcaktı.

Tüm bunlar başımın ağrması ve ağzımın burbon tadında olması gibi tuhaf gerçeklerden uzaklaşmama yardımcı oldu. Bu gerçekten canlı bir rüyaydı. En azından rahatça uzanıyordum, başım güzel, kabarık bir yastığın üzerindeydi, bacaklarım rüya kadının bacaklarının arkasına kıvrılmıştı.

Onu kendime doğru daha sıkı çektiğimde ve yüzümü saçlarına gömdüğümde uykulu bir zevkle iç çekti. Elimi kalçasının üzerinden kaydırıp nazikçe poposunu avuçladığımda, tekrar iç çekti, sırtını eğdi ve kasıklarına sürtündü.

Bu harika bir rüyaydı.

Çilekli şampuan ve güneş ışığı gibi kokuyordu. İyilik gibi. İçine girmek ya da tatmak istediğim bir şey gibi. Dudaklarımla ensesini buldum ve dilimi omurgasının narin çıkıntısının üzerinde gezdirdim. En yumuşak, en seksi iniltiyi çıkardı, bu benim adım olduğu için daha da seksiydi.

Hayalimdeki ereksiyon Godzilla'ydı. King Kong. Yabancı toprakların zenginliklerini yağmalamak için vahşi ordusuna liderlik eden Hun Attila. Ona doğru bastırdım, elimi kalçasının etrafında kıvrarak onu kendime çektim. Çekici bir ses çıkardı.

Yavru kedinin yumuşak miyavlaması göğsümün derinliklerinden bir hırıltı çıkardı.

Ağzımı omzuyla boynu arasındaki kıvrımın üzerinde açtım. Başını geriye eğerek boğazına daha iyi erişmemi sağladı. Dudaklarımı saten teninde gezdirdim, hafifçe ısırdım, titrediğini hissettim. Huzursuz bir ses çıkardı ve kıpırdandı.

Elini benimkinin üzerine koydu ve yavaşça belinden yukarı, göğüs kafesinin üzerinden göğsüne doğru sürükledi. Elimde dolgun ve ağırdı, meme ucu sivriydi ve son derece hassastı. Onu çimdiklediğimde sarsıldı ve inledi, bu sefer daha yüksek sesle. İnce bir pamuk tabakası tenini benimkinden ayırıyordu ve bunun yok olmasını istiyordum. Teninin dilime değmesini istiyordum. O iniltiye tekrar ihtiyacım vardı.

Gömleğinin eteğini buldum ve sabırsızlıkla yukarı ittim. Çıplak göğsünü avuçladım ve nazikçe sıktım.

"Evet, Jax," diye nefes aldı, eğilerek.

Onu altıma aldım, yere yatırdım ve gergin meme ucunu ağzıma aldım. İniltisi içimde saf bir şehvet dalgası yarattı.

Kalçalarımı onunkilere doğru salladım. Ellerini saçlarımın arasına soktu, beni daha da yaklaştırdı, kafa derimi kaşıdı ve dişlerimle o sert tomurcuğu test ettiğimde usulca ağladı. Kalçaları kalçalarımın etrafında açtı, tatlı kokusu burnumdaydı, düzensiz nefes alışının sesi kulaklarımdaydı. Göğüslerini birbirine bastırdım ve meme ucundan meme ucuna yavaşça gidip geldim, emdim ve yaladım, kürelerin dolgunluğunu nazikçe ısırdım, sonra acıyı koymak için dilimi ısırdığım yerde gezdirdim.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "Oh, lütfen durma. Daha fazla."

Sikim o kadar sertleşmişti ki ağrıyordu. Cennetteydim. Burası rüya cennetiydi ve asla ama asla ayrılmayacaktım. "İçinde olmak istiyorum tatlım," diye mırıldandım. Bir ürperti ile cevap verdi.

Gözlerim açıldı.

Bianca gözleri kapalı, başı geriye atılmış, pembe tişörtü çenesinin altında kıvrılmış bir halde altımda nefes nefese yatıyordu. Muhteşem göğüsleri ellerimin kafesinden dışarı fırlamıştı, meme uçları kaygan ve koyu gül rengindeydi.

Başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissettim.

Rüya görmüyordum. Bu cennet değildi. Bu gerçektir.

Hay sikeyim!

Ben donup kaldığımda Bianca gözlerini açtı. Sonra onun da rüya görmediğini fark etmesini izlemenin delici ıstırabına maruz kaldım. Gözleri genişledi. Dudakları boğuk bir nefesle ayrıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım kısık sesle, ne yapacağımı şaşırılmış ve kendimden iğrenmiş bir halde. Onu uykumda parçalamıştım! Muhtemelen bunun için tutuklanabilirdim! Hem yatakta ne işim vardı ki? Kanepede olmam gerekiyordu! Ne lanet bir felaket!

Dirseklerimin üzerinde doğrulup geri çekilmek için bir hamle yaptım ama kollarını omuzlarıma doladı ve "Bekle!" diye bağırdı.

Yine donakaldım. Göz göze, burun buruna birbirimize bakıyorduk. Odadaki tek ses zor nefes alış verişlerimizdi.

Bakışları ağızma düştü. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefesim kesilmişti.

Dudaklarını ıslattı. Saçları yüzünün her tarafına dağılmıştı, koyu renk bukleler halindeydi ve o kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu.

Nefes nefese, "Dün aklıma bir fikir geldi. Sen etrafta zıplayıp kaslarını gösterirken."

Kollarım titriyordu. Konuşmaya cesaret edemedim. Sadece ona baktım, bekliyordum, çıplak bir şehvetle yanıyordum.

"Belki de bu iyi bir fikir olabilir..." Yanaklarına renk geldi. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir tereddüt yaşadı,

Ta ki sonunda cesaretini toplayıp "Eğer bunu sistemimizden çıkarırsak" diyene kadar.

Tüm vücudum o kadar gergindi ki, kırılmış cam gibi paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. "O mu?" Sesim titreyerek tekrarladım.

Kirpiklerini indirdi. Çıplak göğüsleri ortada olmasına rağmen ağırbaşlı görünmeyi başarmıştı. Ses tonu netti. "Kasıtlı olarak kalın kafalı olma, Jackson. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

İnançsızlıktan titreyerek ona bakmaya devam ettiğimde, alt dudağını ısırarak ve pelvisini benimkine doğru sallayarak ne demek istediğini gayet açık bir şekilde ifade etti.

Bir iniltiyle alnımı göğsüne koydum. Beni öldürüyordu. Bu yatakta, onun üstünde yatarken ölecektim, kalbim göğsümde bir el bombası gibi patladı.

Dudaklarını kulağıma çevirdi. "Hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil. Sadece bir kez, böylece geçmişini geride bırakabiliriz. Ve ikimiz de uzun zamandır sevişmediğimiz için-"

"Sana bir kez sahip olamayacağım," diye homurdandım ve ağzını tuttum.

Öpücük sıcak ve umutsuzdu, kısmen kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüğüm için kısmen de o kadar tahrik olmuşum ki neredeyse sinirlenecektim. Bana doğru eğilerek ve parmaklarını omuzlarıma geçirerek karşılık verdi, bu da zaten zonklayan sikimi fiziksel olarak acı verecek kadar sertleştirdi.

Ayrıldım ve bileklerini başının üzerindeki yastığa kelepçeledim. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Resmen hayal kırıklığıyla titriyordum.

"Siktir. Siktir, Bianca!"

Bana işkence etmeyi bitirmemişti. Başını kaldırdı, ağzını boğazıma dayadı ve beni ısırды. Yavaşça ama acıtacak kadar. Tenime karşı mırıldandı, "Evet. Yapman gereken tam olarak bu, Jax. Bianca'yı becer."

İnledim. Ne haltlar dönüyordu? Normalde iffetli olan o ağızdan bu sözleri duymak her şeyi daha da

şehvetle. Giydiği küçük şortu yırtıp sikimi içine gömmekten başka bir şey istemiyordum ama bunun bir felaket olacağını biliyordum. Sonrasında her şey garip olacaktı. Her şey değişecekti.

Onu sadece bir kez elde etmemin imkânı yoktu. İlk tadımdan itibaren bağımlısı olacağımı ve sonunda takıntılı hale geleceğimi, kızışmış bir köpek gibi peşinden koşacağımı, sonunda benden nefret edene kadar eski sevgilisi gibi onu rahatsız edeceğimi biliyordum.

En çok korktuğum şey buydu: Bianca'nın benden nefret etmesi.

Mirasımın canı cehenneme, onu kaybedemezdin.

Küçük vahşi bacaklarını kaldırdı ve ayak bileklerini belime doladı. Boynuma doğru derin bir nefes aldı ve zevk dolu bir ses çıkardı. Kalçalarını ahlaksızca sallamaya başladı.

"Beni öldürüyorsun," diye nefes nefese kaldım.

"Neden beni yalvartıyorsun?" diye itiraz etti, ellerini kollarımın altından geçirdi, böylece aşağı uzanıp kıcımlı sıkabilecekti, ki bunu şiddetle yaptı.

"Neden birden bu kadar azdın?"

Başını yastığa doğru eğdi ve bana baktı, gözleri yarı kapalı ve sıcaktı. Sesi gırtlaktan gelen bir fısıltı gibiydi. "Çünkü çok güzelsin, Jackson Boudreaux. İçten ve dıştan. Bunu daha önce fark etmediğim için aptalın tekiyim."

Kalbim durdu, sonra bir roket gibi havalandı. Ağırlığımı dirseklerime vererek yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona baktım, her küçük şeyi, bu anın her yönünü ezberlemek istiyordum. Gözlerini, çenesini, burnunu, saç çizgisinin alnının tepesinde dul bir kadının tepe noktasına inişini. Seksi kırmızı aşk tanrısı yayı ağzı.

Düzensiz bir şekilde, "Yapamam. Sadece bir kez değil. Sonrasında tuhaf olma riskini göze alamam. Bu işi berbat edersem kendimle yaşayamam."

Yavaş bir nefes aldı ve burnundan verdi. Sonra başını eğdi ve beni düşündü. "O zaman bu bir pazarlık."

Kaşlarım havaya kalktı. "Pardon?"

"Peki bunu sadece bir kez yapamıyorsan, kaç kez yapabileceğini düşünüyorsun?" Gözlerini tembelce kırıştırdı. Ağzının bir köşesi, çabucak bastırdığı küçük, haydut bir sırıtışla kalktı.

Konuşması zorlaşmaya başlamıştı. "I . . . Pratikten çok uzak kaldım. Sanırım ilk on ya da yirmi sefer beni yeniden hızlandırıyor olabilir."

"On mu, yirmi mi? Hmm. Hırslısın, değil mi?" Ayak bileklerini belimden çözdü ve ayağını bacağımdan aşağı kaydırды, ayak parmakları baldırlarımın etrafında kıvrıldı. "Ve bunların hepsi bir günde mi olacak, yoksa ..."

"Hayır," dedim zorla. Ses tonumu bir kademe düşürdüm ve ciddi görünmeye çalıştım. Kan basıncım tavan yapmıştı. "Hayır, sanırım bundan çok daha fazla zamana ihtiyacım var." Boğazımdaki törpüyü temizledim. "Yani, seni yıpratmak falan istemiyorum."

"Tam bir centilmen," diye fısıldadı. Gözlerimin içine bakarak göğüslerini yavaşça göğsüme sürttü.

Meme uçları sertleşmişti. Onları gömleğimin içinden hissettim, dilime ihtiyaç duyan iki sert küçük tepe. Karnımda bir hırıltı yükseldi ve göğsümden ağzıma doğru ilerledi ama yine de kendimi tuttum.

Birdenbire tüm alaycı tavrı sesini ve gözlerini terk etti. Kararlı bir şekilde, "Jackson. Senin yatağındayım. Yüzüğünü takıyorum. Birbirimiz için iki jalapeños kadar ateşliyiz. Yap beni, lanet olsun, ve bu konuda acele et!"

Aramızda bir kalp atışı kadar sessizlik vardı. An ince ince uzadı, sonra koptu ve kontrolümün son kırıntıları yanan kağıt gibi kıvrılıp küle döndü.

"Şiir yazmalısın" dedim ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

OTUZ İKİ

BIANCA

Jackson'ın korkutucu yanını görmüştüm. Onun gizli tatlı yanını da görmüştüm, nazik yanını da ve bir düzine başka yanını da.

Ama onu hiç kirli görmemiştim.

"Çıkar!" diye hırladı, sabırsızca tişörtümü başımın üzerinden çekti. Tişörtü bir kenara fırlattı ve tişört odanın diğer ucuna uçtu. Bir an bana baktı, gözleri şehvetle kararmıştı, sonra uyku şortumu yakaladı ve kalçalarımın aşağı çekti. Külotumla birlikte şifonyerin üzerine savruldu. Açılmış bacaklarımın arasına diz çöktü, bakışları üzerimde gezinirken hayvani bir ses çıkardı. Sonra ağzı etimdeydi.

Şurada.

Şok içinde haykırdım. Ağzı o kadar sıcak ve ıslaktı ki, hiç beklemiyordum. Parmaklarını kalçalarımın geçirdi ve dilini içimin derinliklerine soktu. Neredeyse zevkten ölecektim.

"Çok tatlısın. Tadının tatlı olduğunu biliyordum." Homurdanması bir an sürdü, nefesi yayılmış kalçalarımın üzerinde dolaşıyordu. Sonra hemen işine geri döndü.

Titreyen parmaklarımı saçlarının kalın, yumuşak dağınıklığına geçirdim çünkü onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar ona ne kadar dokunmak istediğimi fark etmemiştim. Ve şimdi dokunabildiğime göre, büyük, açgözlü avuçlar aldım ve nefes nefese güldüm.

Sanki banka soymuş ve paçayı kurtarmış gibiydim.

Jackson benim çılgın kahkahamı duymazdan geldi. Dili - o zeki dili- o küçük sert yumrunun etrafında dönüp durdu.

Bacaklarımın arası zonklayana ve nefes nefese kalana kadar.

Yataktan doğrulup haykırdığımda Jackson başını çevirdi ve hafifçe kalçamı ısırdı. "Yaklaştın mı?" diye sordu, ses tonunda kahkaha vardı.

Kalçalarım sallanırken, karmakarışık kelimelerle durmaması için ona yalvardım.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı. "Keşke kendini görebilseydin." Avuçlarını kalçalarımın aşağı yukarı gezdirdi, eti test etti, çimdikledi ve okşadı, iri elleri sert ve sıcaktı. "Bu güzel ten." Bacağımı öptü. "Bu mükemmel göğüsler." Uzandı ve onları sıktı, sert meme uçlarımla üzerinde gezinirken zevkten titredim.

Sesi tüyler ürpertici bir şekilde karardı. "Ve bu muhteşem amcık. Şu haline bak, benim için açılmışsın, pembe ve yumuşacık. Tanrım. Boşalana kadar seni yiyip sonra da sikmek mi istiyorum, yoksa önce sert sikime boşalmanı mı sağlamalıyım, karar veremiyorum."

Yemlikteki tatlı bebek İsa, Jackson Boudreaux edepsiz bir konuşmacı.

"Lütfen," diye yalvardım kırık bir sesle. "Jax."

Klitorisimi iki parmağının arasında hafifçe sıkıştırdı ve üzerine üfledi. Bir porno yıldızı gibi inledim.

"Bana ne istediğini söyle," diye sordu, tembelce okşayarak

Ben

. Ağzımdan kaçırdım, "Her şey. Her şeyi. Sen."

"Oh, tatlım," diye mırıldandı, "sen zaten

Ben."

Sonra diliyle beni tekrar ödüllendirdi. Rahatlayarak iç çektim, nefesim kesildi, bedenim ellerinin ve ağzının ustaca hareketleri altında kıvrandı.

Beni nasıl uç noktalara götüreceğini ve orada tutacağını çok iyi biliyordu, çok yaklaştığımda alay ediyor ve nazik davranıyor, çılgınca "Daha fazla" diye yalvarışlarıma kıkırdıyordu. Acele et. Durursan seni öldürürüm." Acele etmiyordu ama onun da benimle aynı dayanılmaz aceleyi hissettiğini biliyordum. Parmakları benimkileri kazıyordu.

derisi acı vermekten çekiniyordu. Arada bir nefesini tutuyor ve küfrediyordu.

Kendimi bir dalganın üzerindeymişim gibi hissettim. Vücudumdan yayılan bir ısı ve duygu dalgası odayı, evi, tüm eyaleti dolduruyordu. Gülmek, ağlamak ve çığlık atmak istiyordum, parçalanmak ve onun beni tekrar bir araya getirmesine izin vermek istiyordum. Yatağın üzerinde süzülürken aynı zamanda yatağa gömülüyordum, kirli sakalının iç bacaklarımdaki zarif sertliğini hissediyordum, derin göğüs homurtularının sesi içimde yankılanıyordu.

"Tanrım, Jax." Kendimi tutamayarak inledim. "Oradayım, Tanrım oradayım, çok-"

Orgazmım kelimeleri ağzımdan çaldı. Çırpındım ve nefes nefese kaldım. Vücudum eğildi. Parmaklarım saçlarına gömüldü ve patladım.

Ön kolunu karnıma doladı ve ben kasılırken beni tuttu. Diğer elinin iki parmağını içime soktu. Parmaklarını sertçe sıkarak çığlık attım.

Sonsuza dek sürdü ya da öyle görünüyordu. Kapalı göz kapaklarımdan ardındaki titreşim, sıcaklık ve yanıp sönen ışıklar, tırnaklarının derimi parçaladığını hissetmek. Her şey öylesine kristal berraklığında, öylesine acı verici bir şekilde çığdı ki, kendimi her düzeyde savunmasız hissettim, tüm sinirlerim yanıyordu ve kalbimin çılgınca uğultusu kulaklarımda silah sesi gibi çarpıyordu.

Kendime geldiğimde ağlıyordum.

"Sus, tatlım," diye mırıldandı Jackson, üzerime tırmanarak. Ağırlığını bacaklarımdan arasına yerleştirdi ve boynuma sokuldu. Ona sarıldım, üstesinden geldim, şiddetli zevk ve ani dipsiz bir korkunun ardından titriyordum.

Bu her neyse, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Ve bu beni çok korkuttu.

"Sorun yok," diye fısıldadı ve yanaklarıma yumuşak öpücükler kondurdu. Kalbi benimki kadar sert ve düzensiz bir şekilde göğsümde çarpıyordu. O kadar sıcak, büyük ve rahattı ki, içine gömülüp kaybolabileceğim kocaman bir erkek yastığı gibiydi.

Kilosunu sevdim. Kokusunu sevdim. Beni tek yumruğuyla ezebilecek olan bu dev gibi insanın, porselenle uğraşan birinin özeniyle yüzümü okşamasını sevdim. Bana kendimi güvende hissettirmesini sevdim.

Uyandırdığı garip dehşeti sevmedim.

Sonunda kendimi toparlamayı başardığımda, utanç içinde burnumu çektim ve yüzümü yastığa çevirdim. "Özür dilerim. Normalde seksten sonra ağlayan biri değilimdir. Ama bu

. . ." Titredim ve kollarımı boynuna doladım.

Kulağıma fısıldadı, "Özür dileme. Şu anda kendimi seks tanrısı gibi hissediyorum."

Bir gözümü açtım. Yüzünde kocaman, şapşal bir sırıtışla bana bakıyordu. Siyah saçları dağınıktı, mavi gözleri parlıyordu ve o kadar yakışıklıydı ki nefesimi kesti.

Sersemlemiş bir halde, "Sen bir seks tanrısısın, Jax. Sen seksin Michael Jordan'ısın. Sen seksin Warren Buffett'ısın. Sen Steve Jobs'sın-"

"Tamam," diye sertçe araya girdi. "Artık yatağımdayken ağzından başka erkek isimleri çıkmayacak."

Ona gülümsedim. "Özür dilerim. Bu sadece ... gibiydi." Hülyalı bir şekilde iç çektim. "Vay canına."

Gözlerindeki ışık daha da arttı. "Ve bu sadece birinci perdeydi." diye fısıldadı.

Umarım bunu takip edecek bir düzine daha vardır.

Jackson dizlerinin üzerine çöktü. Bana bakarak gömleğinin düğmelerini yavaşça çözdü. Gömleği parmaklarının altından ayrıldı ve muhteşem sert göğsünü, çelikten karın kaslarını ve çok çekici bulduğum o ince, karanlık, mutlu izi ortaya çıkardı. Gömleğini omuzlarından silkti ve ben yine mutlulukla ayak parmaklarımı oynatarak iç çektim.

"Lanet olsun kadın," dedi sesi boğuklaşarak. "Beni bir egomanyağa dönüştüreceksin. O gözleri görmelisin. İğrenç."

Kıkırdadım. "Çok güzelsin, Jackson. Özellikle bu benim favorim." Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve parmağımı karnındaki yumuşak saç çizgisinde gezdirdim. Karın kasları dokunuşumla titredi. Başımı kaldırdığımda onun erimiş bir durgunlukla bana baktığını, yırtıcı gözlerle beni izlediğini gördüm.

Aklıma bir fikir geldi.

Doğruldu, ellerimi karnının üzerinde birleştirdim ve ona gülümsedim. Göbek deliğinin hemen altındaki sıcak tenin santimetrekaresine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Dondu kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmek istemez miydin?" Alay ettim. Göz temasını koruyarak dilimle göbek deliğinin etrafında bir daire çizdim, sonra içine daldırdım.

İçine çektiği nefesi sıırtmama neden oldu. Çözülmemin onu nasıl hissettirdiğini anlamaya başlamıştım ve daha fazlasını istiyordum.

Onun çözülmesini istedim.

Parmaklarım kot pantolonunun fermuarını buldu. Düğmeler erimiş tereyağının ipeksi yumuşaklığıyla kayarak açıldı. Külotunun üzerinde yeni açığa çıkmış küçük deri şeridine bir öpücük kondurdum ve Jackson nefes almayı kesti.

Onu yaladığımda, usulca inledi.

"Küçük dilin," diye fısıldadı bana hayranlıkla bakarak. "Senin küçük pembe-"

Elimi külotunun önünü zorlayan devasa çıkıntının etrafında kıvrıp nazikçe sıkıldığımda sözleri başka bir inilti tarafından yutuldu.

Düz bir yüzle, "İç çamaşırsınızda dikkat edilmesi gereken bir şey var gibi görünüyor, Bay Boudreaux. Büyümenin boyutuna bakılırsa, tıbbi bir acil durum olabilir. Bir bakabilir miyim?"

Bayılacak gibi görünüyordu. Belli belirsiz, "Evet, hemşire. Lütfen yapın."

Külotunu indirmem için jeolojik bir çağın geçmesi gerekti çünkü yüz ifadesinden çok keyif alıyordum.

daha hızlı. Sonunda bakışlarımı onunkilerden ayırıp aşağıya baktığımda nefesim kesildi.

"Kutsal guacamole," diye nefes aldım, Jackson'ın çıkıntılı ereksiyonunun büyüklüğü ve ihtişamı karşısında şaşkına dönmüştüm. "Bay Boudreaux. Bu hayati tehlike arz ediyor."

Boğuk bir sesle, "Belki de ağızdan tedavi uygulamalısınız?" dedi.

Başımı salladım. "Aynı fikirdeyim. Mükemmel teşhis."

Sonra ağzımı dayadım ve Jackson'ın boğuk soluk sesini duyunca heyecanlandım.

Ağızma birkaç santimden fazlasını sığdıramayacak kadar büyüktü ama bunu iki elimle telafi ettim; ellerimi shaftının etrafına sardım ve dilimle birlikte okşadım. Titreyen elleri başımı kavradı. Nefes alış veriş zorlaşmıştı. Ben bir ritim tutturduktan sonra Jackson pelvisini hafifçe iterek ritme uyuyor, her biri göğsünden yumuşak bir inilti çıkarıyordu.

Gülünç derecede iriydi ama tadına ve kokusuna bayılmışım. Tüm o erkeksi sıcaklık ve misk. Lezzetliydi. Boğazımı açtım, dayanıklılığımı test ettim ve Jackson'ın "Siktir!" diye havlamasıyla ödüllendirildim. Parmakları kafa derime doğru seğirdi.

Bu yüzden tabii ki tekrar yapmak zorunda kaldım. Ve tekrar. Ve tekrar.

Dişlerinin arasından tıslar gibi bir nefes çekti. "Bianca" diye uyardı.

Ona baktım. Gözleri zar zor açıktı. Yüzü kızarmıştı. Göğsü kabarıyordu. Kendimi bir süper kahraman gibi hissettim.

"Hmm. Boşalana kadar sana sakso çekip çekmeyeceğime karar veremiyorum." dedim.

Jackson hızlı bir hareketle beni sırtüstü yatırdı, bacaklarımı beline doladı ve bileklerimi yastığa sabitledi. Beni sertçe öptü, hiçbir şey saklamadı.

Kalçalarımı onun ereksiyonunun gergin sıcaklığına karşı salladım ve o da alt dudağımı ısırdı.

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" diye tısladı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Evet," dedim. "Canavar'ın serbest bırakılmasını istiyorum. İkimizin de serbest kalmasını istiyorum. Vahşi olmasını istiyorum."

Gözleri kısa süreliğine kapandı. Kendi kendine "Tanrıya şükür" diye mırıldandı, sonra beni tekrar öptü, o kadar sert öptü ki nefesim kesildi ve morardı.

Yatağın yanında küçük bir masa duruyordu. Üzerime uzandı, cüzdanını aldı ve bir şey çıkardı. Bir folyo yırtılmasıyla her şeyin tamam olduğunu anladım.

"İyi düşünmüşsünüz Bay Boudreaux." Sıcağı ve koşum takımı içime kayarken nefesim kesildi. Sonra daha fazla konuşamadım çünkü kalçalarını esnetti ve kendini içime soktu.

Kalçalarım onunla buluşmak için yükseldi. Boynum kemerli. Gözlerim kayarak kapandı. Çok uzaklardan geliyormuş gibi kulağıma doğru sertçe fısıldadığını duydum.

"Bianca. Benim Bianca'm. Tam uyacağımızı biliyordum."

Sonra ağzını boynuma dayadı ve beni sikmeye başladı.

Tatlı değildi. Nazik değildi. Kontrollü değildi ama istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeydi. Onu öylesine yüksek sesle, ahlaksız inlemelerle övdüm ki, koridorlarda yankılanan sesleri duyduğunda muhtemelen Droopy Dog'u ölesiye korkuttum.

Jackson hâlâ kot pantolonunu giyiyordu, bu da her şeyi daha da ateşli kılıyordu. Bel bandı kıkına dolanmıştı. Homurdanarak ve küfrederek içime doğru sertçe pompalarken o görkemli ve sıkı kalçalarını kavrayabilmek için daha da aşağı ittim.

"Çok iyi, çok harika, Tanrım durma," diye mırıldandım, onun altında kıvranıyordum.

Nefes nefese kaldı. "Yapamam, yavaşlamak zorundayız" diye bağırdım, "Durursan ölürsün!"

Acı çekiyormuş gibi inledi. Yüzünü kavradım ve onu öyle sert öptüm ki kan tadı aldım. Bacaklarımı sırtına doladım ve çılgınca çırpınmaya başladığında onu tuttum.

Yatağa. İkimiz de terliyorduk, nefes nefese kalmıştık, inliyorduk ve özensizce öpüşüyorduk, aklımızı kaçırmıştık ve bundan hoşlanıyorduk.

Ellerinin üzerinde şaha kalktı, başını geriye attı ve tavana doğru adımı haykırdı.

Demek tüm o aptal aşk şarkıları bununla ilgiliymiş diye düşündüm, süpernova olup beyaz bir ateş topu halinde uzaya fırlamadan hemen önce.

OTUZ ÜÇ JACKSON

Sersemlemiş ve nutkumuz tutulmuş bir halde, bombardıman kurbanları gibi yıkılmış yatağın üzerinde birbirimizin kollarına dolanmış yatıyorduk.

Bir süre sonra Bianca titrek bir sesle, "Aman Tanrım. Bu ..."

"Mükemmel." Hayretler içinde ona baktım. "İnanılmaz. Akıllara durgunluk veriyor. Bir ödöl almalıyız."

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. Yürek parçalayıcı bir gülümsemeydi, öyle ruhu canlandıran ve şaşırtıcı güzellikte bir şeydi ki, kendimi dini yeni keşfetmiş bir adam gibi hissettim.

O benim dinimdi. Kuzeyim ve güneyim, cennetim ve dünyam, her şeyin aniden etrafında hizalandığı doğruluk eksenim. Hayatımda ilk kez, kutuplaşmış tüm parçalarım bir arada çalışıyor, evrenle uyum içinde mutlu bir şekilde mırıldanıyor ve nihayet yerlerini anlıyorlardı.

Çoğu insanın bunu asla deneyimleyemeyeceğini bilerek, bu duyguya tamamen ve tereddüt etmeden teslim oldum. Bu kör edici sevinci. Bu aşkın mutluluk. Odağın kendilerinden başkasına kaydığı bu sismik değişim, garip bir şekilde ve aynı anda, başından beri aradıkları özgürlüğü ve derin huzuru doğurdu.

Aşkın hep bir çift pranga olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Aşk bir kafesin açık kapısıymış.

"Kesinlikle çok enerjiksınız Bay Boudreaux," dedi aşkım, bir kütüphaneci edasıyla. Bu beni öyle içten güldürdü ki yatağı salladı.

Bacağımı üzerine attım, onu kendime çektim ve mutlulukla iç çektim. Bana sokuldu, yumuşak zevk sesleri çıkarıyor, küçük elleri göğsümü mıncıklıyordu.

Ellerini vücudumun her yerinde gezdirirken "Seks düşkün," diye fısıldadım hoşgörüyü.

"Elimde değil," diye itiraz etti. "Bir gökdelen gibi yapılısın ve tenin tek boynuzlu at yelesi gibi."

Kaşlarımı çattım. "Tek boynuzlu at yelesi mi?" "İpeksi, parlak ve mistik."

"Tek boynuzlu at yelesinin nasıl bir şey olduğunu hangi salak bilmez ki?" der gibi söyledi. Tekrar güldüm, çaresizce büyülenmişim.

"Seksten sonra çok neşeli oluyorsun," dedi. "Ben de severim."

Aman Tanrım. Lanet olası kalbim olgunlaşmış bir meyve gibi yarılacaktı. "Ve sen de çok konuşkansı." Dudaklarını yakaladım ve onu susturmak için öptüm.

Sonunda hava almak için kalktığımızda, bir kedi gibi bana doğru uzandı, esnek ve tatmin olmuş, tembelce dudaklarını yalıyordu. "Sen bir yemeksin," diye ilan etti. "Eğer yemek olsaydın, babanın uçağındaki o ineğin filetosu olurdu, masajla ve şımartılarak etli, lezzetli bir mükemmellik haline getirilmiş."

"Bu rahatsız edici," dedim burnunun ucunu öperek. "Ama teşekkür ederim. Sanırım."

Ruh hali cıva gibi hafiften temkinliye doğru değişti. Dudaklarını büzdü ve göğüs kafesimi inceledi. "Babandan bahsetmişken."

"Ne?" Anında alarma geçmişim.

Bana baktı. "Onunla konuşmalısın."

Gözlerinin ardında beni endişelendiren bir şey vardı. "Neden?"

Bakışlarını göğsüme indirdi ve göğüs kıllarımla oynamaya başladı. "Şey. Dün gece sen bayıldıktan sonra onunla biraz sohbet ettim." Çok az durakladı. "Annenle de."

Kara Pazartesi'de tansiyonum uyuyan bir bebekten borsada günlük işlem yapan bir yatırımcıya dönüştü. "Ne hakkında?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Bağırma!"

"Bağırmiyorum, soruyorum!"

Bana ters ters baktı.

Bilinçli bir nefes verdim ve sesimi alçalttım. "Özür dilerim. Seninle yatakta çıplakken ailem hakkında konuşmak ... iğrenç."

Bir an surat astı, sonra yumuşadı. "Dün gecedен ne kadarını hatırlıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra kapattım. Ne kadarını hatırlıyordum? Bu sabah rüya olmadığı ortaya çıkan o muhteşem rüyanın öncesine döndüğümde, dün akşam Moonstar'a vardığımı, babamla fuayede buluştuğumu, üstümü değiştirmek için odama çıktığımı, akşam yemeği için aşağı indiğimi ve büyürken keyif aldığım tüm aile yemeklerinin çığlık çığlığa sessizliğine katlandığımı ve sonra

Hiçbir şey.

"Çok fazla içtim," diye telaffuz ettim. Gözlerimi Bianca'ya diktim, boşlukları doldurmasını umuyordum.

Blöf yaptığımı biliyordu ama bana acıdı. "Bana Linc ve Cricket'tan bahsettin," dedi nazikçe. "Ve sonrasında olanları. New Orleans'a gitmek. Christian. Cody. Her şeyi."

Soğukluk içime işledi, bir kutup rüzgârı gibi dondurucuydu. Sonra, daha kötüsü, şüphe. Bana acıdığı için mi benimle yatıyordu?

Yüzümü inceleyen Bianca küçük yumruklarını göğsüme vurdu. "Bana bir daha öyle bakarsan," dedi öfkelenerek, "artık güzel, lezzetli bir fileto olmayacaksın Jackson Boudreaux, kıyma olacaksın!"

Onun tehdidi beni garip bir şekilde rahatlattı. "Beni bedensel zarar vermekle tehdit etmene bayılıyorum," dedim ve onu tekrar öptüm.

Dudaklarıma karşı memnuniyetle iç çekti. Öfkesini bu kadar çabuk yenebilmesine hayran kalmıştım. Genelde benim günlerimi alırdı.

Dedi ki, "Birinin seni hizada tutması lazım.
Karın da olabilirdi."

Sıradan bir cümleydi ama beni tam kalbimden vurdu. Kanımın yeniden dolaşmaya başlaması bir anımı aldı. "Karım," diye tekrarlardım ciddiyetle, gözlerinin içine bakarak.

Burnunu kırıştırdı. "Tanrım, sanki biri sana Noel'in iptal edildiğini söylemiş gibi konuşuyorsun."

Çenesini avucumun içine aldım. "Hayır. Sanki biri bana piyango kazandığımı söylemiş gibi."

"Milyarderler piyango oynar mı?"

"Ödülün sen olduğunu bilselerdi yaparlardı."

Biraz kıpırdandı, memnun olmuştu ama değilmiş gibi davranıyordu ve yeni evcil hayvanıymış gibi göğüs kıllarımla oynamaya devam etti. Yüzünü okşadım, gözlerimdeki dans eden küçük kalpler gözümü kamaştırdı.

"Duşa ihtiyacım var," dedi ve kirpiklerinin altından bana baktı.

"Tanrım, şu pis gözler. Muhtemelen bu bakış yüzünden tutuklanabilirsin. Sapık."

"Madem gerçek hayata dönmeden önce bir seks hafta sonu geçiriyoruz, o zaman bunun tadını çıkarabilirim, değil mi?" dedi.

Kafamın içinde bir yük treninin frene bastığında çıkardığı ses vardı, sonra raylardan devrildi, mühimmat ve zehirli gaz yükünü döktü, bunlar derhal muazzam turuncu bir alev topuyla patladı, dünyayı yaktı ve elli mil yarıçapındaki tüm yaşamı yok etti.

Belli ki Bianca için bu aramızdaki daha derin bir şeyin başlangıcı değildi. Bu, unutulmadan önce kaşınması gereken bir kaşıntıydı. Bu, sadece hapşırarak gibi refleksif bir eylemle rahatlatılabilecek noktaya kadar inşa edilmiş sinir bozucu, gıcıklayıcı bir baskıydı.

Bianca beni hapşırarak sisteminden atacaktı. Bana açık açık "bunu sistemimizden atmamızın iyi bir fikir olacağını" söylemişti.

Ve ben gidip ona aşık olmuştum. Ne aptalım.

"Doğru," dedim gözlerimi kapatarak.

Bir an için yüz ifademi inceledi. "Bu yaptığın surat da ne? Bu yüzü tanımıyorum."

Kalp kırıklığı böyle bir şey işte. "Hiçbir şey," dedim düz bir şekilde. "Ben iyiyim."

Beni göğsümden öyle sert itti ki sırt üstü yere düştüm. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Kendini üstüme atınca homurdandım.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, daha beş dakika önce içime girdikten sonra bunu yapamazsın! Bu kadar garip, içine kapanık ve iletişimsiz olamazsın, beni duyuyor musun? Konuş!"

Parmağını göğsüme sapladı. Siyah saçları yüzünün her tarafına dağılmış ve gözleri siyah bir öfkeyle parlayarak bana bakıyordu, biraz korkutucuydu.

Ama ona deliler gibi aşıktım, bu yüzden ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Sana bir kez yeterli olmayacağını söylemiştim," dedim hoyratça. Bir suçlama gibi gelmişti.

"Yani? Ve?"

Bu bir meydan okumaydı, bu da beni kızdırdı.

"Yani," diye tersledim, "beni baştan çıkardın!" Gözleri öfkeyle parladı ama ben daha yeni başlıyordum. "Ve şimdi de bana bu hafta sonunun tek şansım olduğunu söylüyorsun! Ve ben sana bunu mahvetmek istemediğimi söylemiştim! Artık çok geç çünkü berbat oldu çünkü sana sadece bir kez sahip olamayacağım ve ellerimi senden uzak tutmaya çalışırken delireceğim çünkü senin için bu sadece seksti ama benim için çok daha fazlasıydı ve sen bana güzel olduğumu söyledin!"

Yüzüne öyle bir kükredim ki, saçları yanaklarından geriye doğru savruldu. Nefes nefese ona baktım, öfkeliydim, boynumdaki tüm tendonlar dışarı çıkmıştı.

Sonra gözleri yumuşadı ve gülümsedi. "Oh, Jax," dedi şefkatle. "Bu öfke konusunda bir şeyler yapmamız gerekecek."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Kafam tamamen karışmıştı.

Altında donup kaldığımda "Beni geri öp!" diye talep etti.

"Farkında olmam gereken bir tür psikotik kriz mi geçiriyorsun?" diye mırıldandım.

İçini çekti ve yüzünü boynumla omzum arasındaki boşluğa sokarak bedenime daha da yaklaştı. "Konuşmamızın 'on ya da yirmi kez' kısmını rahatlıkla unuttun, Beastie."

Sert ve tepkisiz kaldığımda tekrar iç çekti. "Peki ya tüm bunların bir günde olup olmayacağını sorduğum ve senin de bundan çok daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söylediğin kısım?"

Ben hâlâ bir şey söylemeyince sabırsızca göğüs kafesime vurdu. Başımı çevirdim ve ona baktım. Bana hoşgörülle gülümsüyordu, sanki ben devasa, mızmız bir bebekmişim gibi.

"Söylemeye çalıştığım şeyi anlamakta güçlük çekiyor gibi görüldüğünüz için çok açık konuşacağım." Boğazını temizledi ve iş adamı gibi davrandı. "Bay Boudreaux. Hafta sonu seks yapacağımızı söylediğimde, sadece seks yapacağımızı kastetmemiştim."

Tüm nefesim duyulabilir bir telaşla vücudumu terk etti. Rahatladığımı gizlemek için elimi gözlerimin üzerine koydum.

Daha nazik bir şekilde, "Buna herhangi bir kural koymuyorum. Seksin hiçbir şeyi değiştirmek zorunda olmadığını söylediğimde, gerçek buydu. Umarım eve döndüğümüzde içimizden biri arkadaş kalmanın daha iyi olacağına karar verirse bu işleri garipleştirmez. Bunun bir iş anlaşması olduğunu düşünürsek."

Kendime engel olamadım. Hırladım.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Bu garip bir durum. Açıkçası ikimiz için de. Ama bu işin yürümesi için bir şansımız varsa, birbirimize karşı tamamen dürüst olacağımıza söz vermeliyiz." Uzun bir duraklama oldu. "Ve senin güzel olduğunu düşündüğümü söylediğimde dürüst davranıyordum. Yani. İşte bu kadar."

Akan duygularımı dizginledikten sonra, "Sen de o kadar kötü değilsin," diye çıkıştım.

Bir kahkaha patlattı. "Ne kadar çiçekli, romantik sözler! Oh, üstesinden geldim!"

Onu sırt üstü döndürdüm, yere yatırdım ve o gülüp eğlenirken, kalbim bir balon gibi genişlerken yüzünün her yerini öptüm.

Balonlarla ilgili sorun, bir noktada ya sönmeleri ya da patlamaları gerektirir.

Dişlerimi fırçaladıktan ve temiz kıyafetlerimi giydikten sonra Bianca'yı yatağımda uyuklarken bıraktım ve ailemi bulmak için aşağı indim.

Mutfağın dışındaki güneş odasında kahvaltı ediyorlardı; geniş, güneşli bir odaydı ve cam tavanı ışığı içeri alıyordu; annemin kafesteki ötücü kuşlarının gürültülü cıvıltısı havayı renklendiriyordu. Bir an kapının önünde durup onları izledim, göğsümde çelikten bir bant gerildi.

Bianca onlara ne söylemişti? Ve bu bir şeyi değiştirecek miydi?

Babam başını kaldırdı ve beni annemden önce gördü. Yüzü değişti. "Jackson," dedi gülümseyerek. "Günaydın."

Annem başını kaldırdı, çatalını yavaşça tabağına bıraktı ve gözlerini kırıştırarak beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

Sonuç olarak, rahatsız ediciydi.

Masaya doğru sert adımlarla yürüdüm. Babam ayağa kalktı. Boğazımı temizledim, dilimde garip selamlama sözcükleri vardı, ama kollarını açıp beni kucakladığında bu planı iptal etti, yetmişli yaşlarındaki bir adamın yapabileceğinden daha sıkı sıkı.

"Oğlum," dedi, sesi boğuk çıkmıştı. "Ah, oğlum." Beni iyice, sertçe sarstı. "Eve dönmen çok güzel."

Gözlerimi kocaman açarak omzunun üzerinden anneme baktım.

Elindeki peçeteyle gözlerini ovuşturuyordu.

Babam beni serbest bıraktı ve sırtıma öyle sert vurdu ki neredeyse öne doğru fırlayacaktım. Kendimi tam zamanında tuttum ve bir sandalyeye sığınarak korkuyla ikisinin arasına bakarak oturdum. Annem uzandı ve elimi tuttu. Bir mucize.

Bir hizmetçi önümdeki masaya bir bardak portakal suyu bıraktı. "Kahvaltı, efendim?"

Elimi salladım ve hizmetçi eriyip gitti. Şu anda yemekle uğraşamazdım ama portakal suyu çok cazipti, ben de içtim.

"Sana bir özür borçluyuz," dedi babam ve bir anda boğazım düğümlendi.

Nefes alabilmem için sırtıma birkaç kez vurması gerekti ve o zaman bile konuşamadım, sadece gözlerim sulanarak, nefes nefese ona baktım.

"Bana öyle bakma," dedi peçetesini kucağına atarken. "Bütün bunlarda sen de masum değilsin! Bize bir torunumuz olduğunu bile söylemedin!"

Benden çıkan ses teknik olarak bir kelime değildi, ama babam onunla aynı fikirde değilmişim gibi homurdandı.

"Evet, Bianca bana Christian'ın oğlunu evlat edindiğini söyledi ve bunu bizden sakladığın için çok kızgınım! Annenin ne kadar çok torun istediğini biliyorsun! Ve bana Cricket'la gerçekte ne olduğunu anlatabilirdin - bizi yıllarca sürecektederden kurtarırdı!"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Muhtemelen senin yaşadıkların gibi bir şey değildi elbette. Öyle demek istemedim. Sadece ... şey, kahretsin, Jackson. Annene ve bana senin yanında olma şansını hiç vermedin. Ortadan kayboldun ve Rayford seni bulduğunda da bize hiçbir şey söylemedi ve ikinizi de bir daha hiç görmedik.

Yine! Sanki ikiniz tanık koruma programına girmişsiniz gibiydi!"

Bunu atlatmam uzun zaman aldı. "Ama . . ." Anneme baktım. "Sana bir felç geçirdim."

Böyle bir aptal doğurduğu için hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti.

Babam öfkeyle, "Bunun için kendine pay çıkaramazsın evlat! Annen yirmi yıldır kan sulandırıcı kullanıyor çünkü sen doğmadan önce küçük bir felç geçirmişti ve doktorlar bir başkasını önlemeye çalışıyorlardı! Onun ailesinde yapışkan bir kan var! Tanrı aşkına, bu ne saçmalık! Bu yüzden mi uzak durdun?"

Öfkem patladı. Sandalyemi iterek ayağa kalktım. "Uzak durdum çünkü Linc'i beni sevdiğinden daha çok seviyordun!"

Annemin nefesi kesildi. Babam bana bön bön baktı. Hizmetçi sessizce odadan çıktı ve gözden kayboldu.

"Jackson Walker Boudreaux," dedi annem duraklayarak, dehşete düşmüş bir fısıltıyla. Bir çarşaf kadar beyazdı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bu söylediğin korkunç bir şey ve doğru değil!"

Babam sinirli bir şekilde, "İşte şimdi yaptın. Tebrikler oğlum. Anneni ağlattın."

Yanına gitti, elini tuttu, ağlarken ona yatıştırıcı sözler mırıldandı ve ben de gerçeklikle zihinsel bir kopuş yaşayacak kadar şiddetli bir şok durumunda olduğuma ikna olmuş bir şekilde izledim.

Sonunda onu sakinleştirdiğinde, kendini tam boyuna çekti, omuzlarını dikleştirdi ve bana bıraktı.

"Şimdi beni iyi dinle evlat, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Biz seni seviyoruz. Seni şimdi de seviyoruz, o zaman da seviyorduk, ölene kadar da seveceğiz. Sen bizim oğlumuzsun. Mükemmel ebeveynler olmadığımızı biliyoruz, ama sen ele avuca sığmazdın. Belki de seninle nasıl başa çıkacağımızı her zaman bilemedik.

ama seni asla kardeşinden daha az sevmedik. Asla. Ve onun ölümü için de seni asla suçlamadık, her ne kadar suçladığımızı düşündüğünü bilsem de."

Şok içinde göz kırptığımda başını salladı. "Bu doğru. Ben aptal değilim. Damarlarında benim kanımı taşıyorsun, ne düşündüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama sen de benim gibi inatçının tekisin. Bir kere kafana koydun mu, tamamdır."

Annem yatıştırıcı bir ses çıkardı ve o da derin bir iç çekti. "Ama onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmak benim hatamdı. Bir şeyler yapmalıydım. . . bir şeyler yapmalıydım. Bilmiyorum. Seni benimle konuşturmalıydım. Ama seni konuşturmak dış çekmek gibi bir şey."

Son kısmı geçiştirmek istercesine elini havada salladı. "Her neyse. Sonuç olarak geçmiş geçmişte kaldı. Yeni bir gelinimiz olacak. Yeniden bir aile gibi davranmaya başlamamızın zamanı geldi. Bu arada, Bianca'yı seviyoruz. Ne fişek ama. Umarım gelecek yıl bu zamanlar bir ya da iki torunumuz daha olur."

Ona baktım. Anneme baktım. Ağzımı açtım ve hiçbir kelime bulamadım.

"Şuna bak Clemmy," dedi babam. "Ha! Onu suskun bıraktım. Yaşlı adam için bir puan."

Sandalyeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım.

Hizmetçi yeniden ortaya çıktı, önümdeki masaya bir Bloody Dixie koydu ve mırıldandı, "Umarım bunları hâlâ seviyorsunuzdur efendim. İhtiyacınız olabileceğini düşündüm. Evinize hoş geldiniz."

Tekrar ortadan kaybolduğunda, benim yumuşak, inanmayan kahkahalarım duyuldu.

KANLI DIXIE

4 porsiyon yapar

- 1 32 onsluk şişe domates suyu
- 2 ons votka
- 1 yemek kaşığı taze rendelenmiş yaban turpu (veya hazır) 1 yemek kaşığı limon suyu
- 1 yemek kaşığı acı sos
- 1 yemek kaşığı Worcestershire sosu
- bir tutam kereviz tuzu
- bir tutam biber
- 4 dilim pişmiş domuz
- pastırması 4 kaburga kereviz

Hazırlık

1. Şişeden $\frac{1}{4}$ fincan domates suyu dökün.
2. Yaban turpu, limon suyu, acı sos, Worcestershire, kereviz tuzu ve karabiberi şişede kalan domates suyuna karıştırın ve kuvvetlice çalkalayın.
3. 4 highball bardağına buz ekleyin.
4. Her bardağa 2 ons votkayı buzun üzerine dökün (veya zevkinize göre).
5. Doldurmak için domates suyu karışımını ekleyin.
6. Karıştırın, ardından pastırma ve kereviz ile süsleyin.

OTUZ DÖRT

BIANCA

Dušta yüksek sesle ve kötü bir şekilde şarkı söylüyordum ki cam kapı açıldı ve Jackson içeri girdi.

"Durma," dedi eğlenerek. "Hâlâ duyma yetimin yüzde onu kaldı."

Çıplaktı, sakindi, haftanın her günü birlikte duş alıyormuşuz gibi davranıyordu. Önüme geçerek spreyi engelledi ve ben onu süzerken gevşek ellerimden sabun kalıbını aldı.

Jackson'ın çıplak olması bir şeydi. Jackson'ın çıplak ve ıslak olması ise bambaşka bir şeydi. Su kaslarına tapıyor, tüm o muhteşem, altın çıkıntıları çılgın, azgın bir ev kadını tarafından fotoşoplanmış gibi parlatıyor ve ışılatıyordu. Saçlarını ıslatmak için başını arkaya yatırdı ve arka planda çalan seksi bir film müziği eşliğinde Technicolor ağır çekimdeydi. Yavaşça göğsünü sabunlamaya başlamasını ağzım açık izledim.

Trace bile bu fiziksel mükemmellik seviyesine ulaşamamıştı. Bir Yunan tanrısıyla duş alıyordum. Sanatla. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Sinir sistemimde hasara yol açan östrojen dalgalanması sırasında, "Bir keresinde 'You Are My Sunshine' şarkısını mükemmel yorumlayarak bir yetenek yarışması kazandığımı bilmeni isterim" dedim.

Jackson başını salladı, siyah saçlarından su damlacıkları püskürttü ve bana gülümsedi. Beni çevirdi ve omuzlarımı ve sırtımı sabunlamaya başladı, nazikçe kazıyordu

Başparmaklarını kaslarıma soktu. Zevkle inledim. "Gerçekten mi?" dedi. Kaç yaşındaydın? Yedi mi?"

"Sekiz." Surat astım. "Pislik."

Kıkırdadı. "Benim bir pislik olduğumu düşünmüyorsun." Kulağımı öpmek için eğildi. Sıcak, ıslak tenini benimkiyle kadifemsi bir temas haline getirdi. "Aslında benden hoşlandığını düşünüyorum." diye fısıldadı. Bir kolunu belime dolayarak beni sert bedeninin duvarına yasladı.

Cennetin şimdiye kadar yazılmış tüm kitapların bulunduğu bir kütüphane olduğuna dair önceki görüşümü çöpe attım. Hayır. Cennet, boğuk bir sesi, nazik bir mizah anlayışı ve kendi posta koduna sahip olması gereken bir ereksiyonu olan büyük, çıplak, sabunlu bir adamla duş almaktı. Mutlu bir iç çekişle onun kucağında rahatlardım.

"Belki," dedim, boynuma masaj yaparken neredeyse mırıldanıyordum. "Jüri hâlâ kararını vermedi."

İri eli boynumdan omzuma, oradan da koluma kaydı. Parmaklarını göğüs kafesimin etrafında dolaştırdı, her bir kaburgayı kabartma yazıyla yazılmış bir aşk hikâyesiymiş gibi saygıyla izledi, sonra göğsümü avuçladı.

"Bana yalan söylemeyeceğini söylemiştin, tatlım," diye mırıldandı ve başparmağıyla sert meme ucumu cimcikledi.

Nefesim kesilip hafif bir elektrik çarpmış gibi sıçradığımda tekrar kıkırdadı. "Söylemek istediğin başka yalan var mı?"

"Bunu yaptığında hiçbir şey hissetmedim mi?"

"Oh, bu iyiydi," diye fısıldadı, ben zevkle titrerken meme ucumu ileri geri oynattı. "Burası çok soğuk olduğu için titriyor olmalısın."

Sıcak buhar etrafımıza yayıldı. Kendime engel olamadım ve güldüm. "Kesinlikle."

Boynumu nazikçe ısırdı, ki bunun dünyada en sevdiğim şeylerden biri olduğunu çabucak fark ediyordum. Dişlerini nereye bastırırsa bastırsın asla sert değildi. Sanki etimin sertliğini test ediyordu, sanki beni çok lezzetli bulmuştu ve beni yemek istiyordu. Tadımı çıkarmak, ısırik ısırik. Tadımı dilinde tutuyor ve tıpkı bir burbon ya da kaliteli bir şarap gibi tadını çıkarıyordu.

Başımı omzuna yasladıktan sonra uzandım ve kollarımı boynuna doladım. Bu ona vücudumdaki tüm kızlara ait gayrimenkullere erişim sağladı ve o da hemen sahiplendi.

Dudakları hâlâ boynumdaydı, ellerini koltuk altlarımdan kalçalarımın kadar yanlarımda gezdirdi, sıkıca ve sahiplenici bir şekilde kavradı. Ereksiyonu popoma battı. Ellerini karnımın üzerinde düzleştirdi.

"Bu göbeği seviyorum," dedi belli belirsiz. Ellerini göğüslerime doğru götürdü. "Ve bunları. Çok güzeller. Mükemmel. Bak ellerime ne kadar mükemmel oturdular."

Demek istediğini kanıtlamak için onları avuçladı. Kendime bakarken onun ıslak, sabunlu ellerinin içimi doldurması inanılmaz derecede erotikti. Bana dokunma şekli vücudumla gurur duymamı sağladı, yoğun bir şekilde kadınsı ve güçlüydüm, ancak istese beni bir kalp atışında alt edebilirdi.

Elleri aşağıya kaydı. Belimi geçip bacaklarımdaki üçgene kadar. "Ve bu," diye kulağıma nefes verdi, ben soluk soluğa kalırken sabunlu parmaklarını kıvrımlarımda içine kaydırdı. "Bunu seviyorum. Bunu hayatımın sonuna kadar her gün ağzımda, ellerimde ya da sikimde istiyorum."

Ne diyordu? O kadar sersemlemiştim ki ne dediğini anlamıyordum. Başım bir tarafa düştü. Ağzıma öyle yoğun bir öpücük kondurdu ki, beni tutmasa ayağım kayacaktı.

Yavaş, sıcak ve derindi. Parmakları bacaklarımda arasında küçük, tembel daireler çiziyordu. Titredim ve sarsıldım, boğazımdan umutsuz sesler çıkıyordu.

"Ben de senin tatlı küçük seslerini seviyorum," dedi Jackson, sesinde bir aksama vardı. "Bianca. Çok tatlısın."

Kendimi tatlı hissetmiyordum. Kendimi aç hissetmiyordum, keskin, minik dişlerimle onu parçalara ayırmak isteyen vahşi küçük bir hayvan gibi. Ona o kadar açtım ki karnım ağrıyordu.

Bizi duvara doğru çevirdi. Ellerimi ıslak fayansların üzerinde düzleştirdim. Ellerini belime doladı, ölçtü

açıklık. Sonra arkamda diz çöküp kıcıımı ısırarak beni şaşırttı.

"Tanrım." İnledi, popomu okşadı, ısırdı, doyamıyormuş gibi avuçladı. Elini bacaklarımın arasına koydu ve beni kavradı, kendimi avucuna yaslayıp inlerken beni yavaşça ovdu. Gözlerim zevkle kapandı. Ön kollarımı duvara yasladım ve başımı eğdim, arkamı dışarı çıkardım çünkü yaptığı şeyi çok seviyordum.

"Hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın."

Sesinde artık daha sert bir ton vardı. Çaresiz bir ton, sanki çözülüyormuş gibi. Sonra ayağa kalktı ve parmaklarını saçlarımda kenetleyerek başımı arkaya yatırdı ve beni öptü.

Arkama uzandım ve ereksiyonunu kavradım. Ağzımın içinde inledi.

"Bunun gibi," dedim nefes nefese, uzunluğunu okşayarak. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, onu istediğim yere, bacaklarımın arasındaki o ağrıyan yere yönlendirdim. "Acele et."

İçeri girdiğinde başını eğdi ve omzumla boynum arasındaki uzun kası ısırdı. Ürperdi. İniltisi içime kadar işledi.

Ben daha fazla dayanamayana kadar öyle kaldık, kıpırdamadan, düzensiz nefes alarak. Kalçalarımı bücktüm. Sarsıldı, içime derinlemesine girdi ve ben şaşkınlıkla bağırdım.

"Özür dilerim," diye homurdandı.

Gülüşüm duvarlarda yankılandı. "Affedildin. Tekrar yap."

Kalçalarımı kavrayarak yavaş bir ritme başladı. Duvara yapıştım. Elini kalçamın arkasına kaydırıp ve bacağımı kaldırarak ayağımı sağımdaki fayans koltuğa koydu. Her şeyin açısını değiştirdi, derinleştirdi ve göğsümden alçak bir inilti çıkmasına neden oldu.

Etrafıma uzandı ve parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırıp. Tekrar inledim, daha yüksek sesle.

"Bundan hoşlanıyor," dedi usulca gülerek ve diğer eliyle göğüslerimi okşamak için uzandı.

Hayır, hoşuma gitmedi. Bayıldım. Takıntı haline getirmiştım. Kirli, ıslak duş seksinin fırından yeni çıkmış, tereyağı damlayan çikolatalı kruvasandan daha çok sevdiğim bir şeye dönüşeceğini asla bilemezdim.

"Bunun bitmesini istemiyorum," diye soluk soluğa bağırdım, o parlak beyaz zirveye doğru çok hızlı ilerliyordum. "Jax. Asla durma."

"Durmayacak," dedi kabaca kulağıma. "Söz veriyorum. Şimdi kendini tutmayı bırak."

Nereden biliyordu ki? Adamın aklımı okuyabildiğini düşünmeye başlamıştım. Ona doğru eğildim, bir elimle boynuna uzandım ve başını aşağı çektim. Öpüştük. Alt dudağımı dişleriyle yokladı, diliyle ağzımı keşfetti, benden zevk almak için acele etmedi. Tüm saatler durana ve sadece ikimiz, su, yumuşak, ortak inlemelerimiz ve kesik kesik nefeslerimiz kalana kadar zaman aktı ve yavaşladı.

Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu, burnunun ucuna bir damla su yapışmıştı ve yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

Göğsümün ortasındaki bir şeyin kilidi açıldı ve serbest kaldı.

Orgazmım dünyaya çarpan bir kuyruklu yıldız gibi içime çarptı. Sertleştım ve haykırdım, kollarının arasında güvendeydim, her şey olurken gözlerinin içine bakıyordum. Banyo, benim çözölme seslerimle yankılandı.

"Beni başkaları için mahvettin," diye fısıldadı kısık sesle, kendini kaybetmeye başlamıştı. "Bianca. Ben mahvoldum."

Duygularıma yenik düşerek konuşamayacak kadar sarsıldım.

Bizi ayakta tutmak için kolunu duvara dayadı. Titredi, kasıldı, derin bir acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı. "Siktir," diye inledi ve bedenimden çekildi. Sonra sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni öptü ve kendini tenime bıraktı.

Kendimize geldiğimizde su soğumaya başlamıştı.

Jax uzandı ve spreyi kapattı. Kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma sakladı, göğsü kabarak bana sıkıca sarıldı.

Adımı söyledi ama ben onu susturdum. "Henüz değil. Bu konuyu henüz konuşmayalım," diye fısıldadım.

Bana nasıl hissettiğimi sorarsa ağızımdan çıkacaklardan korkuyordum.

Kurulandık ve birbirimizin gözlerinden kaçınarak sessizce giyindik. Kelimelerin çok fazla olacağını ama yeterli olmayacağını biliyorduk. Duşta aramızda bir şeyler değişmişti. Derin bir şey kök salmıştı.

"Yemeğe ihtiyacın var," dedi Jackson, bir başka endişe verici gürültünün ardından dikkatle karnıma bakarak. Midem sanki büyük, etobur bir canavar tarafından işgal edilmiş, etrafta dolaşüyor ve mobilyaları tekmeliyor gibiydi.

"Yemek! Evet!" Otoyolun diğer tarafında mahsur kalmış arkadaşına bağırarak bir insanın ses tonuyla söyledim.

Jackson bana şüpheyle baktı.

Banyo kapısında durmuş, nemli saçlarımı büyük, dağınık bir topuz yapmamı izliyordu. Benim için aldığı beyaz kaşmir kazağı ve özel olarak diktirmiş olmalı ki hem bele hem de kalçalara tam oturduğu için istatistiksel olarak imkânsız olan bir çift güzel kömür grisi pantolon giymiştim.

"Ve belki sert bir içki," diye ekledi yüz ifademi inceleyerek.

Sert. Tanrım, bana sertlikten bahsetme! Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım ve kendimi akıllı başında bir insan gibi konuşmaya zorladım. "Peki ailenle konuştun mu?"

Ağızının bir tarafı kıvrıldı. "Yaptım."

Orada asılı kalmasına izin verdi, bana işkence ediyordu.
"Ve?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Güneşin dağların üzerinden doğuşunu izlemek gibiydi. "Ve seni seviyorlar," diye mırıldandı bakışlarımı tutarak.

Sevgiler.

Yeşil fasulye, işte yine o kelime.

Son bir saattir kafamın içinde ve dudaklarında, kaldırımdaki çatlaklardan çıkan yabancı otlar gibi belirip duruyordu. Kendime bunun bir iş anlaşması olduğunu hatırlatmak zorundaydım. O mirası için buradaydı, ben de annem için. Kendimi aşip sıcak duş seksi yüzünden olaylara daha derin anlamlar yüklemeye başlamam doğru olmazdı.

Ateşli, duygusal, savunmasız, ruh yakan, hayat değiştiren duş seksi.

"Uh-oh," dedi Jackson. "Duman kokusu alıyorum. Yine düşünüyorsun."

"Ha ha. O sabun kalıbını yemeden önce gidip bir şeyler yiyebilir miyiz lütfen?"

Kapı aralığından uzaklaştı ve kollarını bana dolayarak çenesini başımın üstüne koydu. "Evet. Ama yaşadığın bu küçük kriz daha da kötüleşirse benimle konuşacağına söz vermelisin ki seni tutup gıdıklamak zorunda kalmayayım."

Ona korkunç deli kadın gözleri attım. "Beni gıdıklamayacaksın. Asla. Anlaşıldı mı?"

Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı, "Üzgünüm tatlım, sözleşmede böyle bir şey yok." Sonra parmaklarını kaburgalarımın geçirdi.

Çığlık attım ve kaçmaya çalıştım ama o çok güçlüydü. Kollarını etrafıma doladı ve beni ayaklarımdan kaldırdı, böylece burun buruna geldik, kollarım yanımda sabitlenmişti, ayaklarım onun inciklerine işe yaramaz bir şekilde tekmeliyordu.

"Bu kadar dev olman hiç adil değil," diye homurdandım. "Ve acayip derecede güçlüsün."

"O kadar güçlü değilim ama teşekkür ederim."

"Tatlım, sanki bir somun ekmekmişim gibi tüm ağırlığımı taşıyorsun. Havadar olanlardan, ekşi maya gibi."

Kıkırdadı ve burnumun ucunu öptü. "Tatlım?" diye mırıldandı.

Kendini beğenmiş bir tavırla kirpiklerini indirdi. Bu tür kalın, ipeksi, siyah kirpiklerin neden her zaman onlara sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını takdir etmeyen çocuklar için harcandığını kızgınlıkla merak ettim.

Kibirli bir aristokrat gibi burnumu çektim. "Dilim sürçtü. Yemeksizlikten başım dönüyor. Her an bayılabilirim."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve tekrar kıkırdadı. "Anlıyorum. Hâlâ yalan söyleme modundasın. Tamam, öğlene kadar bırakacağım" -saatine baktı, bu da beni tek koluyla tuttuğu anlamına geliyordu- "öğlen. Anlaştık mı?"

"Gösteriş" diye mırıldandım.

Güldü ve beni ayağa kaldırdı. "Kahvaltıdan sonra," dedi elimden tutup beni odadan çıkarırken, "ata binmek, bowling oynamak, tenis oynamak, balık tutmak, kayıkla gezmek ya da botanik bahçelerini veya rickhouse'u gezmek seçeneklerinden birini seçebilirsin."

"Rickhouse?"

Omzunun üzerinden bana baktı ve sırıttı. "Belli ki tüm serserileri burada barındırıyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Belli ki."

Günün geri kalanı bir peri masalıydı ve ben Sindirella'ydım.

Jackson'ın "solar" adını verdiği güneş alan bir odada, odanın çeşitli yüksekliklerine asılmış düzinelerce büyük kafesin içinde uçuşan ötücü kuşların serenatıyla kahvaltı ettik. Havada uçuşan hizmetkârlar bugün daha dost canlısı görünüyordu, hatta yiyeceklerimizi getirip tabakları toplarken bize hoş bir şekilde gülümsemeye bile cesaret ettiler. Daha da şaşırtıcı olanı, Jackson da bize gülümsedi.

Dün olduğundan farklı bir adam gibi görünüyordu. Daha hafif. Hayaletler tarafından daha az yüklenmiş. Ailesi de farklı görünüyordu, ama ortalıkta dolaşmıyorlardı. Yemeğe indiğimizde bizi sıcak bir şekilde karşıladılar, hafif bir sohbet yaptılar ve sonra akşam yemeğinde görüşmek üzere söz vererek ayrıldılar.

Bizi yalnız bıraktıkları ve bizden kaçmadıkları hissine kapıldım ki bu ikisi çok farklı şeyler.

Jackson önü, arkası ve tavanı dev bir B harfiyle süslenmiş bir golf arabasıyla bana araziye gezdirdi ki bunu çok komik buldum. Sanki kime ait olduğunu kimse karıştırabilirmiş gibi. Botanik bahçeleri, çıplak heykeller ve çit labirentleri fetişi olan anal-retentive bir botanikçi tarafından tasarlanmış bir mühendislik harikasıydı. Orada yalnız olsaydım, beş dakika içinde umutsuzca kaybolurdum.

Ahırların yanından son sürat geçiyorduk. Jackson başparmağını sallayarak onları işaret etti. Ata binme teklifini kabul etmediğime sevinmiştim, çünkü belli ki onun hayaletlerinden birkaçı hâlâ ahırda gizleniyor, çığlık atıp zincirlerini şakırdatmayı bekliyordu.

Göller. Ağaçlar. Tepesinde bir çan kulesi bulunan güzel beyaz bir kilise. Dönümlerce ağaçlık patikalar, gizli golf sahaları ve yaban hayatıyla bezeli muhteşem manzaralar. Birden fazla kez ürkmüş bir tavşan ya da beyaz kuyruklu geyikten kaçınmak için yoldan sapmak zorunda kaldık. Moonstar Ranch sihirle dolu bir yerdi ve gün geçtikçe bir peri masalına dalmış olma hissim arttı.

Bu sırada nişan yüzüğüm parmağımda yanıp sönüyor ve gelecek güzel şeylerin bir vaadi gibi her yere yıldız patlaması desenlerinde ışık prizmaları gönderiyordu.

Konuştuk, güldük, utangaçça el ele tutuştuk, gözlerimizle birbirimize gülümsedik. Ailenin özel rezervlerini depoladığı devasa bir beton dikdörtgen olan rickhouse'da Jackson beni metal raflar üzerinde yirmi yüksekliğe istiflenmiş burbon fiçilerinden oluşan yükselen bir duvarın arkasındaki serin, gölgeli bir köşede öptü. Bir fiçinin gölgesinde piknik öğle yemeği yedik.

Pırıl pırıl bir göle bakan bir tepede devasa bir söğüt ağacı. Ailesiyle akşam yemeği için plan yaptık. Onlara annemin meşhur jambalaya'sını ve tatlı olarak da böğürtlenli ve burbonlu bir tart yapmak istiyordum.

Akşam yemeği için üstümüzü değiştirmek üzere Jackson'ın odasına döndüğümüzde cep telefonum çalıyordu. Onu şifonyerin üzerinde bırakmıştım, duşta aramızda geçenlerden dolayı dikkatim dağılmıştı ve yanıma almayı unutmuştum.

"Alo?" Jackson'ın kıcımlı çimdikleme girişimini gülerek savuşturdum.

"Bianca," dedi Eeny. Sesi bir hıçkırığa takıldı.

Kelimeler bir binanın tepesinden fırlatılan tuğlalar gibi üzerime düştü.

Çok

üzgünüm. O

öldü.

Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Nefes almaya çalıştım ama alamadım. Konuşmaya çalıştım ama tek çıkarabildiğim acı dolu bir nefes oldu. Vücudum önce ısındı, sonra buz gibi soğudu. Şiddetle titremeye başladım.

"Bianca?" Yüzüme bakarken Jackson'ın sesi endişeyle tizleşti. "Ne oldu?"

Telefonu bıraktım ve yerde dizlerimin üzerine çöktüm. "Anne," diye mırıldandım, sözcükler boğazımda düğümleniyordu. "O öldü."

O andan itibaren ben de öyleydim. Peri masalı sona ermişti.

OTUZ BEŞ

JACKSON

Acı dolu anlardan payıma düşeni yaşadım. Şimdiye kadar, acının tüm çirkin yüzlerini, sakat bırakabileceği ve yaralayabileceği tüm yolları bildiğimi sanıyordum.

Ancak bir telefon görüşmesiyle, dünyada sevdiğiniz birinin acı çekmesini izlemekten ve bu acıyı durdurmak için güçsüz olmaktan daha kötü bir acı olmadığını keşfettim.

Onu öptüm, sarıldım ve salladım, yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim. Kelimeler. Hepsi işe yaramazdı. Hiçbiri bir şeyi değiştirmede ya da etrafında hızla kristalleşen yeni buz tabakasını kırmadı. Bianca o telefon konuşmasını yaptığı andan itibaren buz kesti. İçindeki tüm hayat emilmişti. Tüm ateşi sönmüştü. Geriye şok geçirmiş bir kabuk kalmıştı.

Ağlamadı bile, ki bu bir şekilde her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Bir an önce geri dönmem gerekiyor," dedi içi boş bir sesle, sırtını yatağın kenarına dayayarak yere oturdu. Yanına çömeldim, nemli, gevşek elini tuttum, içimde korkunç bir kayma hissiyle savaştım, göğsümde bir heyelan gibi.

"Elbette. Uçak bir saat içinde hazır olabilir. Çantaların hazırlandığından emin olacağım."

Gözlerini kapattı. New Orleans'a dönene kadar bir daha konuşmadı, haberi duyduklarında benim kadar perişan olan aileme veda etmek dışında.

Moonstar iftliği'nden limuzin ve özel jetle geldiğimiz gibi ayrıldık ama her Şey değişmişti.

Bianca'nın düz gözlerle parmağındaki yüzüğe bakmasından aramızda yaşananların "nce" olduğunu anlayabiliyordum. Bu "sonrasıydı", annesinin öldüğü yeni gerçeklikti, Bianca'nın birlikte olma nedenimizi de kendisiyle birlikte mezara götürmüştü.

Yani evet. Acıyı önceden bildiğimi sanıyordum. Kaybı bildiğimi sanıyordum.

Ama o iki acımasız kaltak bana karşı daha yeni başlamışlardı.

OTUZ ALTI

BIANCA

New Orleans'a indiğimizde yağmur yağıyordu, gökyüzü ruhumla aynı çirkin kurşuni griydi.

Neden bu kadar hissizleştiğimi bilmiyordum. Sanırım çok. Her halükarda, tüm duyularımın körelmiş olmasına minnettardım, çünkü etrafımda binlerce görünmez ıstırap bıçağının dolaştığını, kesmek ve kan akıtmak için zaman kolladıklarını biliyordum.

Zamanları gelecekti, bundan emindim. Ama şimdilik hiçbir şeyin bana ulaşamayacağı, yumuşak beyaz gürültüden oluşan bir kozanın içinde güvendeydim. Jackson'ın gözlerindeki azap bile.

Nişan yüzüğü parmağımda soğuk, ağır bir yükü, yaptığımız pazarlığı ve nedenini sürekli hatırlatıyordu.

Bunu düşünemezdim. Bugün daha fazla acı gerçekte yüzleşemezdim. Tek yapabildiğim bir ayağımı diğerinin önüne koymak ve nefes almaya devam etmektir.

Annemin evine vardığımızda bunu bile zar zor yapabiliyordum.

Arabadan indiğimde Jackson "Seni tuttum," dedi ve neredeyse düşüyordum. Kolunu belime doladı ve beni yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak merdivenlerden yukarı çıkardı ve eve soktu. Eeny oradaydı, yüzü kurumuş gözyaşlarıyla kaplıydı ve beni görür görmez yeni bir kat daha akmaya başlamıştı.

"Boo!" diye feryat etti ve beni kucağına aldı. "Sorun yok," diye fısıldadım göğsüne. "Biz gidiyoruz iyi olacak." Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum, onu mu yoksa

kendim.

Soluk mavi önlüklü, kızıl saçlı genç bir kadın kanepenin yanında durmuş, ellerini ovuşturuyordu. "Bayan Hardwick," diye mırıldandı, yaklaşarak. "Ben Jennifer Wright, Home Angels Sağlık Hizmetleri'nden. Kaybınız için çok üzgünüm."

Ev Melekleri. Sanırım Jackson'ın kiraladığı şirket onlardı. Konuşmaya devam ederken sesine odaklanmakta zorlandım.

"Bana öğleden sonra vardiyası verildi. Sabah burada olan Gina, öğlen ayrıldığında annenizin rahatça dinlendiğini söyledi. Biraz yemek yemiş, sonra da kestirmeye gitmiş. Sonra da ..." Jennifer bunu kibarca nasıl söyleyeceğini bilemediği için atladı. "Görünüşe göre Eeny benden hemen önce, saat dörtte gelmiş."

Eeny bana sarıldı, gözyaşları boynumu ıslatıyordu. "Uyuyor gibi görünüyordu! Çok huzurluydu, bir melek gibi-"

Yeni bir ağlama krizine girdi. Jennifer alt dudağını çiğnedi ve ellerini sıkma hızını artırdı.

Odadaki tek yetenekli kişinin kendisi olduğunu fark eden Jackson, verimlilik moduna geçti. "Sağlık görevlileri çağrıldı mı?" diye sordu Jennifer'a, yanlış cevap verirse onu ikiye ayıracakmış gibi bir ses tonuyla.

"Evet," diye dikizledi, beti benzi atmıştı. "Onu hayata döndürmeye çalıştılar. Bu başarısız olunca, Bayan Hardwick'i hastaneye mi nakletmek istediğimizi yoksa cenazesini buradan almak için bir cenaze eviyle anlaşma mı yapmak istediğimizi sordular."

Ondan kalanlar. Neredeyse bayılıyordum, ama boğazımda yükselen hıçkırığa karşı dişlerimi sıkarak, irademin gücüyle kendimi ayakta tuttum.

Jennifer aceleyle devam etti. "Eeny ve ben, kızı gelene kadar Bayan Hardwick'in olduğu yerde kalmasının daha iyi olacağını düşündük. Umarım sorun olmamıştır?"

"Evet," dedim belli belirsiz. Eeny'nin kucağından çekildim ve korkmuş görünen Jennifer'a başımı salladım.

yanlış bir şey yaptım. "Teşekkür ederim, Jennifer." Koridorda annemin yatak odasının kapalı kapısına baktım.

Bakışlarımın yönünü fark eden Jackson elini nazikçe omzuma koydu. "Benden istiyor musun? ?"

"Hayır," dedim. "Sakıncası yoksa onunla bir dakika yalnız kalmak istiyorum."

"Tabii ki hayır. İsteddiğiniz kadar zaman ayırın. Robertson'ın Cenaze Evi'ni arayacağım ve düzenlemeleri başlatacağım, tabii tercih edeceğiniz başka bir yer yoksa-"

"Sorun değil," diye fısıldadım, çoktan uzaklaşmıştım. Annemin bedenini hangi şirketin aldığı fark etmezdi. Onun önemli olan parçaları çoktan gitmişti.

Sinirlerime hakim olarak, içeri girmeden önce elim kapıda bir an tereddüt ettim. Şimdiye kadar gördüğüm tek ölü kişi babamdı ve o da ben ölümü anlayacak ama ondan korkmayacak kadar gençken ölmüştü. Annemi yatağında cansız bir şekilde yatarken gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum ve buna dayanabilmek için sessiz bir dua ettim.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Oda loştu, sadece yatağın yanındaki masanın üzerindeki lambayla aydınlanıyordu. Hava serin ve durgundu ve belli belirsiz annemin parfümü kokuyordu.

Kalbim küt küt atarken yatağa doğru süründüm, dehşet boğazımı bir celladın ilmiği gibi sarmıştı. Yaklaşıp annemin yüzündeki sakin ifadeyi gördüğümde, dehşet bir gelgitin çekilmesi gibi kayboldu ve tekrar nefes alabildim.

Yatağın yanında diz çöktüm ve elini tuttum. Elinde hâlâ en ufak bir sıcaklık belirtisi bile yoktu.

"Beni terk ettiğine inanamıyorum," diye fısıldadım, sesimdeki suçlamayı duyarak. Bir anda yeniden çocuk olmuştum, altı yaşındaydım, annem elimi kısa bir süreliğine bıraktığında Mardi Gras geçit töreninde kaybolmuştum. O zaman hissettiklerimin aynısını şimdi de hissediyordum; yükselen histeriyle karışık saf inançsızlık, yabancılardan oluşan bir kalabalığın içinde umutsuzca onun yüzünü arıyordum.

Ancak bu sefer histerinin yerini bulunduğumda tatlı bir rahatlama almayacaktı. Sonsuza dek kayıp kalacaktım,

yalnız.

tanımadığı yüzlerle dolu bir denizde adını haykırıyordu.

Onu sevdiğimi söyledim. Ona gelmiş geçmiş en iyi anne olduğunu söyledim. Bir gün onun yarısı kadar bir kadın olmayı umduğumu ve onu her zaman gururlandırmaya çalışacağımı söyledim. Tüm bunlar olurken o, sadece bir cesedin olabileceği şekilde sessiz ve hareketsizdi; yaşamın o mutlak yokluğu, odanın havasını emen negatif bir yük gibiydi.

"Babama onu özlediğimi söyle" diye fısıldayana kadar atmosferde bir değişiklik hissettim. Bir şey kısa süreliğine parıldadı. Hava hissedilebilir bir kıvılcım kazandı.

Belki benim hayal gücümdü ama İncil üzerine yemin edebilirim ki başıma hafif bir dokunuş hissettim.

Sonra o da gitti ve ben serin, sessiz bir odada annemin bedeniyle baş başa kaldım ve ertelediğim tüm acı bir anda üzerime hücum etti.

Başımı arkaya attım ve bir hayvan gibi uludum, kilometrelerce ötedeki tüm hayaletleri mezarından çıkaracak kadar yüksek bir sesle.

Cenaze evindeki mülayim yüzlü adamlar yumuşak, yatıştırıcı tonlarda konuşuyor ve yakalarında beyaz karanfiller olan siyah takımlar giiyorlardı. Katalogdan bir tabut seçtim, annemin seveceğini bildiğim güzel lavanta astarlı bir tabut. Düzenlemeler yapıldı. Evraklar imzalandı. Başsağlığı dilendi.

Sonra annemi bir cenaze arabasına yüklediler ve götürdüler.

Eeny onu gözyaşları içinde "İyi yolculuklar Bayan Davina!" diyerek uğurladı ve acı o kadar nefes kesiciydi ki neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim.

Tüm bunlar olurken Jackson bir kaya gibiydi. Elini belimden, omzumdan ya da kolumdan çekmedi, sürekli nazik bir destek dokunuşu yaptı. Ayakta durmakta zorlandığımda beni ayakta tuttu. Konuşmayı imkansız bulduğumda, o konuştu

Benim için. Jennifer'a teşekkür etti ve eve gitmesini söyledi, sonra Eeny'ye restorana gidip orada işleri halledip halledemeyeceğini sordu, çünkü hepimiz bunu halledecek durumda olmadığımızı görebiliyorduk.

"Haftanın geri kalanı için tüm rezervasyonları iptal et," dedim ona donuk bir sesle. "Ön kapıya bir tabela asın. KAPALI KESİNLİKLE."

"Senin için birini arayayım mı, boo? İnsanlar Davina'nın vefat ettiğini bilmek isteyecektir."

"Evet," dedim, başım çarpıyordu. "Herkesi ara. Kiliseyle cenaze törenini ayarlar ayarlamaz size haber vereceğim. Teşekkürler, Eeny."

Jackson, "Restoran çalışanlarına izin günleri için ödeme yapılacağını söyle," dediğinde itiraz edecek gücüm yoktu. O zamana kadar tek yapmak istediğim uzanıp birkaç yıl uyumaktı.

Eeny ağlayarak gitti. Sonra Jackson ve ben mutfak masasında oturduk, bir uçak kazasından sağ kurtulmuş ama kendilerini ıssız bir adada yiyecek ya da barınak olmadan mahsur kalmış ve kasırga esen iki insan gibi birbirimize baktık.

"Çok özür dilerim," dedi sonunda. Gözleri öfkeliydi. "Çok hoş bir kadındı."

Masaya baktım, ahşap yüzeyi yıllarca kullanılmaktan çentiklenmiş ve çizilmişti, bu sırada keder içimden taşan azgın bir nehir gibi geçiyordu. "Evet. Teşekkür ederim. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz."

Bunun bir işten çıkarma gibi, bir komite tarafından baskı altında iyi bir performans gösterdiğine ama artık kendi yoluna gitmesi gerektiğine karar verilmiş gibi görünmesini istememiştim ama bir şekilde öyle oldu. Biraz irkildi, sandalyesinde daha aşağıya doğru eğildi.

Bir dakika sessizlik içinde geçti. Sonra Jackson boğazını temizledi. "Bu gece burada mı kalıyorsun?"

Bunu hiç düşünmemiştim ama kelimeler ağzından çıktığı anda tam olarak bunu yapmak istediğimi anladım. "Evet," dedim, garip bir şekilde rahatlamaıştım.

Başını salladı. Çenesi sabitti. Nişan yüzüğüm bir ışık huzmesi yakaladı ve milyonlarca prizma kıvılcımıyla mutfağa yansıdı. Bundan daha garip bir an olabileceğini hayal bile edemezdim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. İhtiyacınız olan bir şey?"

Hayır dediğimde, gözle görülür bir şekilde söndü.

"Tamam," diye sessizce cevap verdi. "O zaman ben sadece Sanırım gideceğim."

Ona bakamadım. Kanat çırpışlarından oluşan bir kaos göğsümü doldurdu. Gitmesini istiyor muydum? Kalmasını istiyor muydum? Artık hiçbir şey bilmiyordum, sadece nefesimi tutmanın zor olduğunu biliyordum. Yüzüne bakarsam binlerce küçük parçaya ayrılacağımdan korkuyordum.

Ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Sesinde sanki aramayacağımı biliyormuş gibi bir hüzün vardı.

Başımın tepesini öptü, dudaklarıyla hafifçe bastırdı, kısa bir süre orada kaldı, sonra gitti. Sonra yavaşça ön kapıya doğru yürüdü, omuzları daha önce hiç görmediğim bir şekilde çökmüştü. Kapının açıldığını duyduğumda, sanki bağıracakmışım gibi ciğerlerim nefesle doldu, ama sonra kapı kapandı ve günün korkunç gerçekliği kemiklerime yerleşerek sessizlik içinde yalnız kaldım.

Uzaklarda bir yerde bir köpek uluyordu. Kafamın içindeki sesle tam olarak eşleşiyordu.

O gün geçti. Güneşin bu kadar yıkıma tanıklık ederek doğup batma ve tekrar doğma cüretini göstermesi ne kadar da acımasızca.

Sabah uyandıgımda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kanepede doğruldum, küçük salonda şaşkınlıkla etrafıma bakındım, bir gün önceki kıyafetlerimle, perdelerin arasından sızan güneşin parıltısına karşı göz kırptım. Sonra hatırladım ve kendimi bin yaşında hissettim.

Annem olmadan her şey farklı görünüyordu. Aynadaki kendi yüzüm bile. Daha yaşlı görünüyordum. Daha sert. Gözlerimde bir şey sönmüştü.

Yemek yiyemiyordum ama umutsuzca kahveye ihtiyacım vardı. Kendime bir fincan yaptım ve telefon çaldığında neredeyse düşürüyordum, sinirlerim çok bozulmuştu.

"Alo?"

"Bianca," dedi Albay hıçkırarak. "Ah, Bianca, bana bunun doğru olmadığını söyle!"

Gözlerimi kapattım ve alnımı duvara yasladım. "Ben de inanamıyorum. Onun gitmiş olması imkânsız."

Bir erkeğin ağlamasını dinlemek dünyadaki en korkunç şeylerden biridir. Onların gözyaşları kadınlarınkinden çok daha yıkıcı görünür. Belki de çok seyrek döktükleri içindir.

"Kalp krizi miydi?" diye sordu Albay, sesi şoktan boğuklaşmıştı.

"Bilmiyorum. Otopsi yapılmasını istemedi, bu yüzden kesin ölüm nedenini bilemeyeceğiz ama kemoterapi sistemi üzerinde gerçekten çok zorlayıcı oldu."

Şaşkın bir sessizlik oldu. "Kemoterapi mi?"

"Akciğer kanseriydi," diye fısıldadım. "Haftalardır kemoterapi görüyor. Çarşamba günü ameliyat olacaktı."

Albay'ın küçük üzüntü çılgılığı kalbimi delip geçti. "Kanser mi? Aman Tanrım! Tek kelime etmedi
-"Grip oldu sandım!"

"Biliyorum. Özür dilerim. Herkese böyle söyledi."

Konuşacak kadar kendini toparlaması için bir iki dakika geçti. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" dedi düzensiz bir fısıltıyla.

"Hayır. Ne?"

Uzun, titreyen bir nefes aldı. Onu telefonun diğer ucunda, gözlerini silerken ve o meşhur dik duruşuyla kendini toparlarken hayal ettim. "Sanırım babasız kalmaktan bıkmıştı ve artık sen de yerleştiğine göre, kendi yoluna gitme zamanının geldiğine karar verdi." dedi.

Göğsümden bir hıçkırık koptu. Gözyaşlarımla savaşıarak bir elimi ağzıma kapattım.

"Anneni severdim Bianca. O iyi bir kadındı ve onu çok özleyeceğim. Ama kalbini uzun zaman önce verdiğini hep biliyordum. Babanı sevmekten asla vazgeçmeyeceğini biliyordum, ama birlikte geçirdiğimiz zaman için minnettarım çünkü beni mutlu etti. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirdi."

Hâlâ nasıl ayakta durduğumu bilmiyordum. Boğazımın derinliklerinden garip, boğuk sesler yükseliyordu.

Albay nazikçe sordu, "İhtiyacın olan bir şey var mı hayatım? Senin için yapabileceğim herhangi bir şey?"

Ona hayır demeyi başardım ama cevap veren başka birinin sesiydi. Viskiyle ıslanmış bir hırıltı ve kırık bir kalbi olan biri. Vedalaşıp telefonu kapattık ama kahvem soğumadan telefon tekrar çaldı.

Saatlerce susmadı.

Telefon görüşmeleri arasında ziyaretçiler vardı.

Sürekli bir akın halinde geliyorlardı; arkadaşlar, komşular ve annemin kilisesinin üyeleri, güveçler taşıyor ve buruşuk mendillere ağlıyorlardı. Her şey bulanıklaştı. Tüm yüzler birbirine karışmaya başladı. Aynı anda hem bitkin düşmüş hem de gelen tüm insanlardan enerji almıştım; kederleri benimkinin üzerine yığılmıştı, sesleri

Kafamın içindeki eşek arılarının öfkeli vızıltısı gibi. Kendimi yine kopuk, hissiz hissetmeye başladım ve bunun için minnettardım.

Uyuşukluk alternatiften daha iyiydi. Şansım yaver giderse, uyuşukluk hayatımın geri kalanını geçirmemi sağlayacaktı.

Kiliseyle konuştum ve annemin cenazesini Çarşamba günü öğlen için ayarladım. Yani hayat kurtarıcı bir ameliyat geçirmesi gereken gün, gömüleceği gündü. Bu tesadüfü incelemek istemedim.

Jackson aradığında, yapılması gereken her şeyle ilgilenmek için şimdilik annemin evinde kalmam gerektiğini söyledim. Yardım etmek için gelip gelemeyeceğini sorduğunda, hayır dedim. Garip bir duraksamadan sonra kıyafetlerimden bazılarını göndereceğini söyledi. Sanırım zahmet etme, yakında Ayırıkvadi'de yaşamaya geleceğim diyeceğimi umuyordu ama o kadar yorgundum ki, "Sorun değil" dedim.

Telefonu kapattığımızda bağlarım çözülmüş gibi hissettim. Demirlerini kaybetmiş ve amaçsızca denize doğru sürüklenen küçük bir tekneydim.

Sonraki iki gün boyunca yemek yemedim. Zar zor uyudum. Kahve ve adrenalinle hayatta kaldım, Eeny bana keçi gibi koktuğumu söyleyene kadar duş almayı unuttum. Çarşamba sabahı enkaz halindeydim. Cenazeyi bayılmadan nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Ama bir kez daha Jackson'ın gücü beni destekledi.

Sonra küçük teknemi dalgalı sulara doğru sert bir şekilde itti ve beni serbest bıraktı.

OTUZ YEDİ

BIANCA

Hava elli sekiz dereceydi, gökyüzü başımızın üzerinde berrak, parlak bir maviydi. Eeny solumda durmuş, mendiline usulca ağlıyordu. Jackson sağımda, kalbimin içi gibi taş kesilmişti.

Yaklaşık dört yüz kişinin katıldığı kilise ayini çok güzeldi. Bir müjde korosu şarkılarla salonu inletti. Hoyt, Saint Augustine'den mezarlığa kadar bir caz cenaze alayı ayarladı. Siyah şapkalı ve beyaz gömlekli iki düzine müzisyen, trompet, davul, saksafon ve klarnetlerle çalınan ilahiler eşliğinde yas tutanlara New Orleans sokaklarında yavaşça yol gösterdi. Mezarın bulunduğu yerde o kadar çok çiçek aranjmanı vardı ki, arılar rahibin son veda kutsamasının altını çizmek için hafif bir uğultu katarak ortaya çıktılar.

Sonra annemin tabutu toprağa indirildi ve her şey tamamlandı.

Eve döndüğümüzde, cenaze töreni sonsuza kadar sürdü. Sonunda, akşam karanlığı çöktükten sonra ev boşaldı ve ben kederimle ve en az benim hissettiğim kadar harap görünen suratsız nişanlımla baş başa kaldım.

Kaba siyah sakalı geri gelmişti. Saçları belli ki sadece parmakla taranmıştı. Huzursuz ve sinirliydi, kafasının üzerinde karanlık bir ruh hali bulutu vardı. Takım elbise giymiş ve kravat takmış olmasına rağmen, onu hiç görmediğim kadar Çirkin görünüyordu.

"Oturalım," dedi huysuzca, kanepeyi işaret ederek. "Konuşmamız gerek."

Şaşırmış bir şekilde oturdum ve ellerimi kucağında birleştirerek onun da oturmasını bekledim. O an hiç gelmedi. Yere bakarak durdu, elleri iki yanında gevşekçe sallanıyordu ve hafifçe titriyordu.

"Jackson?"

Bana baktı. Gözleri çok karanlıktı. Bakışlarındaki bir şey tüylerimi diken diken ediyordu.

Ürkerek, "Ne oldu?" diye sordum.

Dudaklarını ıslattı. Paltosunun iç cebinden yavaşça katlanmış bir dizi kâğıt çıkardı. "Bunu gereğinden fazla uzatmamıza gerek yok. Sonrasına kadar beklemek istedim."

Yutkundu, dudaklarını tekrar ıslattı ve sonra yeniden başladı. "İşinin başından aşkın olduğunu biliyordum. Sana bunu vermek için cenaze sonrasına kadar beklemek istedim."

Kâğıtları uzattı. "Bu sözleşmemizin benim kopyam."

Kâğıtları alınca şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

Jackson bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Kravatını gevşetti, sonra ön pencerenin önünde durdu ve sanki kaybettiği bir şeyi bulma umudunu yitirmiş gibi geceye baktı. Sesi alçak ve sertti, "Seni bunu yapmaya zorlayacağımı düşünmedin, değil mi?" diye sordu.

Ne demek istediğini anladığımı sandığım için sersemlemiş bir halde sustuğumda, kalbimi yerinden oynatacak kadar kederli bir bakışla bana döndü. "Lütfen bana bunu yapacak türden bir adam olduğumu düşünmediğini söyle."

Yavaşça ayağa kalktım. Kağıtlar ellerimde deli gibi titriyordu. "Bir anlaşma yaptık," dedim kısık sesle, kendi sesimi tanıyamıyordum. "Mirasınız-"

"Bir süredir benim için mesele mirasım değil Bianca," diye sertçe araya girdi, gözleri parlıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, hiç de öyle olduğundan emin değilim."

Aramızda asılı kaldı, nefes kesici bir şekilde çığdı. "Jax" diye fısıldadım.

İfademdeki bir şey ona gözle görülür bir acı verdi. Arkasını döndü, ellerini ceplerine soktu ve başını öne eğdi. "Bütün eşyalarını buraya geri getireceğim. Evinden ayrılmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Zamanlama çok kötüydü" - gülüşünün içi boştu- "boktan."

Bir şey söylemek istedim -herhangi bir şey- ama kelimeler ağızımdan çıkmıyordu. Jackson beni anlaşılmamımdan çıkarıyordu. Onunla evlenmek zorunda değildim.

Her şeyini kaybedecekti.

Sonunda aklım başıma geldi. Ne de olsa anlaşma anlaşmaydı ve şartlar ne kadar değişmiş olursa olsun, anlaşmanın bana düşen kısmından cayacak değildim. "Bunu yapmana izin veremem," dedim ve kâğıtları sehpanın üzerine bıraktım. Sessiz odada doğal olmayan bir gürültüyle yere düştüler.

Jackson pencereden döndü. Önce kâğıtlara, sonra yüzüme baktı. Sonra birkaç uzun adımda odayı geçti ve sözleşmeyi aldı. Ani ve vahşi bir hareketle ikiye böldü. "Anlamıyor musun? Artık bana mecbur değilsin! Özgürsün! Git hayatını yaşa!"

Sesi duygularla boğulmuştu. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar vahşiydi. Elimi çarpan kalbimin üzerine koydum.

"Özür dilerim," diye homurdandı, anında pişman oldu ve bir adım geri çekildi. "Lanet olsun. Çok özür dilerim. Ben bir pisliğim. Bunun hayatının en kötü günü olduğunu biliyorum. Yapmak istemedim, yapamam-"

Tekrar küfrederek geri döndü ve ön kapıya yöneldi. "Yüzük sende kalsın," dedi omzunun üzerinden. "Rehin ver. At gitsin. Ne istersen yap. Yarın bütün eşyalarını göndereceğim. İhtiyacın olan başka bir şey olursa bana haber ver."

Kapıyı açtı ve ben daha dudaklarımdan dökülen kelimelerin "Teşekkür ederim" mi yoksa "Gitme" mi olduğuna karar veremedenden gitti.

Paravan kapı arkasından çarparak kapandı.

Jackson sözünün eri olarak ertesi gün tüm eşyalarımı bir ömür önce paketlediğim kutularla annemin evine teslim etti. Birkaç günümü garip bir belirsizlik içinde, amaçsızca etrafta dolanarak, evi satmak mı yoksa tutmak mı istediğime karar vermeye çalışarak geçirdim, sonra büyük kararlar almak için kendimi zorlamaktan vazgeçtim ve ön salondaki kanepeye çekildim, birkaç gün daha orada kaldım, sadece güveçlerden ve buzdolabına tıkıştırılmış yemek artıklarından aşırarak için ayağa kalktım.

Jackson'ı düşünmek için kendime izin vermedim. Yüzünü hayal etmeye bile çok yaklaştığımda göğüs kemiğimin altında tehlikeli bir ağrı oluyordu, bu yüzden onun anısını ve Moonstar Çiftliği'ndeki kısa, büyülü zamanımızı kalbimin karanlık bir köşesine ittim ve depresyonda olma işine odaklandım.

Eeny bunun uzun sürmesine izin vermedi ve ön kapıdan içeri dalıp beni azarlamaya başladı.

"Kaldır kıcını da işinin başına dön kızım! Etrafı paspaslayarak kimi onurlandırdığını sanıyorsun? Çünkü annen olmadığı kesin! Şu anda seni görseydi çok utanırdı, bokun içinde domuz gibi debeleniyorsun!"

Eeny tepemde dikiliyor, ellerini kalçalarına dayamış, kirli pijamalarım ve yıkanmamış saçlarımla kanepede çizdiğim acınası resme kaşlarını çatarak bakıyordu.

Ona anahtar verdiğime çok pişman oldum.

"Haklısın," dedim sesimi çıkarmadan, gözlerimi tavana dikerek. "Haklı olduğumu biliyorum."

"O zaman kıcını kaldır ve ayağa kalk!" Kanepeye sinirli bir tekme atarak beni itip kaktı.

"Yas tutuyorum. Yas tutan insanlara küfretmemelisin."

Homurdandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Kötü tarafıma geçme tehlikesiyle karşı karşıyasın, boo."

Bundan fazlasını söylemesine gerek yoktu. Onun kötü tarafına geçen son kişinin arabasında dört kesik lastik, kapısının önünde başsız bir horoz ve garip, inatçı bir kızarıklık vardı.

"Uyandım," diye homurdandım, ayağa kalkarak.

"Terörist."

"Terörist sensin, çocuk. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? O kadar korkutucusun ki, seni bir eve dadanman için bile tutabilirim! O kadar korkunç görünüyorsun ki bir yük trenini toprak yola sokarsın! Çok kötü görünüyorsun-"

"Anladım, anladım," dedim tökezleyerek ayağa kalkarken. "Bok gibi görünüyorum."

Eeny, sanki ilk kez oldukça akıllıca bir şey söylemişim gibi başını salladı. "Sanki çirkin bir ağaçtan düşmüşsün ve düşerken her bir dala çarpmışsın gibi."

Derin bir iç çektim. Eeny yüzünü buruşturdu ve kırılgan bir şekilde elini yüzünün önünde salladı.

"Tanrım! Nefesin nükleer gibi, kızım! Yüzündeki dudakları eritmediğine inanamıyorum."

İçimde bir yerlerden isteksiz bir kıkırtı yükseldi ve Eeny'nin gülümseyip başını sallamasına neden oldu.

"Bu daha iyi. Şimdi git bir duş al ve temiz kıyafetler giy. Restorana gidiyoruz. Beslemen gereken insanlar var ve o huysuz yaşlı teke Hoyt'u tahmin ettiğimden daha fazla özledim. Bana öyle pis pis bakma!" diye tersledi kaşlarımı kaldırdığımda. "Ve eğer bunu birine tekrarlarsan, patateslerini ezeceğim!"

"Dudaklarım mühürlü."

Bir haftanın ihmalini temizlemek için banyoya giderken günlerdir ilk kez gülümsedim. Mutfak tezgahından cep telefonumun çaldığını duyunca durdum. Telefonu açtığımda numarayı tanıyamadım.

"Alo?"

"Bayan Hardwick, ben Michael Roth."

Jackson'la olan sözleşmemi gözden geçirmesi için tuttuğum avukattı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Roth?"

"Bay Boudreaux'nun avukatından güven belgelerinin bir kopyasını aldım."

"Oh. Evet, şey, Bay Boudreaux ve ben ... incelediğiniz sözleşme ..." İçimi çektim. "Bay Boudreaux evliliğe devam etmek istemiyor, bu yüzden sözleşme şu anda geçersiz."

Avukatın duraksaması o kadar yoğundu ki telefonun elimde ağırlık kazandığını hayal ettim. "Ama güven öyle değil." dedi.

Başımı kaşıyarak esnedim. "Hmm?"

"Bayan Hardwick, güven belgelerini imzalamadan önce hukuki danışmanlık aldınız mı?"

Aman Tanrım. Ses tonunda bir suçlama vardı. Sinirli bir avukatla uğraşacak ruh halinde değildim. "Şey ... hayır," diye itiraf ettim utangaçça. "Her şey biraz aceleye geldi."

"Güven, evlilik sözleşmesiyle hiçbir şekilde bağlantılı değil," diye sabırsızca araya girdi.

Yumruğumla gözlerimi ovuşturdum, konuşmadan rahatsız olmaya başlamıştım. "Bay Roth, İngilizce konuşmak zorundasınız. Henüz kahvemi içmedim. Ne diyorsunuz?"

Sesi neşeyle ısınmıştı. "Bay Boudreaux'nun size bir milyon dolar hediye ettiğini söylüyorum."

Kaşlarımı çattım. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de onu yanlış anlıyordum. "Hayır, bu doğru olamaz. Güven evlilik sözleşmesinin bir parçasıdır. İkisi birlikte yürür. Evlilik olmadan para da olmaz."

Bay Roth bir çocukla ya da zihinsel engelli biriyle konuşur gibi yavaş ve sabırlı bir şekilde konuşmaya başladı. "Evlilik sözleşmesinde bir vakıf kurulmasından bahsedilmiyor, Bayan Hardwick. Sözleşme söz konusu olduğunda, böyle bir vakıf mevcut değil. Sadece bir milyon dolar tutarında bir ödemenin size verileceğine dair bir şart vardı."

ama bu ödemenin nasıl yapılacağı hiçbir zaman açıkça belirtilmedi. Az önce gözden geçirdiğim bu tröst" -arka planda hışırdayan bir kâğıt sesi duydum- "çok sağlam. Geri alınamaz. Tek mütevellî sizsiniz. Başka hiç kimsenin paraya erişimi yok. Evli olsanız da olmasanız da o milyon dolar sizindir."

Gözlerimi devirdim. "Bay Roth. Saygısızlık etmek istemem ama boş konuşuyorsunuz. Üniversiteden mezun olduğunuzu biliyorum, çünkü masanızın arkasındaki duvarda çerçeveli diplomayı gördüm, ama her şeyi yanlış anladınız. Jackson Boudreaux asla böyle aptalca bir hata yapmaz."

Bir süre sonra Bay Roth, "Katılıyorum. Yapmazdı. Bu kasıtlıydı."

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

"Elbette bana inanmıyorsanız, başka bir görüş almanızı tavsiye ederim." Burnunu çekti, inançsızlığım egosunu zedelemişti. "Ama her avukat size aynı şeyi söyleyecektir. Tebrikler, Bayan Hardwick. Milyoner oldunuz."

Nefes aldım, "Ben ... naaa ..."

Bay Roth konuşmaya devam etti, sesi kulağımda uzak bir uğultuya dönüştü ama söylediği başka hiçbir şeyi duymadım. Ev telefonu çalıp beni tekrar gerçekliğe döndürene kadar mutfakta şoktan donmuş bir halde öylece durdum. Hâlâ konuşmakta olan Bay Holt'la görüşmeyi kestim ve duvardaki telefonu aldım.

"Hardwick malikanesi," dedim, kafam tamamen karışmıştı.

Bay Holt yanılıyor olmalıydı. Öyle olmalıydı. Jackson neden böyle bir şey yapsın ki?

"Bianca," dedi Trace.

Ağzı adımı alaycı bir ifadeye dönüştürdü. Kaskatı kesildim, iki saniye içinde ne yapacağımı bilemez hale geldim. "Bu evi aramaya nasıl cüret edersin!" Dedim, tüylerim diken diken olmuştu.

Kıkırdadı. Kötü niyet dolu, çirkin bir sestti. "Ne yani, saygılarımı sunmak için arayamaz mıyım?"

İkimiz de saygılarını sunmak için aramadığını biliyorduk. Aklında başka bir iş vardı, ki benim buna hiç niyetim yoktu.

Dinliyorum.

"Bunu sana sadece bir kez daha söyleyeceğim, Trace. Benden uzak dur."

"Yoksa ne olur?" diye hırladı. "Jackson Boudreaux'nun sadece bir bina yerine tüm bloğu satın almasını mı sağlayacaksınız?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Yemi yuttuğum için kendimden nefret ediyordum ama ne demek istediğini bilmem gerekiyordu. Birdenbire Jackson'la ilgili her şey büyük önem kazanmıştı, Trace'in dışı ağzından çıksa bile.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun!"

Cevap vermeyince bağırdı, "Restoranım mı? Açılacağı bina piyasada olmamasına rağmen aniden satın mı alındı? Yeni sahibinin kira kontratını iptal etmesi mi?"

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kalbim güm güm atmaya başladı. Buna inanmaya cesaret edemeyerek yavaşça, "Jackson restoranınızı açacağınız binayı satın aldı ve sonra kira kontratınızı iptal mi etti?" dedim.

Trace'in kahkahası sert ve biraz da korkutucuydu. "Boktan bir oyuncusun, yaban arısı," dedi acı acı. "Bunu yapmasını kimin istediğini bilmediğimi bir an bile düşünme."

Bir an için tamamen boşluğa düştüm. Zihnim bir kutup ayısının kıcı kadar karlıydı.

Sonra göğsümden histerik bir kahkaha koptu.

Jackson, Trace'in restoranını açacağı binayı satın aldı ve kira sözleşmesini iptal etti! Neşeyle dolup taşarak yine çılgınca kıkırdadım ve ayağımı yere vurdum.

Eeny salondan içeri girdi ve bana, parmaklıklılı pencereleri ve yastıklı duvarları olan bir yerde güzel, uzun bir tatile ihtiyacım olup olmadığını merak ediyormuş gibi baktı.

Bundan etkilenen tek kişi o değildi. Trace çılgına döndü. "Seni aptal!" diye kükredi.

Başım dönmüş bir şekilde yuhaladım. "Ve sen de bunun kanıtısın!"

Apoplectic, "Bana ihtiyacın var! Beni her zaman seveceğini söylemiştin! 'Seni her zaman seveceğim' - bunlar tam olarak senin lanet olası sözlerindi!"

Sonra sanki içimdeki bir şeyin onunla işi bitmiş, ellerinin tozunu almış ve bir daha arkasına bakmadan kuyruğunu çevirmiş gibiydi.

Sakince dedim ki, "Ben Whitney Houston değilim, seni aptal kaz. Sana bıçak kelimesinin k harfine ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım var. Bana verdiğin tek şey sik ve baş ağrısı."

Telefonu kapattım.

Eeny ve ben birbirimize baktık.

"O da kimdi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

"Yılan yağı satıcısı. Ona en yakın yüksek binayı bulmasını ve bir çıkıntıya çıkmasını söyledim."

Gözlerini bana dikti ve daha yakından bakmak için eğildi. "İyi misin, boo?"

Sanki beynimin içinde bir ışık düğmesi açılmış ve binlerce ampul bembeyaz parlayarak, başından beri karanlıkta duran ve gözlerimi açmamı bekleyen şeyi aydınlatmış gibi, birçok şey aynı anda netleşirken ona baktım.

Ben lanet bir aptaldım. İnatçı, kör, umutsuz bir aptal. En kötüsü de kendimi kandırıyor olmamdı.

Sesimdeki merakla, "Eeny. Jackson Boudreaux benimle evlenmek zorunda olmadığı halde annemden izin istedi. Basit bir altın yüzük istediğimi söylediğimde bana yedi karatlık bir Tiffany elmas yüzük verdi. Bana bir milyon dolar nakit verdi, hiçbir şey için. Beni inciten bir adam bir daha beni incitemesin diye koca bir bina satın aldı. Ve bana en derin, en karanlık sırlarını, daha önce kimseye söylemediği şeyleri anlattı."

Eeny etkilenmemiş bir şekilde bana göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

Yavaş bir nefes aldım. Sinirlerim neredeyse acı verici bir şekilde karıncalandı, sanki yıllardır donmuşlardı ama sonunda canlanıyorlardı.

"Sanırım Jackson Boudreaux bana aşık." diye fısıldadım.

Eeny dünyanın en büyük aptalıymışım gibi bir surat ifadesi takındı. "Tabii ki sana aşık, aptal! Kör bir adam bile

Gördün mü! Yukarıdaki yıldızlar, bana bilmediğinizi söylemeyin?"

Ben sessizce ona baktığımda ellerini havaya kaldırdı. "Bu tür bir cehaletle nasıl başa çıkmam gerektiğini kesinlikle bilmiyorum! Tanrı aşkına Bianca, bazen çok kalın kafalı olabiliyorsun!"

Duygularım boğazımda düğümlenirken, "Aşkın dizlerinizin bağının çözülmesi, midenizde kelebekler uçuşması ve asla dindiremeyeceğiniz korkunç bir özlem olduğunu sanıyordum," dedim.

Eeny başını salladı, kıkırdadı, yanıma geldi ve beni kucakladı. "Hayır çocuğum," dedi nazikçe, sırtımı sıvazlayarak. "Bu romantizm. Romantizm şüphe üzerine kuruludur. Aşk ise sağlamdır. Sabittir. Eğer dikkatli olmazsan, çok güvenilir olduğu için onu sıkıcı sanabilirsin. Aşk sıcaktır, derindir, rahattır, tam kıvamındadır, bu yüzden içinde haşlanmadan ya da donmadan huzurla yüzersiniz, tıpkı mükemmel, rahatlatıcı bir köpük banyosu gibi.

"Ama aynı zamanda şiddetli ve güçlüdür ve en iyi yanlarınızı, verici, dürüst ve doğru yanlarınızı talep eder. Aşk sizi daha iyi bir insan yapar. Daha iyi bir insan olmayı istemenizi sağlar. Olduğunuz gibi rahat hissettiğinizde, görüldüğünüzü ve anlaşıldığınızı hissettiğinizde, en karanlık gerçeklerinizi söyleyebileceğinizi ve bunların yargılanmadan kabul edileceğini bildiğinizde bunun aşk olduğunu bilirsiniz."

Eeny geri çekildi ve bir elini saçlarımda üzerinde hafifçe gezdirdi. "Aşk kelebekler değildir, boo. Zayıf dizler değildir. Bir aslan sürüsüdür. Bir kurt sürüsüdür. 'Hayatıma mal olsa bile senin arkadayım' demektir, çünkü ilk sorun işaretinde sönen romantizmin aksine, aşk ölümüne savaşı. Aşk söz konusu olduğunda, en ufak bir suçun bile intikamını almak için savaşa girersiniz. Ve haklı çıkarsınız.

"Bu hayatta yaşayabileceğimiz tüm muhteşem ve korkunç şeylerin ötesinde kalıcı olan tek şey aşktır."

Dışarıdaki caddeden bozuk egzozlu bir araba gürültüyle geçti. Uçan bir jet uçağının uzaktan gelen uğultusunu duydum.

uzaklarda bir yerde. Ve ruhumun derinliklerinde, sakın bir ses evet dedi.

"Aman Tanrım," diye ağızımdan kaçırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Onu seviyorum, Eeny! Jackson Boudreaux'yu seviyorum!"

Eeny derin bir iç çekti, başını arkaya yatırdı ve tavana yalvardı. "Gerçekten, Tanrım, beni böyle bir aptallıkla nasıl yükümlü tutabilirsin?"

"Onu aramalıyım, onu hemen aramalıyım, Tanrım benim sorunum ne, ben A artı bir aptalım," diye geveledim, çılgın pençelerimden kaçmak için kendini uzaya fırlatacakmış gibi duvardaki telefona çılgınca tırmaladım.

Çılgınca hareketlerle numarayı tuşladım. Nefes nefese hattın bağlanmasını bekledim ama cep telefonu doğrudan sesli mesaja geçti. Panikle evi aradım.

Rayford yumuşak bir sesle, "İyi akşamlar, Boudreaux Malikânesi," dedi.

Tutarsızca bağırmaya başladım. "Rayford ben Bianca, Jackson'la konuşmam gerek, lütfen onu telefona bağla!"

Rayford cevap vermeden önce durakladı. "Bay Boudreaux şu anda ... meşgul," dedi garip, uğursuz bir ses tonuyla. "Bir mesajınızı alabilir miyim?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefesim kesilmişti. "İşgal mi? Hayır, Rayford, anlamıyorsun, onunla konuşmam çok önemli-"

"Üzgünüm ama bu mümkün değil," dedi hızlıca. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Rayford daha önce bana hiç bu kadar uzak olmamıştı. Sanki hiç tanışmamışız gibi davranıyordu. Bu çok kötü kokuyordu.

Ciddi bir sorun vardı.

"Rayford," dedim sesimdeki histeriyi elimden geldiğince kontrol ederek, "neler oluyor?"

Cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi bir duraksama daha, sonra biraz utanarak öksürdü.

"Bay Boudreaux'nun bir misafiri var. Yine de ona aradığınızı söylemekten mutluluk duyarım. İyi akşamlar dilerim."

Telefon elimde kapandı. Şaşkınlık içinde ona baktım. Sonra, parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi bir şokla anladım.

Eeny, "Eee?" dedi.

Dehşet içinde, "Bugün günlerden ne, Eeny?"

diye sordum. Kaşlarını çattı. "Bugün Salı."

"Hayır, randevu!" Ellerimi sallayarak bağırdım. "Tarih ne?"

"On altıncı. Neden?"

On altıncı. Yüce Tanrım. Bugün Jackson'ın doğum günü.

Doğum gününe kadar evlenmek zorundaydı yoksa mirasını kaybedecekti. Bir "misafir" ile meşgul olduğu için telefona gelemedi.

Telefonu düşürdüm ve bir çift ayakkabı almak için koridordan yatak odasına doğru koşarken, omzumun üzerinden Eeny'ye bana bir taksi çağırması için bağıırken ve onu süper acil duruma geçirirken kablосundan sallanmaya bıraktım.

Bir düğünü durdurmam gerekti.

OTUZ SEKİZ

JACKSON

Rayford kütüphane telefonunu sessizce kapattı. "Kimdi o?" diye sorduğumda, incelediğim evraklardan başımı kaldırıp bakmamıştım.

"Telemarketçi," dedi. "Yerel polis için yıllık bağış toplama."

Şimdi başımı kaldırdım, şaşırmıştım. "Acaba şef beni neden kendisi aramadı? Telefon pazarlamacılarıyla konuşmayı sevmediğimi biliyor." Bir an düşündüm. "Daha birkaç ay önce polis için bağış toplamamışlar mıydı?"

Rayford'un yüz ifadesi yumuşaktı. "Bağış kampanyaları için o kadar çok çek yazıyorsunuz ki, hangisinin hangisi olduğunu asla hatırlayamıyorum efendim." Masamın köşesinden kristal sürahimi aldı, boş bardağımın üzerine eğdi ve gülümsedi. "Doldurayım mı?"

Derin bir iç çektim. Son zamanlarda çok fazla içtiğimi biliyordum ama geceleri beni ayakta tutan tek şey buydu. "Evet. Teşekkürler."

Bana cömert bir ölçü doldurdu, sonra masanın karşısında oturan lacivert pantolonlu ve mantıklı ayakkabılı genç kadına döndü. "Bayan Taylor, bir yudum ister misiniz?"

Ağzı sıkışmıştı. Bu bir başarıydı, çünkü ağzı zaten o kadar küçüktü ki büzülmüş küçük bir göt deliğine benziyordu. Seçtiği kahverengi ruj da bu etkiyi daha da artıran talihsiz bir rujdu. Ona her baktığımda gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyordum.

"Hayır," dedi, sanki sorudan rahatsız olmuş gibi. "Ben içki içmem."

Rayford ve ben bakiştık. Ağır iç çekişim tekrar geldi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın, efendim," dedi Rayford. Taylor'a başıyla selam verdikten sonra kütüphane kapılarını arkasında açık bırakarak çıktı.

Bayan Taylor bir an bile vakit kaybetmeden asıl konuya döndü. "Bölüm dört D sorunlu olabilir. Bence çok muğlak."

Başım çatlıyordu. Neredeyse iki saattir evrakları gözden geçiriyorduk ve ne zaman bitirmeye yaklaştığımızı düşünsem, sorunlu olduğunu düşündüğü başka bir şey buluyordu.

Boynumdaki kramp sorun yaratıyordu. Belimdeki kramp sorunluydu. Göğsümde kalbimin atması gereken yerdeki çığ ağrı da sorunluydu ama bunu düşünmüyordum.

Kontrolünüz dışında olan şeyler üzerinde durmanın bir anlamı yoktur.

Onun yerine büyük bir yudum daha burbon aldım.

"Dört D," diye tekrarlardım, belgeyi çevirirken. "Doğru." Sayfaya baktım. Yasal terimler gözümün önüne geldi. Boğazımdan aşağı biraz daha içki döktüm.

O nasıl? Şu anda ne yapıyor? Beni mi düşünüyor?

Hay sikeyim. Kimi kandırıyordum ki? Hiçbir burbon ya da inkâr beni Bianca'yı düşünmekten alıkoyamazdı. Hayatımın geri kalanında onu düşüneneğimi biliyordum, bu kadar depresif olmamın bir nedeni de buydu.

"Affedersiniz?"

Başımı kaldırdım. Taylor bana kilisede osurmuşum gibi bakıyordu.

"Ne?" Endişeyle sordum.

"Garip bir ses çıkardın. Sanki bir şey söylemeye çalışıyormuşsun gibi."

Oh, hayır, Taylor. Bu sadece yaygın umutsuzluğun sesi. Lütfen beni görmezden gel, ben burada ölüyorum. "Sesli düşünüyordum," dedim suratımı asmadan. "Özür dilerim."

Sanki bir yerlerinde kaşınması gereken bir kaşıntısı varmış gibi görünüyordu. Ellerini kucağındaki sözleşmenin üzerinde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Bay Boudreaux," dedi sıkışmış dudakları zorlukla kıpırdarken, "biraz ara vermek ister misiniz?"

Neredeyse rahatlayarak inleyecektim. "Evet. Bacaklarımı esnetmem lazım. On dakikaya dönerim." Çoktan ayağa kalkmış ve kapıya doğru yönelmiştim.

"Hemen geliyorum," diyerek acıma acı kattı.

Bir şeyler fırlatmaya başlamadan önce evden çıkmam gerekiyordu.

Mutfakta yanından geçerken Rayford'un şaşkın bakışlarını görmezden gelerek Fransız kapılarından geçtim ve akşamın serin havasına çıktım. Sonra arka bahçedeki çimenlerin üzerinde ellerimi dizlerime koyarak durdum, derin nefesler aldım ve Bianca'nın teninin tadının hafızamdan silinmesinin ne kadar süreceğini merak ettim.

Cenazenin üzerinden altı gün geçmişti ve ben onsuz yavaş yavaş ölüyordum.

Ama en kötüsü gecelerdi. Rüyalar, Tanrım. İşkence gibiydi. Onun varlığında geçirdiğim her küçük an bir şekilde bilinçaltıma kazınmıştı, bu yüzden uykuya daldığımda bana söylediği her şeyin, her bakışın, her gülümsemenin, her dokunuşun renkli bir tekrarını görüyordum. Bir çeşit kabustular. Özellikle de Ayyıldız Çiftliği'nde birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili rüyalar.

Rüyalarımda bile onun tadını alabiliyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Doğruldu ve bir elimi yüzümde gezdirdim. Yabani otlar gibi uzayan sakalım neredeyse onunla tanıştığım geceki kadar kalındı. Beynimden farksız, cızırtılı bir karmaşaydı.

Birkaç dakika sadece nefes alarak temiz havanın kafamı boşaltmasına izin verdim. Sonra aşağı çimenliğe indim.

Yaralı Savaşçılar yararına çadırın kurulduğu yere gitti, eski bir söğüdün kaba kabuğuna yaslandı ve göle baktı. Yükselen ayın ışığı altında binlerce yıldız gibi parlıyordu.

Bianca'yla birlikte olmak beni değiştirebileceğimi bilmediğim şekillerde değiştirmişti. Sevip kaybetmenin hiç sevmemekten daha iyi olduğunu söylerler ama bu koca bir saçmalıktı. Şimdi benim için çok daha kötüydü. Cricket'ı sevdiğimi sanıyordum ama Bianca'nın kalbimde yaktığı ateşin yanında bu hiçbir şeydi.

Onu o kadar çok seviyordum ki yanıyordu. Sanki güneşi yutmuşum gibi içimdeki tüm karanlık yerleri kavuruyor ve bembeyaz parlatıyordu.

Ama artık gerçek buydu. Yalnızlık, özlem ve artık orada olmayan birini tutmak için ağrıyan kollar. Asla orada olamayacak birini.

Beni asla sevmeyecek olan.

Gözlerim yanıyordu. Parmaklarımı yanaklarımda gezdirdiğimde ıslak olduklarını fark ettim. Kısık, çirkin bir sesle güldüm ve göle doğru döndüm. Birdenbire ona bakmaya dayanamadım. Beni hasta ediyordu. Yüzeyinden yansıyan ay ışığı çok romantikti ve ben romantizm havasında değildim.

Hadi şu işi bitirelim. Eve bakarak kendimi toparlamak için bir an durdum, sonra Taylor'la başladığım işi bitirmeye hazır olmadan ama yapılması gerektiğini bilerek içeri girdim.

Rayford mutfakta değildi. Uzun koridorun aşağısından yükselen sesler duydum.

Kütüphanede biri bağıırıyordu. Bir kadın.

Sesi Bianca'nın sesine benzetenin sadece aşk acısı çeken kalbim olduğunu biliyordum ama yine de koşmaya başladım. Adımlarım mermer zeminde silah sesi gibi yankılandı.

Açık kütüphane kapısına ulaştığımda, şaşkınlıkla gözlerimi kırptırarak durdum.

Rayford kanepeye uzanmış, yüzünü neşeli bir gülümseme aydınlatıyordu. Sehpanın iki yanında duran Taylor ve Bianca, silahlarını çekmek üzere olan pistolerolar gibi karşı karşıya duruyordu. Bianca üzerinde küçük mavi tavşancıklar olan buruşuk pembe bir pijama, bej rengi bir yağmurluk ve işe giderken giydiği o iğrenç terliklerden giymişti. Saçları vahşi tutamlar halinde kafasının her tarafına dağılmıştı.

Akıl hastanesinden kaçmış birine benziyordu ve aynı zamanda hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

"Ve bir şey daha!" diye bağırdı Taylor'a. "Gerçekten kahverengi ruj sürmemelisin!"

Rayford sakince, "Merhaba efendim," dedi. "Gördüğünüz gibi, Bayan Bianca ve Bayan Taylor yeni tanışıyorlardı." Gülümsemesi daha da genişledi. "Bayan Bianca'ya meşgul olduğunuzu söylemeye çalıştım ama neredeyse ön kapıyı kırıyordu, işte buradayız."

"Bianca," dedim, sesim titrekti. "Burada ne işin var?"

Yanakları alev alev yanan gözlerle ve göğsü kabararak bana döndü. "Sevdiğim adamın yanlış kadınla evlenmesini engellemek için buradayım!" diye bağırdı.

Taylor'ın ağzı açık kaldı.

Rayford kıkırdadı.

Ve kalbim göğsümde durdu.

Bianca sözümü kesmeden önce "Aşk mı?" diye hırıldadım. "Evet, bu doğru. Seni seviyorum, Jackson Boudreaux!"

Kulağa bir suçlama ya da korkunç ve ölümcül bir şeyin itirafı gibi geliyordu, sanki "Tümör ameliyat edilemez durumda ve sadece bir haftalık ömrüm kaldı" der gibiydiniz.

Ama o konuşmaya devam etti ve kalbim küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi yeniden canlandı ve uçuşa geçti.

"Bunu daha önce fark etmediğim için üzgünüm ama sanırım ben de en az senin kadar inatçıyım. Sen tanıdığım en iyi adamsın ve sırf mirasını kurtarmak için para düşkünü bir dalkavuğun peşine takılmana izin verirsem namerdim!"

Taylor'a işaret etti, o da kırılgan bir şekilde "Oh!" diye bağırdı. Nefes verdim ve ateş gibiydi.

Bianca bana doğru adım attı. Omuzlarını dikleştirdi ve yüzüme baktı.

"Hayatım boyunca senin gibi birini bekledim. Sadece mağara adamı sakallı, patronluk taslayan ve kaşlarını çatarak duvarlardaki boyaları söken birinin geleceğini bilmiyordum. Sonra sen bana saçma sapan bir teklifle geldin, sonra annem öldü, sonra ben aklımı kaybettim, bu yüzden anlamam bir dakika sürdü."

Yutkundu. Bir sonraki konuşmasında sesi daha sessizdi.

"Ama seni seviyorum, Jackson. Ve umarım paranın umurumda olmadığını biliyorsundur, çünkü umurumda değil. Aslında o mirası tuvalete atıp bir kez olsun normal bir insan gibi yaşamaman sana çok iyi geleceğini düşünüyorum."

"Yakın zamanda avukatım tarafından milyoner olduğum konusunda bilgilendirildim, yani parasız kalacak değiliz." diye ekledi.

Taylor ofladı pufladı. "Bay Boudreaux, lütfen bu kadına söyler misiniz-"

"Kapa çeneni Taylor," dedim.

Ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini devirdi.

Bianca bana bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, o kadar yaklaştı ki güzel kahverengi gözlerindeki altın parçacıklarını görebiliyordum. Ellerini göğsümün üzerinde birleştirdi.

Kalbim patlayacak sandım, o kadar sert çarpıyordu ki.

Bianca yumuşak bir sesle, "Bütün bunları tersinden yaptık. Evlilik tekliflerinin aşık olduktan sonra gelmesi gerekir, önce değil ama içimden bir ses yapacağımız hiçbir şeyin doğru sırada olmayacağını söylüyor. Bu yüzden sana önerim, şu garip kahverengi dudaklı sıska paralı askere git kumlara gömülmesini söylemen ve seninle evlenmemiz."

Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü seninle çıkmak istiyorum."

Onun tatlı yüzünü ellerimin arasına aldım. Kollarını belime dolayıp bana sarıldı ve bir insanın mutluluktan ölmesinin mümkün olup olmadığını merak ettim. Kendimi yerden havalanacakmış gibi hissettim.

Fısıldadım, "O sıska küçük paralı asker benim avukatım, tatlım."

Bianca gözlerini kırptırdı. Kaşları sevimli bir şekilde çatıldı. "Ne?"

İçimde derinlerde bir yerden bir kahkaha gümbürtüsü yükseldi, tüm bedenimi sarstı, onlarca yıllık ıstırap ve acıyı gevşetti.

"Taylor benim avukatım. Yıllardır öyle. Evlenmiyoruz. Boudreaux Bourbon'un New Orleans'ta açacağı yeni bölüm için sözleşme üzerinde çalışıyoruz. Benim yöneteceğim bölüm."

Bianca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ciyakladı, "Sözleşme mi? Bölüm mü?"

Başımı salladım. "Sen ve ben Kentucky'den ayrıldıktan sonra babam ve ben uzun uzun konuştuk. Louisiana'da yeni bir içki fabrikası açmanın iş için iyi olacağı konusunda anlaştık. Burada düşün falan yok."

Bianca'nın bakışları masamın üzerindeki evraklara, sonra da Taylor'a döndü. Rengi soldu. Sonra fısıldadı, "Oh, kahretsin."

Rayford kanepeden kıkırdadı ve ellerini çırpı.

Bianca dönüp ona ters ters baktı. "Rayford! Bunu bilerek yaptın!"

Omuz silkti. "Bazen körlere yardım eli uzatmanız gerekir."

Bianca Taylor'a döndü. Elini göğsünün üzerine koydu ve "Çok ama çok üzgünüm. Aman Tanrım. Söylediklerimi geri alıyorum. Sen paralı asker değilsin. Eminim harika bir kadınsındır. Çok zeki görünüyorsun. Ve sıska değilsin, o sadece benim kıskançlığımdı. Çok güzel bir fiziğin var."

Taylor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki ya kahverengi ruj?"

Bianca yüzünü buruşturdu. "Şey ..." "Bu kadar özür yeter. Buraya gel."

Bianca'yı kolundan tuttum ve öptüm. O da gömleğimi avuçladı ve açlıktan ölüyormuş gibi beni öptü.

Bir ara Rayford ve Taylor odadan çıkmış olmalılar ama ben gittiklerini duymadım. Bianca'da boğulmakla meşguldüm.

"Mirasınız ne olacak?" diye sordu nefes nefese, ayrılırken.

"Ya evlenirsin ya da şirket için çalışırsın, unuttun mu? Artık parayı önemseydiğimden değil. Sadece geçmişi geride bırakıp büyüme zamanım gelmişti." Saten yanağını okşadım. "Bunun sorumlusu sensin, biliyorsun. Sen olmasaydın ailemle asla yeniden bağlantı kuramazdım."

Bianca alnını göğsüme yasladı. "Yani artık evlenmene gerek yok."

İçinden küçük bir titreme geçti. Bu beni gülümsetti.

"Teknik olarak hayır," diye fısıldadım. "Ama istiyorum."

Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri nemle parlıyordu.

"Ve hâlâ nişan yüzüğünü taktığını fark ettim, sanırım sen de hâlâ takmak istiyorsun."

Bir damla gözyaşı alt kapağına çarptı ve yanağından aşağı kaydı. Kırık bir sesle, "Sadece seni istiyorum. Zengin, fakir, gülümseyen, hırslayan, sakallı ya da traşlı, sadece seni istiyorum Jax. Dünyada senden daha çok istediğim bir şey yok."

Mutlu iç çekişim dudaklarımın arasından zar zor duyulacak şekilde süzüldü. "Ne dilediğine dikkat et tatlım," diye mırıldandım, kalbim şarkı söylüyordu. "Eğer benim bir canavar olduğumu düşünüyorsan, bu sakalın gerçekten ne zaman çıktığını görmemişsin demektir."

Bianca'nın gözleri hülyalıydı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı, kollarını sıkıca boynuma doladı ve kulağıma fısıldadı

"Sabırsızlanıyorum."

TOKAT, TOKAT, ÖPÜCÜK KOKTEYLİ

2 porsiyon yapar

- 1 ons konyak
- 3 ons votka
- 2 ons absinthe•
- 1½ ons cin
- 1 ons böğürtlen likörü

Hazırlık

1. Tüm malzemeleri buzlu bir kokteyl çalkalayıcısına koyun.
2. Kuvvetlice çalkalayın.
3. Soğutulmuş iki kokteyl bardağına süzün.
4. Aşağıya inin, sevgilinizi öpün, sonsuza dek mutlu olmanın tadını çıkarın.

TEŞEKKÜRLER

Bu beş yıl içinde yayınladığım on dördüncü roman. Bazı yazarlar için bu sayı o kadar da kayda değer değil ama benim için şaşırtıcı çünkü okumak, uyuklamak ve yatmadan önce banyo yapmak dışında hiçbir şeye bu kadar ilgi duymamıştım.

Bu tembel yazarın beş yılda on dört kitap üretmesine yardımcı olan pek çok insan var ve onlar arka kapakta birkaç süslü kelimedenden daha fazlasını hak ediyorlar, ancak alacağınız tek şey bu, çocuklar. Belki yirmiye ulaştığımda size bir plaket falan gönderirim ama muhtemelen göndermem. (Bu sayfayı çerçeveletip duvara asabilirsiniz?)

Belirli bir sıralama olmaksızın, işte on dört romanın doğmasına yardımcı olan ve kendilerine TEŞEKKÜR etmek istediğim insanlar:

Jeff Bezos

Amazon Yayıncılık/Montlake Romance

Maria Gomez, Montlake'deki şu anki editörüm

Kelli Martin, Montlake'teki editörler arası editörüm

Eleni Caminis, Montlake'teki ilk editörüm

Melody Guy, kelimenin tam anlamıyla onsuz öleceğim gelişim editörüm, son editoryal geçişinde kelimenin tam anlamıyla kelimesini işaretledi, bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor

Jessica Poore, Montlake yazar irtibatım

Tara Gonzales, halkla ilişkiler gurusu

InkSlinger Halkla İlişkiler

Najla Qamber, olağanüstü kapak sanatçısı

Marie Force, NYT çoksatan yazarı
Teri Clark Linden, sesli kitap
anlatıcısı Sebastian York, sesli kitap
anlatıcısı Melissa Moran, sesli kitap
anlatıcısı

Geissinger'in Çetesi, Facebook okuyucu grubum
Her yerdeki okuyucularım

Jay, kocam ve kalbim, onsuz hiçbir şey mümkün değil

Ayrıca, ABD silahlı kuvvetlerinin yaralı kadın ve
erkeklerine gösterdikleri inanılmaz özveri ve hizmetlerinden
dolayı Wounded Warrior Project'e teşekkür etmek istiyorum.
Misyonları hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen
www.woundedwarriorproject.org adresini ziyaret edin.

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger bir düzineden fazla çağdaş romantizm, paranormal romantizm ve romantik gerilim romanının yazarıdır. En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü sahibidir. Amerika Romantizm Yazarları RITA Ödülü için iki kez finalist olmuştur ve eserleri Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri'nde finalist olmuştur.

Haftalık canlı sohbetlere ve çekilişlere katılmak, devam eden çalışmalar hakkında daha fazla bilgi edinmek, özel alıntılara ve yarışmalara erişmek ve yakında çıkacak kitaplarının ön okuyucu kopyalarını almak için Facebook okuyucu grubuna-Geissinger's Gang- katılın. Ayrıca www.jtgeissinger.com adresindeki web sitesine göz atabilir veya onu Instagram'da [@JTGeissingerauthor](https://www.instagram.com/JTGeissingerauthor) ve Twitter'da [@JTGeissinger](https://twitter.com/JTGeissinger) hesabından takip edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.